

ព្រះ
ព្រ័តបិដកច្បារសី
និង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន
បញ្ចបកាត

៧៦

ផ្សព្វផ្សាយដោយសម្តេចព្រះអភិសិរីសុតន្តាមហាសង្ឃរាជាធិបតី ប្តូរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជនៃគណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ព. ស. ២៥៥៣

SUTTANTAPIṬAKA

KHUDDAKANIKĀYA

APADĀNA

PAÑCAMABHĀGA

76

សម្តេចព្រះអភិសិរីសុគន្ធាមហាសឡរាជាធិបតី ចូរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសឡរាជ នៃគណៈបច្ចុប្បន្នកិច្ចការ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

និយមវចនៈ

ព្រះត្រៃបិដកត្រូវបានបង្កើតឡើង ប្រមាណ៥០០ឆ្នាំមួយ ក្រោយអំពីការរំលត់ព្រះខន្ធ ចូលកាន់ ព្រះបរមនិព្វានរបស់សម្តេចព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះបរមគ្រូជាអម្ចាស់នៃយើងគ្រប់គ្នា ។ គ្រប់ប្រទេស អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា និងប្រទេសខ្លះមួយចំនួនមិនមែនអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា គ្រប់អង្គការ ពុទ្ធិកសមាគម និងតាមបណ្ណាល័យជាតិធំ ៗ តែងតែបានទទួលយកមកតម្កល់ ទុកធ្វើជាគ្រឹះ ដើម្បីធ្វើការស្រាវជ្រាវសិក្សាស្វែងយល់ តាមអ្វីដែលហៅថាព្រះពុទ្ធវាចា (ពុទ្ធជម៌) ។ កាលដើមឡើយគេនាំគ្នា កត់ត្រាលើស្លឹករឹត ព្រមទាំងសរសេរចារឹកលើផែនថ្ម និងលើផែនលោហៈ ក៏មាន លុះចំណេរតមក ក៏បាននាំគ្នាបោះពុម្ពលើក្រដាសចងក្រងជាសៀវភៅ (គម្ពីរ) រហូតបច្ចុប្បន្ន នេះ បច្ចេកវិជ្ជាកាន់តែ ចម្រើនឡើង គេបានវាយបញ្ចូលក្នុងកុំព្យូទ័រ តែទោះបីជាបច្ចេកទេស ម៉ាស៊ីនចម្រើនឡើងយ៉ាងណា ក៏នៅមិនអាចបោះបង់សៀវភៅចោលបានឡើយ ដូច្នេះហើយទើប យើងខ្ញុំបានខិតខំធ្វើឲ្យកើតមាន ឡើងនូវក្រុមអក្សរព្រះត្រៃបិដក ដើម្បីជួយធ្វើឲ្យអក្ខរៈខ្លះដែលរលុប មិនអាចអានច្បាស់បាន ឲ្យមាន ការច្បាស់តាមតួអក្ខរៈឡើងវិញ ។

ដោយសទ្ធាជ្រះថ្លាដ៏មុតមាំដែលមានចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយក៏ជាកាតព្វកិច្ចមួយដ៏ធំ ក្នុងតួនាទីជាពុទ្ធបរិស័ទ ដែលបានប្រគល់កាយថ្វាយជីវិត អ្នកធ្វើដំណើរតាមស្នាមព្រះបាទសម្តេច ព្រះពុទ្ធអង្គ រួមកម្លាំងទ្រទ្រង់ បានធ្វើការលះបង់កម្លាំងកាយ វាចា ចិត្ត ទ្រព្យធនផ្ទាល់ ព្រមទាំងបបួល ពុទ្ធបរិស័ទ ញាតិមិត្តជិតឆ្ងាយ ក្នុងនិងក្រៅប្រទេសធ្វើឡើង ដើម្បីជាពុទ្ធបូជា ធម្មបូជា សង្ឃបូជា ។

សូមសេចក្តីឧស្សាហ៍ក្នុងការជាកុសលនេះ សម្រេចប្រយោជន៍ជូនដល់ព្រះពុទ្ធសាសនាជូនដល់ ពុទ្ធបរិស័ទ សូមបានប្រកបតែនឹងសេចក្តីសុខចម្រើនរុងរឿង ក្នុងលោកនេះផង និងលោកដទៃខាងមុខ ទៀតផង ជាភិយ្យោភាពតរៀងទៅ ។

រត្តបទុមធម៌ ថ្ងៃទី ០៨ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៩

→ ប្តូរ-ត្រី

Printed for free distribution by
The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation
11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.
Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415
Email: overseas@budaedu.org
Website: <http://www.budaedu.org>
Mobile Web: m.budaedu.org
This book is strictly for free distribution, it is not to be sold.
សម្រាប់ចែកដោយឥតគិតថ្លៃ

សេចក្តីណែនាំក្នុងការអាន

១) ប្រសិនបើលោកអ្នកអាន បានឃើញពាក្យទាំងឡាយណា ដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ហើយបន្ទាប់មកបានឃើញព្យញ្ជនៈមួយតួទៀតនៅខាងចុងពាក្យនោះ សូមមេត្តាកត់សម្គាល់ថា ព្យញ្ជនៈដែលនៅខាងចុងនោះ គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ដោយកំហុសបច្ចេកទេសកុំព្យូទ័រ ។

ឧទាហរណ៍

-ពាក្យខ្មែរ: សមុល ក្នុងពាក្យនេះ ព្យញ្ជនៈ ល គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈ ម ដូច្នេះពាក្យនេះគឺ សម្ម ។

-ពាក្យបាលី: តសុស គឺ តស្ស ។

២) ចំពោះពាក្យខ្មែរ យើងសម្រេចយកតាមវចនានុក្រមខ្មែរ របស់សម្តេចព្រះសង្ឃរាជជាតញ្ញាណោ (ជួន-ណាត) ជាគោល ។ ប៉ុន្តែបើពាក្យទាំងឡាយណា ដែលអាចសរសេរតាមបែបបុរាណក៏ត្រឹមត្រូវដែរនោះ យើងខ្ញុំសូមរក្សានូវពាក្យទាំងនោះទុកដដែល ។

៣) ចំពោះ សន្ធិកម្រាបពាក្យខុស-ត្រូវ ដែលមាននៅផ្នែកខាងចុងនៃព្រះត្រៃបិដកច្បាប់ដើម ក្រុមយើងខ្ញុំសូមមិនដាក់ទៀតទេ ព្រោះក្រុមការងារយើងបានកែតម្រូវតាមនោះរួចរាល់ហើយ ។

សុត្តន្តបិដក

ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បញ្ចមភាគ

៧៦

ព. ស. ២៥០៧

សុត្តន្តបិដកេ

ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

បញ្ចមោ ភាគោ

ថេរិយាបទានំ

បឋមោ សុមេធាវត្តោ

បឋមំ សុមេធាថេរិយាបទានំ

អថ ថេរិកាបទានានិ សុណាថ^(១)

[១] ភកវតិ កោណាតមនេ សង្ឃារាមម្ហិ និវេសម្ហិ
 សខិយោ តិស្សោ ជនិយោ វិហារទានំ អនម្ហសេ^(២) ។
 ទសក្ខត្តំ សតក្ខត្តំ សតានំ ច សតក្ខត្តំ
 ទេវេសុ ឧបបទ្ហិម្ហ កោ វាទោ មាណុសេ ភវេ ។
 ទេវេសុ មហិទ្ធិកោ ហុត្វា មាណុសកម្ហិ កោ វាទោ
 សត្តរតនស្ស មហេសី ឥត្តិវតនំ អហំ ភវី ។

១ ឱ. សុណាថ ។ ២ ឱ. ម. អទាសិម្ហ ។

សុត្តន្តបិដក

ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បញ្ចមភាគ

ថេរិយាបទាន

សុមេធាវគ្គ ទី ១

សុមេធាថេរិយាបទាន ទី ១

លំដាប់តទៅនេះ ចូរចាំស្តាប់នូវថេរិកាបទានទាំងឡាយចុះ

[១] កាលព្រះមានព្រះភាគ ព្រះនាមកោនាគមនៈ គង់នៅក្នុងសង្ឃារាម យើងជាស្រ្តី ៣ នាក់ ជាសំឡាញ់នឹងគ្នា បានថ្វាយនូវវិហារទាន ។ ពួកយើងបានទៅកើត ក្នុងពួកទេវតា អស់ ១០ ជាតិផង មួយរយជាតិផង មួយម៉ឺនជាតិផង ចាំបាច់និយាយថ្វីក្នុងការកើតជារបស់មនុស្ស ។ ខ្ញុំជាស្រីមានប្ញទ្ធិច្រើន ក្នុងពួកទេវតាទាំងឡាយ ចាំបាច់និយាយថ្វី ក្នុងការកើតជារបស់មនុស្ស ខ្ញុំកើតជាស្រីកែវ ធ្វើជាមហេសី របស់ស្តេច មានរតនៈ ៧ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តត្ថ សញ្ជិតំ ^(១) កុសលំ	សុសមិទ្ធកុលប្បជា
ធនញ្ញានី ច ខេមា ច	អហំបិច តយោ ជនា ។
អារាមំ សុកតំ កត្វា	សញ្ជាវយវមណ្ឌិតំ
ពុទ្ធប្បមុខសង្ឃស្ស	និយ្យាទេត្វា បមោទិតា ^(២) ។
យត្ថ យត្ថបបជ្ជាមិ	តស្ស កម្មស្ស វាហាសា
ទេវេសុ អត្តតំ បត្តា	មនុស្សេសុ តថេវ ច ។
ឥមស្មីយេវ កប្បស្មី	ព្រហ្មពន្ធិ មហាយសោ
កស្សទោ នាម នាមេន	ឧប្បន្និ វេទតំ វហេ ។
ឧបជ្ជាកោ មហេសិស្ស	តទា អាសិ នវិស្សរោ
កាសិករាជា កិកី នាម	ពារាណសី បុត្តមេ ។
តស្សាសុំ សត្ត ដីតរោ	រាជកញ្ញា សុខេ បិតា
ពុទ្ធបដ្ឋាននិរតា	ព្រហ្មចរិយំ ចរីសុ តា ។

១ ឱ. ម. ឥធ សញ្ជិតា ។ ម. ឥធ សញ្ជិត ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ជន ៣ នាក់នោះ គឺ នាងធនញ្ញានី ១ នាងខេមា ១ និងខ្ញុំ ១
បានកើតក្នុងត្រកូល ដែលសម្រេចល្អ ដោយកុសលដែល
យើងបានសន្សំហើយ ក្នុងភពនោះ ។ ខ្ញុំបានកសាងអារាម
ល្អ ដ៏ប្រដាប់ដោយអវយវៈ (គ្រឿងតាក់តែង) គ្រប់យ៉ាង
ហើយមានចិត្តរីករាយវេរថ្វាយដល់ព្រះសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធជា
ប្រធាន ។ ដោយផលនៃកុសលកម្មនោះ ខ្ញុំចូលទៅកើត
ក្នុងភពណាៗ តែងដល់នូវភាពដ៏ប្រសើរ ក្នុងទេវលោក ក្នុង
មនុស្សលោក ក៏ដូចគ្នា ។ ក្នុងកម្មនេះ ព្រះពុទ្ធព្រះនាម
កស្សបៈ មាននៅពង្សដ៏ប្រសើរ មានយសធំ ដ៏ប្រសើរជាង
អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ទ្រង់កើតឡើង ។ កាលនោះ ស្តេច
ក្នុងដែនកាសី ទ្រង់ព្រះនាមកិកី ជាឥស្សរៈរបស់ជនក្នុង
ពារាណសីបុរី ដ៏ឧត្តម ជាឧបដ្ឋាកនៃព្រះកស្សបៈ ព្រះអង្គ
ស្វែងរកនូវគុណដ៏ធំ ។ ព្រះរាជាអង្គនោះ មានរាជកញ្ញា
ជាធីតា ៧ អង្គ ជាស្រីបិតនៅក្នុងសេចក្តីសុខ ត្រេកអរក្នុង
ការបម្រើព្រះពុទ្ធ ធីតាទាំងនុំ៖ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ។

បឋមំ សុមេធាថេរិយាបទានំ

តាសំ សហាយិកា ហុត្វា	សីលេសុ សុសមាហិតា
ទត្វា ធានានិ សក្កច្ចំ	អតារេ វត្ថំ ចរី ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណិដិហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្ថីស្វបកា អហំ ។
តតោ ចុតា យាមា សក្កំ ^(១)	តតោហំ តុសិតំ កតា
តតោ ច និម្មានវតី	វសវត្ថិបុរំ កតា ^(២) ។
យត្ថ យត្ថបបដ្ឋាមិ	បុញ្ញកម្មសមាហិតា
តត្ថ តត្ថេវ រាជ្ជនំ	មហោសិត្តមការយី ។
តតោ ចុតា មនុស្សត្ថេ	រាជ្ជនំ ចក្កវត្ថិនំ
មណ្ឌាលីនញ្ច រាជ្ជនំ	មហោសិត្តមការយី ។
សម្បត្តិំ អនុកោត្វាន	ទេវេសុ មាណុសេសុ ច
សព្វត្ថំ សុខិតា ហុត្វា	នេកជាតិសុ សំសរី ។

១ ឱ. យាមមគ្គំ ។ ២ ឱ. ម. គតោ ។

សុមេធាថេរិយាបទាន ទី ១

ខ្ញុំជាសំឡាញ់នៃជីវិតទាំងនោះ មានចិត្តតម្កល់មាំក្នុងសីល
ឲ្យនូវទានទាំងឡាយដោយគោរព ប្រព្រឹត្តនូវវត្ថុក្នុងផ្ទះ ។
ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង ដោយការតម្កល់នូវ
សេចក្តីប្រាថ្នានោះផង លុះខ្ញុំលះបង់រាងកាយជារបស់មនុស្ស
ហើយ ក៏បានទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ។ ខ្ញុំច្យុតអំពីឋាន
នោះមក ក៏បានទៅកើតក្នុងឋានយាមៈ លុះច្យុតអំពីឋាន
យាមៈនោះ បានទៅកើតក្នុងឋានតុសិត លុះច្យុតអំពីតុសិត
នោះ បានទៅកើតក្នុងឋាននិម្មានរតី លុះច្យុតអំពីនិម្មានរតី
នោះ បានទៅកើតក្នុងវសវត្តិបុរី ។ ខ្ញុំជាស្រីប្រកបដោយ
បុញ្ញកម្មនោះ ទៅកើតក្នុងឋានណាៗ តែងបាននូវភាពជា
មហេសី របស់ស្តេចទាំងឡាយ ក្នុងឋាននោះ ។ ។ លុះខ្ញុំ
ច្យុតអំពីអត្តភាពនោះហើយ បានមកកើតជាមនុស្ស ក៏បាន
នូវភាពជាមហេសី នៃស្តេចចក្រពត្តិទាំងឡាយផង នៃស្តេច
ដែលមានមណ្ឌលទាំងឡាយផង ។ ខ្ញុំទទួលនូវសម្បត្តិក្នុង
ទេវតាទាំងឡាយផង ក្នុងមនុស្សទាំងឡាយផង ជាស្រី
មានសេចក្តីសុខក្នុងទីទាំងពួង អន្ទោលទៅអស់ច្រើនជាតិ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

សោ ហេតុ ច សោ បករោ តំ មូលំ សាសនេ ខមំ

តំ បឋមំ សមោទានំ តំ ធម្មតាយ និព្វតំ ។

កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ ភវា សព្វេ សម្មហតា

នាតីវ ពន្ធនំ នេត្វា វិហារមិ អនាសវា ។

ស្វាគតំ វត មេ អាសិ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ

តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។

បដិសម្ពិទា ចតស្សោ វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ

ធន្យកិញ្ញា សច្ចិកតា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។

ឥត្ថំ សុទំ អាយស្មា សុមេទា ភិក្ខុនី ឥមា កាថា-

យោ អភាសិត្តាតិ ។

សុមេទាថេរិយាបទានំ សមត្តំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ហេតុនោះក្តី ដើមកំណើតនោះក្តី ឫសគល់នោះក្តី សេចក្តី
 គាប់ចិត្តក្នុងសាសនានោះក្តី ការប្រជុំចុះជាដំបូងនោះក្តី ធម្ម-
 ជាតទាំងនោះបានរលត់ហើយ ដោយសេចក្តីត្រេកអរក្នុង
 ធម៌ ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំង-
 អស់ ខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមានអាសវៈ ព្រោះ
 បានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមក
 ល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបាន
 សម្រេចហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។
 បដិសម្មិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
 ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
 ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះសុមេធាភិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថាទាំង
 នេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ សុមេធាថេរិយាបទាន ។

ទុតិយំ មេខលទាយិកាថេរិយាបទានំ

[២] សិទ្ធត្ថស្ស ភកវតោ	ថូបការមកាសហំ ^(១)
មេខលិកា មយា ទិដ្ឋា	នវកម្មស្ស សត្តនោ ។
ទិដ្ឋិតេ ច មហាថូបេ	មេខលំ បុណ្ណាសហំ
លោកនាថស្ស មុនិណោ	បសន្នា សេហិ ចាណិភិ ។
ចតុន្ទរតេ ឥតោ កហ្សេ	មេខលំ អទទី តទា ^(២)
ទុក្ខតី ភារិជាតាមិ	ថូបការស្សិទំ ផលំ ។
កិលេសា លាមិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាតីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ឆន្ទកិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្ថំ សុទំ អាយស្វា	មេខលទាយិកា ភិក្ខុនី ឥមា
កាថាយោ អកាសិត្តាតិ ។	

មេខលទាយិកាថេរិយាបទានំ សមត្ថំ ។

១ ឱ. កូបំ កាវចិតា អហំ ។ ម. ថូបកាវចិតា អហំ ។ ២ ឱ. ម. យំ មេខលមិទំ តទា ។

មេខលទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ២

[២] ខ្ញុំបានធ្វើព្រះស្តុបថ្វាយព្រះមានព្រះភាគ ព្រះនាម សិទ្ធត្ថៈ ហើយបានថ្វាយខ្សែក្រវាត់ចំពោះព្រះសាស្តា ដើម្បី នវកម្ម ។ កាលមហាស្តុបសម្រេចហើយ ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានបូជាខ្សែក្រវាត់ចំពោះព្រះមុនិលោកនាថ ដោយដែរបស់ ខ្លួនទៀត ។ ក្នុងកប្បទី ៩៤ អំពីភទ្ទកប្បនេះ ព្រោះហេតុដែល ខ្ញុំបានថ្វាយខ្សែក្រវាត់ ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុគ្គតិ នេះជាផលនៃការធ្វើស្តុប ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញ ហើយ ភពទាំងអស់ខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជាស្រ្តីមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំ មកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបាន សម្រេចហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិ ហើយ ។

បានឮថា ព្រះមេខលទាយិកាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវ តាថាទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ មេខលទាយិកាថេរិយាបទាន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តតិយំ មណ្ឌបទាយិកាថេរិយាបទានំ

[៣] កោណាគមនពុទ្ធស្ស មណ្ឌោហោ ការិភោ មយា

ច្ចុបញ្ច បរមទំ^(១) ពុទ្ធស្ស លោកពន្ទនោ ។

យំ យំ ជនបទំ យាមិ និគមេ រាជធានិយោ

សព្វត្ថ បូជិតា ហោមិ បុញ្ញកម្មស្សិទំ ផលំ ។

កិលេសា លាមិតា មយ្ហំ ភវា សព្វេ សម្មហតា

នាតិវ ពន្ធនំ នេត្វា វិហារមិ អនាសវា ។

ស្វាគតំ វត មេ អាសិ មម ពុទ្ធស្ស សន្តិកេ

តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។

បដិសម្ពិទា ចតស្សោ វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ

ធន្យកិញ្ញា សច្ចិកតា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។

ឥត្ថំ សុទំ អាយស្មា មណ្ឌបទាយិកា ភិក្ខុដី ឥមា
កាថាយោ អកាសិត្តាតិ ។

មណ្ឌបទាយិកាថេរិយាបទានំ សមត្ថំ ។

១ ឱ. ធុរញ្ច ចីរមទំ ។ ម. ធុរំ តិចីរំ អទាសី ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

មណ្ឌបទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៣

[៣] ខ្ញុំបានកសាងមណ្ឌបថ្វាយព្រះពុទ្ធ ព្រះនាមកោនា-
 គមនៈ ហើយថ្វាយព្រះស្តូបដ៏ប្រសើរ ដល់ព្រះពុទ្ធ ជាដៅ
 ពង្សនៃលោកថៃមទៀត ។ ខ្ញុំទៅកាន់ជនបទ និងម រាជ-
 ធានីណា ។ ជាស្រីត្រូវគេបូជាក្នុងទីទាំងពួង នេះជាផលនៃ
 បុញ្ញកម្ម ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភព
 ទាំងអស់ ខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមានអាសវៈ ព្រោះ
 បានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំ
 មកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធសាសនានៃព្រះពុទ្ធរបស់ខ្ញុំ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបាន
 សម្រេចហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។
 បដិសម្ពិទ្ធ ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
 ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
 ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះមណ្ឌបទាយិកាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវ
 តាថាទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ មណ្ឌបទាយិកាថេរិយាបទាន ។

ចតុត្ថំ សង្គមនទាថេរិយាបទានំ

[៤] កោណ្ឌញ្ញស្ស ^(១)	ភកវតោ	លោកដេដ្ឋស្ស	តាទិដោ
រទិយំ	បដិបន្ទស្ស	តារយន្តស្ស	ចាណិដោ ។
យរតោ	និក្ខមិត្តាន	អវកុដ្ឋ	និបដ្ឋហំ
អនុកម្មកោ	លោកដេដ្ឋោ	សិរសិ	អក្កមិ តទា ។
អក្កមិត្តាន	សិរសិ ^(២)	អភមា	លោកនាយកោ
តេន	ចិត្តប្បសារេន	តុសិតំ	អភមាសហំ ។
កិលេសា	ឈាមិតា	មយ្ហំ	ភវា សព្វេ
នាគីវ	ពន្ធនំ	ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ	វត មេ	អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស
តិស្សោ	វិជ្ជា	អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស
បដិសម្ពិទា	ចតស្សោ		សាសនំ ។
ធន្យភិញ្ញា	សច្ចិកតា		វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
			កតំ ពុទ្ធស្ស
			សាសនត្ថិ ។

១ ម. វិបស្សិស្ស ។ ២ ម. សម្ពុទ្ធា ។

សង្គមនិទាមវិយាបទាន ទី ៤

[២] កាលព្រះមានព្រះភាគ ព្រះនាមកោណ្ឌញ្ញៈ ជាធំ
 ជាងលោក ជាតាទិបុគ្គល ទ្រង់ស្តេចទៅក្នុងច្រក ទ្រង់ញ៉ាំង
 សត្វទាំងឡាយឲ្យធ្ងន់ ។ ខ្ញុំចេញអំពីផ្ទះ ហើយឱនក្រាប
 ចុះ កាលនោះ ព្រះពុទ្ធជាធំជាងលោក ព្រះអង្គជាអ្នកអនុ-
 គ្រោះ បានជាន់លើក្បាលខ្ញុំ ។ លុះព្រះលោកនាយកទ្រង់
 ជាន់លើក្បាលខ្ញុំ ហើយស្តេចហួសទៅ ខ្ញុំក៏បានទៅកើតក្នុង
 ឋានតុសិត ដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុងចិត្តនោះ ។ កិលេស
 ទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំដកចោល
 ហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូច
 ជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធ
 នៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ សាសនា
 របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្មិទា ៤ វិមោក្ខ
 ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំង
 សាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឥត្ថំ សុទ្ធំ អាយស្មា សង្កមនទា ភិក្ខុជី ឥមា កាថា-
យោ អភាសិត្តាតិ ។

សង្កមនទាថេរិយាបទានំ សមត្ថំ ។

បញ្ចមំ នឡមាលិកាថេរិយាបទានំ

[៤] ចន្ទភាតា នទីតីវេ	អហោសី កិណ្ឌរី តទា
អន្ទសំ វិរជំ ពុទ្ធនំ	សយម្ហំ អបរាជិតំ ។
បសន្នចិត្តា សុមនា	វេទនាតា កតញ្ញូលី
នឡមាលំ កហេត្វាន	សយម្ហំ អភិបូជយី ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណិជីហិ ច
ជហិត្វា កិណ្ឌរីទេហំ ^(១)	អកច្ឆិ តិទសំ កណំ ^(២) ។
ឆត្តិសទេវរាជ្ជនំ	មហោសិត្តមការយី
ទសន្នំ ចក្កវត្តិនំ	មហោសិត្តមការយី ។
ទេវយិត្វាន ^(៣) កុសលំ	បព្វជី អនការិយំ
កិលេសា ឈាមិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា ^(៤)
សញ្ញាសវា បរិក្ខិណា	នត្តិទានិ បុនព្ពរោ ។

១ ឱ. ម. ចេតនាបណិជីហិ ច ជហិត្វា កិណ្ឌរីទេហន្តិ ឥមេ បាហា ន ទិស្សន្តិ ។ ២ ម. គតី ។
 ៣ ឱ. សំវេទយិត្វា ។ ម. សំវេជេត្វាន ។ ៤ ឱ. ភវា សង្ឃាជិកា មមំ ។ ម. ភវា សំយាជិកា មម ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បានឮថា ព្រះសង្ឃមនទាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ សង្ឃមនទាថេរិយាបទាន ។

នឡុមាលិកាថេរិយាបទាន ទី ៥

[៥] កាលនោះ ខ្ញុំជាកិច្ចរញី នៅជិតឆ្នេរស្ទឹងចន្ទភាគា
បានឃើញព្រះពុទ្ធ ទ្រង់ប្រាសចាកជួលី គឺកិលេស ត្រាស់
ដឹងឯង ទ្រង់ឈ្នះកិលេសហើយ ។ ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា មាន
ចិត្តល្អ កើតសេចក្តីរីករាយ ធ្វើអញ្ជូលី ហើយយកកម្រង
ផ្កាបបុស បូជាព្រះសយម្បូ ។ ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើ
ល្អនោះផង ដោយការតម្កល់ចេតនានោះផង លុះខ្ញុំលះបង់
រាងកាយជាកិច្ចរញីហើយ ក៏បានទៅកើតក្នុងឋានត្រៃត្រិដ្ស ។
ខ្ញុំបាននូវភាពជាមហេសី នៃទេវរាជ ៣៦ ដង បាននូវភាព
ជាមហេសីនៃស្តេចចក្រពត្តិ ១០ ដង ។ ខ្ញុំទទួលរងកុសល
បានចូលទៅកាន់ផ្នួស កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញ
ហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំដកចោលហើយ អាសវៈទាំងពួង
អស់ហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីទៀត មិនមានឡើយ ។

បញ្ចមំ នឡមាលិកាថេរិយាបទានំ

ចតុន្ទរុតេ ឥតោ កហ្មេ យំ បុប្ផមភិប្បជយី
 ទុក្ខតី ភារិជាធាមិ ពុទ្ធបូជាយិទំ ផលំ ។
 កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ ភវា សព្វេ សម្មហតា
 ភារិវ ពន្ធនំ ឆេត្វា វិហារមិ អនាសវា ។
 ស្វាកតំ វត មេ អាសិ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
 តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
 បដិសម្ពិទា ចតស្សោ វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
 ធន្យភិញ្ញា សច្ចិកតា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
 ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា នឡមាលិកា ភិក្ខុនី ឥមា
 កាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។

នឡមាលិកាថេរិយាបទានំ សមត្តំ ។

នឡមាលិកាថេរិយាបទាន ទី ៥

ក្នុងកប្បទី ៧២ អំពីភទ្ទកប្បនេះ ព្រោះហេតុដែលខ្ញុំបាន
 បូជាផ្កា ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុគ្គតិ នេះជា
 ផលនៃពុទ្ធបូជា ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំបានដុតបំផ្លាញ
 ហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមាន
 អាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវ
 ទន្ធវីង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ
 វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំ
 បានធ្វើហើយ ។ បដិសម្មិទា ២ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦
 នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់
 ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះនឡមាលិកាកិត្តិនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
 ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ នឡមាលិកាថេរិយាបទាន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឆដ្ឋំ ឯកបិណ្ឌបាតទាយិកាថេរិយាបទានំ

[៦] នករេ ពន្ទមតិយា	ពន្ទមា នាម ខត្តិយោ
តស្ស រញ្ញោ អហំ ភរិយា	ឯកច្ចំ វាទយាមហំ ^(១) ។
រហោតតា និសីទិត្វា	ឯវំ ចិន្តេសហំ តទា
អាទាយ កមនីយំ ហិ	កុសលំ នត្តិ មេ កតំ ។
មហាកិតាបំ កដុកំ	យោរូបំ សុទារុណំ
និរយំ នូន កច្ឆាមិ	ឯត្ត មេ នត្តិ សំសយោ ។
រាជានំ ឧបកច្ឆាន ^(២)	ឥទំ រចនមព្រី
ឯកំ មេ សមណំ ទេហិ	កោជយិស្សាមិ ខត្តិយ ។
អទាសិ មេ មហារាជា	សមណំ ភារិតិទ្ធិយំ
តស្ស បត្តំ កហេត្វាន	បរមន្នេន តប្បយី ។
បូជយិត្វា ^(៣) បរមន្នំ	កច្ឆាលេបំ អកាសហំ
ជាលេន បិទហិត្វាន	បីតចោលេន ^(៤) ឆាទយី ។

១. ឱ. ម. បារយាមហំ ។ ២ ឱ. ឧបសង្កម្ម ។ ៣ ឱ. ម. បូរយិត្វា ។ ៤ ឱ. មហានេលេន ។

ម. វត្តយុគេន ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ឯកបិណ្ឌបាតទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៦

[៦] ព្រះមហាក្សត្រព្រះនាមពន្ទមៈ ក្នុងក្រុងពន្ទមវតី ខ្ញុំជា
អគ្គមហេសីរបស់ស្តេចនោះ បានពោលនូវពាក្យខ្លះ (នឹងស្តេច
នោះ) ។ កាលនោះ ខ្ញុំអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ ហើយគិតយ៉ាង
នេះថា កុសលដែលអញគួរយកទៅបរលោក អញមិនបានធ្វើ
សោះ អញនឹងទៅកាន់នរក ដែលជាឋានក្តៅខ្លាំង ខ្លោចផ្សា
មានសភាពគួរខ្លាច អាក្រក់ក្រៃលែងដោយពិត អញមិនមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងដំណើរនេះឡើយ ។ ខ្ញុំចូលទៅគាល់ព្រះ
រាជា ហើយក្រាបទូលដូច្នោះថា បពិត្រព្រះមហាក្សត្រ សូម
ព្រះអង្គប្រទាននូវសមណៈមួយអង្គ ដល់ខ្ញុំម្ចាស់ ខ្ញុំម្ចាស់នឹង
និមន្តលោកឲ្យឆាន់ ។ ព្រះមហារាជ ទ្រង់ប្រទាននូវសមណៈ
មួយអង្គ ដែលមានឥន្ទ្រិយអប់រំហើយដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំទទួលនូវបាត្រ
របស់លោកហើយ បំពេញដោយបាយដ៏ប្រសើរ ។ លុះខ្ញុំ
បំពេញហើយ ធ្វើនូវបាយដ៏ប្រសើរ ឲ្យជាបាយលាយដោយវត្ថុ
មានក្លិនក្រអូប បិទដោយសំណាញ់ គ្របដោយសំពត់ល្បឿង ។

ឆដ្ឋំ ឯកបិណ្ឌបាតទាយិកាថេរិយាបទានំ

អារម្មណំ មម ឯតំ	សរាមិ យារដីវិតំ
តត្ថ ចិត្តំ បសាទេត្វា	តារត្ថីសំ អកញ្ចហំ ។
តីសានំ ទេវរាជ្ជនំ	មហោសិត្តមការយី
មនសា បត្តិតំ មយ្ហំ	និព្វត្តតិ យចិច្ចកំ ។
វីសានំ ចក្កវត្តិនំ	មហោសិត្តមការយី
ឧបចិត្តតា ^(១) ហុត្វាន	សំសរាមិ ភវាភវេ ^(២) ។
សព្វពន្ធនមុត្តាហំ	អបេតា មេ ឧចាទិកា
សព្វាសវបរិក្ខិណា	នត្តិទានិ បុនព្ពរោ ។
ឯកនុតេ ឥតោ កប្បេ	យំ ទានមទទី តទា
ទុក្ខតី ជាកិជាជមិ	បិណ្ឌាចាតស្សីនំ ផលំ ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។

១. ឱ. ម. ឧចិត្តតា ច ។ ២. ឱ. ម. ភវេស្សហំ ។ ម. ភវេស្សហំ ។

ឯកបិណ្ឌបាតទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៦

កុសលនុ៎ះ ជាអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំរលឹកដរាបដល់អស់ជីវិត ខ្ញុំ
 ទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិវិញ ព្រោះញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លាក្នុងកុសល
 នោះ ។ ខ្ញុំបាននូវភាពនៃខ្លួនជាមហេសី នៃស្តេចទេវតាទាំង-
 ឡាយ ៣០ ដង សេចក្តីប្រាថ្នាដែលខ្ញុំប្រាថ្នាហើយក្នុងចិត្ត ក៏
 កើតឡើងដល់ខ្ញុំដូចសេចក្តីប្រាថ្នា ។ ខ្ញុំបាននូវភាពជាមហេសី
 នៃស្តេចចក្រពត្តិ ២០ ដង ខ្ញុំជាស្រីមានកុសលសន្សំហើយ
 តែងអន្ទោលទៅ ក្នុងភពតូចនិងភពធំ ។ ខ្ញុំរួចចាកចំណង
 ទាំងអស់ហើយ ខ្ញុំជាអ្នកប្រាសចាកកំណើតហើយ អស់អាសវៈ
 ទាំងពួងរលីងហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីទៀតមិនមានឡើយ ។
 ក្នុងកប្បទី ៩១ អំពីភទ្ទកប្បនេះ ព្រោះហេតុដែលខ្ញុំបានថ្វាយ
 ទាន ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុគ្គតិ នេះជាផល
 នៃបិណ្ឌបាតទាន ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ
 ភពទាំងអស់ ខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមានអាសវៈ
 ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរី កាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។
 ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាកនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា
 ៣ ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ ពុទ្ធសាសនា ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

បដិសម្ពិទា ចតស្សោ

វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ

ធន្យភិញ្ញា សច្ចិកតា

កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។

ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា ឯកបិណ្ណាចាតទាយិកា ភិក្ខុជី

ឥមា តាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។

ឯកបិណ្ណបាតទាយិកាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

សត្តមំ កដច្ឆភិក្ខុទាយិកាថេរិយាបទានំ

[៧] បិណ្ណាចារំ ចរន្តស្ស

តិស្សនាមស្ស សត្តនោ

កដច្ឆភិក្ខុំ បក្កយ្ហ

ពុទ្ធសេដ្ឋស្សនាសហំ ។

បដិក្កហេត្វា សម្ពុទ្ធា

តិស្សោ លោកក្កនាយកោ

វិចិយា សណ្ឌិតោ សត្វា

អកា មេ អនុមោទនំ ។

កដច្ឆភិក្ខុំ ទត្វាន

តារត្តិសំ ភមិស្សសិ

ធន្តិសទេវាជ្ជនំ

មហោសិត្តំ ករិស្សសិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បដិសម្មិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះឯកបិណ្ឌបាតទាយិកាភិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែង
នូវគាថាទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ ឯកបិណ្ឌបាតទាយិកាថេរិយាបទាន ។

កងប្តូរភិក្ខុទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៧

[៧] កាលព្រះសាស្តា ព្រះនាមតិស្សៈ ទ្រង់ត្រាច់ទៅ
បិណ្ឌបាត ខ្ញុំបានយកចង្កាន់មួយវែក ថ្វាយដល់ព្រះពុទ្ធដ៏
ប្រសើរ ។ ព្រះសម្ពុទ្ធ ព្រះនាមតិស្សៈ ជាសាស្តា ជា
នាយកដ៏លើសលុប ក្នុងលោក ទ្រង់ទទួលហើយ ទ្រង់
គង់នៅក្នុងផ្នូរ ទ្រង់ធ្វើអនុមោទនាដល់ខ្ញុំថា

នាងប្រគេនចង្កាន់មួយវែក នឹងបានទៅកើតក្នុងឋានតាវ-
ត្តិជ្ឈ នឹងបានជាអគ្គមហេសី នៃស្តេចទេវតា ៣៦ ដង ។

សត្តមំ កដច្ចុកិក្ខុទាយិកាថេរិយាបទានំ

បញ្ញាសចក្កវត្តិដំ	មហោសិត្តំ កវិស្សសិ
មនសា បត្តិតំ សព្វំ	បដិលច្ចសិ សព្វទា ។
សម្មត្តិ អនុកោត្វាន	បព្វទិស្សសិកិញ្ចាណ
សព្វាសវេ បរិញ្ញាយ	និព្វាយិស្សសិណាសវា ។
ឥទំ វត្វាន សម្មុទ្ធោ	តិស្សោ លោកក្កនាយកោ
នកំ អព្ពក្កមិ ដីរោ	ហំសរាជារ អម្ពវេ ។
សុទិន្ទមេវ មេ ទានំ	សុយិដ្ឋា យាកសម្មទា
កដច្ចុកិក្ខុំ ទត្វាន	បត្តាហំ អចលំ បទំ ។
ទ្វេនុរុតេ ឥតោ កខ្ស្យ	យំ ទានមទទិន្ទទា
ទុក្ខតិ ពាកិជាពាមិ	កិក្ខុទានស្សិទំ ផលំ ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	កវា សព្វេ សម្មហតា
នាតិវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។

កងច្បាប់កិច្ចទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៧

នឹងបានជាមហេសី នៃស្តេចចក្រពត្តិ ៥០ ដង នឹងបាននូវ
 សម្បត្តិទាំងពួងដែលនាងប្រាថ្នាហើយ តាមចិត្តប្រាថ្នាក្នុង
 កាលទាំងពួង ។ នាងនឹងទទួលនូវសម្បត្តិ ជាស្រ្តីមិនមាន
 សេចក្តីកង្វល់ នឹងបួសកំណត់ដឹងនូវអាសវៈទាំងពួង ជាអ្នក
 មិនមានអាសវៈ នឹងបរិនិព្វាន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះនាមតិស្សៈ
 ជានាយកដ៏លើសលុបក្នុងលោក ព្រះអង្គជាអ្នកប្រាជ្ញ លុះ
 ត្រាស់នូវពាក្យនេះហើយ ក៏ហោះទៅឯអាកាស ដូចជាស្តេច
 ហង្សហើរទៅព្រះអាកាស ។

ទានដែលខ្ញុំបានថ្វាយល្អហើយ យាគសម្បទា ខ្ញុំបាន
 បូជាល្អហើយ ខ្ញុំបានថ្វាយនូវចង្កាន់មួយវែក ហើយដល់
 នូវអចលបទ គឺព្រះនិព្វាន ។ ក្នុងកប្បទី ៧២ អំពីកទ្ធកប្ប
 នេះ ព្រោះហេតុដែលខ្ញុំបានថ្វាយទាន ក្នុងកាលនោះ
 ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុក្ខតិ នេះជាផលនៃការថ្វាយចង្កាន់ ។
 កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំបានដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំង
 ពួង ខ្ញុំបានដកចោលហើយ ខ្ញុំជាស្រ្តីមិនមានអាសវៈ
 ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ស្វាគតំ រត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ធន្យភិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា	កដច្ចុភិក្ខុទាយិកា ភិក្ខុជី

ឥមា កាថាយោ អកាសិត្តាតិ ។

កដច្ចុភិក្ខុទាយិកាថេរិយាបទានំ សមត្តំ ។

អដ្ឋមំ សត្តខប្បលមាលិកាថេរិយាបទានំ

[៨] នកវេ អរុណាវតិយា	អរុណោ នាម ^(១) ខត្តិយោ
តស្ស រញ្ញោ អហំ ភរិយា	នកុលំ បាទយាមហំ ^(២) ។
សត្ត មាលា កហេត្វាន	ឧប្បលា ^(៣) ទេវកន្ធិកា
និសដ្ឋ បាសាទវេ	ឯវំ ចិន្តេសិ តាវទេ ។
កី មេ ឥមាហិ មាលាហិ	សិរសា រោបិតាហំ ^(៤) មេ
វំ មេ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស	ញ្ញាណម្ហិ អភិរោបិតំ ។

១ ឱ. ម. អរុណាវា នាម ។ ២ នមាលំ បាទយាមហំ ។ ម. វារិតំ វារិយាមហំ ។
 ៣ ឱ. ឧប្បលី ។ ៤ ម. រោបិតេហិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធ នៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ
វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ សាសនានៃព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបាន
ធ្វើហើយ ។ បដិសម្មិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ
ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ
ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះកងច្ចុកិក្ខុទាយិកាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវ
គាថាទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ កងច្ចុកិក្ខុទាយិកាថេរិយាបទាន ។

សត្តខប្បុលមាលិកាថេរិយាបទាន ទី ៨

[៨] ក្នុងក្រុងអរុណវតី មានក្សត្រមួយព្រះអង្គ ទ្រង់ព្រះ
នាមអរុណៈ ខ្ញុំជាអគ្គមហេសីរបស់ស្តេចនោះ បានចាត់ចែង
នូវផ្កាដែលមិនទាន់ក្រងទុក ។ ខ្ញុំកាន់យកនូវផ្កាខប្បុល ៧
កម្រង មានក្លិនដូចជាក្លិនទិព្វ អង្គុយលើប្រាសាទដ៏ប្រសើរ
គិតយ៉ាងនេះ ក្នុងខណៈនោះថា អញមានប្រយោជន៍អ្វី
ដោយកម្រងផ្កានេះ ដែលអញពាក់លើក្បាលរបស់អញ បើ
អញបូជា ចំពោះញាណព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ ប្រសើរជាង ។

អដ្ឋមំ សត្តឧប្បលមាលិកាថេរិយាបទានំ

សម្ពុទ្ធំ បដិមាទេន្តិ	ទ្វារាសន្នេ និសីទហំ
យទា ឯហិតិ ^(១) សម្ពុទ្ធោ	បូជយិស្សំ មហាមុនី ។
កកុដោ វិលសន្តោវ	មិត្តរាជារ កេសរី
ភិក្ខុសង្ឃេន សហិតោ	អាតច្ឆិ វិទិយា ជិដោ ។
ពុទ្ធស្ស រំសី ទិស្វាន	ហដ្ឋា សំវិត្តមាទសា
ទ្វារំ អចាបុណិត្វាន	ពុទ្ធសេដ្ឋំ អបូជយី ។
សត្ត ឧប្បលមុទ្ធានិ	សុវិត្តិណ្ណានិ ^(២) អម្ពរ
ឆានី ករោត្តា ពុទ្ធស្ស	មត្តកេ ធារយន្តិ តេ ។
ឧទត្តចិត្តា សុមនា	វេទជាតា កតញ្ចលី
តត្ត ចិត្តំ បសាទេត្វា	តារត្តិសំ អកញ្ចហំ ។
មហានេលស្ស ឆាននំ	ធារេន្តិ មម មុទ្ធនិ
ទិព្វកម្ពំ បវាយតិ ^(៣)	សត្តប្បលានិទំ ផលំ ។
កទាចិ នីយមាទាយ	ញាតិសង្ឃេន មេ តទា
យារតា បរិសា មយ្ហំ	មហានេលំ ធម៌យតិ ។

១ ឱ. ឯតីហិ ។ ២ ឱ. បរិក្ខិណ្ណានិ ។ ម. បរិក្ខិណ្ណានិ ។ ៣ ឱ. ម. បវាយាមិ ។

សត្តឧប្បលមាលិកាថេរិយាបទាន ទី ៨

ជនទាំងឡាយតែងរាប់អាននូវព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ អញ្ញាអង្គុយនៅជិតទ្វារ
 កាលណា ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធច្រើនហៅថា នាងចូរមក អញនឹងបូជានូវ
 ព្រះមហាមុនី ក្នុងកាលនោះ ។ ព្រះជិនស្រីប្រកបដោយភិក្ខុ-
 សង្ឃ ស្តេចមកតាមផ្លូវថ្នល់ ទ្រង់ល្ងាសល្ងន់ដូចជាដើមថ្ងាវត្រូវ
 ខ្យល់ ឬដូចជាកេសររាជសីហ៍ជាស្តេចម្រឹគ ។ ខ្ញុំជាអ្នកមាន
 ចិត្តរីករាយ លុះឃើញរស្មីព្រះពុទ្ធ ក៏មានចិត្តសង្វេគមិនទាន់
 ដល់ទ្វារ ក៏បូជាចំពោះព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ ។ ខ្ញុំធ្វើផ្កាឧប្បល ៧
 កម្រង ត្រដាងព្រះអាកាស ផ្កាទាំងនោះ ក៏បាំងខាងលើព្រះ
 សិរនៃព្រះពុទ្ធ ។ ខ្ញុំមានចិត្តខ្ពស់ឡើង មានចិត្តរីករាយ
 មានចិត្តត្រេកអរ ធ្វើអញ្ជូលី ហើយញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ក្នុង
 ព្រះពុទ្ធនោះ ក៏បានទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ។ ផ្កាទាំងឡាយ
 បាំងធ្វើជាដំបូលនៃរោងធំ ខាងលើក្បាលខ្ញុំ ក្លិនជាទិព្វ ក៏ផ្សាយ
 ទៅ នេះជាផលនៃផ្កាឧប្បល ៧ កម្រង ។ កាលពួក
 ញាតិនាំខ្ញុំទៅ ក្នុងកាលម្តង ។ បរិស័ទរបស់ខ្ញុំ មានចំនួន
 ត្រឹមណា ផ្កាទាំងឡាយក៏បាំងជារោង មានចំនួនត្រឹមនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

សត្តតិទេវរាជ្ជនំ	មហោសិក្ខុំ អការយី
សព្វត្ថ ឥស្សរា ហុត្វា	សំសរាមិ ភវាភវេ ។
តេសង្កិចក្កវត្តីនំ	មហោសិក្ខុំ អការយី
សព្វេ មំ អនុវត្តន្តិ ^(១)	អាទេយ្យវចនា អហំ ^(២) ។
ឧប្បលស្មេវ មេ វណ្ណោ	កន្លោ ចេវ បរាយតិ
ទុក្ខតិ ^(៣) ពាកិជាពាមិ	ពុទ្ធបូជាយិទំ ផលំ ។
ឥទ្ធិចាទេសុ កុសលា	ពោជ្ឈង្គការពារតា
អភិញ្ញាចារមិប្បត្តា	ពុទ្ធបូជាយិទំ ផលំ ។
សតិប្បដ្ឋានកុសលា	សមាធិឈានកោចរា
សម្មប្បធានមនុយុត្តា	ពុទ្ធបូជាយិទំ ផលំ ។
វិរិយំ មេ ធុរោយុំ	យោកក្ខេមាធិវាហនំ
សព្វាសវបរិក្ខិណា	នត្តិទានិ បុនព្ពរោ ។
ឯកត្តិសេ ឥតោ កប្បេ	យំ បុប្ផមភិបូជយី
ទុក្ខតិ ពាកិជាពាមិ	ពុទ្ធបូជាយិទំ ផលំ ។

១ ម. មមនុវត្តន្តិ ។ ២ ម. អហំ ។ ៣ ម. ទុព្វណ្ណិយំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំបានជាមហេសី នៃទេវរាជ ៧០ ដង ខ្ញុំអន្ទោលទៅក្នុងភព
តូចភពធំ រមែងបានជាធំក្នុងទីទាំងពួង ។ ខ្ញុំបានជាមហេសី
នៃស្តេចចក្រពត្តិ ៦៣ ដង ជនទាំងពួង តែងប្រព្រឹត្តតាមខ្ញុំ
ខ្ញុំមានពាក្យ ត្រូវអ្នកផងជឿកាន់តាម ។ ពណ៌និងក្លិនរបស់ខ្ញុំ
តែងផ្សាយទៅ ដូចជាក្លិននៃផ្កាឧប្បល ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់
ទុគ្គតិ នេះជាផលនៃពុទ្ធបូជា ។ ខ្ញុំជាស្រីឈ្នាសក្នុងឥទ្ធិបាទ
ត្រេកអរក្នុងការចម្រើនពោជ្ឈង្គ ដល់នូវអភិញ្ញាបារមី នេះជា
ផលនៃពុទ្ធបូជា ។ ខ្ញុំជាស្រីឈ្នាសក្នុងសតិប្បដ្ឋាន មានសមា-
ធិជ្ឈានជាអារម្មណ៍ ប្រកបរឿយ ។ នូវសម្មប្បធាន នេះជា
ផលនៃពុទ្ធបូជា ។ សេចក្តីព្យាយាមរបស់ខ្ញុំ ជាគ្រឿងនាំទៅ
នូវធុរៈ នាំមកនូវធម៌ដ៏ក្សេមចាកយោគៈ ខ្ញុំមានអាសវៈអស់
ហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីមិនមានទៀតឡើយ ។ ក្នុងកប្បទី
៣១ អំពីកទ្ធកប្បនេះ ព្រោះហេតុដែលខ្ញុំបានបូជាផ្កា ក្នុង
កាលនោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុគ្គតិ នេះជាផលនៃពុទ្ធបូជា ។

នវមំ បញ្ចទីបិកាថេរិយាបទានំ

កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាតីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	មម ពុទ្ធស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ឆន្ទភិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា	សត្តឧប្បលមាលិកា ភិក្ខុជី

ឥមា កាថាយោ អកាសិត្តាតិ ។

សត្តឧប្បលមាលិកាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

នវមំ បញ្ចទីបិកាថេរិយាបទានំ

[៧] នតវេ បាំសវតិយា	ចារិដី ^(១) អាសហំ តទា
អាវមេនេវ ^(២) អាវមំ	ចរាមិ កុសលត្តិកា ។
កាឡបក្ខម្ហិ ទិវសេ	អទ្ធសំ ពោធិមុត្តមំ
តត្ថ ចិត្តំ បសាទេត្វា	ពោធិមូលេ និសីទហំ ។

១ ឱ. ម. ចារិកី ។ ២ ឱ. ម. អាវមេន ច ។

បញ្ចទីបិកាថេរិយាបទាន ទី ៩

កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំបានដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់
 ខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់
 ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ
 ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធរបស់ខ្ញុំ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ
 សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្ពិទា ៤
 វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ
 ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះសត្តឧប្បលមាលិកាកិក្ខនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវ
 តាថាទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ សត្តឧប្បលមាលិកាថេរិយាបទាន ។

បញ្ចទីបិកាថេរិយាបទាន ទី ៩

[៧] ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំជាអ្នកដំណើរ នៅអាស្រ័យក្នុង
 នគរហង្សវតី ជាស្រីពេញចិត្តក្នុងកុសល តែងទៅអំពី
 អារាម ទៅកាន់អារាម ។ ខ្ញុំបានឃើញនូវពោធិព្រឹក្សដ៏
 ឧត្តម ក្នុងថ្ងៃកាឡប័ក្ខ ញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ចំពោះពោធិ-
 ព្រឹក្សនោះ ហើយអង្គុយនៅក្បែរគល់ នៃពោធិព្រឹក្ស ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ករុចិត្តំ ឧបដ្ឋេត្វា ^(១)	សិរេ កត្វាន អញ្ចលី
សោមនស្សំ បរេទេត្វា	ឯវំ ចិន្តេសិ តារទេ ។
យទិ ពុទ្ធា អមិតតុណោ	អសមប្បដិបុត្តលោ
ទស្សេតុ ចាទិហីរំ មេ	ពោទិ ឱកាសតុ អយំ ។
សហ អារដ្ឋិតេ មយ្ហំ	ពោទិ បដ្ឋលិ តារទេ
សព្វសោវណ្ណមយា អាសិ	ទិសា សព្វា វិរោចតិ ។
សត្តរត្តិទ្ធិរំ តត្ថ	ពោទិមូលេ និសីទហំ
សត្តមេ ទិវសេ បត្ត	ទីបបូជំ អកាសហំ ។
អាសនំ បរិវារត្វា	បញ្ចទីទានិ បដ្ឋលុំ
យាវ ឧទេតិ សុរិយោ	ទីទា មេ បដ្ឋលុំ តទា ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណីដិហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តិសំ អតញ្ញហំ ។
តត្ថ មេ សុកតំ ព្យម្ពំ	បញ្ចទីទាតិ រុច្ឆតិ
សតយោជនមុព្វេធំ	សដ្ឋិយោជនវិត្តតំ ^(២) ។
អសដ្ឋេយ្យានិ ទីទានិ	បរិវារេ ជលន្តិ មេ
យាវតា ទេវភវនំ	ទីទាលោកេន ជោតតិ ^(៣) ។

១ ម. ឧបដ្ឋិតា ។ ២ ម. សដ្ឋិយោជនមុព្វេធំ ។ ម. តីសយោជនវិត្តតំ ។ ៣ ម. ជោតយិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំតាំងចិត្តគោរព ធ្វើអញ្ជូលីលើក្បាល ហើយទទួលនូវ
សោមនស្ស ក៏គិតយ៉ាងនេះ ក្នុងខណៈនោះថា បើព្រះពុទ្ធ
មានគុណរាប់មិនបាន មិនមានបុគ្គលប្រៀបធៀបស្មើបានមែន
សូមឲ្យពោធិព្រឹក្សនេះ សម្តែងនូវបាដិហារ្យដល់អាត្មាអញ
គឺសូមឲ្យភ្លឺស្វាងចុះ ។ ក្នុងខណៈនោះ ពោធិព្រឹក្សប្រែជា
មាសទាំងអស់ ភ្លឺស្វាងឡើងដំណាលគ្នានឹងខ្ញុំកំពុងពិចារណា
ឯទិសទាំងពួង ក៏ភ្លឺរុងរឿងឡើង ។ ខ្ញុំអង្គុយនៅក្បែរគល់
ពោធិព្រឹក្សនោះ អស់ ៧ យប់ ៧ ថ្ងៃ ដល់ថ្ងៃទី ៧ ខ្ញុំបាន
បូជាប្រទីប ។ ប្រទីបទាំង ៥ ក៏ភ្លឺរុងរឿងព័ទ្ធអាសនៈ កាល
នោះ ប្រទីបទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំ ក៏ភ្លឺរុងរឿង ដរាបដល់
ព្រះអាទិត្យរះឡើង ។ ខ្ញុំលះបង់នូវរាងកាយ ជារបស់មនុស្ស
បានទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិដ្ឋរ ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អ
នោះផង ដោយការតម្កល់នូវចេតនានោះផង ។ ប្រាសាទរបស់
ខ្ញុំ ដែលបុព្វកម្មធ្វើល្អហើយ ក្នុងឋានតាវត្តិដ្ឋរនោះ ហៅថា
បញ្ចទីបប្រាសាទ មានកម្ពស់ ១០០ យោជន៍ មានទំហំ ៦០
យោជន៍ ។ ប្រទីបទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំរាប់មិនអស់ តែងភ្លឺរុង
រឿងជុំវិញខ្ញុំ ទាំងភពទេវតា ក៏ភ្លឺដោយពន្លឺប្រទីបនោះដែរ ។

នរមំ បញ្ចទីបិកាថេរិយាបទានំ

បុរត្តាភិមុខា ^(១) សន្តិ ^(២)	យទិ ឥច្ឆាមិ បស្សិតំ
ឧទ្ធុំ អនោ ច តិរិយំ	សព្វំ បស្សាមិ ចក្កុនា ។
យាវតា អភិកដ្ឋាមិ	ទដ្ឋំ សុកតទុក្កដំ ^(៣)
តត្ថ អារវណំ នត្ថិ	រុក្ខេសុ បព្វតេសុ វា ។
អសីតិទេវាជ្ជនំ	មហោសិត្តមការយី
សតានំ ចក្កវត្តិដំ	មហោសិត្តមការយី ។
យំ យំ យោនូបបដ្ឋាមិ	ទេវត្តំ អថ មាណសំ
ទីបសតសហស្សានិ	បរិវារេ ជលន្តិ មេ ។
ទេវលោកា ចរិត្វាន	ឧប្បជ្ជិ ^(៤) មាតុកុច្ឆិយំ
មាតុ កុច្ឆិតតំ ^(៥) សន្តិ ^(៦)	អក្ខិ មេ ន និមីលតិ ។
ទីបសតសហស្សានិ	បុញ្ញកម្មសមដ្ឋិទោ ^(៧)
សូតិយវេ ជលន្តិ	បញ្ចទីចានិទំ ផលំ ។
បច្ឆិមេ ភវសម្បត្តេ	មាណសំ វិនិវត្តយី
អជរាមរំ ^(៨) សីតិការំ	និព្វានំ បស្សយី អហំ ។

១. ម. បរិមុខា ។ ២ ឱ. បិតា ។ ម. និសីទិត្វា ។ ៣ ឱ. សុកតទុក្កតេ ។ ម. សុកត-
 ទុក្កតេ ។ ៤ ឱ. ឧប្បជ្ជ ។ ៥ ឱ. កុច្ឆិតតា ។ ៦. ឱ. សន្តិ ។ ម. សន្តិ ។ ៧ ឱ. បុញ្ញកម្ម-
 សមដ្ឋិតា ។ ម. បុញ្ញកម្មសមដ្ឋិតា ។ ៨ ឱ. អជរាមរណំ ។ ម. អជរាមតំ ។

បញ្ចទីបិកាថេរិយាបទាន ទី ៩

ខ្ញុំអង្គុយបែរមុខទៅរកទិសខាងកើត បើខ្ញុំប្រាថ្នាដើម្បីមើល
 ខាងលើ ខាងក្រោម និងទីទទឹង ខ្ញុំនឹងឃើញនូវវត្ថុទាំងពួង
 ដោយចក្ខុ ។ ខ្ញុំប្រាថ្នាដើម្បីឃើញនូវកម្ម ដែលខ្ញុំធ្វើល្អនិង
 អាក្រក់ ដរាបណា គ្រឿងបិទបាំងក្នុងវត្ថុទាំងនោះ ទោះជា
 ឈើឬភ្នំក៏មិនមាន ដរាបនោះ ។ ខ្ញុំបានជាមហេសីនៃទេវ-
 រាជ ៨០ ដង បានជាមហេសីនៃស្តេចចក្រពត្តិ ១០០ ដង ។
 ខ្ញុំដែលទៅកាន់កំណើតណា ។ ទោះជាទេវតា ឬជាមនុស្ស
 ប្រទីបមួយសែន តែងបំភ្លឺជុំវិញខ្ញុំនូវខ្ញុំ ។ ខ្ញុំច្បាតចាកទេវ-
 លោក មកកើតក្នុងផ្ទះនៃមាតា ភ្នែករបស់ខ្ញុំ ដែលនៅក្នុង
 ផ្ទះនៃមាតានោះ មិនដែលធ្លេចឡើយ ។ ប្រទីបមួយសែន
 ប្រកបដោយបុណ្យកម្ម រមែងរុងរឿង ក្នុងផ្ទះជាទីប្រសូតិ
 នេះជាផលនៃប្រទីប ៥ ។ កាលភពជាទីបំផុតដល់ព្រម
 ហើយ ខ្ញុំញ៉ាំងចិត្តឲ្យប្រព័ត្តទៅ ខ្ញុំឃើញនូវព្រះនិព្វាន
 ដែលមិនមានជរា និងមរណៈ មានសេចក្តីត្រជាក់ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ជាតិយា សត្តវស្សាហំ	អរហត្តំ អចាបុណី
ឧបសម្មាទយិ ពុទ្ធា	កុណាមញ្ញាយ កោតមោ ។
មណ្ឌាបេ រុក្ខមូលេ វា	ចាសាទេសុ កុហាសុ វា
សុញ្ញាគារេ បជ្ឈាយន្តា ^(១)	បញ្ចទីចា ជលន្តិ មេ ។
ទិព្វចក្កុ វិសុទ្ធិំ មេ	សមាធិកុសលា អហំ
អភិញ្ញាចារមិប្បត្តា	បញ្ចទីចានិទំ ផលំ ។
សព្វវោសិតវោសាណា	កតកិច្ចា អនាសវា
បញ្ចទីចា មហារី	ចានេ វន្ទាមិ ចក្កុមា ។
សតសហស្សេ ឥតោ កិប្បេ	យំ ទីបមទទី តទា
ទុក្ខតី ធាកិជាធាមិ	បញ្ចទីចានិទំ ផលំ ។
កិលេសា ឈាមិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។

១ ឱ. ម. សុញ្ញាគារេ ច ឈាយន្តា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំមានអាយុ ៧ ឆ្នាំ អំពីកំណើត បានដល់នូវព្រះអរហត្ត
 ព្រះពុទ្ធព្រះនាមគោតម ទ្រង់ជ្រាបនូវគុណ ហើយឲ្យខ្ញុំ
 បានឧបសម្បទា ។ ប្រទីបទាំង ៥ របស់ខ្ញុំ រមែងឆេះ
 ឡើងក្នុងមណ្ឌប ជិតគល់ឈើក្នុងប្រាសាទ ក្នុងគុហា ក្នុង
 ផ្ទះស្ងាត់ ។ ទិព្វចក្ករបស់ខ្ញុំស្អាតវិសេស ខ្ញុំជាស្រីឈ្មោះ
 ក្នុងសមាធិ ដល់នូវអភិញ្ញាបារមី នេះជាផលនៃប្រទីប ៥ ។
 បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ ទ្រង់មានចក្ក ខ្ញុំព្រះអង្គមាន
 ការប្រព្រឹត្តធម៌ទាំងពួង ចប់អស់ហើយ មានសោឡសកិច្ច
 ធ្វើស្រេចហើយ មិនមានអាសវៈ មានប្រទីប ៥ ខ្ញុំសូម
 ថ្វាយបង្គំព្រះបាទា ។ ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីភទ្ទកប្ប
 នេះ ព្រោះហេតុដែលខ្ញុំ បានថ្វាយប្រទីប ក្នុងកាល
 នោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុក្ខតិ នេះជាផលនៃប្រទីប ៥ ។
 កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងពួងខ្ញុំដក
 ចោលហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់
 ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ! ខ្ញុំមកល្អ
 ហើយ ក្នុងសម្ភាក់នៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបាន
 សម្រេចហើយ សាសនានៃព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។

ទស្សន៍ ឧទកទាយិកាថេរិយាបទានំ

បដិសម្ពិទ្ធា	ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ	ច	អដ្ឋិមេ
ឆន្ទ្យភិញ្ញា	សច្ចិកតា	កតំ	ពុទ្ធស្ស	សាសនន្តិ ។
ឥត្តំ	សុទំ	អាយស្មា	បញ្ចទីបិកា	ភិក្ខុដី
តមា	តាថាយោ	អភាសិត្តាតិ	។	

បញ្ចទីបិកាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

ទស្សន៍ ឧទកទាយិកាថេរិយាបទានំ

[១០] នតវេ	ពន្ទមតិយា	អាសី	ឧទកហារិកា ^(១)
	ឧទហារេន ^(២)	ដីវាមិ	តេន
	ទេយ្យធម្មោ	ច	មេ
	នត្តិ	កោដ្ឋកំ	ឧបសង្កម្ម
	តេន	កម្មេន	សុកតេន
	តត្ថ	មេ	សុកតំ
	ព្យម្ពំ	អច្ចរាជំ	សហស្សស្ស
	ទសដ្ឋានេហិ	តា	សញ្ញា
			អានី
			ឧទកហារិកា ^(១)
			តេន
			ចោសេមិ
			ទារកេ ។
			បុញ្ញក្ខេត្តេ
			អនុត្តវេ
			ឧទកំ
			បដ្ឋបេសហំ ។
			តារត្តីសំ
			អកញ្ញហំ
			ឧទហារេន
			និម្មិតំ ។
			អហំ
			ហិ ^(៣)
			បរា
			តទា
			អភិកោមិ
			តទា ^(៤)
			អហំ ។

១ ម. អហោសី ឧទហារិកា ។ ឱ. អាសី ឧទកហារិកា ។ ២ ឱ. ឧទហារេន ។ ៣ ឱ.

អហម្យំ ។ ឱ. ម. សទា ។

ឧទកទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ១០

បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះបញ្ចទីបិកាកិក្ខនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ បញ្ចទីបិកាថេរិយាបទាន ។

ឧទកទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ១០

[១០] ខ្ញុំជាស្រីដងទឹក ក្នុងនគរពន្ធមតី រស់នៅដោយ
ការដងទឹក ចិញ្ចឹមទារកដោយការដងទឹកនោះ ។ ឯទេយ្យ-
ធម៌ របស់ខ្ញុំមិនមាន ខ្ញុំចូលទៅក្នុងបន្ទប់ បានតម្កល់ទុក
នូវទឹក ចំពោះបុគ្គល ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ ។ ខ្ញុំបានទៅ
កើតក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អហើយ
នោះ ខ្ញុំមានវិមានខ្ញុំដ៏ល្អ ដែលជាផលនៃការដងទឹក បាន
និម្មិតឲ្យ ក្នុងឋានតាវត្តិវ្យនោះ ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំប្រសើរ
ជាងពួកស្រីអប្សរ ១.០០០ នាក់ កាលនោះ ខ្ញុំគ្រប
សង្កត់ នូវស្រីអប្សរទាំងនោះ ដោយហេតុ ១០ យ៉ាង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

បញ្ញាសំ ទេវរាជ្ជំ	មហោសិត្តមការយី
វិសតិចក្កវត្តំ	មហោសិត្តមការយី ។
ទុវេ ភវេ សំសរាមិ	ទេវត្តេ អថ មាណុសេ
ទុក្ខតិ ធាភិជាធាមិ	ឧទកទានស្សីទំ ផលំ ។
បព្វតក្កេ ទុមក្កេ វា	អន្តលិក្ខេ ច ភូមិយំ
យទា ឧទកមិច្ឆាមិ	ទិប្បំ បដិលភាមហំ ។
អរុដ្ឋិកា ទិសា អត្ថិ ^(១)	សន្តត្តា ខុប្បិតា ហិ នេ ^(២)
មម សង្កប្បមញ្ញាយ	មហាមេឃោ បវស្សតិ ។
កទាចិ ធីយមាធាយ	ញាតិសង្ខេន មេ តទា
យទា ឥច្ឆាមហំ វស្សំ	មហាមេឃោ អជាយថ ។
ឧណ្ហំ វា បរិណ្ហាហោ វា	សរីរេ មេ ន វិជ្ជតិ
កាយេ ច មេ រដោ នត្ថិ	ឧទកទានស្សីទំ ផលំ ។
វិសុទ្ធមនសា អដ្ឋ	អបេតមនចាបិកា
សព្វាសវបរិក្ខិណា	នត្ថិទានិ បុនព្ពរោ ។

១ ឱ. ម. នត្ថិ ។ ២ ឱ. សន្តត្តកុចិតា ន ច ។ ម. សន្តត្តកុចិតាបិ ច ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំបានជាមហេសី នៃទេវរាជ ៥០ ដង បានជាមហេសី
នៃស្តេចចក្រពត្តិ ២០ ដង ។ ខ្ញុំអន្ទោលទៅក្នុងភពទាំងពីរ
គឺទេវតា និងមនុស្ស ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុក្ខតិឡើយ នេះជា
ផលនៃទានទឹក ។ កាលណា ខ្ញុំចង់បានទឹក លើ
កំពូលភ្នំក្តី លើចុងឈើក្តី ព្រះអាកាសក្តី លើផែនដីក្តី
ខ្ញុំក៏បាននូវទឹកយ៉ាងឆាប់ ក្នុងកាលនោះ ទិសទាំងឡាយ
មិនធ្លាប់ភ្លៀងធ្លាក់សោះ ក៏ក្តៅសព្វ ខ្ញុំស្រែកទឹក មហា-
មេឃ បានដឹងនូវតម្រិះរបស់ខ្ញុំ ក៏បង្ករភ្លៀងចុះមក ។
ជួនណា កាលពួកញាតិកំពុងនាំខ្ញុំទៅ ខ្ញុំចង់បានទឹក ក្នុង
កាលណា មហាមេឃ ក៏ញាំងភ្លៀងឲ្យកើត ក្នុងកាល
នោះ ។ កម្ដៅក្តី សេចក្តីក្រហល់ក្រហាយក្តី មិនមាន
ក្នុងសរីរៈរបស់ខ្ញុំឡើយ ធូលីក៏មិនមាន ក្នុងកាយរបស់ខ្ញុំ
នេះជាផលនៃទានទឹក ។ ក្នុងថ្ងៃនេះ ខ្ញុំមានចិត្តស្អាត
បរិសុទ្ធ ប្រាសចាកចិត្តលាមក មានអាសវៈទាំងពួង
អស់ហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីមិនមានទៀតឡើយ ។

ទសមំ ឧទកទាយិកាថេរិយាបទានំ

ឯកនុតេ ឥតោ កឃ្យ	យំ កម្មមករី តទា
នុត្តតិ នារិជាតមិ	ឧទកទានស្សីទំ ផលំ ។
កិលេសា ឈាមិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ នេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ធន្យភិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា	ឧទកទាយិកា ភិក្ខុនី ឥមា
តាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។	

ឧទកទាយិកាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

ឧទកទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ១០

ក្នុងកប្បទី ៩១ អំពីភទ្ទកប្បនេះ ព្រោះហេតុដែលខ្ញុំ បាន
 ធ្វើកុសលកម្ម ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុគ្គតិ នេះ
 ជាផលនៃទានទឹក ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំបានដុតបំផ្លាញ
 ហើយ ភពទាំងពួង ខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមាន
 អាសវៈ ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អ
 ហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបាន
 ដល់ហើយ សាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។
 បដិសម្មិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើ
 ឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
 ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះឧទកទាយិកាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
 ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ ឧទកទាយិកាថេរិយាបទាន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឧទ្ទានំ

សុមេធា មេខលទទា ^(១)	មណ្ឌបសង្កមន្តថា ^(២)
នឡមាលិដី បិណ្ឌាទទា ^(៣)	កដច្ចុឧប្បលប្បទា ។
ដីបឧទកកាយី ច ^(៤)	កាថាយោ កណិភារិហ
ឯកកាថា សតញ្ជាវ	សត្តរសំ ^(៥) តទុត្តរិ ^(៦) ។

សុមេធាវគ្គោ បឋមោ ។

១ ឱ. មេខលទទា ។ ម. សុមេខលា ច ។ ២ ឱ. មណ្ឌបសង្កមន្តថា ។ ៣ ម. បិណ្ឌាបាតា ។ ៤ ឱ. ទីបទោទកទា ចេវ ។ ៥ ឱ. សតាទស ។ ម. តីសតិ ច ។ ៦ ឱ. តទុត្តរិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ឧទ្ទាន

សុមេធាថេរិយាបទាន ១ មេខលទាយិកាថេរិយាបទាន ១
 មណ្ឌបទាយិកាថេរិយាបទាន ១ សង្កមនទាថេរិយាបទាន ១
 នឡមាលិកាថេរិយាបទាន ១ ឯកបិណ្ឌបាតទាយិកាថេរិយា-
 បទាន ១ កងច្ចុក្ខិក្ខទាយិកាថេរិយាបទាន ១ សត្តឧប្បុល-
 មាលិកាថេរិយាបទាន ១ បញ្ចទីបិកាថេរិយាបទាន ១ ឧទក-
 ទាយិកាថេរិយាបទាន ១ ក្នុងវគ្គនេះ មានគាថា ១១៨ ដែល
 អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយរាប់ឃើញហើយ ។

ចប់ សុមេធាវគ្គ ទី ១ ។

ទុតិយោ ឯកុបោសថវគ្គោ^(១)

បឋមំ ឯកុបោសថិកាថេរិយាបទានំ

[១១] នគវេ ពន្ធមតិយា	ពន្ធមា ជាម ខត្តិយោ
ទិវសេ បុណ្ណមាយ សោ	ឧបវសី ឧចោសថំ ។
អហំ តេន សមយេន	កុម្មទាសី អហុ ^(២) តហី
ទិស្វា សរាទិកំ សេនំ	ឯវាហំ ចិន្ទយី តទា ។
រាជាបិ រជ្ជំ ឆទ្ទេត្វា	ឧបវសី ^(៣) ឧចោសថំ
សដលំ នូន តំ កម្មំ	ជនកាយោ បមោទិតោ ។
យោទិសោ បច្ចវេក្ខិត្វា	ទុក្ខតិញ្ច ទលិទ្ធកំ
មាទសំ សម្បហំសិត្វា	ឧបវសី ឧចោសថំ ។
អហំ ឧចោសថំ កត្វា	សម្មាសម្ពុទ្ធសាសនេ
តេន កម្មេន សុកតេន	តាវត្ថីសំ អកញ្ចហំ ។

១ ឯកុបោសថិកវគ្គោ ។ ២ ឱ. អហុំ ។ ម. អហំ ។ ៣ ម. ឧបគច្ឆិ ។

ឯកុបោសថវគ្គ ទី ២

ឯកុបោសថិកាថេរិយាបទាន ទី ១

[១១] មានព្រះមហាក្សត្រមួយព្រះអង្គ ទ្រង់ព្រះនាមពន្ធមៈ
សោយរាជ្យក្នុងនគរពន្ធមតី ព្រះអង្គរក្សាឧបោសថ ក្នុងថ្ងៃពេញ
បូណ៌មី ។ សម័យនោះ ខ្ញុំជាកុម្មុទាសី នៅក្នុងទីនោះ ខ្ញុំ
បានឃើញសេនា ព្រមទាំងព្រះរាជា ហើយក៏គិតយ៉ាងនេះថា
សូម្បីស្តេចក៏ទ្រង់លះបង់រាជសម្បត្តិ ហើយរក្សាឧបោសថ កម្ម
នោះ ពិតជាប្រកបដោយផល បានជាពួកជនរីករាយហើយ ។
ខ្ញុំពិចារណានូវទុក្ខតិផង នូវសេចក្តីក្រីក្រផង ដោយឧបាយនៃ
ប្រាជ្ញា ក៏ញ៉ាំងចិត្តឲ្យរីករាយ ហើយរក្សាឧបោសថ ។ លុះខ្ញុំ
រក្សាឧបោសថ ក្នុងសាសនានៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានទៅ
កើតក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តត្ថ មេ សុកតំ ព្យម្ពំ	ឧទ្ធុំ ^(១) យោជនមុក្កតំ
ក្សជាតារវ្យបេតំ	មហាសនំ សុភ្វសិតំ ^(២) ។
អច្ចរា សតសហស្សា	ឧបតិដ្ឋន្តិ មំ សទា
អញ្ញាទេវ ^(៣) អតិក្កម្ម	អតិរោចាមិ សព្វទា ។
ចតុស្សដ្ឋិទេវរាជូនំ	មហោសិត្តមការយី
តេសដ្ឋិចក្កវត្តិនំ	មហោសិត្តមការយី ។
សុវណ្ណវណ្ណា ហុត្វាន	ភវេសុ សំសរាមហំ
សព្វត្ថ បរា ហោមិ	ឧចោសថស្សិនំ ផលំ ។
ហត្ថិយានំ អស្សយានំ	រថយានញ កោវលំ ^(៤)
លកាមិ សព្វមេតម្យិ	ឧចោសថស្សិនំ ផលំ ។
សោវណ្ណមយំ រូមិមយំ	អថោមិ ផលិកាមយំ
លោហិតដ្ឋមយញោវ	សព្វំ បដិលកាមហំ ។
កោសេយ្យកម្ពលកានិ ^(៥)	ខោមកប្បាសិកានិ ច
មហាត្យានិ ច វត្តានិ	សព្វំ បដិលកាមហំ ។

១ ឱ. ឧព្ពំ ។ ម. ឧព្ព ។ ២ ឱ. មហាសយនភ្វសិតំ ។ ៣ ឱ. ម. អញ្ញ ទេវេ ។
 ៤ ម. សិវកំ ។ ៥ ឱ ម. កោសេយ្យកម្ពលិយានិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

វិមានរបស់ខ្ញុំ ដែលកុសលធ្វើល្អហើយក្នុងទីនោះ មានកម្ពស់
 ទៅខាងលើមួយយោជន៍ ប្រដាប់ដោយផ្ទះកំពូលដ៏ប្រសើរ
 មានអាសនៈធំ ស្ថិតស្ថានល្អហើយ ។ ស្រីអប្សរមួយសែន
 តែងបម្រើខ្ញុំ សព្វ ។ កាល ខ្ញុំរៀនក្នុងលើសទេវតាទាំង-
 ឡាយដទៃសព្វ ។ កាល ។ ខ្ញុំបានជាមហេសីនៃទេវរាជ ៦២
 ដង បានជាមហេសីនៃស្តេចចក្រពត្តិ ៣៦ ដង ។ ខ្ញុំមានពណ៌
 ដូចជាមាស តែងអន្ទោលទៅក្នុងភពទាំងឡាយ ខ្ញុំជាស្រីប្រ-
 សើរក្នុងទីទាំងពួង នេះជាផលនៃឧបោសថ ។ ខ្ញុំតែងបាន
 នូវវត្ថុទាំងពួងនេះ គឺ យានដំរី យានសេះ យានរថទាំង
 អស់ នេះជាផលនៃឧបោសថ ។ ខ្ញុំបាននូវវត្ថុទាំងពួង ជា
 វិការៈនៃមាស ជាវិការៈនៃប្រាក់ ជាវិការៈនៃកែវផលិក
 ជាវិការៈនៃកែវមានពណ៌ក្រហម ។ ខ្ញុំបាននូវវត្ថុទាំងពួង
 គឺ សំពត់កោសេយ្យពស្ត្រ និងសំពត់កម្ពលផង សំពត់សម្បក
 ឈើ និងសំពត់អំបោះផង សំពត់មានថ្លៃដ៏ច្រើនផង ។

បឋមំ ឯកុបោសថិកាថេរិយាបទានំ

អន្ទចានំ ខាទនីយំ	វត្ថុសេនាសនាទិ ច
សព្វមេតំ បដិលកេ	ឧបោសថស្សីទំ ផលំ ។
វរកន្ធព្វា មាលព្វា	ចុណ្ណកកព្វា វិលេបនំ
សព្វមេតំ បដិលកេ	ឧបោសថស្សីទំ ផលំ ។
ក្រុជាតារព្វា ចាសាទំ	មណ្ឌាបំ ហម្មិយំ កុហំ
សព្វមេតំ បដិលកេ	ឧបោសថស្សីទំ ផលំ ។
ជាតិយា សត្តវស្សាហំ	បព្វជី អនការិយំ
អឌ្ឍមាសេ អសម្បត្តេ	អរហត្តំ អចាបុណី
សព្វាសវបរិក្ខិណា	នត្តិទានិ បុនព្ពរោ ។
ឯកនុរុតេ ឥតោ កប្បេ	យំ កម្មមករី តទា
ទុក្ខតី ធាកិជាធាមិ	ឧបោសថស្សីទំ ផលំ ។
កិលេសា លាមិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាតីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។

ឯកុបោសថិកាថេរិយាបទាន ទី ១

ខ្ញុំបាននូវវត្ថុទាំងពួងនេះ គឺ បាយ ទឹក ខាទនីយៈ សំពត់និង
សេនាសនៈ នេះជាផលនៃឧបោសថ ។ ខ្ញុំបាននូវវត្ថុទាំង
ពួងនេះ គឺ គ្រឿងក្រអូបដ៏ប្រសើរ និងកម្រងផ្កា លម្អិត
សម្រាប់លាប នេះជាផលនៃឧបោសថ ។ ខ្ញុំបាននូវវត្ថុទាំង-
នេះ គឺ ផ្ទះមានកំពូល ប្រាសាទ មណ្ឌប ប្រាសាទមានដំបូល
រលីង និងគុហា នេះជាផលនៃឧបោសថ ។ ខ្ញុំមានអាយុ ៧
ឆ្នាំ អំពីកំណើត បានចូលទៅកាន់ផ្នួស មិនទាន់បានកន្លះខែ
ក៏បានសម្រេចព្រះអរហត្ត ខ្ញុំមានអាសវៈទាំងពួងអស់ហើយ
ឥឡូវនេះ ភពថ្មីមិនមានទៀតឡើយ ។ ក្នុងកប្បទី ៩១ អំពី
កប្បនេះ ព្រោះហេតុដែលខ្ញុំបានធ្វើកុសលកម្ម ក្នុងកាល
នោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុក្ខគឺ នេះជាផលនៃឧបោសថ ។
កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំបានដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងពួង
ខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់
ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អ
ហើយ ក្នុងសម្នាក់នៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបាន
សម្រេចហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

បដិសម្ពិទា ចតស្សោ

វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ

ធន្យកិញ្ញា សច្ចិកតា

កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។

ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា

ឯកុចោសចិកា ភិក្ខុនី ឥមា

តាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។

ឯកុចោសចិកាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

ទុតិយំ សលឡបុប្ផិកាថេរិយាបទានំ

[១២] ចន្ទភាតានទីតីវេ

អហោសី តិទ្ធវី តទា

អថទ្ធសំ^(១) ទេវទេវំ

ចន្តមន្តំ នរាសកំ ។

ឱចិនិត្វា សលឡបុប្ផំ^(២)

ពុទ្ធសេដ្ឋស្សនាសហំ

ឧបសិដ្ឋិ^(៣) មហារីរោ

សលឡំ ទេវតន្តិកំ ។

បដិក្កហោត្វា សម្ពុទ្ធា

វិបស្សី លោកនាយកោ

ឧបសិដ្ឋិ^(៣) មហារីរោ

បេក្ខមាណយ មេ តទា ។

១ ម. អទ្ធសំហំ ។ ២ ឱ. ម. ឱចិនិត្វាន សលឡំ ។ ៣ ឱ. ឧបសិនយិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះឯកុបោសថិកាកិក្ខនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ ឯកុបោសថិកាថេរិយាបទាន ។

សលឡបុប្ផិកាថេរិយាបទាន ទី ២

[១២] ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំកើតជាកិន្ទរញី នៅក្បែរឆ្នេរ
ស្ទឹងចន្ទកាតា គ្រានោះ ខ្ញុំបានឃើញព្រះសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ជា
ទេវតាប្រសើរជាងទេវតា ព្រះអង្គប្រសើរជាងនរជន ទ្រង់
កំពុងចង្រ្កម ។ ខ្ញុំបានបេះផ្កាស្រល់ យកទៅថ្វាយព្រះសម្ពុទ្ធ
ដ៏ប្រសើរ ឯព្រះមហាវិរៈ ទ្រង់ហិតនូវផ្កាស្រល់ ដែល
មានក្លិនដូចជាទិព្វ ។ ព្រះសម្ពុទ្ធព្រះនាមវិបស្សី ជាលោក-
នាយក មានព្យាយាមធំ ទ្រង់បានទទួលយកហើយ កាល
ដែលខ្ញុំកំពុងតែសម្លឹងមើល ទ្រង់ក៏ហិតក្នុងកាលនោះ ។

ទុតិយំ សលឡបុប្ផិកាថេរិយាបទានំ

អញ្ចាលី បក្កហេត្វាន	វន្ទិត្វា ទិបទុត្តមំ
សកំ ចិត្តំ បសាទេត្វា	តតោ បព្វតមារុហី ។
ឯកនរុតេ ឥតោ កខ្ស្យ	យំ បុប្ផមទទី តទា
ទុក្ខតី ធាភិជាធាមិ	ពុទ្ធបូជាយិទំ ផលំ ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
ធាតីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អធាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ឆន្ទ្យភិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា	សលឡបុប្ផិកា ភិក្ខុនី ឥមា
កាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។	

សលឡបុប្ផិកាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

សលឡបុប្ផិកាថេរិយាបទាន ទី ២

ខ្ញុំផ្គងអញ្ជាលីថ្វាយបង្គំព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ប្រសើរជាងសត្វជើងពីរ
 ខ្ញុំញ៉ាំងចិត្តរបស់ខ្លួនឲ្យជ្រះថ្លា ឡើងទៅកាន់ភ្នំ ។ ក្នុងកប្ប
 ទី ៧១ អំពីភិក្ខុកប្បនេះ ព្រោះហេតុដែលខ្ញុំ បានថ្វាយផ្កា
 ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុគ្គតិ នេះជាផលនៃពុទ្ធ-
 បូជា ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំង
 ពួង ខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមានអាសវៈ ព្រោះបាន
 កាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្កាចំនូរទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អ
 ហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធនៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបាន
 ដល់ហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។
 បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
 ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
 ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះសលឡបុប្ផិកាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
 ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ សលឡបុប្ផិកាថេរិយាបទាន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តតិយំ មោទកទាយិកាថេរិយាបទានំ

[១៣] នគរេ ពន្ទមតិយា	កុម្មុទាសី អហោសហំ
មម ភាគំ កហេត្វាន	កច្ចំ ^(១) ខុទ្ទកហារិកេ ^(២) ។
បន្ទម្ហិ សមណំ ទិស្វា	សន្តចិត្តំ សមាហិតំ
បសន្នចិត្តា សុមនា	មោទកេ តីណិទាសហំ ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណិដិហិ ច
ឯក្ខន្ធតីស ^(៣) កប្បានិ	វិទិនាតំ ន អកញ្ចហំ ^(៤) ។
សម្បត្តិញ កវិត្វាន	សព្វំ អនុករី អហំ
មោទកេ តីណិ ទត្វាន	បត្តាហំ អចលំ បទំ ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ទំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។

១ ឱ. គច្ចី ។ ២ ឱ. ខុទ្ទកហារិកា ។ ៣ ឱ. ម. ឯកនុតិ ។
 ៤ ឱ. ម នគត្វហំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

មោទកទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៣

[១៣] ខ្ញុំជាកុម្មុទាសី នៅក្នុងនគរពន្ធមតី បានកាន់យក
 នូវចំណែក(នំអន្សម) របស់ខ្ញុំ ហើយទៅកាន់កំពង់ទឹក ។ ខ្ញុំ
 បានឃើញសមណៈមួយរូប ក្នុងទីពាក់កណ្តាលផ្លូវ លោក
 មានចិត្តស្ងប់ស្ងាត់ មានចិត្តតម្កល់មាំមួន ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា
 មានចិត្តរីករាយ បានប្រគេននំអន្សម ៣ ។ ខ្ញុំមិនដែលទៅ
 កាន់វិនិបាតអស់ ២៩ កប្ប ដោយកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង
 ដោយការតម្កល់ទុកនូវចេតនានោះផង ។ ខ្ញុំធ្វើនូវកុសល
 ហើយ ខ្ញុំបានទទួលសម្បត្តិទាំងអស់ ព្រោះបានធ្វើកុសល
 ឲ្យជាសម្បត្តិ ខ្ញុំបានដល់នូវអចលបទ គឺព្រះនិព្វាន ព្រោះ
 ប្រគេននំអន្សម ៣ ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញ
 ហើយ ភពទាំងពួង ខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមាន
 អាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធីង ។
 ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិនៃព្រះពុទ្ធ ដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣
 ខ្ញុំបានដល់ហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។

ចតុត្ថំ ឯកាសនទាយិកាថេរិយាបទានំ

បដិសម្ពិទ្ធា ចតស្សោ វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
 ឆដ្ឋកិញ្ញា សច្ឆិកតា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
 ឥត្ថំ សុទំ អាយស្មា មោទកនាយិកា ភិក្ខុជី ឥមា
 តាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។

មោទកទាយិកាថេរិយាបទានំ សមត្ថំ ។

ចតុត្ថំ ឯកាសនទាយិកាថេរិយាបទានំ

[១៤] នគរេ បាំសវតិយា	អហោសី មាលិកា តទា
មាតា ច មេ បិតា ចេវ	កម្មន្តំ អភម៌សុ តេ ។
មជ្ឈន្តិកម្មិ សុរិយេ	អន្តសំ សមណំ អហំ
វិចិយា អនុកច្ឆន្តំ	អាសនំ បញ្ញាបេសហំ ។
កោណកចិត្តកាដិហិ	បញ្ញាបេត្វាហាមាសនំ ^(១)
បសន្នចិត្តា សុមនា	ឥមំ រចនមព្រី ។
សន្តត្តា កបិតា ^(២) ភូមិ	សូរោ មជ្ឈន្តិកោ ^(៣) បិតោ
មាលុតា ច ន វាយន្តិ	កាលោ ចេវត្ថមេហិតិ ^(៤) ។

១ ឱ. បញ្ញាបេត្វា ហាវាសនំ ។ ម. បញ្ញាបេត្វា មមាសនំ ។ ២ ម. កុបិតា ។ ឱ. ម. មជ្ឈន្តិកេ ។ ៤ ឱ. ចេវត្ថមេតិកំ ។

ឯកាសនទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៤

បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់
ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិ
ហើយ ។

បានឮថា ព្រះមោទកទាយិកាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវ
តាថាទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ មោទកទាយិកាថេរិយាបទាន ។

ឯកាសនទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៤

[១៤] ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំជាស្រីក្រុងផ្កា នៅក្នុងនគរហង្ស-
វតី មាតាបិតារបស់ខ្ញុំទាំងនោះ បានទៅធ្វើការងារ ។ កាល
ព្រះអាទិត្យកំពុងត្រង់ជាក់ ខ្ញុំឃើញព្រះសម្ពុទ្ធ ជាសមណៈ
កំពុងនិមន្តទៅតាមដួល ខ្ញុំក៏ក្រាលអាសនៈ ។ ខ្ញុំក្រាលអា-
សនៈដោយកម្រាល មានព្រំដែលមានរោមវែង ៤ ធ្នាប់ និង
កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វ វិចិត្រដោយរូបសត្វសាហាវ
ជាដើម ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា មានចិត្តរីករាយ បានពោលពាក្យ
នេះថា ផែនដីក្តៅណាស់ ឈរនៅពុំបាន ព្រះអាទិត្យ
កំពុងត្រង់ជាក់ ខ្យល់ក៏មិនបក់ ទាំងភត្តកាល ក៏ជិតអស់ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

បញ្ញត្តិមាសនមិទំ	តវត្តាយ មហាមុនិ
អនុកម្មំ ឧបាទាយ	និសីទ មម អាសនេ ។
និសីទិ តត្ថ សមណោ	សុទន្តោ សុទ្ធមានសោ
តស្ស បត្តំ កហេត្វាន	យថារន្ទំ អទាសហំ ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណិដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តាវត្តីសំ អកញ្ញហំ ។
តត្ថ មេ សុកតំ ព្យម្ហំ	អាសនេន សុនិម្មិតំ
សង្ខិយោជនមុព្វេទំ	តីសយោជនវិត្ថតំ ។
សោណ្ណមយា មណិមយា	អថោមិ ផលិកាមយា
លោហិតម្ព័យយា ចេវ	បល្ល័ង្កា វិរិទា មម ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បពិត្រព្រះមហាមុនី អាសនៈនេះ ខ្ញុំក្រាលហើយ ដើម្បី
 ប្រយោជន៍ដល់ព្រះអង្គ សូមព្រះអង្គអាស្រ័យ នូវសេចក្តី
 អនុគ្រោះ គង់លើអាសនៈ របស់ខ្ញុំ ។ ព្រះសមណៈមាន
 ព្រះទ័យទូន្មានហើយ មានព្រះទ័យបរិសុទ្ធ គង់លើអាសនៈ
 នោះ ខ្ញុំទទួលយកបាត្រនៃព្រះអង្គ បានប្រគេនចង្ហាន់ សម
 គួរដល់ការចម្អិន ។ ខ្ញុំលះបង់រាងកាយ ជារបស់មនុស្ស ក៏
 បានទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អ
 នោះផង ដោយការតម្កល់ទុកនូវចេតនានោះផង ។ វិមាន
 របស់ខ្ញុំល្អ ត្រូវផលនៃអាសនៈនិម្មិតហើយ ក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ
 នោះ មានកម្ពស់ ៦០ យោជន៍ មានទំហំ ៣០ យោជន៍ ។
 បល្ល័ង្កផ្សេងៗ របស់ខ្ញុំ ជាវិការៈនៃមាស ជាវិការៈនៃកែវមណី
 ជាវិការៈនៃកែវផលិក ជាវិការៈនៃមាសមានពណ៌ក្រហម ។

ចតុត្ថំ ឯកាសនទាយិកាថេរិយាបទានំ

តូលីការិកត្តិកាហិ ច^(១)

កដិស្សាចិត្តិកាហិ ច^(២)

ឧទ្ធុំ ឯកន្តលោមិ ច

បល្ល័ង្កា មេ សុសណ្ឌិតា ។

យទា ឥច្ឆាមិ កមនំ

ហាសទិទ្ធាសមប្បិតា

សហា បល្ល័ង្កសេដ្ឋេន

កច្ឆាមិ មម បត្តិតំ ។

អសីតិទេវរាជ្ជនំ

មហោសិត្តមការយី

សត្តតិចក្កវត្តនំ

មហោសិត្តមការយី ។

ភវាភវេ សំសរដ្ឋី

មហាកោតំ លភាមហំ

កោតេ មេ ឧនតា នត្តិ

ឯកាសនដលំ ឥទំ ។

នុវេ ភវេ សំសរាមិ

ទេវត្តេ អថ មាណុសេ

អញ្ញោ ភវេ ន ជាតាមិ

ឯកាសនដលំ ឥទំ ។

១ ឱ. ម. តូលីការិកត្តិកាហិ ។ ២ ឱ. កដិស្សាវិកត្តិកាហិ ច ។

ឯកាសនទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៤

កម្រាលធ្វើដោយរោមសត្វ មានរោមប្រាង្គទាំងពីរខាង បល្ល័ង្ក
 របស់ខ្ញុំ តាំងនៅល្អហើយ ដោយកម្រាលដែលញាត់ដោយគរ
 និងកម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វ ដ៏វិចិត្រដោយរូបសត្វ
 មានសីហៈនិងខ្លាធំជាដើមផង ដោយកម្រាលដែលធ្វើដោយ
 ឱនមាសនិងសូត្រ ហើយចាក់ស្រែះដោយរតនៈនិងកម្រាល
 ដែលធ្វើដោយរោមសត្វ វិចិត្រដោយរោមសត្វសាហាវផង ។
 ខ្ញុំស្តាប់ស្តល់ដោយការសើចនិងការលេង កាលណា ខ្ញុំចង់
 ទៅ ខ្ញុំក៏ទៅកាន់ទីដែលខ្ញុំប្រាថ្នា មួយអន្លើដោយបល្ល័ង្ក
 ដ៏ប្រសើរ (ក្នុងកាលនោះ) ។ ខ្ញុំបានជាមហេសីនៃទេវរាជ
 ៨០ ដង បានជាមហេសីនៃស្តេចចក្រពត្តិ ៧០ ដង ។ ខ្ញុំ
 អន្ទោលទៅក្នុងភពតូចភពធំ តែងបាននូវភោគៈដ៏ច្រើន ខ្ញុំ
 មិនដែលខ្វះខាតភោគៈឡើយ នេះជាផលនៃអាសនៈឯក ។
 ខ្ញុំតែងអន្ទោលទៅក្នុងភពពីរ គឺទេវតានិងមនុស្ស ខ្ញុំមិន
 ដែលស្គាល់ភពដទៃឡើយ នេះជាផលនៃអាសនៈឯក ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

នុវេ កុលេ បជាយាមិ	ខត្តិយេ ចាមិ ព្រាហ្មណោ
ឧច្ចាកុលិកា សព្វត្ថ	ឯកាសនដលំ ឥទំ ។
នោមនស្សំ ន ជាតាមិ	ចិត្តសន្តាបនំ មម
វេរុណ្ណិយំ ន ជាតាមិ	ឯកាសនដលំ ឥទំ ។
ធាតិយោ មំ ឧបដ្ឋន្តិ	ខុដ្ឋា ចេលាវកា ^(១) ពហូ
អង្កេន អង្គំ កច្ឆាមិ	ឯកាសនដលំ ឥទំ ។
អញ្ញា មមេវ ញាបេន្តិ	អញ្ញា កោដេន្តិ កោជនំ
អញ្ញា មំ អលង្ករោន្តិ	អញ្ញា រមេន្តិ មំ សទា ។
អញ្ញា កន្ធ�ំ វិលិម្បន្តិ	ឯកាសនដលំ ឥទំ
មណ្ឌាបេ រុក្ខមូលេ វា	សុញ្ញាការេ វសន្តិយា ។
មម សង្កប្បមញ្ញាយ	បល្លង្កោ ឧបតិដ្ឋតិ
អយំ បច្ឆិមកោ មយ្ហំ	ចរិមោ វត្តតេ ភវោ ។
អដ្ឋាមិ រង្គំ ឆទ្កត្វា	បព្វដី អនការិយំ

១ ឱ. ចេលាវិកា ។ ម. ចេលាបិកា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំតែងកើតក្នុងត្រកូលពីរ គឺក្សត្រនិងព្រាហ្មណ៍ ប្រកបដោយ
ត្រកូលខ្ពស់ ក្នុងទីទាំងពួង នេះជាផលនៃអាសនៈឯក ។
ខ្ញុំមិនស្គាល់ទោមនស្ស ដែលញ៉ាំងចិត្តរបស់ខ្ញុំឲ្យក្តៅ ខ្ញុំមិន
ស្គាល់នូវភេទផ្សេង ។ នេះជាផលនៃអាសនៈឯក ។ មេនី
ស្រីគម ស្រីកំពុងពេញល្បែងច្រើននាក់ តែងបម្រើខ្ញុំ ខ្ញុំទៅពី
ចង្កេះមួយទៅចង្កេះមួយ គឺគេពង្វាស់បួរគ្នា មិនដែលដើរដី
នេះជាផលនៃអាសនៈឯក ។ ពួកស្រីដទៃផ្លូវទឹកឲ្យខ្ញុំ ពួក
ស្រីដទៃឲ្យខ្ញុំបរិភោគភោជន ពួកស្រីទាំប្រដាប់តាក់តែង
ឲ្យខ្ញុំ ពួកស្រីដទៃឲ្យខ្ញុំត្រកអរ សព្វៗ កាល ។ ពួកស្រី
ដទៃ លាបគ្រឿងក្រអូបឲ្យខ្ញុំ នេះជាផលនៃអាសនៈឯក ។
កាលខ្ញុំនៅក្នុងមណ្ឌបក្តី នៅជិតគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់
ក្តី បល្ល័ង្កតែងកើតឡើង ព្រោះដឹងនូវតម្រិះរបស់ខ្ញុំ នេះ
ភពទីបំផុតរបស់ខ្ញុំ ភពជាទីបំផុតនេះកំពុងប្រព្រឹត្តទៅ ថ្ងៃ
នេះ ខ្ញុំទម្លាក់ចោលនូវរាជ្យ ហើយចូលទៅកាន់ផ្នួស ។

ចតុត្ថំ ឯកាសនទាយិកាថេរិយាបទានំ

សតសហស្សេ ឥតោ កេហ្សេ យំ ទានមទទី តទា
 ទុក្ខតី ធាតិជាធាមិ ឯកាសនដលំ ឥទំ ។
 កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ ភវា សព្វេ សម្មហតា
 ធាតីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា វិហារមិ អនាសវា ។
 ស្វាគតំ វត មេ អាសិ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
 តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
 បដិសម្ពិទា ចតស្សោ វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
 ឆន្ទ្យកិញ្ញា សច្ចិកតា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
 ឥត្ថំ សុទំ អាយស្មា ឯកាសនទាយិកា ភិក្ខុនី
 ឥមា កាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។

ឯកាសនទាយិកាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

ឯកាសនទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៤

ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីកទ្ធកប្បនេះ ព្រោះហេតុដែលខ្ញុំ
បានឲ្យទាន ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុក្ខតិ នេះជា
ផលនៃអាសនៈឯក ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ
ភពទាំងពួង ខ្ញុំដកចោលអស់ហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមានអាសវៈ
ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ !
ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំ
បានសម្រេចហើយ សាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើ
ហើយ ។ បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ
ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ
ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះឯកាសនទាយិកាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវ
តាថាទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ ឯកាសនទាយិកាថេរិយាបទាន ។

បញ្ចមំ បញ្ចទីបទាយិកាថេរិយាបទានំ

[១៥] នគរេ ហំសវតិយា	ចារិកា ^(១) អាសហំ តទា
អារាមេន វិហារេន	ចរាមិ កុសលត្តិកា ។
កាឡបក្ខម្ហំ ទិវសេ	អន្ទសំ ពោធិមុត្តមំ
តត្ថ ចិត្តំ បសាទេត្វា	ពោធិមូលេ និសីទហំ ។
ករុចិត្តំ ឧបដ្ឋេត្វា	សិវេ កត្វាន អញ្ចលី
សោមនស្សំ បវេទេត្វា	ឯវំ ចិន្តេសិ តារទេ ។
យទិ ពុទ្ធា អមិតគុណោ	អសមប្បដិបុត្តលោ
ទស្សេតុ ចាទិហីវំ មេ	ពោធិ ឱកាសតុ អយំ ។
សហ អារដ្ឋិតេ មយ្ហំ	ពោធិ បដ្ឋលិ តារទេ
សព្វសោវណ្ណមយា អាសិ	ទិសា សព្វា វិរោចតិ ។
សត្តវត្តិទ្ធិវំ តត្ថ	ពោធិមូលេ និសីទហំ
សត្តមេ ទិវសេ បត្តេ	ទីបបូជំ អកាសហំ ។

១ ឱ. ម. ចារិកី ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បញ្ចទីបទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៥

[១៥] ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំជាស្រីអ្នកដំណើរ នៅក្នុងនគរ
ហង្សវតី ខ្ញុំជាស្រីត្រូវការដោយកុសល តែងដើរទៅរក
អារាម ទៅរកវិហារ ។ ខ្ញុំបានឃើញដើមពោធិព្រឹក្សដ៏ឧត្តម
ក្នុងថ្ងៃកាឡប័ក្ខ ហើយញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លាចំពោះពោធិព្រឹក្ស
នោះ ក៏អង្គុយនៅក្បែរគល់នៃពោធិព្រឹក្ស ។ ខ្ញុំតម្កល់ចិត្ត
គោរព ធ្វើនូវអញ្ចាលីលើសិរ្សៈ ហើយរង់ចាំសោមនស្ស ក៏
គិតយ៉ាងនេះ ក្នុងខណៈនោះថា បើព្រះពុទ្ធមានគុណរាប់
មិនបាន មិនមានបុគ្គលផ្ទឹមស្មើមែន សូមឲ្យពោធិព្រឹក្ស
នេះ សម្តែងនូវបាដិហារ្យ ដល់អាត្មាអញ គឺសូមឲ្យពោធិ-
ព្រឹក្សភ្លឺស្វាង ។ ដំណាលគ្នានឹងខ្ញុំកំពុងពិចារណា ពោធិព្រឹក្ស
ក៏ភ្លឺស្វាង ក្លាយទៅជាពណ៌មាសទាំងអស់ ទិសទាំងពួងក៏
រុងរឿង ក្នុងខណៈនោះ ។ ខ្ញុំអង្គុយក្បែរគល់ពោធិព្រឹក្ស
នោះ អស់៧ថ្ងៃ៧យប់ ដល់ថ្ងៃទី ៧ ខ្ញុំបានបូជាប្រទីប ។

បញ្ចមំ បញ្ចទីបទាយិកាថេរិយាបទានំ

អាសនំ បរិវារត្វា	បញ្ច ទីចានិ បដ្ឋលុំ
យាវ ឧទេតិ សុរិយោ	ទីចា មេ បដ្ឋលុំ តទា ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណិដិហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តាវត្តីសំ អកញ្ចហំ ។
តត្ថ មេ សុកតំ ព្យម្ពំ	បញ្ចទីចាតិ រុច្ឆតិ
សដ្ឋិយោជនមុព្វេនំ	តីសយោជនវិត្តតំ ។
អសដ្ឋេយ្យានិ ទីចានិ	បរិវារេ ជលីសុ មេ
យាវតា ទេវកវនំ	ទីចាលោកេន ជោតតិ ។
បុព្វមុខា ^(១) និសីទិត្វា	យទិ ឥច្ឆាមិ បស្សិតុំ
ឧទ្ធុំ អនោ ច តិរិយំ	សព្វំ បស្សាមិ ចក្កុនា ។
យាវតា អភិកដ្ឋាមិ	ទដ្ឋំ សុកតទុក្កនំ ^(២)
តត្ថ អារវណំ ^(៣) នត្ថិ	រុក្ខេសុ បព្វតេសុ វា ។

១ ម. បរិមុខា ។ ២ ឱ. សុកតទុក្កតេ ។ ម. សតតទុក្កតេ ។ ៣ ឱ. មេ វណំ ។

បញ្ចទីបទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៥

ប្រទីបទាំង ៥ នោះ ក៏ភ្លឺរុងរឿងឡើងព័ទ្ធអាសនៈ កាលនោះ
 ប្រទីបទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំ ភ្លឺរុងរឿង ដរាបដល់ព្រះអាទិត្យរះ
 ឡើង ។ លុះខ្ញុំលះបង់រាងកាយ ជារបស់មនុស្ស ក៏បានទៅ
 កើតក្នុងឋានតាវត្តិជ័រ ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង
 ដោយការតម្កល់ទុកនូវចេតនានោះផង ។ ប្រាសាទរបស់ខ្ញុំ
 ដែលបុព្វកម្មធ្វើល្អហើយ ក្នុងឋានតាវត្តិជ័រនោះ លោក
 ហៅថា បញ្ចទីបប្រាសាទ មានកម្ពស់ ៦០ យោជន៍ មាន
 ទំហំ ៣០ យោជន៍ ។ ប្រទីបទាំងឡាយ របស់ខ្ញុំ មាន
 ចំនួនរាប់មិនអស់ តែងភ្លឺរុងរឿងជុំវិញ ភពទេវតា ក៏ភ្លឺដោយ
 ពន្លឺប្រទីបនោះដែរ ។ ខ្ញុំអង្គុយបែរមុខទៅកាន់ទិសខាងកើត
 បើខ្ញុំប្រាថ្នាដើម្បីមើល ខាងលើ ខាងក្រោម និងទិសទទឹង
 ខ្ញុំក៏ឃើញនូវវត្ថុទាំងអស់ ដោយចក្ខុ ។ ខ្ញុំប្រាថ្នាដើម្បីឃើញ
 នូវកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អធ្វើអាក្រក់ ដរាបណា គ្រឿងបិទបាំងក្នុង
 វត្ថុទាំងនោះ ទោះជាឈឺឬក្តី ក៏មិនមាន ដរាបនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

អសីតិទេវាជ្ជនំ	មហោសិត្តមការយី
សតានំ ចក្កវត្តនំ	មហោសិត្តមការយី ។
យំ យំ យោនូបបជ្ជាមិ	ទេវតំ អថ មាណសំ
ទីបសតសហស្សានិ	បរិវារេ ជលន្តិ មេ ។
ទេវលោកា ចរិត្វាន	ឧប្បជ្ជី មាតុកុច្ឆិយំ
មាតុ កុច្ឆិតតំ សន្តំ ^(១)	អក្ខិ មេ ន និមីលតិ ។
ទីបសតសហស្សានិ	បុញ្ញកម្មសមដ្ឋិនោ ^(២)
ជលន្តិ សូតិកាគេហេ ^(៣)	បញ្ចទីទានិទំ ផលំ ។
បច្ឆិមេ កវសម្បត្តេ	មាណសំ វិនិវត្តយី ^(៤)
អជរាមរំ សីតិការំ	និព្វានំ បស្សយី អហំ ។
ជាតិយា សត្តវស្សាហំ	អរហត្តំ អចាបុណី
ឧបសម្បទយិ ពុទ្ធា	បញ្ចទីទានិទំ ផលំ ^(៥) ។
មណ្ឌាបេ រុក្ខមូលេ វា	សុញ្ញាការេ វសន្តិយា
សទា បជ្ជលតេ ទីបំ	បញ្ចទីទានិទំ ផលំ ។

១ ឱ. មាតុ កុច្ឆិតតា សន្តី ។ ២ ឱ. បុញ្ញកម្មសមដ្ឋិនា ។ ៣ ម. សូតិកេ គេហេ ។
 ៤ ឱ. វិនិវត្តិយី ។ ៥ ម. គុណមញ្ញាយ គោតមោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំបានជាមហេសីនៃទេវរាជ ៨០ ដង បានជាមហេសីនៃ
 ស្តេចចក្រពត្តិ ១០០ ដង ។ ខ្ញុំទៅកាន់កំណើតណា ។ ជា
 ទេវតាឬមនុស្ស ប្រទីបមានចំនួនមួយសែន ភ្នំជុំវិញខ្ញុំ ។
 លុះខ្ញុំច្បុតចាកទេវលោក មកកើតក្នុងផ្ទៃមាតា កាលខ្ញុំនៅ
 ក្នុងផ្ទៃនៃមាតា ភ្នែករបស់ខ្ញុំមិនដែលធ្មេចឡើយ ។ ប្រទីប
 ចំនួនមួយសែន ដែលប្រកបដោយបុញ្ញកម្ម រមែងភ្នំក្នុងផ្ទះ
 ជាទីប្រសូតិ នេះជាផលនៃប្រទីប ៥ ។ កាលភពជាទីបំផុត
 ដល់ព្រមហើយ ខ្ញុំញ៉ាំងចិត្តឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ខ្ញុំឃើញព្រះ
 និព្វាន មិនមានជរានិងមរណៈ មានសេចក្តីត្រជាក់ ។ ខ្ញុំ
 មានអាយុ ៧ ឆ្នាំ អំពីកំណើត ក៏បានសម្រេចព្រះអរហត្ត
 ព្រះពុទ្ធទ្រង់ឲ្យឧបសម្បទាដល់ខ្ញុំ នេះជាផលនៃប្រទីប ៥ ។
 កាលខ្ញុំនៅក្នុងមណ្ឌបក្តី ជិតគល់ឈើក្តី ក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី ប្រ-
 ទីបតែងភ្នំរុងរឿង សព្វ ។ កាល នេះជាផលនៃប្រទីប ៥ ។

បញ្ចមំ បញ្ចទីបទាយិកាថេរិយាបទានំ

ទិព្វចក្ក ^(១) វិសុទ្ធិ មេ	សមាធិកុសលា អហំ
អភិញ្ញាទារមិប្បត្តា	បញ្ចទីចានិទំ ផលំ ។
សព្វវោសិតវោសាណា	កតកិច្ចា អនាសវា
បញ្ចទីចា មហារីរ	ចានេ វន្ទាមិ ^(២) ចក្កម ។
សតសហស្សេ ឥតោ កេហ្សេ	យំ ទានមទទី ^(៣) តទា
ទុក្ខតី ធាតិជាធាមិ	បញ្ចទីចានិទំ ផលំ ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	មម ពុទ្ធស្ស វសន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ធន្យភិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។

១ ឱ. ទិព្វំ ចក្កំ ។ ២ ឱ. ម. វន្ទតិ ។ ៣ ម. ទីបមទទី ។

បញ្ជីបទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៥

ទិព្វចក្ករបស់ខ្ញុំ ស្អាតវិសេស ខ្ញុំជាស្រីឈ្មោះសក្កីសមាធិ
 ដល់នូវអភិញ្ញាបារមី នេះជាផលនៃប្រទីប ៥ ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ ទ្រង់មានចក្ខុ ខ្ញុំមានការប្រព្រឹត្ត
 ធម៌ចប់ស្រេចហើយ មានសោឡសកិច្ចធ្វើរួចហើយ មិនមាន
 អាសវៈ ជាស្រីមានប្រទីប ៥ សូមថ្វាយបង្គំនូវព្រះបាទទាំង
 គូ ។ ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ ព្រោះហេតុដែល
 ខ្ញុំបានឲ្យទាន ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុក្ខតិ នេះជា
 ផលនៃប្រទីប ៥ ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ
 ភពទាំងពួង ខ្ញុំដកចោលអស់ហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមានអាសវៈ
 ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ !
 ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាកនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំ
 បានដល់ហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។
 បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
 ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
 ប្រតិបត្តិហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឥត្ថំ សុទ្ធំ អាយស្មា បញ្ចទីបទាយិកា ភិក្ខុជី
ឥមា កាថាយោ អកាសិត្តាតិ ។

បញ្ចទីបទាយិកាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

ឆដ្ឋំ នឡមាលិកាថេរិយាបទានំ

[១៦] ចន្ទភាកានទីតីវេ	អហោសី កិណ្ឌរី តទា
អន្ទសំ វិវដំ ពុទ្ធី	សយម្ហុំ អបរាទិតំ ។
បសន្នចិត្តា សុមនា	វេទជាតា កតញ្ញសី
នឡមាលំ កហេត្វាន	សយម្ហុំ អភិបូជយី ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណីដីហិ ច
ជហិត្វា កិណ្ឌរីទេហំ	តាវត្តីសំ អកញ្ញហំ ។
ឆត្តិសទេវរាជ្ជនំ	មហោសិត្តមការយី
មនសា បត្តិតំ មយ្ហំ	និព្វត្តតិ យចិច្ចិតំ ។
ទសន្នំ ចក្កាវត្តិនំ	មហោសិត្តមការយី
ឱចិតត្តារ ^(១) ហុត្វាន	សំសរាមិ ភវេសុហំ ^(២) ។

១ ឱ. សុចិត្តារ ។ ២ ឱ. ភវេសុហំ ។ ម. ភវេសហំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បានឮថា ព្រះបញ្ចទីបទាយិកាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវ
តាថាទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ បញ្ចទីបទាយិកាថេរិយាបទាន ។

នឡមាលិកាថេរិយាបទាន ទី ៦

[១៦] កាលនោះឯង ខ្ញុំកើតជាកិន្ទរញី នៅទៀបឆ្នេរស្ទឹងចន្ទ-
ភាគា ខ្ញុំបានឃើញព្រះពុទ្ធជាព្រះសយម្ពូ ទ្រង់ប្រោសចាកជួលី
ទ្រង់ឈ្នះកិលេស ។ ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា មានចិត្តរីករាយខ្លាំង
មានចិត្តត្រេកអរ ធ្វើនូវអញ្ញាលី ហើយកាន់យក នូវកម្រង
ផ្កាបបុស ទៅបូជាចំពោះព្រះសយម្ពូ ។ ខ្ញុំលះបង់រាងកាយជា
កិន្ទរញី បានទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិស្ស ដោយកុសលកម្មដែល
ខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង ដោយការតម្កល់ទុកនូវចេតនានោះផង ។ ខ្ញុំ
បានជាមហេសី នៃទេវរាជ ៣៦ ដង សេចក្តីប្រាថ្នាដោយ
ចិត្តរបស់ខ្ញុំ រមែងកើតឡើង តាមសមគួរដល់សេចក្តីប្រាថ្នា ។
ខ្ញុំបានជាអគ្គមហេសី នៃស្តេចចក្រពត្តិ ១០ ដង ព្រោះបាន
សន្សំកងកុសល ខ្ញុំតែងអន្ទោលទៅ ក្នុងភពទាំងឡាយ ។

ឆដ្ឋំ នឡមាលិកាថេរិយាបទានំ

កុសលំ វិជ្ជតេ មយ្ហំ	បព្វដី អនការិយំ
បូជារហា អហំ អជ្ជ	សក្យបុត្តស្ស សាសនេ ។
ចតុន្ទរុតេ ឥតោ កប្បេ	យំ ពុទ្ធមភិបូជយី
ទុក្ខតី ជាកិជាជាមិ	នឡមាលាយិទំ ផលំ ។
វិសុទ្ធមនសា អជ្ជ	អបេតមនចាបិកា
សព្វាសវបរិក្ខិណា	នត្តិទានិ បុនព្ពរោ ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាតីវ ពន្ធនំ នេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
នឡភិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា	នឡមាលិកា ភិក្ខុដី ឥមា
កាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។	

នឡមាលិកាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

នឡមាលិកាថេរិយាបទាន ទី ៦

កុសលរបស់ខ្ញុំ រមែងមាន ខ្ញុំបានចូលទៅកាន់ផ្លូវ ថ្ងៃនេះ
 ខ្ញុំជាស្រីគួរដល់ការបូជា ក្នុងសាសនា នៃព្រះសក្យបុត្ត ។
 ក្នុងកប្បទី ៩២ អំពីភទ្ទកប្បនេះ ព្រោះហេតុដែលខ្ញុំបានបូជា
 ព្រះពុទ្ធ ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុគ្គតិ នេះជាផល
 នៃកម្រងផ្កាបបុស ។ ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំមានចិត្តស្អាត ប្រាសចាក
 ចិត្តលាមក មានអាសវៈទាំងពួងអស់ហើយ ឥឡូវនេះ ភព
 ថ្មីមិនមានទៀតឡើយ ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំបានដុត
 បំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិន
 មានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្កាចំនូវ
 ទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រ-
 សើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានដល់ហើយ សាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ
 ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្ពិទា ២ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦
 នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់
 ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះនឡមាលិកាកិក្ខនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
 ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ នឡមាលិកាថេរិយាបទាន ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមិថេរិយាបទានំ

[១៧] ឯកទា លោកបដ្ឋោតោ	វេសាលិយំ មហារទេ
ក្ខណ្តាភេសុ សាលាយ	វេសតេ នវសារថិ ។
តទា ជិនស្ស មាតុច្ឆា	មហាកោតមិ ភិក្ខុនី
តហីយេវ បុរេ រម្ម	វេសិ ភិក្ខុនុបស្សយេ ។
ភិក្ខុនីហិ វិមុត្តាហិ	សតេហិ សហា បញ្ចហិ
រហោតតាយ តស្សេវំ	ចិត្តស្សាបិ វិតត្តិតំ ។
ពុទ្ធស្ស បរិនិព្វានិ	សារកត្តយុតស្ស វា
រាហុលានន្ទនន្ទានំ	នាហំ លច្ឆាមិ ^(១) បស្សិតុំ ។
បដិកច្ចាយុសដ្ឋារំ	ឱសដ្ឋិត្វាន និព្វតី
តច្ឆេយ្យំ លោកនាថេន	អនុញ្ញាតា មហេសិណា ។
តថា បញ្ចសតានំបិ	ភិក្ខុនីនំ វិតត្តិតំ
អាសិ ខេមាទិកានម្បិ	ឯតទេវ វិតត្តិតំ ។

១ ឱ. សក្កោមិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

[១៧] ក្នុងសម័យមួយ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាប្រទីបនៃលោក
 ព្រះអង្គជាសារថី ទូន្មាននូវបុរសដែលគួរទូន្មាន ទ្រង់គង់នៅ
 ក្នុងកូជាគារសាលា ក្នុងមហាវ័ន ទៀបក្រុងវេសាលី ។
 កាលនោះ ភិក្ខុនីឈ្មោះមហាបជាបតិគោតមី ជាព្រះមាតុច្ឆា
 នៃព្រះជិនស្រី នៅក្នុងសម្មាភិក្ខុនី ជិតបុរីជាទីរីករាយនោះ
 ឯង ។ ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមីភិក្ខុនី នៅក្នុងទីស្ងាត់
 ជាមួយនឹងពួកភិក្ខុនី ដែលមានចិត្តរួចស្រឡះចាកកិលេស
 ចំនួន ៥០០ រូប ព្រះនាងមានចិត្តត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អញ
 (បើរស់នៅ) មិនបានទាន់ការបរិនិព្វាន នៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ នៃ
 គូសាវ័ក នៃរាហុល អានន្ទនិងនន្ទទេ នឹងសុំអនុញ្ញាតព្រះ
 លោកនាថជាមហេសី លះបង់នូវអាយុសង្ខារ ទៅកាន់ព្រះ
 និព្វានភ្លាម ។ ។ សេចក្តីត្រិះរិះរបស់នាងភិក្ខុនី ៥០០
 រូបក្តី សេចក្តីត្រិះរិះរបស់នាងភិក្ខុនីទាំងឡាយ មាននាង
 ភិក្ខុនីឈ្មោះខេមាជាដើមនេះក្តី ក៏ដូចព្រះនាងគោតមីដែរ ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

ភូមិចាលោ តទា អាសិ	នាទិតា ទេវទុន្ទកិ
ឧបស្សយាទិវត្តាយោ	ទេវតា សោកមីឡិតា ។
វិលបន្តា សករុណំ	តត្ថស្សនិ បវត្តយុំ
សញ្ញា ^(១) ភិក្ខុនិយោ តាហិ	ឧបកន្ធាន កោតមី ។
និបច្ច សិរសា ចានេ	ឥទំ វចនមព្រុំ
តត្ថ តោលយវាសិត្តា ^(២)	មយមយេ្យ រហោកតា ។
សាចលា ចលិតា ភូមិ	នាទិតា ទេវទុន្ទកិ
បរិទេវា ច សុយ្យន្តេ	កិមត្ថំ នូន កោតមិ ។
តទា អរោច សា សព្វំ	យថាបរិវិតក្កិតំ
តតោមិ ^(៣) សញ្ញា អាហំសុ ^(៤)	យថាបរិវិតក្កិតំ ។
យទិ តេ រុចិតំ អយេ្យ	និព្វានំ បរមំ សិរំ
និព្វាយិស្សាម សញ្ញាមិ	ពុទ្ធានុញ្ញាតបុព្វកេ ^(៥) ។

១ ម. មិត្តា ។ ២ ឱ. តោយលវាសិត្តា ។ ៣ ឱ. ម. តាយោមិ ។ ៤ ម. អហំសុ ។
 ៥ ឱ. ម. ពុទ្ធានុញ្ញាយសុព្វកេ ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

គ្រានោះ មានការកកើកផែនដី ទាំងផ្គុំរក៍លាន់ឮឡើង
 ទេវតាទាំងឡាយ ដែលអាស្រ័យនៅក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិ ក៏
 ត្រូវសេចក្តីសោកបៀតបៀន ។ (ទេវតាទាំងនោះ) យំទួញ
 ញាំងទឹកភ្នែកនិងសេចក្តីករុណាឲ្យប្រព្រឹត្តទៅក្នុងទីនោះ ភិក្ខុ-
 នីទាំងអស់ ចូលទៅជិតនាងគោតមីភិក្ខុនី ជាមួយនឹងទេវតា
 ទាំងនោះ ហើយក្រាបចុះដោយសិរ្សៈទៀបបាទា ពោលនូវ
 ពាក្យនេះថា បពិត្រព្រះនាងជាម្ចាស់ យើងទាំងឡាយនៅ
 ក្នុងទីស្ងាត់ ត្រូវតំណក់ទឹកស្រោចស្រប់ហើយ ក្នុងទីនោះ ។
 បពិត្រព្រះនាងគោតមីជាម្ចាស់ ផែនដីនោះ កកើកញាប់ញ័រ
 ទាំងផ្គុំរក៍លាន់ឮឡើង ទាំងសេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ពួកយើងក៏
 បានឮដែរ តើមានហេតុដូចម្តេច ។ គ្រានោះ ព្រះនាង
 ក៏ប្រាប់នូវហេតុទាំងអស់ ដែលនាងត្រិះរិះ ។ លំដាប់នោះ
 ភិក្ខុនីទាំងអស់ បានប្រាប់នូវហេតុដែលខ្លួនត្រិះរិះហើយដែរ
 ថា បពិត្រព្រះនាងជាម្ចាស់ ព្រះនិព្វានជាទីក្សេម យ៉ាងក្រៃ-
 លែង បើព្រះនាងពេញចិត្តហើយ បពិត្រព្រះនាងដែលបាន
 ព្រះពុទ្ធអនុញ្ញាតហើយ យើងទាំងអស់គ្នានឹងនិព្វានដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

មយំ សហារំ និក្ខត្តា	យរាមិច ភរាមិច
សហាយេវ កមិស្សាមិ	និព្វានំ បុរមុត្តមំ ។
និព្វានាយ វេជ្ជិនំ ^(១)	កី វក្ខាមីតិ សា វេនំ ^(២)
សហ សព្វាហិ និក្ខត្តិ	ភិក្ខុដីលយនា តនា ។
ឧបស្សយេ យាទិវត្តា	នេវតា តា ខមន្តុ មេ
ភិក្ខុដីលយនស្សេនំ	បច្ឆិមំ នស្សេនំ មម ។
ន ជរា មច្ចុ វា យត្ថ	អប្បិយេហិ សមាភមោ
បិយេហិ ន វិយោកោត្តិ	តំ វេជ្ជិយំ ^(៣) អសដ្ឋតំ ។
អរីតរាតា តំ សុត្វា	វេនំ សុកតោរសា
សោកដ្ឋា បរិទេវីសុ	អហោ នោ អប្បបុញ្ញតា ។

១ ម. វេទន្តិនំ ។ ២ ឱ. វេទិ ។ ៣ ឱ. ម. វេជិស្សំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

យើងទាំងឡាយនឹងចេញចាកផ្ទះចាកភព ជាមួយនឹងព្រះនាង
 ដែរ យើងនឹងទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ជាបុរីដ៏ឧត្តម ជាមួយនឹង
 ព្រះនាងទៀត ។ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពោលដើម្បីនិព្វាន
 គ្រានោះ ព្រះនាងក៏ពោលថា ខ្ញុំនឹងថាអ្វី ហើយក៏ចេញ
 ទៅចាកលំនៅភិក្ខុនី ជាមួយនឹងភិក្ខុនីទាំងអស់ រួចពោលថា
 ទេវតាណាដែលអាស្រ័យនៅ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិភិក្ខុនី ទេវតាទាំង
 នោះ សូមអត់ទោសដល់ខ្ញុំ ការឃើញលំនៅនាងភិក្ខុនីនេះ
 ជាការឃើញទីបំផុតរបស់ខ្ញុំ ។ ជរាភិក្ខុ មច្ចុភិក្ខុ មិនមានក្នុងទី
 ណា ការជួបប្រទះដោយសត្វនិងសង្ខារ មិនជាទីស្រឡាញ់ភិក្ខុ
 ការព្រាត់ប្រាសចាកសត្វនិងសង្ខារជាទីស្រឡាញ់ភិក្ខុ មិនមាន
 ក្នុងទីណា ទីនោះ ហៅថាអសង្ខតៈ ។ ពួកភិក្ខុនីជាឱរស
 របស់ព្រះសុគត ដែលមិនទាន់ប្រាសចាករាគៈ បានស្តាប់
 នូវពាក្យនោះហើយ ត្រូវសេចក្តីសោកគ្របសង្កត់ ក៏ខ្សឹក
 ខ្សួលថា ឱហ្ន៎ ! យើងទាំងឡាយ ជាបុគ្គលឥតបុណ្យ ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

ភិក្ខុជីនិលយោ សុញ្ញោ	ភូតោ តាហិ វិណា អយំ
បកាតេ វិយ តារាយោ	ន ទិស្សន្តិ ជិណោរសា ។
និព្វានំ គោតមី យាតិ	សតេហិ សហា បញ្ចហិ
នទីសតេហិវ សហា	កដ្ឋា បញ្ចហិ សាករំ ។
រថិយាយ រជន្តិ តំ ^(១)	ទិស្វា សទ្ធា ឧទាសិកា
យរា និក្ខម្ម ចានេសុ	និបច្ច ឥទមព្រុំ ។
បសីទស្សុ មហាកោតេ	អនាថាយោ វិហាយ ឆោ
តយា ន យុត្តំ និព្វាតុំ	ឥច្ឆដ្ឋា វិលបីសុ តា ។
តាសំ សោកបហានត្ថំ	អរោច មជ្ជុំ តិរំ
រុទិភេន អលំ បុត្តា	ហាសកាលោយមជ្ជ រោ ។

១ ឱ. រជន្តិនំ ។ ម. រជន្តិយោ ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

ទីលំនៅភិក្ខុនីនេះ បើរៀរចាកពួកភិក្ខុនីទាំងនោះហើយ ក៏នឹង
សូន្យឈឹង ពួកនាងភិក្ខុនី ជាឱវសរបស់ព្រះជិនស្រី ក៏លែង
ប្រាកដ ដូចជាផ្កាយ ដែលមិនប្រាកដក្នុងពេលភ្លឺច្បាស់ ។ ព្រះ
នាងគោតមី នឹងទៅកាន់និព្វាន ជាមួយភិក្ខុនី ៥០០ រូប ដូច
ទន្លេគង្គា ហូរទៅកាន់សាគរជាមួយស្ទឹង ៥០០ ដូច្នោះ ។ ពួក
ឧបាសិកា ដែលមានសទ្ធា ចេញអំពីផ្ទះ ដើរទៅតាមច្រក បាន
ឃើញព្រះនាងគោតមីនោះ ក៏ក្រាបទៀបបាទា ហើយពោល
នូវពាក្យនេះថា ព្រះនាងម្ចាស់ ចូរជ្រះថ្លាក្នុងកោតៈដ៏ច្រើនចុះ
ព្រះនាងមិនគួរលះបង់ នូវយើងខ្ញុំទាំងឡាយ ឲ្យនៅឥតទីពឹង
ហើយនិព្វានទេ ឧបាសិកាទាំងនោះ ត្រូវសេចក្តីប្រាថ្នាគ្រប់សង្កត់
ហើយក៏យំរៀបរាប់(យ៉ាងនេះ) ។ ព្រះនាងគោតមីបាន
ពោលវាចាដ៏ពិរោះ ដើម្បីបន្ទោបង់នូវសេចក្តីសោក របស់ស្រី
ទាំងនោះថា ម្ចាស់កូនទាំងឡាយ នាងទាំងឡាយមិនគួរយំស្រែក
ទេ ថ្ងៃនេះ ជាកាលគួរនាងទាំងឡាយសើចសប្បាយ ទេតើ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

បរិញ្ញាតំ មយា ទុក្ខំ ទុក្ខហេតុ វិវិដ្ឋិតោ
 និរោធនោ មេ សច្ចិកតោ មត្តោ ចាបិ សុភារិតោ ។

បឋមំ ភាណវារំ ។

បរិចិណ្ណោ មយា សត្តា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ
 ឱហិតោ ករុកោ ភារោ ករណេត្តិ សម្មហតោ ។
 យស្សត្ថាយ^(១) បព្វជិតា អការស្មា អនការិយំ
 សោ មេ អត្តោ អនុប្បត្តោ សព្វសំយោជនក្ខយោ ។
 ពុទ្ធា តស្ស ច សទ្ធម្មោ អនុនោ យាវ តិដ្ឋតិ
 និព្វានំ តាវ កាលោ មេ មា មំ សោចថ បុត្តិកា ។

១ ឱ. យស្សត្ថាយ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រោះសេចក្តីទុក្ខ ខ្ញុំបានកំណត់ដឹងហើយ ហេតុនាំឲ្យកើតទុក្ខ
ខ្ញុំវៀរស្រឡះហើយ ព្រះនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងមគ្គទៀត ខ្ញុំក៏បានអប់រំល្អហើយ ។

ចប់ ភាណវារៈ ទី ១ ។

ព្រះសាស្តា ខ្ញុំបម្រើហើយ សាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបាន
ធ្វើហើយ ការដ៏ធ្ងន់ ខ្ញុំបានដាក់ចុះហើយ តណ្ហាជាធម្ម-
ជាតិនាំសត្វទៅក្នុងភព ខ្ញុំក៏បានដកចោលហើយ ។ ស្រី
ទាំងឡាយចេញចាកផ្ទះ ហើយចូលទៅកាន់ផ្លូវ ដើម្បី
ប្រយោជន៍ណា ប្រយោជន៍ជាទីអស់ទៅនៃសំយោជនៈទាំង
ពួងនោះ ខ្ញុំក៏បានដល់ហើយ ។ ព្រះពុទ្ធក្តី ព្រះសទ្ធម្ម
របស់ព្រះពុទ្ធនោះក្តី បិតនៅមិនខ្វះខាត ដរាបណា កាលនេះ
ជាកាលគួរដើម្បីខ្ញុំនឹងនិព្វាន ដរាបនោះ ម្ចាស់កូនស្រី
ទាំងឡាយ នាងទាំងឡាយ កុំសោកស្តាយខ្ញុំឡើយ ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

កោណ្ឌាញ្ញានន្ទនន្ទានិ	តិដ្ឋន្តិ រាហុលោ ជិដោ
សុខិតោ សហិតោ សដ្ឋោ	ហតទប្បារ ^(១) តិត្តិយា ។
ឌិក្កាករំសស្ស យសោ	ឧស្សិតោ មារមទ្ធតោ
ននុ សម្បត្តិកាលោ មេ	និព្វានត្ថាយ បុត្តិកា ។
ចិរយ្យភូតិ យំ មយ្ហំ	បត្តិតំ អន្ទ សិដ្ឋតេ
អានន្ទកេរិកាលោយំ	កី វោ អស្សហិ បុត្តិកា ។
សចេ មយិ ទយា អត្តិ	យទិ ចត្តិ កតញ្ញតា
សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា សព្វា	ករោថ រិយំ ទទ្ធិ ។
ដីនំ អនាសិ បព្វដ្ឋំ	សម្ពុទ្ធា យាចិតោ មយា
តស្មា យថាហំ នន្ទិស្សំ ^(២)	តថា តំ អនុតិដ្ឋថ ។

១ ម. ហតតព្វា ច ។ ២ ឱ. តស្មា យថាហមុទ្ធិស្ស ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

ព្រះកោណ្ឌវ័ញ្ញ ព្រះអានន្ទ ព្រះនន្ទ ព្រះរាហុល ព្រះជិនស្រី
 ព្រមទាំងព្រះសង្ឃ ចូររំលឹកនៅជាសុខចុះ ទាំងពួកតិរិយដែល
 មានសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅសាបសូន្យហើយ ក៏រំលឹកនៅជាសុខចុះ ។
 យសនៃវង្សរបស់ស្តេចឱក្កាកៈ ចម្រើនឡើងហើយញាំញីនូវមារ
 ម្នាលកូនស្រីទាំងឡាយ ក្រែង (កាលនេះ) ជាសម្បត្តិកាល
 ដើម្បីឲ្យខ្ញុំនិព្វានហើយឬ ។ ចាប់តាំងអំពីយូរយារមកហើយ
 សេចក្តីប្រាថ្នាណា ដែលខ្ញុំតម្កល់ទុក (សេចក្តីប្រាថ្នានោះ)
 នឹងសម្រេចក្នុងថ្ងៃនេះ កាលនេះ ជាកាលគួរទូលំទូលាយ គឺសេចក្តី
 ត្រេកអរក្នុងធម៌ ម្នាលកូនស្រីទាំងឡាយ នាងទាំងឡាយ មាន
 ប្រយោជន៍អ្វី នឹងសម្រក់ទឹកភ្នែក ។ បើនាងទាំងឡាយមាន
 សេចក្តីអាណិតខ្ញុំ ឬក៏ជាអ្នកកតញ្ញានឹងខ្ញុំ នាងទាំងអស់គ្នា ចូរ
 ធ្វើព្យាយាមឲ្យមាំ ដើម្បីញាំព្រះសទ្ធម្ម ឲ្យតាំងនៅមាំចុះ ។
 ព្រះសម្ពុទ្ធដែលខ្ញុំអង្វរសុំហើយ ព្រះអង្គក៏ទ្រង់ប្រទាននូវផ្នួស
 ដល់ស្រីទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ខ្ញុំនឹងត្រេកអរ យ៉ាងណា
 នាងទាំងឡាយ ចូរប្រព្រឹត្តតាមដំណើរនោះ យ៉ាងនោះចុះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តា ឯវមនុស្សាសិត្វា	ភិក្ខុជីហិ បុរក្ខតា
ឧបេច្ច ពុទ្ធិ វេទិត្វា	ឥទំ វចនមព្រី ។
អហំ សុកត តេ មាតា	តុវំ ^(១) ធីវ បិតា មម
សទ្ធម្មសុខនោ នាថ	តយា ជាតម្ហិ កោតម ។
សំវេទិតោយំ សុកត	រូបកាយោ មយា តវ
អានន្ទិយោ ធម្មកាយោ ^(២)	មម សំវេទិតោ តយា ។
មុហុត្តំ តណ្ហាសមនំ	ឡីវំ ត្វំ ចាយិតោ មយា
តយាហំ សន្តមច្ចន្តំ	ធម្មឡីវម្បិ ^(៣) ចាយិតា ។
ពន្ធនារក្ខនេ ^(៤) មយ្ហំ	អនណោ ត្វំ មហាមុនេ
បុត្តកាមិត្តិយោ យាចំ	លភន្តិ ^(៥) តាទិសំ សុតំ ។

១ ឱ. ត្វំ ច ។ ២ ឱ. អនិទ្ទិយោ ធម្មតនុ ។ ម. អនិទ្ទិតោ ធម្មតនុ ។ ៣ ឱ. ធម្មឡីវម្បិ ។
 ៤ ឱ. វេទនារក្ខនេ ។ ៥ ឱ. បុត្តកាមា ថិយោ តាវ លភនំ ឥតិ ទិស្សន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រះនាងគោតមី បានប្រៀនប្រដៅនូវពួកឧបាសិកាទាំងនោះ
 យ៉ាងនេះហើយ ពួកភិក្ខុនីក៏ហែហម ហើយចូលទៅថ្វាយបង្គំ
 ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ បានពោលនូវពាក្យនេះថា បពិត្រព្រះសុគត ខ្ញុំ
 ព្រះអង្គ ជាព្រះមាតារបស់ព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គទ្រង់មាន
 ប្រាជ្ញា តែព្រះអង្គជាព្រះបិតានៃខ្ញុំព្រះអង្គ បពិត្រព្រះលោក-
 នាថ ព្រោះព្រះអង្គទ្រង់ប្រទាននូវព្រះសទ្ធម្មនិងសេចក្តីសុខ
 បពិត្រព្រះគោតម ខ្ញុំព្រះអង្គឈ្មោះថាកើតអំពីព្រះអង្គ ។
 បពិត្រព្រះសុគត រូបកាយនៃព្រះអង្គនេះ ខ្ញុំឲ្យចម្រើនហើយ
 ធម្មកាយជាទីត្រេកអររបស់ខ្ញុំ ព្រះអង្គឲ្យចម្រើនហើយ ។
 ខ្ញុំម្ចាស់ឲ្យព្រះអង្គបោទីកក្សិរ ដែលរម្ងាប់នូវសេចក្តីស្រេក
 ឃ្លានមួយរំពេច ព្រះអង្គឲ្យខ្ញុំបោទីកក្សិរគឺធម៌ មានសេចក្តី
 ស្ងប់រម្ងាប់ជាទីបំផុត បពិត្រព្រះមហាមុនី ព្រះអង្គមិនមាន
 បំណុលដល់ខ្ញុំ ក្នុងការរក្សានូវចំណាងទេ ស្រីទាំងឡាយចង់
 បានកូន កាលបន់ស្រន់ រមែងបានកូនប្រាកដដូចព្រះអង្គ ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

មន្ទាតាទិនិរិដ្ឋានំ	យា មាតា សា ^(១) កវណ្ណាវេ
និមុត្តាហំ តយា បុត្ត	តារិតា កវសាគរា ។
រញ្ជោ មាតា មហេសីតិ	សុលកំ នាមមិត្តិនំ
ពុទ្ធមាតាតិ យំ នាមំ	ឯតំ បរមទុល្លកំ ។
តព្វា លទ្ធិំ មហារីរ ^(២)	បណិជានំ មមន្តយា
អនុកំ វា មហាន្តំ វា	តំ សព្វំ ប្បវិតំ តយា ^(៣) ។
បរិនិព្វាតុមិច្ឆាមិ	វិហាយេមំ កលេវរំ
អនុជាជាហិ មេ រីរ	ទុក្ខន្តករ នាយក ។
ចក្កក្កុសធជាតិណ្ណោ	ចានេ កមលកោមលេ
បសារេហិ បណាមន្តេ	កវិស្សំ បុត្តបេមហំ ^(៤) ។

១ ឱ. តា ។ ២ ឱ. មយា រីរ ។ ៣ ឱ. ម. មយា ។ ៤ ឱ. បុត្តបេមសា ។

មហាបជាបតិគោតមិថេរិយាបទាន ទី ៧

បពិត្រព្រះអង្គជាឱរស មាតាណា របស់ស្តេចជាធំជាងនរៈ
 មានស្តេចមន្ទាតុជាដើម មាតានោះ គឺខ្ញុំព្រះអង្គដែលលិចចុះ
 ក្នុងសមុទ្រគឺភព បានព្រះអង្គចម្លងហើយ ចាកសមុទ្រគឺភព ។
 ព្រះនាម ជាព្រះមាតា ជាព្រះមហេសីរបស់ស្តេច គឺស្រីទាំង-
 ឡាយ តែងបានដោយងាយទេ ឯព្រះនាមថាព្រះពុទ្ធមាតានេះ
 គឺស្រីទាំងឡាយ សឹងបានដោយកម្រក្រៃពេក ។ បពិត្រព្រះ
 មហាវីរៈ ឯសេចក្តីប្រាថ្នាជាដំបូងនោះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានហើយ
 ដោយសារព្រះអង្គ សេចក្តីប្រាថ្នាទាំងអស់នោះ ទោះតូចក្តីធំក្តី
 ព្រះអង្គបានបំពេញឲ្យហើយ ។ ខ្ញុំម្ចាស់សូមលះបង់នូវសាកសព
 នេះ ប្រាថ្នានឹងបរិនិព្វាន បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមជានាយក
 ទ្រង់ធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ សូមព្រះអង្គអនុញ្ញាតដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។
 សូមព្រះអង្គសណ្តូក នូវព្រះបាទទាំងគូ ដ៏ទន់ល្ងន់ដូចផ្កាឈូក
 ដេរដាសដោយស្នាមចក្រ កង្វើរនិងទង់ ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តី
 ស្រឡាញ់ ចំពោះព្រះឱរស នឹងថ្វាយបង្គំព្រះបាទទាំងគូនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

សុវណ្ណាសិសង្កាសំ	សរីរំ កុរុចាកដំ
កត្វា ទេហំ សុទិដ្ឋន្តេ	សន្តំ ^(១) កច្ឆាមិ នាយក ។
ទូត្តិសលក្ខណ្ឌាបេតំ	សុប្បកាលន្តតំ តនំ
សញ្ញាគ្យនាវ ពាលក្កំ ^(២)	មាតុច្ចំ ទស្សយិ ជិនោ ។
ធុណ្ឌារិទ្ធសង្កាសេ	តរុណាទិច្ចសប្បកេ
ចក្កន្តិតេ ចាទតលេ	តតោ ^(៣) សា សិរសាបតិ ។
បណាមាមិ នរាទិច្ចំ	អាទិច្ចកុលកេតុនំ
បច្ឆិមេ សរណំ ^(៤) មយ្ហំ ^(៥)	ន តំ ទក្ខាមហំ បុន ^(៦) ។
ឥត្តិយោ នាម លោកក្ក	សព្វទោសករា មតា
យទិ កោចត្តិ ទោសោ មេ ខមស្ស ករុណាករ ។	

១ ឱ. ម. សន្តិ ។ ២ ឱ. ម. សញ្ញាគ្យនាវ ពាលក្កំ ។ ៣ ឱ. បាទេ ។ ៤ ឱ. ម. មរណោ ។ ៥ ម. តុយ្ហំ ។ ៦ ម. ឥត្តាមហំ បុនោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

សរីរៈរបស់ព្រះអង្គ ប្រាកដស្មើដោយគំនរមាសដែលប្រាកដ
ក្នុងដែនកុរុ សូមព្រះអង្គធ្វើឲ្យជាវាងកាយ គឺខ្ញុំព្រះអង្គឃើញ
បានដោយងាយ បពិត្រព្រះនាយក ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងទៅកាន់
ព្រះនិព្វាន ជាទីស្ងប់រម្ងាប់ ។ ព្រះជិនស្រី ទ្រង់សម្តែង
នូវវាងកាយ ប្រកបដោយលក្ខណៈ ៣២ ប្រដាប់ដោយពន្លឺ
ដ៏ល្អ ដូចព្រះអាទិត្យដ៏ស្រទន់នាអាកាស ក្នុងវេលាល្ងាច ។
លំដាប់នោះ ព្រះនាងគោតមីនោះ ក្រាបចុះដោយសិរ្សៈ
ទៀបព្រះបាទា ប្រាកដស្មើដោយផ្កាឈូករីក មានរស្មីដូច
ព្រះអាទិត្យទើបនឹងរះ ប្រដាប់ដោយចក្រ ហើយទូលថា
ខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំព្រះអង្គជាព្រះអាទិត្យរបស់នរជន ជាទង់ក្នុង
អាទិច្ចត្រកូល ព្រះអង្គជាទីពឹងរបស់ខ្ញុំ ក្នុងកាលជាទីបំផុត
ខ្ញុំមិនបានឃើញព្រះអង្គទៀតទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គជាកំពូល
នៃលោក ធម្មតាស្រ្តីទាំងឡាយ ធ្វើនូវទោសទាំងពួងហើយ
ស្លាប់ទៅ បើទោសរបស់ខ្ញុំមានបន្តិចបន្តួច បពិត្រព្រះអង្គ
ទ្រង់ធ្វើសេចក្តីករុណា សូមព្រះអង្គអត់ទោសនោះដល់ខ្ញុំ ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

ឥត្តិកានញ្ច បព្វជ្ជំ	យមហំ យាចី បុនប្បុនំ
តត្ថ ចេ អត្តិ ទាសោ មេ	តំ ខមស្សុ នវាសក ។
មយា ភិក្ខុនិយោ វីរ	តវានុញ្ញាយ សាសិតា
តត្ថ ចេ អត្តិ ទុដ្ឋិតំ	តំ ខមស្សុ ខមាធិតិ ^(១) ។
អក្ខន្តេ ជាម ខន្តព្វំ	កី ភវេ កុណាក្ខសនេ
កិមុត្តរន្តេ វក្ខាមិ	និព្វានាយ វេន្តិយា ^(២) ។

សុទ្ធវេ អន្ធនេ មម ភិក្ខុសង្ឃេ

លោកា ឥតោ និស្សវិតុំ ខមន្តេ

បកាតកាលេ ព្យសនដ្ឋិតានំ^(៣)

ទិស្វាន និយ្យាតិ ហិ^(៤) ចន្ធលេខា ។

១ ឱ. ខមាធិប ។ ម. ខមាបិគោ ។ ២ ឱ. ម. វេន្តិយា ។ ៣ ឱ. វ្យសនដ្ឋហានំ ។

៤ ម. វ ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំសូមផ្លូវសរឿយ ។ ដើម្បីស្រីទាំងឡាយ បើខ្ញុំមាន
 ទោសក្នុងហេតុនោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ប្រសើរជាងនរជន សូមព្រះ
 អង្គអត់ នូវទោសនោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាម ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយ ដែលខ្ញុំប្រៀនប្រដៅហើយ តាមសេចក្តីអនុញ្ញាត
 របស់ព្រះអង្គ បើខ្ញុំទូន្មានមិនល្អក្នុងរឿងនោះទេ បពិត្រព្រះអង្គ
 ទ្រង់មានសេចក្តីអត់ធន់និងមានព្យាយាម សូមព្រះអង្គអត់នូវទោស
 នោះដល់ខ្ញុំ ។

(ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធត្រាស់តបថា) តថាគតអត់ទោស ក្នុងហេតុដែល
 តថាគតមិនទាន់អត់ ប្រយោជន៍អ្វីក្នុងភព ដែលប្រដាប់ដោយគុណ
 តថាគតនឹងពោល នូវអ្វីដ៏លើសលុប ជាងនាងដែលពោលដើម្បី
 និព្វាន ។ កាលភិក្ខុសង្ឃរបស់តថាគត ស្អាតគ្រប់គ្រាន់ ភិក្ខុសង្ឃ
 ក៏គួរដើម្បីវើខ្លួន ចេញចាកលោកនេះ ដូចកាលព្រះចន្ទនិង
 ផ្កាយទាំងឡាយ ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ក្នុងកាលព្រះអាទិត្យរះ
 ឡើង ស្នាមព្រះចន្ទដែលគេឃើញច្បាស់ ក៏រលុបបាត់ទៅ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តទេតវា ភិក្ខុនិយោ ជិនក្កំ
 តាវាវ ចជ្ជានុកតា សុមេរុំ
 បទក្ខិលំ កត្វ^(១) និបច្ច ចារេ
 បិតា មុខន្តស្ស មុទិក្ខមាណ ។
 ន តិភិបុព្វំ តវ ទស្សនេន
 ចក្កំ ន សោតំ តវ ភាសិតេន
 ចិត្តំ មមំ កេវលមេកមេវ
 បប្បយ្យ^(២) តំ ធម្មរសេន តិភិ ។

នទតោ បរិសាយន្តេ	វាទិទប្បបហារិនោ ^(៣)
យេ តេ ទក្ខន្តិ វទនំ	ធម្មា តេ នបុដ្ឋវ ។
ដីយដ្ឋុលិតម្ហនខេ	សុភេ អាយតបណ្ឌិតោ
យេ ចារេ បណាមាយន្តិ ^(៤)	តេបិ ធម្មា រណាន្តក ^(៥) ។

១ ម. កត្វ ។ ២ ម. បុព្វយ្យ ។ ៣ ឱ. វាទិទប្បបហារិនោ ។ ៤ ឱ. ម. បណាមិស្សន្តិ ។
 ៥ ម. គុណន្តវ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ភិក្ខុនីដទៃ ក្រៅអំពីព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមីនោះ
ធ្វើប្រទក្សិណាព្រះជិនស្រីដ៏ប្រសើរ ដូចជាផ្កាយប្រព្រឹត្ត
ទៅតាមព្រះចន្ទ ដើរប្រទក្សិណាភ្នំសិរេរុ ហើយក្រាប
ចុះទៀបព្រះបាទា រួចឈរមើលមើល នូវព្រះភក្ត្រនៃ
ព្រះសាស្តានោះ ។ ព្រះនាងបជាបតិគោតមីក្រាបទូល
ថា ភ្នែករបស់ខ្ញុំ មិនធ្លាប់ឆ្កែត ដោយការឃើញនូវ
ព្រះអង្គ ត្រចៀករបស់ខ្ញុំ មិនធ្លាប់ឆ្កែត ដោយភាសិត
របស់ព្រះអង្គ ។ ចិត្តរបស់ខ្ញុំតែមួយប៉ុណ្ណោះ ដល់នូវ
សេចក្តីឆ្កែត ដោយរសនៃធម៌ដ៏ពេញលេញ ។

កាលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បន្ធិឡើង ក្នុងកណ្តាលបរិស័ទ
ទ្រង់ប្រហារនូវសេចក្តីរឹងត្អឹង របស់ជនអ្នកមានវាទៈ ពួកជនណា
បានឃើញព្រះឱស្ឋ បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាងនរៈ ជនទាំងឡាយ
នោះ ឈ្មោះថាមានបុណ្យ ។ ជនទាំងឡាយណា ថ្វាយបង្គំ
នូវព្រះបាទា មានព្រះអង្គលឺវែង មានព្រះនាគក្រហម មាន
ព្រះបញ្ចិវែងល្អ បពិត្រព្រះអង្គ ទ្រង់ដល់នូវទីបំផុតនៃសេចក្តី
សៅហ្មង ជនទាំងឡាយនោះ ឈ្មោះថាមានបុណ្យ ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

មធុរាជិ បហាដ្ឋានិ ទោសយានិ ហិតានិ ច^(១)

យេ តេ វាក្យានិ សុណានិ^(២) តេបិ ធម្មា នរុត្តម ។

ធម្មាហន្តេ មហារីរេ ចានបូជនតប្បវា^(៣)

តិណ្ណសំសារកត្តារា សុវាក្យេន សិរីមតោ^(៤) ។

តតោ សា អនុសារេត្វា ភិក្ខុសង្ឃម្ហិ^(៥) សុព្វតា

រាហុលានន្ទនន្ទេ ច វជ្ជិត្វា ឥនមព្រិវិ ។

អាសិរិសាលយសមេ រោតាវាសេ កលេវេ

និព្វិណ្ណា ទុក្ខសង្កេតេ^(៦) ជរាមរណាកោចវេ ។

នានាកុលាបមលាកិណ្ណេ^(៧) បរាយត្តេ និរីហាកេ

តេន និព្វាតុមិច្ឆាមិ អនុមញ្ញថ បុត្តកា ។

១ ឱ. ទោសយាតី នហិតានិ ច ។ ម. ទោសគ្នានិ ហិតានិ ច ។ ២ ឱ. សុស្សន្តិ ។ ម. សុយ្យន្តិ ។ ៣ ម. មានបូជនតប្បវា ។ ៤ ឱ. សុទ្ធម្មេន សិរីមតា ។ ៥ ម. អនុមារេត្វា ភិក្ខុសង្ឃមិ ។ ៦ ឱ. ទុក្ខបង្កេ តេ ។ ម. ទុក្ខសង្សារេ ។ ៧ ឱ. នានាកលលមាកិណ្ណេ ។ ម. នានាកាឡមលាកិណ្ណេ ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

ជនទាំងឡាយណា ស្តាប់នូវពាក្យទាំងឡាយដ៏ពីរោះ ជាទី
 រីករាយចិត្ត ជាគ្រឿងដុតចោលនូវទោស ជាទីនាំមកនូវ
 ប្រយោជន៍ បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរជាងនរៈ ជនទាំងឡាយ
 នោះ ឈ្មោះថាមានបុណ្យ ។ បពិត្រព្រះមហាវិរៈ ខ្ញុំជា
 ស្រីមានបុណ្យ ជាអ្នកយកចិត្តទុកដាក់ ក្នុងការបូជានូវព្រះ
 បាទារបស់ព្រះអង្គ ជាស្រីធ្ងន់ចាកផ្លូវលំបាកគឺសង្សារ តាម
 ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះអង្គមានសិរី ។ លំដាប់នោះ ព្រះ
 នាងគោតមី បានក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគ ជាស្រីមាន
 វត្ថុល្អចំពោះភិក្ខុសង្ឃ រួចថ្វាយបង្គំព្រះរាហុល ព្រះអានន្ទ
 និងព្រះនន្ទ ហើយពោលនូវពាក្យនេះថា ខ្ញុំមានសេចក្តី
 នឿយណាយក្នុងសាកសព ជាលំនៅរបស់រោគ ស្មើដោយ
 លំនៅ នៃសត្វមានពិស ជាគ្រឿងកំណត់នៃទុក្ខ ជាទីគោចរ
 នៃជរានិងមរណៈ ។ ជារូបដេរដាសដោយមន្ទិល គឺសាក-
 សពផ្សេង ។ ជាអាយត្ត^(១) នៃបុគ្គលដទៃ ជារូបប្រាសចាក
 អំណាច ព្រោះហេតុនោះ ខ្ញុំប្រាថ្នាដើម្បីព្រះនិព្វាន បពិត្រ
 កូនទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរសម្គាល់ចុះ ។

១ ដែលពីងផ្អែកអ្នកដទៃ ដែលឥតអំណាចលើខ្លួន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

នន្ទោ រាហុលកន្ទោ ច	វិតសោកា និរាសវា
បិតាចលា ធិតី វិរា	ធម្មតមនុចិណ្ណយុំ ។
ធិរត្តុ សង្ខតំ លោកំ ^(២)	អសារំ កេទលូបមំ
មាយាមរិចិសទិសំ	ឥត្តរំ អនវដ្ឋិតំ ។
យត្ត ធាម ជិនស្សាយំ	មាតុច្ឆា ពុទ្ធចោសិកា
កោតមី និធនំ យាតិ	អនិច្ចំ សព្វសង្ខតំ ។
អានន្ទោ ច តទា សេក្ខោ	កនិដ្ឋោ ជិនវច្ឆលោ
តត្ថស្សនិ ករោន្តោ ^(៣) សោ	ករុណំ បរិទេវតិ ។
កាសន្តី ^(៤) កោតមី យាតិ	នូន ^(៥) ពុទ្ធាបិ និព្វតិ
កច្ឆតិ ន ចិវេនេវ	អក្កិ វិយ និវិន្ទនោ ។

១ ឱ. ម. បិតាចលធិតិ ធិរា ។ ម. បិតាចលដ្ឋិតិ ចិរា ។ ២ ឱ. លោលំ ។ ៣ ឱ. ធរន្តោ ។
 ៤ ឱ. ហាសន្តី ។ ម. ហាសន្តី ។ ៥ ឱ. នូនំ ។ ម. ននុ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រះនន្ទ និងព្រះរាហុលដ៏ចម្រើន ជាអ្នកមិនមានសេចក្តី
សោក មិនមានអាសវៈ មានចិត្តនឹងជឿ មិនមានកម្រើក
មានប្រាជ្ញា មានព្យាយាម គិតរំពឹងនូវធម៌ថា ថ្វើយ ! សង្ឃត-
ធម៌ ជារបស់វិនាស ជារបស់មិនមានខ្លឹម មានឧបមាដូច
ដើមចេក ប្រាកដស្មើដោយកលមាយា និងថ្ងៃបណ្តើរកូន
ជារបស់តិចតួច មិនបានតាំងនៅយឺនយូរឡើយ ។ ព្រះនាង
គោតមីនេះ ជាព្រះមាតុច្ឆានៃព្រះជិនស្រី បានចិញ្ចឹមព្រះ
សម្មាសម្ពុទ្ធ ដើរទៅកាន់សេចក្តីស្លាប់ ក្នុងទីណា (ទីនោះ) មិន
ទៀង ត្រូវមានបង្ខំយតាក់តែងទាំងអស់ ។ ចំណែកឯព្រះ
អានន្ទ នៅជាសេក្ខបុគ្គល ជាបួនជាទីស្រឡាញ់នៃព្រះជិន-
ស្រី ព្រះអានន្ទនោះ បង្ហូរទឹកភ្នែកក្នុងទីនោះ ធ្វើនូវសេចក្តី
ករុណា ឡាញ់យំខ្សឹកខ្សួលថា ព្រះនាងគោតមី ពោលលាទៅ
កាន់ព្រះនិព្វានហើយ មិនយូរប៉ុន្មានទេ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធក៏គង់
ទៅកាន់ព្រះនិព្វានពុំខានដែរ ដូចភ្លើងមិនមានកំញាម ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

ឃំ វិលបមាណន្តំ	អានន្តំ អាហា កោតមី
សុតិសាករកម្ពីរំ	ពុទ្ធាបដ្ឋានតប្បរំ ។
ន យុត្តំ សោចិត្តំ បុត្ត	ហាសកាលេ ឧបដ្ឋិតេ
តស្សា ^(១) មេ មរណំ ^(២) បុត្ត	និព្វានន្តមុចាតតំ ។
តយា តាត សមជ្ឈិដ្ឋោ	បព្វជ្ជំ អនុជាតិ ទោ
មា បុត្ត វិមនោ ហោហិ	សដលោ តេ បរិស្សមោ ។
យំ ន ទិដ្ឋំ បុរាណោហិ	តិត្តិកាចរិយេហិ ច
តំ បទំ សុកុមារីហិ	សត្តវស្សាហិ វេទិតំ ។
ពុទ្ធសាសនចាលេតា	បច្ឆិមំ ទស្សនំ តវ
តត្ថ កច្ឆាមហំ បុត្ត	កតោ ^(៣) យត្ថ ន ទិស្សតិ ។

១ ឱ. ម. តយា ។ ២ ឱ. ម. សរណំ ។ ៣ ម. គតា ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

ព្រះនាងគោតមី បានមានព្រះសវនីយ៍ ទៅកាន់ព្រះអានន្ទ
 ដែលកំពុងតែយំរៀបរាប់យ៉ាងនេះ ជាអ្នកមានវេទដ៏ជ្រៅដូច
 សាគរ ជាអ្នកយកចិត្តទុកដាក់ ក្នុងការបម្រើព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជា
 បពិត្រលោកកូន កាលបើកាលជាទីរីករាយ ប្រាកដហើយ
 លោកកូនមិនគួរសោយសោកទេ បពិត្រលោកកូន សេចក្តី
 ស្លាប់របស់ខ្ញុំនោះ ជាកិច្ចចូលទៅកាន់ព្រះនិព្វានជាទីបំផុត
 វិញតើ ។ បពិត្រលោកកូន ព្រះសាស្តាដែលលោកកូន
 បានទូលសុំហើយ ទ្រង់ក៏អនុញ្ញាតនូវផ្លូវដល់យើង បពិត្រ
 លោកកូន ចូរលោកកូនកុំតូចចិត្តឡើយ ព្រោះសេចក្តីខ្វល់
 ខ្វាយរបស់លោកកូន ជាការមួយប្រកបដោយផល ។ បទ
 ណាដែលពួកតិគ្គិកាចារ្យជាន់ចាស់ មិនបានយល់ បទនោះ
 សូម្បីពួកកុមារីដែលមានអាយុ ៧ ឆ្នាំ ក៏យល់ច្បាស់ហើយ ។
 លោកកូនចូររក្សាព្រះពុទ្ធសាសនាចុះ ការឃើញលោកកូន
 (គ្រានេះ) ជាកិច្ចទីបំផុត (របស់ខ្ញុំ) បពិត្រលោកកូន បុគ្គល
 ទៅហើយមិនប្រាកដ ក្នុងទីណា ខ្ញុំនឹងទៅក្នុងទីនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

កណាចិ ធម្មំ ទេសេន្តោ	ទិបិ លោកត្តនាយកោ
តណាហំ អាសីសវាចំ	អរោចំ អនុកម្មិកា ។
ចិរំ ដីរ មហារីរ	កប្បំ តិដ្ឋ មហាមុនេ
សព្វលោកហិតត្ថាយ	កវស្សុ អជរាមរោ ។
តំ តថាវាទិនី ពុទ្ធា	មមំ សោ ឯតទព្រិ
នហោរំ វន្ទិយា ពុទ្ធា	យថា វន្ទសិ កោតមិ ។
កថញ្ញារហិ សព្វញ្ញ	វន្ទិតញ្ញា តថាកតា
កថំ អវន្ទិយា ពុទ្ធា	តំ មេ អក្កាហិ បុច្ឆិតោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រះនាយក ជាកំពូលនៃលោក ទ្រង់សម្តែងធម៌ផ្សាយទៅ
ក្នុងកាលណា កាលនោះ ខ្ញុំជាស្រ្តីអនុគ្រោះ ខ្ញុំបានពោល
នូវវាចាឲ្យពរថា បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ សូមព្រះអង្គ
គង់ព្រះជន្មនៅអស់កាលយូរ បពិត្រព្រះមហាមុនី សូមព្រះ
អង្គគង់នៅអស់មួយកប្បចុះ សូមព្រះអង្គកុំមានជរានិងមរណៈ
ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់សត្វលោកទាំងអស់ ។ ព្រះពុទ្ធនោះ
ទ្រង់ត្រាស់នឹងខ្ញុំ ដែលជាអ្នកក្រាបទូលដូច្នោះ នូវពាក្យ
នេះថា បពិត្រព្រះនាងគោតមី ព្រះនាងថ្វាយបង្គំយ៉ាងណា
ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ គេមិនដែលថ្វាយបង្គំ យ៉ាងនោះទេ ។
ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ជាសព្វញ្ញ បុគ្គលគប្បីថ្វាយ-
បង្គំ ដោយប្រការដូចម្តេច ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ បុគ្គលមិន
គប្បីថ្វាយបង្គំ តើដោយប្រការដូចម្តេច ព្រះអង្គដែលខ្ញុំសួរ
ហើយ សូមប្រាប់នូវហេតុនោះឲ្យទាន ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

អារទ្ធវិរិយេ បហិតត្តេ	និច្ចំ ទទ្សបរក្កមេ
សមត្តេ សារកេ បស្ស	ឯតំ ពុទ្ធាន វន្ធនំ ។
តតោ ឧបស្សយំ កន្ធា	ឯកិកាហំ វិចិណ្ណយី
សមត្តំ បរិសំ នាថោ	ពោចេតិ ^(១) តិកវន្តកោ ។
ហន្តាហំ បរិទិញាយំ ^(២)	មា វិបត្តី តមទ្ធសំ ^(៣)
ឯវាហំ ចិណ្ណយិត្វាន	ទិស្វាន ឥសិសត្តមំ ។
បរិទិញានកាលំ មំ ^(៤)	អាពោចេមិ វិធាយកំ
តតោ សោ សមនុញ្ញាសិ	កាលំ ជាតាហិ កោតមិ ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ នេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។

១ ម. ពោចេសិ ។ ២ ឱ. ម.បរិនិព្វិស្សំ ។ ៣ ឱ. នមទ្ធសំ ។ ៤ ឱ. មេ ។

មហាបជាបតិគោតមិថេរិយាបទាន ទី ៧

នាងចូរមើលនូវសាវ័កទាំងឡាយ ដែលមានព្យាយាម
តឹងតែង មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន មានសេចក្តីប្រឹង
ប្រែងដ៏មាំជានិច្ច ជាអ្នកព្រមព្រៀងគ្នា នេះឈ្មោះថាការ
ថ្វាយបង្គំនូវព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ ។

លំដាប់នោះ ខ្ញុំទៅកាន់លំនៅភិក្ខុនីតែម្នាក់ឯង ក៏គិត
យ៉ាងនេះថា ព្រះលោកនាថ ទ្រង់ដល់នូវទីបំផុតនៃត្រៃភព
ទ្រង់ពេញព្រះហឫទ័យនឹងបរិស័ទ ដែលព្រមព្រៀងគ្នា ។
ឈ្លើយចុះ ខ្ញុំនឹងបរិព្វាន កុំឲ្យឃើញនូវវិបត្តិនោះ ខ្ញុំគិតយ៉ាង
នេះហើយ ក៏ឃើញនូវព្រះពុទ្ធ ជាតសីទី ៧ ។ ខ្ញុំក្រាបទូល
នូវកាលបរិនិព្វានរបស់ខ្ញុំ ចំពោះព្រះនាយក លំដាប់នោះ
ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា បពិត្រព្រះនាងគោតមិ ព្រះនាងចូរ
ដឹងនូវកាលជាទីបរិនិព្វានចុះ ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំ
ផ្លាញហើយ ភពទាំងពួងខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមាន
អាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ស្វាគតំ រត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ធន្យកិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
ដីនំ ធម្មាភិសមយេ	យេ ពាលា វិមតី កតា
តេសំ ទិដ្ឋិបហានត្ថំ	ឥទ្ធិ ទស្សេហិ កោតមិ ។
តទា និបច្ច សម្ពុទ្ធី	ឧបតិគ្វាន អម្ពរំ
ឥទ្ធិ អនេកា ទស្សេសិ	ពុទ្ធានុញ្ញាយ កោតមិ ។
ឯកិកា ពហុទា អាសិ	ពហុកា ចេកិកា តថា
អារិការំ តិរោការំ	តិរោកុខ្ពំ តិរោនតំ ^(១) ។
អសដ្ឋមាទា អកមា	ភូមិយម្បិ និមុដ្ឋថ
អភិដ្ឋមាទេ ឧទកេ	អកញ្ចិ មហិយំ យថា ។

១ ឱ. តិរោនតំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣
 ខ្ញុំបានដល់ហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។
 បដិសម្ភិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
 ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិ-
 បត្តិហើយ ។

ពួកជនពាលណា ដល់នូវសេចក្តីសង្ស័យក្នុងការត្រាស់ដឹង
 នូវធម៌ នៃស្រ្តីទាំងឡាយ បពិត្រព្រះនាងគោតមី ព្រះនាងចូរ
 សម្តែងនូវឫទ្ធិ ដើម្បីកម្ចាត់បង់នូវទិដ្ឋិនៃពួកជនពាលនោះ ។

គ្រានោះព្រះនាងគោតមី ក្រាបថ្វាយបង្គំ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ
 ហើយហោះឡើងទៅ ឯអាកាស សម្តែងនូវឫទ្ធិដ៏ច្រើនជា-
 អនេក តាមពុទ្ធានុញ្ញាត គឺស្រ្តីតែម្នាក់ ធ្វើឲ្យទៅជាច្រើន
 នាក់ក៏បាន ស្រ្តីច្រើននាក់ ធ្វើឲ្យទៅជាម្នាក់ក៏បាន ទៅកាន់
 ទីវាល ជាទីខាងក្រៅ ខាងក្រៅជញ្ជាំង ខាងក្រៅភ្នំក៏បាន
 ដើរទៅមិនទើសទាក់ មុជចុះក្នុងផែនដីក៏បាន ដើរលើទឹក
 មិនបែកធ្លាយទឹក ហាក់ដូចជាដើរលើផែនដី ក៏បាន ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

សកុណីវ យថាកាសេ	បល្ល័ង្កេន កមី តទា
វសំ វត្តេសិ កាយេន	យាវ ព្រហ្មនិវេសនំ ។
សិទេវុំ ទណ្ឌំ កត្វាន	នត្តំ កត្វា មហាមហី
សម្បុលំ បរិវត្តេត្វា	ធារយំ ចង្ក័មី នភេ ។
ឆស្ស្រោទយកាលោវ ^(១)	លោកញ្ចាកាសិ រុចិតំ ^(២)
យុគន្ទេ វិយ តំ លោកំ ^(៣)	ជាលមាលាកុលំ អកា ។
មុច្ឆុលិទ្ធិំ មហាសេលំ	មេវុំ មជ្ឈារទទ្ធវេ
សាសចានំវ ^(៤) សព្វានិ	ឯកេនក្កុណ្ណិ មុដ្ឋិទា ។
អង្កុលក្កេន ឆានេសិ	ភាការំ សនិសាការំ
ចន្ទសុរិយសហស្សានិ ^(៥)	អាវេជ្ឈមិវ ធារយិ ។
ចតុសាគរតោយានិ	ធារយិ ឯកចាណិទា
យុគន្ទជលនាការំ ^(៦)	មហាវស្សំ អវស្សថ ^(៧)
ចក្កវត្តិ សបរិសំ	មាបយិ សា នភត្តលេ
ករុជ្ឈំ ទ្វិវទំ សីហំ	វិនទន្តញ្ច ទស្សយិ ^(៨) ។

១ ម. អស្ស្រោទយកាលោវ ។ ២ ឱ. ធូមិតំ ។ ម. ធូមិតំ ។ ៣ ឱ. ម. យុគន្ទេ វិយ លោកំ សា ។ ៤ ឱ. ម. សាសចារិវ ។ ៥ ឱ. ម. ចន្ទសុរសហស្សានិ ។ ៦ ឱ. យុគន្ទ- ជលទាការ ។ ៧ ម. បវស្សថ ។ ៨ ម. វិនទន្តំ បទស្សយិ ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

ទៅទាំងក្លែនលើអាកាស ដូចជាសត្វស្លាបក៏បាន ញ៉ាំងអំណាចកាយឲ្យអណ្តែតទៅ ដរាបដល់លំនៅនៃព្រហ្ម ក៏បាន ។ យកភ្នំសិរេនុធ្វើជាដង្កែត្រ យកផែនដីធំធ្វើជាធ្នែត្រ បង្វិលដង្កែត្រ បាំងដើរលើផ្ទៃអាកាស ។ ធ្វើនូវលោកឲ្យរុងរឿង ដូចជាព្រះអាទិត្យ ៦ រះឡើងផង ធ្វើនូវលោកនោះឲ្យជាកម្រងសំណាញ់ ដូចជានៅលើភ្នំយុគន្ធរផង ។ កាន់យកនូវវត្ថុទាំងពួង គឺ ដើមមុច្ចុលិន្ទ ឬធំ ភ្នំសិរេនុ ដើមមន្ទារនិងដើមទទ្ធរៈទាំងឡាយ ដោយក្តាប់ដៃមួយ ដូចជាកាន់គ្រាប់ស្ពៃ ។ បិទបាំងព្រះអាទិត្យ ព្រះចន្ទ្រ ដោយចុងម្រាម ទ្រនូវព្រះចន្ទ្រ ព្រះអាទិត្យមួយពាន់ ដូចជាទ្រនូវគ្រឿងប្រដាប់ក្បាល ទ្រនូវទឹកក្នុងសមុទ្រទាំង ៤ ដោយដៃម្ខាង ញ៉ាំងភ្លៀងធំមានអាការដូចជាទឹក ហូរអំពីភ្នំយុគន្ធរឲ្យបង្ហូរចុះ ។ ព្រះនាងគោតមីនោះ បាននិម្មិតជាស្តេចចក្រពត្តិ ព្រមទាំងបរិស័ទ សម្តែងនូវអត្តភាពជាគ្រុឌផង ដំរីផង សីហៈផង បន្លឺនូវសម្រែក លើផ្ទៃនៃអាកាស ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឯកិកា អភិទិម្មិត្វា	អប្បមេយ្យំ ភិក្ខុនីតលំ
បុន អន្តរជាបេត្វា	ឯកិកា មុនិមព្រិ ។
មាតុច្ឆា តេ មហារីរ	តវ សាសនការិកា
អនុប្បត្តា សកំ អត្ថំ	ចានេ វន្ទាមិ ^(១) ចក្កុមា ។
នស្សេត្វា វិរិដំ ឥទ្ធិ ^(២)	ឱរោហិត្វា នកត្តលា
វន្ទិត្វា លោកបជ្ជោតំ	ឯកមន្តំ និសីទិ សា ។
សា វិសវស្សសតិកា	ជាតិយាហំ មហាមុនិ
អលំ ឯត្តារតា វិរ	និញាយិស្សាមិ នាយក ។
តនាតិវិម្ពិតា ^(៣) សព្វា	បរិសា សា កតញ្ញលី
អរោចយ្យេ កតំ អាសិ	អតុលិទ្ធិ បរក្កមេ ។
បទុមុត្តរោ នាម ជិនោ	សព្វធម្មេសុ ចក្កុមា
ឥតោ សតសហស្សម្ពិ	កាយ្យេ ឧប្បជ្ជ ^(៤) នាយកោ ។

១ ឱ. វន្ទតិ ។ ២ ឱ. វិរិដា ឥទ្ធិ ។ ៣ ឱ. ម. តទា ហិ វិម្ពិតា ។ ៤ ឱ. ម. ឧប្បជ្ជិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រះនាងតែម្នាក់ឯងនិម្មិតនូវពួកភិក្ខុនី ដ៏ច្រើនប្រមាណមិនបាន
 ហើយឲ្យបាត់ទៅវិញ នៅតែម្នាក់ឯង ទើបពោលនឹងព្រះមុនីថា
 បពិត្រព្រះមហាវិរៈ ខ្ញុំជាមាតុច្ឆាររបស់ព្រះអង្គ ជាស្រ្តីអ្នកធ្វើតាម
 នូវសាសនា របស់ព្រះអង្គ បានសម្រេចប្រយោជន៍របស់ខ្លួន
 ហើយ បពិត្រព្រះអង្គមានចក្ខុ ខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំព្រះបាទាទាំងគូ ។
 ព្រះនាងគោតមីនោះ លុះសម្តែងឫទ្ធិផ្សេងៗហើយ ក៏ចុះចាកផ្ទៃ
 នៃអាកាស មកថ្វាយបង្គំព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាពន្លឺនៃលោក ហើយ
 អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ រួចក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះមហាមុនី ខ្ញុំ
 កើតមកបានអាយុ ១២០ ហើយ បពិត្រព្រះមហាវិរៈ ខ្ញុំល្មម
 ប៉ុណ្ណោះហើយ បពិត្រព្រះនាយក ខ្ញុំនឹងបរិនិព្វាន ។ គ្រានោះ
 បរិនិព្វានទាំងពួងនោះ មានសេចក្តីអស្ចារ្យក្រៃពេក ផ្តងអញ្ញាលី
 ហើយពោលថា បពិត្រព្រះនាងមានឫទ្ធិថ្វីតំបុន មានព្យា-
 យាម កិច្ចទាំងពួង ព្រះនាងបានធ្វើហើយ ។

ព្រះជិនស្រីព្រះនាមបទុមុត្តរៈ មានបញ្ញាចក្ខុក្នុងធម៌ទាំងពួង
 ជានាយក ទ្រង់ត្រាស់ឡើង ក្នុងកប្បទីមួយសែនអំពីកប្បនេះ ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

តទាហំ ហំសវតិយា	ជាតាមច្ចកុលេ អហុ
សព្វោបការសម្បន្នេ	ឥន្ទេ ដីតេ មហាទ្ធនេ ។
កទាចិ បិតុនា សទ្ធិ	ទាសីកណាបុរក្ខតា
មហាតា បរិវារេន	តំ ឧបេច្ច ណាសកំ ។
វាសំ វិយ វស្សន្នំ	ធម្មមេយមនាសំ ^(១)
សរទាទិច្ចសទិសំ	វិសិមាលាកុលំ ឱនំ ^(២) ។
ទិស្វា ចិត្តំ បសាទេត្វា	សុត្វា តស្ស ភាសិតំ
មាតុច្ចំ ភិក្ខុនី អក្កេ	បបេន្នំ ណរោយកំ ។
សុត្វា ទត្វា មហាទានំ	សត្តាហំ តស្ស តាទិណោ
សសង្ឃស្ស ណក្កស្ស	បច្ចយានិ ពហូនិ ច ។
និបច្ច ចាទមូលម្ហិ	តំ ហានំ អភិបត្តយី

១ ម. ធម្មមេយំ បវស្សយំ ។ ២ ឱ. វិសិមាលាកុលញីនំ ។ ម. វិសិមាលសមុដ្ឋលំ ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលនៃអាមាត្យ ក្នុងនគរហង្ស-
 វតី ជាត្រកូលបរិបូណ៌ដោយឧបការៈទាំងពួង ដ៏ស្តុកស្តម្ភមាំ
 មួន មានទ្រព្យច្រើន ។ ក្នុងកាលមួយ ខ្ញុំទៅជាមួយនឹងបិតា
 មានពពួកខ្ញុំស្រីចោមរោម មានបរិវារច្រើន ចូលទៅគាល់
 ព្រះសម្តេចអង្គនោះ ព្រះអង្គប្រសើរជាងនរៈ ។ ខ្ញុំបានឃើញ
 ព្រះជិនស្រី មិនមានអាសវៈ ប្រាកដស្មើដោយព្រះអាទិត្យ
 ក្នុងសរទកាល ដ៏ដេរជាសដោយកម្រងគឺរស្មី ទ្រង់បង្កុំចុះនូវ
 ភ្លៀងគឺធម៌ ដូចជាព្រះឥន្ទ្រ ។ ខ្ញុំញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា បាន
 ស្តាប់សុភាសិត នៃព្រះពុទ្ធនោះ ព្រះអង្គជានាយកនៃនរៈ
 ទ្រង់តាំងនូវនាងភិក្ខុនី ជាព្រះមាតុច្ចា ក្នុងទីដ៏ប្រសើរលើស ។
 លុះខ្ញុំស្តាប់ហើយ ក៏បានថ្វាយនូវមហាទានផង នូវបច្ច័យ
 ដ៏ច្រើនផង ដល់ព្រះសម្តេច ដ៏ប្រសើរជាងនរដនអង្គនោះ
 ទ្រង់ជាតាទិបុគ្គល ព្រមទាំងព្រះសង្ឃ អស់ ៧ ថ្ងៃ រួចខ្ញុំ
 ក្រាបចុះទៀបព្រះបាទា ហើយប្រាថ្នានូវតំណែងនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តតោ មហាបរិសតិ	អរោច ឥសិសត្តមោ ។
យា សសង្ឃំ អកោដេសិ	សត្តាហំ លោកនាយកំ
តមហំ កិត្តយិស្សាមិ	សុណាថ មម ភាសតោ ។
សតសហស្សេ ឥតោ កប្បេ	ឱក្កាកកុលសម្ពរោ
កោតមោ នាម នាមេន	សត្តា លោកេ ភវិស្សតិ ។
តស្ស ធម្មេសុ នាយាទា	ឱរសា ធម្មនិម្មិតា
កោតមី នាម នាមេន	ហោស្សតិ សត្តសារិកា ។
តស្ស ពុទ្ធស្ស មាតុច្ឆា	ដីវិតាចាលិកា ^(១) អយំ
រត្តញ្ញនព្វា អក្កតំ	ភិក្ខុនីនំ លភិស្សតិ ។
តំ សុត្តាហំ បមុទិតា	យារដីរំ តទា ទិទំ
បច្ចយេហិ ឧបដ្ឋិតា	តតោ កាលំ កតា អហំ ។

១ ឱ. ទីបិតាបាទិកា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

លំដាប់នោះ ព្រះពុទ្ធជាតសីទី ៧ បានពោលក្នុងបរិស័ទ
 ច្រើនថា ស្រ្តីណា បានញ៉ាំងព្រះលោកនាយក ព្រមទាំង
 ព្រះសង្ឃឲ្យឆាន់ អស់ ៧ ថ្ងៃ តថាគតនឹងសរសើរនូវស្រ្តីនោះ
 អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់ នូវពាក្យដែលតថាគត នឹងសម្តែង
 ដូចតទៅនេះ ។ ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីកទ្ធកប្បនេះ ព្រះ
 សាស្តាព្រះនាមគោតម ទ្រង់សម្តែងក្នុងត្រកូលក្សត្រិឌិក្កាកៈ នឹង
 ត្រាស់ឡើងក្នុងលោក ។ ស្រ្តីនោះ នឹងបានជាឱរស ជាអ្នក
 ទទួលមត៌ក ក្នុងធម៌នៃព្រះពុទ្ធនោះ ជាធម្មនិម្មិត ឈ្មោះនាង
 គោតមី នឹងបានជាសារិកា នៃព្រះសាស្តាអង្គនោះ ។ នាង
 គោតមីនេះជាព្រះមាតុច្ឆា ជាអ្នករក្សានូវជីវិតនៃព្រះពុទ្ធនោះ នឹង
 បាននូវទីដ៏ប្រសើរលើស ជាងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ជាអ្នកដឹងនូវ
 រាត្រីដ៏វែង(មានអាយុវែង) ។ គ្រានោះ ខ្ញុំស្តាប់នូវព្រះពុទ្ធដីកា
 នោះ ក៏មានចិត្តរីករាយ បានបម្រើនូវព្រះជិនស្រី ដោយបច្ច័យ
 ទាំងឡាយ ដរាបដល់អស់ជីវិត តមក ខ្ញុំក៏ធ្វើមរណកាល ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

តារត្ថីសេសុ ទេវេសុ	សព្វកាមសមិទ្ធិសុ
និព្វត្តា ទសហដ្កេហិ	អញ្ញោ អភិករី អហំ ។
រូបសន្នេហិ កន្នេហិ	រសេហិ ផុស្សនេហិ ច
អាយុនាមិច រណ្ណន	សុខេន យសសាមិច ។
តថេវាធិបតេយ្យេន	អធិកយ្ហ វិរោចហំ
អហោសី អមរិន្ទស្ស	មហោសី ទយិតា តហី ។
សំសារេ សំសរន្តីហិ ^(១)	កម្មវាយុសមេរិតា
កាសិករញ្ញោ វិសយេ	អជាយី ទាសកាមកេ ។
បញ្ចទាសសតានុនា	និវេសន្តិ តហី តទា
សព្វេសំ តត្ថ យោ ដេដ្ឋោ	តស្ស ជាយា អហោសហំ ។
សយម្ពុនោ បញ្ចសតា	តាមំ បិណ្ណាយ ទារិសុំ
តេ ទិស្វាន អហំ តុដ្ឋា	សហ សព្វេហិ ញាតិភិ ។
កត្វា បញ្ចសតំ កុដិ ^(២)	ចាតុម្ពាសេ ឧបដ្ឋិយ ^(៣)
តិច័រវាទិ ទត្វាន	បសន្នម្ព ^(៤) សសាមិកា ។

១ ឱ. ម. សំសរន្តីហំ ។ ២ ឱ. បូតា ភវិត្វា សព្វា យោ ។ ម. បូតា ហុត្វាវ សព្វា យោ ។ ៣ ម. ឧបដ្ឋហំ ។ ៤ ឱ. សំសារម្ព ។ ម. សំសរិម្ព ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

ខ្ញុំបានទៅកើត ក្នុងពួកទេវតាជាន់តារវត្តិជ័រ សម្រេចនូវសេចក្តីប្រាថ្នាទាំងពួង បានគ្របសង្កត់ នូវទេវតាទាំងឡាយដទៃ ដោយអង្គ ១០ យ៉ាង គឺដោយរូប សំឡេង ក្លិន រស សម្ផស្ស អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ យស ។ មួយទៀត ខ្ញុំ ឈ្នះឈ្នានរុងរឿង ដោយអធិបតេយ្យ (ជាគម្រប់ ១០) ខ្ញុំ បានជាមហេសី របស់ព្រះឥន្ទ្រ ក្នុងឋាននោះ ។ ខ្ញុំត្រូវ ខ្យល់គឺកម្មបក់ផាត់ទៅ អន្ទោលទៅ ក្នុងសង្សារ បានទៅ កើតក្នុងស្រុកទាសគ្រាម ក្នុងដែននៃស្តេចឈ្មោះកាសិកៈ ។ គ្រានោះ ខ្ញុំប្រុស ៥០០ នាក់ ឥតខ្វះខាត នៅក្នុងស្រុក នោះ ជនណាជាធំជាងជនទាំងពួង ក្នុងស្រុកនោះ ខ្ញុំបាន ជាប្រពន្ធរបស់ជននោះ ។ ភិក្ខុប្រាំរយអង្គ របស់ព្រះសយម្ភូ បានចូលទៅកាន់ស្រុកនោះ ដើម្បីបិណ្ឌបាត ខ្ញុំព្រមទាំងញាតិ ទាំងអស់ ឃើញភិក្ខុទាំងនោះ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ ខ្ញុំព្រម ទាំងប្តី មានចិត្តជ្រះថ្លា បានធ្វើកុដិប្រាំរយខ្នង (ប្រគេន) ចូលទៅបម្រើ អស់ ៤ ខែ ហើយប្រគេននូវត្រៃបីរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តតោ ចុតា សបតិកា ^(១)	តាវត្តីសំ តតា មយំ
បច្ឆិមេ ច ភវេនានិ	ជាតា ទេវទហោ បុរេ ។
បិតា អញ្ញនសក្កោ មេ	មាតា មម សុលក្ខណា
តតោ កបិលវត្ថុស្មី	សុទ្ធជោទនយំ តតា ។
សញ្ញា ^(២) សក្យកុលេ ជាតា	សក្យានំ ^(៣) យរមាភម្មំ
អហំ សេដ្ឋា ច ^(៤) សញ្ញាសំ	ជិនស្សាទាទិកា អហំ ។
ស មេ ^(៥) បុត្តោភិទិត្តម្ម	ពុទ្ធជោ អាសិ វិធាយកោ
បច្ឆាហំ បព្វជិត្វាន	សតេហិ សហា បញ្ចហិ ។
សាកិយានីហិ វិរាហិ	សហា សន្តិសុខំ ផុសី
យេ តទា បុព្វជាតិយា	អស្មាកំ អាសុ សាមិទោ ។

១ ម. សញ្ញាបិតា ។ ២ ឱ. ម. សេសា ។ ៣ ឱ. តស្សេវ ។ ៤ ឱ. ម. វិសិដ្ឋា ។
 ៥ ឱ. ម. មម ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំព្រមទាំងប្តី លុះច្បាតចាកអត្តភាពនោះ បានទៅកើតក្នុង
 ឋានតាវត្តិដ្យូ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំកើតក្នុងបុរី ឈ្មោះទេវទហៈក្នុង
 ភពជាទីបំផុត ។ ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំជាសាក្យៈព្រះនាមអញ្ជ្ជានៈ
 ព្រះមាតារបស់ខ្ញុំ ព្រះនាមសុលក្ខណា លំដាប់នោះ ខ្ញុំបាន
 ទៅកាន់ដំណាក់ (អគ្គទេពី) នៃព្រះរាជា ព្រះនាមសុទ្ធោទនៈ
 ក្នុងក្រុងកបិលពស្តុ ។ ស្រ្តីទាំងអស់ កើតក្នុងសាក្យត្រកូល
 បានទៅកាន់ដំណាក់ (ស្រីស្នំ) របស់ព្រះបាទសុទ្ធោទនៈនោះ
 ខ្ញុំប្រសើរជាងស្រ្តីទាំងអស់ បានជាអ្នករក្សានូវព្រះជិនស្រី ។
 ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ជានាយក ជាបុត្តរបស់ខ្ញុំ ទ្រង់ចេញទៅបព្វជ្ជា
 លុះកាលជាខាងក្រោយ ខ្ញុំក៏ចេញទៅបួសជាមួយនឹងស្រ្តីប្រាំ-
 រយនាក់ ។ ខ្ញុំបានពាល់ត្រូវនូវសន្តិសុខ ជាមួយនឹងពួកនាង
 សាកិយានីទាំងឡាយ ជាស្រ្តីមានព្យាយាម ក្នុងកាលនោះ
 ជនទាំងឡាយណា ជាស្វាមីរបស់យើង ក្នុងជាតិមុន ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

សហ បុញ្ញស្ស កត្តារោ	មហាសមយការកា
ដុសីសុ អរហត្តន្ត	សុភតេជានុកម្មិតា ។
តទេតរា ភិក្ខុនិយោ	អារូហីសុ នកត្តលំ
សង្កតា វិយ តារាយោ	វិរោចីសុ មហិទ្ធិកា ។
ឥទ្ធិ អនេកា ទស្សេសុំ	បិលន្ទរិកតី យថា
កម្មារោ កនកស្សេវ	បុញ្ញកម្មេសុ សុសិក្ខិតា ^(១) ។
ទស្សេត្វា ចានិហោរាជិ	វិរិណិ ^(២) ពហ្វុនិ ច
តោសេត្វា វាទិច្ចវំ ^(៣)	មុនី សបរិសំ តទា ។
ឱរោហិត្វា នកត្តលា ^(៤)	វន្តិត្វា ឥសិ សត្តមំ
អនុញ្ញាតា នរក្កេន	យថា ហានេ និសីទិសុំ ។
អហោនុកម្មិតាម្ហាកំ ^(៥)	សព្វាសំ វីរ កោតមី
វាសិតា តាយ បុញ្ញេហិ	បត្តា នោ អាសវក្ខយំ ។

១ ឱ. កម្មញ្ញស្ស សុសិក្ខិតា ។ ម. កតាកម្មញ្ញស្ស សុសិក្ខិតា ។ ២ ឱ.ម. ចិត្តានិ ច ។
 ៣ ឱ. ម. វាទិបវំ ។ ៤ ឱ. ម. នគតនា ។ ៥ ឱ. ម. អហោនុកម្មិតា អម្ពំ ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

ជនទាំងនោះ ជាអ្នកធ្វើបុណ្យ អ្នកធ្វើលទ្ធិដ៏ធំ ដែលព្រះ
សុគតអនុគ្រោះហើយ ក៏បាននូវព្រះអរហត្ត ។

ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ក្រៅអំពីព្រះនាងមហាបជាបតិ-
គោតមីនោះ ហោះទៅកាន់ផ្ទៃអាកាស មានប្បទិច្រើន រុង
រឿង ដូចជាផ្កាយប្រជុំគ្នា សម្តែងប្បទិជាអនេក ជាស្រ្តីសិក្សា
ក្នុងបុញ្ញកម្មទាំងឡាយ ដូចជាជាងមាស ធ្វើនូវគ្រឿងប្រដាប់
ដ៏ប្លែក ។ ។ គ្រានោះភិក្ខុនីទាំងឡាយ សម្តែងនូវបាដិហារ្យ
ផ្សេង ។ ជាច្រើន ញ៉ាំងព្រះមុនីដ៏ប្រសើរដូចជាព្រះអាទិត្យ
ព្រមទាំងបរិស័ទឲ្យត្រេកអរ ។ ចុះអំពីផ្ទៃអាកាស មកថ្វាយ
បង្គំព្រះពុទ្ធ ជាតសីទី ៧ លុះព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរជាងនរៈ ទ្រង់
អនុញ្ញាតហើយ ក៏គង់ក្នុងទីដដែលវិញ រួចទូលថា បពិត្រ
ព្រះមហាវីរៈ ព្រះនាងគោតមី បានអនុគ្រោះខ្ញុំព្រះអង្គទាំង
អស់គ្នា ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ បានព្រះនាងគោតមីនោះ អប់រំដោយ
បុណ្យទាំងឡាយ ក៏បានដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

កិលេសា លាបិតាម្នាក់	ភវា សព្វេ សមូហតា
នាតីវ ពន្ធនំ នេត្វា	វិហារាម អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត នោ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ធន្យភិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
ឥទ្ធិយញ្ច វសី ហោម	ទិញាយ សោតនាតុយា
ចេតោបរិញ្ញាណស្ស	វសី ហោម មហាមុនិ ។
បុព្វេនិវាសំ ជានាម	ទិព្វចក្កុ វិសោទិតំ
សព្វាសវបរិក្ខិណា	នត្តិទានិ បុនព្ពរោ ។
អត្ថេ ធម្មេ ច នេរុត្តេ	បដិកាលោ ច វិជ្ជតិ
ញាណំ អម្ពំ មហារីវ	ឧប្បន្នំ តវ សន្តិកេ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កិលេសទាំងឡាយ ពួកខ្ញុំម្ចាស់ដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំង
 ពួង ពួកខ្ញុំម្ចាស់ដកចោលហើយ ពួកខ្ញុំ ជាអ្នកមិនមាន
 អាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់
 នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ពួកខ្ញុំម្ចាស់មកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិនៃ
 ព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ពួកខ្ញុំម្ចាស់បានដល់ហើយ សា-
 សនា របស់ព្រះពុទ្ធ ពួកខ្ញុំម្ចាស់បានធ្វើហើយ ។ បដិសម្មិ-
 ទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ពួកខ្ញុំម្ចាស់បានធ្វើ
 ឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ពួកខ្ញុំ
 ព្រះអង្គក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី ពួកខ្ញុំ
 ម្ចាស់ជាអ្នកស្អាតក្នុងឫទ្ធិផង ស្អាតក្នុងទិព្វសោតធាតុ និង
 ចេតោបរិយញ្ញាណផង ។ ពួកខ្ញុំម្ចាស់ ដឹងនូវបុព្វេនិវាសៈ
 ជម្រះនូវទិព្វចក្ក អស់អាសវៈទាំងពួងហើយ ឥឡូវនេះភព
 ថ្មីទៀត មិនមានឡើយ ។ បពិត្រព្រះមហាវិរៈ ញាណរបស់
 ខ្ញុំម្ចាស់ កើតឡើង ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិនៃព្រះអង្គ រមែងមានក្នុង
 អត្តផង ក្នុងធម៌ផង ក្នុងនិរុត្តិផង ក្នុងបដិសាណាផង ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

អស្មាហិ ^(១) បរិចិណ្ណាសិ	មេត្តចិត្តាហិ នាយក
អនុជាជាហិ សព្វាយោ	និព្វានាយ មហាមុនេ ។
និព្វាយិស្សាម ឥច្ឆេវំ	កី វក្ខាមិ វេន្តិយោ
យស្សនានិ ច វោ កាលំ	មញ្ញថាតិ ជិនោ ព្រិ ។
កោតមិអាទិកា តាយោ	តទា ភិក្ខុនិយោ ជិនំ
វេទិត្តា អាសនា តម្ហា	វុដ្ឋាយ អភមីសុ តា ។
មហាតា ជនកាយេន	សហ លោកត្តនាយកោ
អនុសំសារយិ ^(២) ធីរោ	មាតុច្ឆំ យាវ កោដ្ឋកំ ។
តទា និបតិ ចានេសុ	កោតមី លោកពន្ធនោ
សហោតរាហិ ^(៣) សព្វាហិ	បច្ឆិមំ ចានវន្តនំ ។

១ ម. អស្មាភិ ។ ២ ឱ. អនុសំយាយិ សោ ។ ៣ ម. សហោវ តាហិ ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

បពិត្រព្រះនាយក ពួកខ្ញុំព្រះអង្គមានមេត្តាចិត្ត បានបម្រើព្រះ
 អង្គហើយ បពិត្រព្រះមហាមុនី សូមព្រះអង្គអនុញ្ញាតពួកខ្ញុំ
 ព្រះអង្គទាំងអស់ ដើម្បីបរិនិព្វាន ។ ព្រះជិនស្រីទ្រង់ត្រាស់
 ថា តថាគតនឹងពោលដូចម្តេច ចំពោះនាងទាំងឡាយ ដែល
 ចេះតែទទួលនិយាយ យ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយ សុំបរិ-
 និព្វានឥឡូវនេះ (កាលបើយ៉ាងនេះ) នាងទាំងឡាយ ចូរ
 សម្គាល់នូវកាលគួរដើម្បីនិព្វានចុះ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយនោះ មានព្រះនាងគោតមីជាដើម ថ្វាយបង្គំព្រះ
 ជិនស្រី ក្រោកចាកអាសនៈ ហើយដើរទៅ ។ ព្រះលោក-
 នាយក ជាកំពូលនៃលោក ជាអ្នកប្រាជ្ញ មួយអន្លើដោយ
 ពួកជនដ៏ច្រើន បានស្តេចទៅតាមព្រះមាតុប្តា ដរាបដល់
 បន្ទប់ ។ គ្រានោះឯង ព្រះនាងគោតមី ក្រាបចុះទៀបព្រះ
 បាទាទាំងគូ នៃព្រះលោកពន្ធុ ជាមួយនឹងពួកភិក្ខុនីទាំងអស់
 នុ៎ះ នេះឈ្មោះថាការថ្វាយបង្គំនូវព្រះបាទជាទីបំផុត ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឥទំ បច្ឆិមកំ មយ្ហំ	លោកនាថស្ស ទស្សនំ
ន បុនោ អមតាការំ	បស្សីស្សាមិ មុខំ តវ ។
ន ច មេ វន្ននំ វីរ	តាវ ចានេ សុកោមលេ
សម្មុសិស្សតិ លោកក្ក	អន្ទ កច្ឆាមិ និព្វតី ។
រូបេន កិណ្ណវានេន	ទិដ្ឋេ ធម្មេ យថាតថេ
សព្វំ សង្ខតមេវេតំ	អនស្សា សិកមិត្តំ ។
សា សហ តាហិ កច្ឆាន	ភិក្ខុន្ទបស្សយំ សកំ
អឱបល្លង្គមាភុដ្ឋ	និសីទិ បរមាសនេ ។
តទា ឧបាសិកា តត្ថ	ពុទ្ធសាសនវច្ឆលា
តស្សា បវត្តី សុត្វាន	ឧបេសុំ ចានវដ្ឋិកា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ការឃើញព្រះលោកនាថនៃខ្ញុំនេះ ជាការឃើញទីបំផុត
 ខ្ញុំនឹងមិនបានឃើញ នូវព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ដែលមាន
 អាការមិនស្លាប់ទៀតឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាម
 ការថ្វាយបង្គំរបស់ខ្ញុំ ចំពោះព្រះបាទារបស់ព្រះអង្គដ៏ទន់ល្ងន់
 នឹងមិនមានទៀតឡើយ បពិត្រព្រះអង្គជាកំពូលនៃលោក ខ្ញុំ
 នឹងទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ក្នុងថ្ងៃនេះ ។ (ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធច្រង់ត្រាស់
 តបថា) ព្រះនាងនឹងមានប្រយោជន៍អ្វីដោយរូប ក្នុងបច្ចុប្បន្ន
 នេះ ព្រោះរូបទាំងអស់នុ៎ះ សុទ្ធតែមានបច្ច័យតាក់តែង ជា
 របស់មិនមាំមួន ជារបស់ស្តួចស្តើង ។ ព្រះនាងគោតមី
 នោះ ទៅកាន់សម្មាកកិក្ខុនី មួយអន្លើដោយភិក្ខុនីទាំងនោះ
 អង្គុយបត់ជើង លើអាសនៈប្រសើរ ។ គ្រានោះ ឧបាសិកា
 ទាំងឡាយ ក្នុងទីនោះ ជាអ្នកស្រឡាញ់ព្រះពុទ្ធសាសនា
 បានឮដំណឹងព្រះនាងគោតមី ក៏ទៅថ្វាយបង្គំព្រះបាទ ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

ករេហិ ឧរំ បហន្តា	និទ្ទមូលា យថា លតា
រុទន្តា ករុណំ រាវំ	សោកដ្ឋា ភូមិចាតិកា ^(១) ។
មា នោ សរណានេ នាថេ	វិហាយាតមិ និព្វតិ
និបតិគ្វាន យាចាម	សព្វាយោ សិរសា មយំ ។
យា បណានំ កមា តាសំ	សទ្ធា បញ្ញា ឧចាសិកា
តស្សា សីសំ បមជ្ឈន្តិ ^(២)	ឥទំ វចនមព្រិ ។
អលំ បុត្តា វិលាបេន ^(៣)	មារចាសានុវត្តិណ
អនិច្ចំ សដ្ឋតំ សព្វំ	វិយោកន្តំ ចលាចលំ ។
តតោ សា តា វិសដ្ឋិត្វា	បបមជ្ឈានមុត្តមំ
ទុតិយញ្ច តតិយញ្ច	សមាបដ្ឋិ ចតុត្តកំ ។
អាគាសាយតនញ្ចេវ	វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ តថា
អាភិញ្ចំ នេវសញ្ញញ្ច	សមាបដ្ឋិ យថាគ្គមំ ។

១ ឱ. ភវិបាតិកា ។ ម. សុវិបាតិកា ។ ២ ឱ. ម. បមជ្ឈន្តិ ។ ៣ ឱ. ម. វិសាទេន ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

យកដៃគក់ទ្រូង យំស្រែក គួរអាណិត សោយសោកផ្អូល
 ខ្លួនលើផែនដី ដូចជាវល្លិដែលគេកាត់ព្វដ៏គល់ ពោលដូច្នោះ
 ថា បពិត្រព្រះនាងជាទីពឹងទីរលឹក ព្រះនាងកុំលះបង់នូវ
 យើងទាំងឡាយ ទៅកាន់ព្រះនិព្វានឡើយ យើងទាំងអស់គ្នា
 ក្រាបចុះដោយសិរ្សៈ សូមអង្វរឃាត់ ។ ឧបាសិកាណា
 មានសទ្ធាមានបញ្ញា ជាប្រធាននៃស្រីទាំងនោះ ព្រះនាង
 គោតមីបានពោលនូវពាក្យនេះ នឹងឧបាសិកានោះ ដែល
 កំពុងច្របាច់ព្រះសិររបស់ព្រះនាងថា នៃកូនស្រី កុំពិលាប
 ឡើយ ព្រោះការយំសោក ជាហេតុនាំឲ្យប្រព្រឹត្តទៅតាម
 នូវអន្ទាក់នៃមារទេ រូបទាំងអស់ ដែលមានបច្ច័យប្រជុំតាក់
 តែងហើយ សុទ្ធតែមិនទៀង មានការព្រាត់ប្រាសជាទីបំផុត
 ជារបស់នាំឲ្យចលាចល ។ លំដាប់នោះ ព្រះនាងលះបង់
 នូវពួកឧបាសិកាទាំងនោះ ចូលកាន់បឋមជ្ឈានដ៏ឧត្តម ទុតិ-
 យជ្ឈាន តតិយជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈាន ។ ចូលកាន់អាកាសា-
 នញ្ញាយតនជ្ឈាន វិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន អាកិញ្ញញ្ញាយត-
 នជ្ឈាន នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន តាមលំដាប់ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

បដិលោមេន ឈានាទិ	សមាបជ្ជថ្ម ^(១) កោតមី
យាវតា បឋមំ ឈានំ	តតោ យាវ ចតុត្ថកំ ។
តតោ វុដ្ឋាយ និព្វាយិ	ទីបច្ឆីវ និរាសវា ^(២)
ភូមិចាលោ មហា អាសិ	នកសា វិជ្ជុតា បតិ ។
បនាទិតា ^(៣) ទុន្ទភិយោ	បរិទេវីសុ ទេវតា
បុប្ផវុដ្ឋិ ច កកដា	អភិវស្សថ មេទនី ។
កម្មិតោ មេរុរាជាបិ	វដ្តមជ្ឈេ យថា នដោ
សោកេន វាតិទីនោ ច	វិរោ អាសិ សាតរោ ។
ទេវា នាតាសុរា ព្រហ្មា	សំវិត្តាបំសុ តំខលោ ^(៤)
អនិច្ចា វត សដ្ឋារា	យថាយំ វិលយំ កតា ។
យា ចេមំ បរិវាវីសុ	សត្តុសាសនការិកា
តាយោបិ អនុចាណា	ទីបសិខា វិយ ^(៥) និព្វុតា ។

១ ម. សមាបជ្ជិត្ត ។ ២ ឱ. ម. និរាសនា ។ ៣ ឱ. បាណាទិតា ។ ៤ ឱ. តាវទេ ។
 ៥ ឱ. ម. ទីបច្ឆិ វិយ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រះនាងគោតមី ចូលកាន់ឈានទាំងឡាយ ជាបដិលោម
តាំងពីចតុត្ថជ្ឈាន មកដល់បឋមជ្ឈាន ។ ព្រះនាងគោតមី
មិនមានអាសវៈ ចេញពីចតុត្ថជ្ឈាននោះហើយ ក៏និព្វាន ដូច
ជាប្រទីបអស់ប្រឆេះ ការកម្រើកផែនដីដ៏ធំ ក៏កើតមានឡើង
ផ្ទេកបន្ទោរ ក៏ភ្លៀលធ្លាក់ធ្លាក់ចុះពីអាកាស ។ ទាំងផ្ករក៏
លាន់ពួគគ្រឹកគគ្រែង ទេវតាទាំងឡាយក៏យំខ្សឹកខ្សួល ភ្លៀង
ផ្កាក៏ធ្លាក់ចុះអំពីអាកាស មកកាន់ផែនដី ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះ
សិនេរុ ក៏កក្រើកញាប់ញ័រ ដូចអ្នករាំក្នុងកណ្តាលរឿណ-
រង្គ ទាំងសាគរក៏ស្រែក ហាក់ដូចជាមានសេចក្តីសោកគ្រប
សង្កត់ ។ ទេវតា នាគ អសុរ ព្រហ្ម មានសេចក្តីសង្វេគ
បានពោលក្នុងខណៈនោះថា ឱហ្ន៎សង្ខារទាំងឡាយមិនទៀង
ទេ ដូចយ៉ាងព្រះនាងគោតមីនេះ គង់ដល់នូវការរលាយបាត់
ទៅ ។ ស្រីទាំងឡាយណា ជាអ្នកធ្វើតាមសាសនានៃព្រះ
សាស្តា ចោមរោមព្រះនាងគោតមីនេះ ស្រីទាំងនោះមិនមាន
ឧបាទាន និព្វានហើយ ដូចជាអណ្តាតប្រទីបដែលរលត់ ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

ហា យោកា វិប្បយោកន្តា	ហានិច្ចំ សព្វសង្ខតំ
ហា ដីវិតំ វិណាសន្តំ	ឥច្ចាសិ បរិទេវនា ។
តតោ ទេវា ច ព្រហ្មា ច	លោកធម្មានុវត្តនំ
កាលានុរូបំ កុព្វន្តិ	ឧបេត្វា ឥសិសត្តមំ ។
តទា អាមន្តយិ សត្វា	អានន្ទំ សុតិសាករំ
កច្ឆានន្ទ ទិវេទេហិ	ភិក្ខុនំ មាតុ និព្វតី ។
តទានន្ទោ និរានន្ទោ	អស្សុនា បុណ្ណលោចនោ
កត្តវេន សវេនាហា	សមាគច្ឆន្តុ ភិក្ខុវោ ។
បុព្វទក្ខិណាបច្ឆាសុ	ឧត្តរាយ វសន្តិ យេ ^(១)
មយ្ហំ សា ភិក្ខុនី មាតា ^(២)	ភិក្ខុវោ សុកតោរសា ។
យា វន្ទយិ ^(៣) បយត្តេន	សរីរំ បច្ឆិមំ មុនេ
សា កោតមី កតា សន្តិ	តារាវ សុរិយោទយេ ។

១ ម. ឧត្តរាយ ច សន្តិកេ ។ ២ ឱ. សុណន្តុ ភាសិតម្មយ្ហំ ។ ម. សុណន្តុ ភាសិតំ មយ្ហំ ។
 ៣ ឱ. ម. វន្ទយិ ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

ហី ! ការប្រកប មានសេចក្តីព្រាត់ប្រាសជាទីបំផុត ហី ! រូបទាំង-
 ពួងដែលបង្ខំយតាក់តែងហើយ សុទ្ធតែមិនទៀង ហី ! ជីវិតមាន
 សេចក្តីវិនាសជាទីបំផុត មានសេចក្តីខ្សឹកខ្សួលដូច្នោះឯង ។ លំ-
 ដាប់នោះ ទេវតា ព្រហ្ម ចូលទៅគាល់ព្រះពុទ្ធជាសីទី ៧
 ធ្វើនូវការប្រព្រឹត្តទៅតាមធម្មតាលោក ដ៏សមគួរតាមកាល ។
 គ្រានោះ ព្រះសាស្តា ទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះអានន្ទ ដែលមាន
 វេទដ៏ជ្រៅដូចសាគរថា ម្ចាស់អានន្ទ អ្នកចូរទៅប្រាប់នូវ
 បរិនិព្វាន របស់ព្រះមាតាដល់ភិក្ខុទាំងឡាយចុះ ។ គ្រានោះ
 ព្រះអានន្ទមានសេចក្តីទុក្ខ មានភ្នែកពេញដោយទឹកភ្នែក មាន
 សំឡេងអាក់អរអួល ពោលថា ភិក្ខុទាំងឡាយណានៅក្នុងទិស
 ខាងកើត ខាងត្បូង ខាងលិច ខាងជើង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ
 ចូរប្រជុំគ្នា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នាងភិក្ខុនីនោះ ជាព្រះមាតា
 របស់ខ្ញុំ ជាឱរសរបស់ព្រះសុគត ។ ព្រះនាងគោតមីណា
 ថ្វាយបង្គំព្រះសរីរៈរបស់ព្រះមុនី ជាទីបំផុតដោយការផ្ចិតផ្ចង់
 ព្រះនាងគោតមីនោះ ទៅហើយកាន់ទីស្ងប់រម្ងាប់គឺព្រះនិព្វាន
 ដូចជាផ្កាយបាត់ទៅ ក្នុងកាលជាទីរះឡើងនៃព្រះអាទិត្យ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ពុទ្ធមាតាតិ សញ្ញត្តិ ^(១)	បបយិត្វា កតា សមំ ^(២)
ន យត្ថ បញ្ចនេត្តោបិ	តត្ថ ^(៣) ទក្ខតិ ឆាយកោ ។
យស្សត្ថិ សុកតេ សទ្ធា	យោ វា សិស្សោ ^(៤) មហាមុនេ
ពុទ្ធស្ស មាតុ សក្ការំ	ករោតុ សុកតោរសោ ។
សុទ្ធរដ្ឋាបិ តំ សុត្វា	សីយមាគច្ឆ ^(៥) ភិក្ខុវោ
កេចិ ពុទ្ធានុកាវេន	កេចិ ឥទ្ធិសុ កោវិទា ។
ក្សជាតារវេ រម្មេ	សព្វសោណ្ណមយេ សុកេ
មញ្ចកំ សមរោមេសុំ ^(៦)	យត្ថ សុត្តាសិ ^(៧) កោតមី ។
ចត្តារោ លោកចាលា យេ ^(៨)	អំសេហិ សមធារយុំ
សេសា សក្កាទិកា ទេវា	ក្សជាតារេ សមគ្គហុំ ។
ក្សជាតារាជិ សព្វាជិ	អាសុំ បញ្ចសតានិ ហិ
សរទាទិច្ចវណ្ណាជិ	វិសុកម្មកតានិ ^(៩) ហិ ។

១ ឱ. បញ្ញត្តិ ។ ម. បញ្ញត្តំ ។ ២ ឱ. សយំ ។ ៣ ឱ. គតំ ។ ម. គតី ។
 ៤ ម. យោ ច បិយោ ។ ៥ ឱ. សីយមាគព្ព ។ ម. សង្ឃមាគព្ព ។ ៦ ម. សហរាមេសុំ ។
 ៧ ឱ. សុត្តាបិ ម. វុដ្ឋាសិ ។ ៨ ឱ. ម. តេ ។ ៩ ឱ. វិស្សកម្មកតានិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រះលោកនាយក សូម្បីមានព្រះនេត្រ ៥ មិនឃើញ (នូវគតិ
 របស់ព្រះនាងបជាបតិគោតមី) ទីស្ងប់រម្ងាប់ណា ព្រះនាង
 បជាបតិគោតមីភិក្ខុនី តម្កល់ទុកនូវឈ្មោះថាពុទ្ធមាតា ទៅ
 ហើយកាន់ទីស្ងប់រម្ងាប់នោះ ។ បុគ្គលណា មានជំនឿចំពោះ
 ព្រះសុគត ម្យ៉ាងទៀត សិស្សណា របស់ព្រះមហាមុនី
 សិស្សនោះ ជាឱរសរបស់ព្រះសុគត ចូរធ្វើសក្ការៈដល់ព្រះ
 ពុទ្ធមាតាចុះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ សូម្បីនៅក្នុងទីឆ្ងាយក្រៃពេក
 លុះឮដំណឹងនោះ ក៏មកដោយរហ័ស ភិក្ខុពួកខ្លះមកដោយ
 ពុទ្ធនុភាព ភិក្ខុពួកខ្លះជាអ្នកឈ្លាសក្នុងប្រទ្ធិទាំងឡាយ ក៏មក
 ដោយប្រទ្ធិ ។ ព្រះនាងគោតមី ផ្ទុំលើគ្រែណា ជនទាំង
 ឡាយលើកនូវគ្រែនោះ ដាក់ក្នុងផ្ទះកំពូលដ៏ប្រសើរ ជាទី
 រីករាយ ដ៏ស្អាត ជាវិការៈនៃមាសទាំងអស់ ។ លោក-
 បាលទាំង ៤ ក៏សែងដោយស្មាទាំងឡាយ ទេវតាដ៏សេស
 មានព្រះឥន្ទ្រជាដើម ក៏បានចាប់កាន់ផ្ទះកំពូល ។ ផ្ទះកំពូល
 ទាំងអស់មានចំនួន ៥០០ ខ្នង ដែលព្រះវិស្សកម្មទេវបុត្រ
 និម្មិតហើយ មានពណ៌ដូចជាព្រះអាទិត្យ ក្នុងសរទកាល ។

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

សព្វា តហី ^(១) ភិក្ខុនិយោ	អាសុំ មញោសុ សាយិតា ^(២)
ទេវាទំ ខន្ធមារុយ្ហ ^(៣)	និយ្យន្តិ អនុបុព្វសោ ។
សព្វសោ ឆាទិតំ អាសិ	វិតានេន នភត្តលំ
សតារា ចន្ធសុរា ច	លញ្ជិតា ^(៤) កនកាមយា ។
បដាកា ឧស្សិតានេកា	ចិត្តកា ^(៥) បុប្ផកពុកា
ឱកត្តាកាសបទុមា ^(៦)	មហិយា បុប្ផមុត្តតំ ។
ទិស្សន្តិ ចន្ធសុរិយា	វិជ្ជលន្តិ ^(៧) ច តារកា
មជ្ឈដ្ឋតោបិចាទិច្ចោ	ន តាមេសិ សសី យថា ។
ទេវា ទិព្វហិ កន្ធូហិ	មាលេហិ សុរភីហិ ច
វាទិតេហិ ច នច្ចេហិ	សង្កឹតិហិ ច បូជយុំ ។
នាកាសុរា ច ព្រហ្មានោ	យថាសត្តិ យថាពលំ
បូជយីសុ វិនិយ្យន្តិ ^(៨)	និព្វតំ ពុទ្ធមាតរំ ។
សព្វាយោ បុរតោ នីតា	និព្វតា សុកតោរសា
គោតមី និយ្យតេ បច្ឆា	សក្កតា ពុទ្ធហោសិកា ^(៩) ។

១ ម. តាបិ ។ ២ ម. សាយិកា ។ ៣ ឱ. ម. ខន្ធមារុទ្ធា ។ ៤ ម. លញ្ជិតា ។ ៥ ឱ. វិតតា ។
 ៦ ឱ. ឱតតាកាសធម្មារ ។ ម. ឱតតាកាសបទ្ធា ច ។ ៧ ម. បជ្ជលន្តិ ។ ៨ ម. ច និយ្យន្តិ ។
 ៩ ឱ. ពុទ្ធហោសិកា ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

ភិក្ខុនីទាំងអស់ សឹងនៅលើគ្រែក្នុងទីនោះ ទេវតាទាំងឡាយ
 សែងគ្រែលើស្នា នាំចេញទៅតាមលំដាប់ ។ ផ្ទៃអាកាសបិទ
 បាំង ដោយពិតានទាំងអស់ ព្រះចន្ទ្រព្រះអាទិត្យនិងផ្កាយ
 សឹងមានស្នាមសុទ្ធតែមានសទាំងអស់ ។ ទង់ទាំងឡាយ ជា
 អនេក ដ៏វិចិត្រ ដូចជាអាវុធ ដែលគេលើកឡើងហើយ
 មានផ្កាឈូកធ្លាក់ចុះអំពីអាកាស ផ្កាផុសឡើងអំពីផែនដី ។
 ព្រះចន្ទ្រនិងព្រះអាទិត្យក៏ប្រាកដ ទាំងផ្កាយក៏រុងរឿង ព្រះ
 អាទិត្យត្រង់ជាក់តែមិនក្តៅដូចព្រះចន្ទ្រ ។ ទេវតាទាំងឡាយ
 ក៏បូជាដោយគ្រឿងក្រអូប កម្រងផ្កាជាទិព្វ មានក្លិនឈ្ងុយ
 ឈ្ងប់ផង ដោយគ្រឿងប្រគំផង ដោយការរាំច្រៀងផង ។
 នាគ អសុរ ព្រហ្ម ក៏បូជាសមគួរតាមសេចក្តីអង្គអាច សម
 គួរតាមកម្លាំង នាំចេញទៅរូបពុទ្ធមាតាដែលនិព្វានហើយ ។
 ភិក្ខុនីទាំងអស់ ជាឱរសព្រះសុគតដែលនិព្វានហើយ ជនទាំង-
 ឡាយ នាំទៅខាងមុខ ឯព្រះនាងគោតមី ដែលចិញ្ចឹមព្រះ-
 ពុទ្ធ ទេវតាធ្វើរូបសក្ការៈ ហើយនាំចេញទៅខាងក្រោយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

បុរោ ទេវមនុជា	សនាតាសូរព្រហ្មកា
បច្ឆា សសារកោ ពុទ្ធា	បូជត្តំ យាតិ មាតុយា ។
ពុទ្ធស្ស បរិនិព្វានំ	នេទិសំ អាសិ យាទិសំ
កោតមីបរិនិព្វានំ	អតិអច្ឆរិយំ ^(១) អហុ ។
ន ពុទ្ធា ពុទ្ធនិព្វានេ ^(២)	សារីបុត្តាទិ ភិក្ខុវោ ^(៣)
ពុទ្ធា កោតមិនិព្វានេ	សារីបុត្តាទិកា យថា ។
ចិតកានិ ករិត្វាន	សព្វកន្ធមយានិ ច ^(៤)
កន្ធចុណ្ណាទិកិណ្ណានិ ^(៥)	ឈាបយីសុ ច តា តហី ។
សេសកាតានិ ឧយ្ហីសុ	អដ្ឋិសេសានិ សព្វសោ
អានន្តោ ច តនាវោច	សំវេកជនកំ វហោ ។

១ ឱ. ម. អតីវច្ឆរិយំ ។ ២ ម. ពុទ្ធា ពុទ្ធស្ស និព្វានេ ។ ៣ ឱ. នោ បទិស្សតិ ភិក្ខុវោ ។
 ម. នោ បដិយាទិ ភិក្ខុវោ ។ ៤ ឱ. ម. តេ ។ ៥ ឱ. គន្ធចុណ្ណាទិកិណ្ណានិ ។ ម. គន្ធចុណ្ណ-
 បកិណ្ណានិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ទេវតា មនុស្ស ព្រមទាំងនាគ អសុរ ព្រហ្ម ដើរខាងមុខ
 ឯព្រះពុទ្ធព្រមទាំងសាវ័ក យាងទៅខាងក្រោយ ដើម្បីបូជាព្រះ
 មាតា ។ បរិនិព្វានរបស់ព្រះនាងគោតមី ជាការណ៍អស្ចារ្យ
 ក្រៃពេក យ៉ាងណា បរិនិព្វានរបស់ព្រះពុទ្ធ មិនដូច្នោះទេ ។
 (ព្រោះថា) ក្នុងពុទ្ធបរិនិព្វាន មិនមានព្រះពុទ្ធនិងពួកភិក្ខុមាន
 ព្រះសារីបុត្តជាដើម (ជាអធិបតីទេ) ក្នុងគោតមីបរិនិព្វាន មាន
 ព្រះពុទ្ធនិងពួកភិក្ខុមានព្រះសារីបុត្តជាដើម (ជាអធិបតី) ទេវ-
 តាទាំងឡាយ ធ្វើជើងប្តូរទាំងឡាយជាវិការៈ នៃគ្រឿងក្រអូប
 ទាំងអស់ ដេរជាសដោយលម្អិតមានក្លិនក្រអូប ហើយបូជាសព
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយក្នុងទីនោះ ។ ចំណែកនៃសរីរាវយវៈសេស
 សល់ និងផ្លែដែលសេសសល់ ក៏ឆេះសុសអស់ គ្រានោះ
 ព្រះអានន្ទ បានពោលនូវវាចា ដែលញ៉ាំងសេចក្តីសង្វេគ

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ

កោតមី និធនំ យាតា	ទឌ្ឍញ្ញាស្សា ^(១) សរីរកំ
សង្កេតំ ពុទ្ធនិព្វានំ	ន ចិរេន ភវិស្សតិ ។
តតោ កោតមិណត្ថនិ	តស្សា បត្តកតានិ សោ
ឧបនាមេសិ នាថស្ស	អានន្ទោ ពុទ្ធហោទិតោ ។
ចាណិណា តានិ បក្កយ្ហ	អរោច ឥសិសត្តមោ
មហាតោ សារវន្តស្ស	យថា រុក្ខស្ស តិដ្ឋតោ ។
យោ សោ មហាត្តរោ ខន្ទោ	បលុដ្ឋេយ្យ អនិច្ចតា
តថា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស	កោតមី បរិនិព្វតា ។
អានន្ទ បស្ស ពុទ្ធស្ស ^(២)	និព្វតាយមិ មាតុយា
សរីរមត្តសេសាយ	ន សោកបរិទេវនា ^(៣) ។

១ ម. ឧប្បញ្ញាស្សា ។ ២ ឱ. ម. អហោ អច្ឆរិយំ មយ្ហំ ។ ៣ ឱ. ម. នត្តិ សោកបរិទ្ធអោ ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧

ឲ្យកើតថា ព្រះនាងគោតមី ទៅកាន់សេចក្តីស្លាប់ ទាំងសរីរៈ
 របស់ព្រះនាង ក៏ឆេះសុសអស់ មិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះពុទ្ធនឹង
 បរិនិព្វាន ជាប្រាកដដែរ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទនោះ
 ដែលព្រះពុទ្ធច្រង់ដាស់តឿន ក៏បង្ហោននូវព្រះធាតុ របស់ព្រះ
 នាងគោតមី ដែលតម្កល់ទុកក្នុងបាត្ររបស់ព្រះនាង មកថ្វាយ
 ព្រះលោកនាថ ។ ព្រះពុទ្ធជាតសីទី ៧ ទ្រង់ទទួលនូវព្រះធាតុ
 ទាំងឡាយនោះ ដោយព្រះហស្ត ហើយទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា
 ដើមឈើធំមានខ្លឹម កាលនៅរស់ ទាំងទំហំដើមក៏ធំ គប្បី
 បាក់ទៅ ព្រោះសភាវៈមិនទៀង យ៉ាងណា ព្រះនាងគោតមី
 ជាប្រធាននៃភិក្ខុនីសង្ឃ បរិនិព្វានហើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។
 ម្ចាស់អានន្ទ អ្នកចូរមើលចុះ ព្រះពុទ្ធមាតាដែលបរិនិព្វាន
 ហើយ សល់តែសរីរៈទេ អ្នកកុំសោកខ្សឹកខ្សួលឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ន សោចិយា បរេសំ សា	តិណ្ណាសំសារសាករា
បរិវេទិតសន្តាថា	សីតិភូតា សុនិព្ពតា ។
បណ្ឌិតាសិ មហាបញ្ញា	បុប្ផបញ្ញា តថេវ ច
រត្តញ្ញ ភិក្ខុនីនំ សា	ឯវំ វិញ្ញាថ ^(១) ភិក្ខុរោ ។
ឥទ្ធិយា ច វសី អាសិ	ទិញាយ សោតណតុយា
ចេតោបរិយញ្ញាណស្ស	វសី អាសិ ច កោតមី ។
បុព្វេនិវាសមញ្ញាសិ	ទិព្វចក្កុ វិសោទិតំ
សព្វាសវា បរិក្ខីណា	នត្តិទានិ ^(២) បុនព្ពរោ ។
អត្ថធម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
បរិសុទ្ធិំ អហុ ញ្ញាណំ	តស្មា សោចនិយា ន សា ។
អយោយនហតស្សេវ	ជលតោ ជាតវេទសោ
អនុបុព្វបសន្តស្ស	យថា ន ញ្ញាយតេ គតិ ។

១ ឱ. ជានាថ ។ ម. ធារថ ។ ២ ឱ. ប. តស្សា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រះនាងគោតមីនោះ ឆ្លងចាកសាគរគឺសង្សារហើយ រៀរ
ចាកសេចក្តីក្តៅក្រហាយ មានសេចក្តីត្រជាក់ មានទុក្ខរលត់
ហើយ មិនមែនព្រោះតែសេចក្តីសោក របស់ពួកជនដទៃ
ឡើយ ។ ព្រះនាងគោតមីកិក្ខុនីនោះ ជាបណ្ឌិត មាន
បញ្ញាច្រើន មានប្រាជ្ញាក្រាស់ មួយទៀត ព្រះនាងជាអ្នកដឹង
នូវរាត្រីវែង គឺអាយុវែង ជាងកិក្ខុនីទាំងឡាយ ម្ចាស់កិក្ខុទាំង-
ឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរដឹងយ៉ាងនេះចុះ ។ ព្រះនាងគោតមី
ស្ងាត់ក្នុងឫទ្ធិផង ស្ងាត់ក្នុងទិព្វសោតជាតុ និងចេតោបរិ-
យញ្ញាណផង ដឹងបុព្វេនិវាសៈ ជម្រះទិព្វចក្ខុ មានអាសវៈ
ទាំងពួងអស់ហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីមិនមានទៀតឡើយ ។
ញាណក្នុងអត្តផង ក្នុងធម៌ផង ក្នុងនិរុត្តិផង ក្នុងបដិកាណ
ផង ដ៏បរិសុទ្ធ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរសោកស្តាយ
ព្រះនាងគោតមីនោះឡើយ ។ គតិរបស់បុគ្គលដែលមានចិត្ត
ស្ងប់រម្ងាប់ តាមលំដាប់ រមែងមិនប្រាកដ ដូចដុំដែកដែល
បុគ្គលដំហើយ ក៏ភ្លៀងភ្លៀង ដោយសារភ្លើង យ៉ាងណា ។

អដ្ឋមំ ខេមាថេរិយាបទានំ

ឃុំ សម្មារិមុត្តានំ	កាមពន្លោយតារិទំ
បញ្ញាចាតុំ ^(១) កតិ នត្តិ	បត្តានំ អចលំ បទំ ^(២) ។
អត្តដីចា តតោ ហោថ	សតិប្បដ្ឋានកោចរា
កាវេត្វា សត្តពោជ្ឈង្គិ ^(៣)	ទុក្ខសន្តំ ករិស្សជាតិ ។
ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា	មហាបជាបតិគោតមី ភិក្ខុជី

ឥមា កាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។

មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

អដ្ឋមំ ខេមាថេរិយាបទានំ

[១៨] បទុមុត្តរោ នាម ជិដោ	សព្វធម្មេសុ ចក្កុមា
ឥតោ សតសហស្សម្ហិ	កេហ្វេ ឧប្បដ្ឋិ នាយកោ ។
តនាហំ ^(៤) ហំសវតិយំ	ជាតា សេដ្ឋិកុលេ
អហុ ^(៥) នាណវតនបដ្ឋោតេ	មហាសុខសមប្បិតា ។

១ ឱ. ម. បញ្ញាបេតុំ ។ ២ ឱ. ម. សុខំ ។ ៣ ឱ. ម. សត្តពោជ្ឈង្គង្គ ។ ៤ ឱ. នគរេ ។

៥ ឱ. អហុំ ។

ខេមាថេរិយាបទាន ទី ៨

គតិរបស់បុគ្គល មានចិត្តផុតចាកកិលេសហើយ ដោយ
 ប្រពៃ ឆ្លងចាកចំណងគឺកាមនិងឱយៈ ដល់នូវអចលបទគឺព្រះ
 និព្វានហើយ ក៏មិនប្រាកដយ៉ាងនោះដែរ ។ អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរមានខ្លួនជាទីពឹងចុះ មានសតិប្បដ្ឋានជាអារម្មណ៍ចុះ ចូរ
 ចម្រើននូវសត្តពោជ្ឈង្គៈចុះ ចូរធ្វើនូវទីបំផុតនៃកងទុក្ខចុះ ។
 បានឮថា ព្រះមហាបជាបតិគោតមីភិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែង
 នូវគាថាទាំងនេះ ដោយបការដូច្នោះ ។

ចប់ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ។

ខេមាថេរិយាបទាន ទី ៨

[១៨] ព្រះជិនស្រី ព្រះនាមបទុមុត្តរៈ មានបញ្ញាចក្ក
 ចំពោះធម៌ទាំងពួង ជាលោកនាយក ទ្រង់កើតឡើង ក្នុង
 កប្បទីមួយសែន អំពីភទ្ទកប្បនេះ ។ កាលនោះ ខ្ញុំកើតក្នុង
 ត្រកូលសេដ្ឋី ក្នុងនគរហង្សវតី ដែលរុងរឿងដោយរតនៈ
 ផ្សេង ។ ខ្ញុំឆ្កែតស្តាប់ស្តាប់ហើយ ដោយសេចក្តីសុខច្រើន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឧបេត្វា តំ មហារីរំ	អស្សោសី ធម្មទេសនំ
តតោ ជាតប្បសាទាហំ	ឧបេសី សរណំ ទីនំ។
មាតរំ បិតរញ្ចាហំ	អាយាចិត្វា វិជាយកំ
និមន្តយិត្វា សត្តាហំ	កោជយី សហ សារកំ ។
អតិក្កន្តេ ច សត្តាហោ	មហាបញ្ញានមុត្តមំ
ភិក្ខុនី ឯតទក្កម្មំ	បបេសិ នរសារទិ ។
តំ សុត្វា មុទិតា ហុត្វា	បុន តស្ស មហោសិទោ
ការំ កត្វាន តំ ហានំ	បទិបច្ច បណិទហី ។
តតោ មំ ស ^(១) ទិទោ អាហា ^(២)	សិជ្ឈតំ បណិទិ តវ
សសង្ខេ មេ កតំ ការំ	អប្បមេយ្យផលំ តយា ^(៣)
សតសហស្សេ តតោ កប្បេ	ឱក្កាកកុលសម្ពវោ
កោតមោ នាម នាមេន	សត្វា លោកេ ភវិស្សតិ ។
តស្ស ធម្មេសុ ទាយាទា	ឱវសា ធម្មនិម្មិតា
ឯតទក្កមនុប្បត្តា	ខេមា នាម ភវិស្សតិ ។

១ ម. មម ។ ២ ម. សាហា ។ ៣ ឱ. តវ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំចូលទៅគាល់ព្រះមហាវិបុលស ហើយបានស្តាប់ធម្មទេសនា
 លំដាប់នោះ ខ្ញុំមានសេចក្តីជ្រះថ្លាកើតឡើង ហើយដល់នូវព្រះ
 ជិនស្រីជាទីពឹង ។ ខ្ញុំសូមអង្វរមាតាបិតា ហើយនិមន្តព្រះពុទ្ធ
 ជានាយក ព្រមទាំងព្រះសាវ័កមកឆាន់ អស់ ៧ ថ្ងៃ ។ លុះ
 កន្លង ៧ ថ្ងៃផុតទៅ ព្រះពុទ្ធជានរសារថី ទ្រង់តាំងភិក្ខុនី ដែល
 ឧត្តមជាងពួកភិក្ខុនី មានបញ្ញាច្រើន ក្នុងទីជាឯតទគ្គៈ ។ ខ្ញុំព្រះ
 ពុទ្ធវាចានោះហើយ ក៏រីករាយ បានធ្វើសក្ការៈ ចំពោះព្រះពុទ្ធ
 ជាមហេសីនោះទៀត ក្រាបចុះហើយប្រាថ្នានូវតំណែងនោះ ។

លំដាប់នោះ ព្រះជិនស្រីទ្រង់ត្រាស់ចំពោះខ្ញុំថា សេចក្តី
 ប្រាថ្នារបស់នាង សម្រេចហើយ សក្ការៈដែលនាងធ្វើហើយ
 ចំពោះតថាគត ព្រមទាំងព្រះសង្ឃ ជាសក្ការៈមានផលរាប់មិន
 បាន ។ ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ ព្រះសាស្តា ព្រះ
 នាមគោតម ទ្រង់សម្តែងក្នុងត្រកូលក្សត្រឱក្កាកៈ នឹងឧប្បត្តិឡើង
 ក្នុងលោក ។ នាងនឹងបានជាភិក្ខុនីឈ្មោះខេមា ជាធម្មទាយាទ
 ជាឱរស ជាធម្មនិម្មិតនៃព្រះសាស្តានោះ ដល់នូវទីជាឯតទគ្គៈ ។

អដ្ឋមំ ខេមាថេរិយាបទានំ

តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណិដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តាវត្តីសូបកា អហំ ។
តតោ ចុតា យាមមកំ	តតោហំ តុសិតំ កតា
តតោ ច និម្មានតី	វសវត្តីហុំ កតា ។
យត្ត យត្តបបដ្ឋាមិ	តស្ស កម្មស្ស វាហាសា
តត្ត តត្តេវ វាជូនំ	មហោសិត្តមការយី ។
តតោ ចុតា មនុស្សត្តេ	វាជូន ចក្កវត្តិនំ
មណ្ឌាលីនញ្ច វាជូនំ	មហោសិត្តមការយី ។
សម្បត្តិ អនុកោត្វាន	ទេវេសុ មនុស្សេសុ ច ^(១)
សព្វត្ត សុខិតា ហុត្វា	អនេកកហ្មេសុ សំសរី ។
ឯកនុតេ ឥតោ កហ្មេ	វិបស្សី លោកនាយកោ
ឧប្បជ្ជិ ចារុទស្សនោ ^(២)	សព្វធម្មេ វិបស្សកោ ។

១ ឱ. ម. មនុស្សេសុ ច ។ ២ ឱ. ចារុទស្សនោ ។

ខេមាថេរិយាបទាន ទី ៨

ខ្ញុំលះបង់រាងកាយ ជារបស់មនុស្ស ហើយចូលទៅកើត
ក្នុងឋានតាវត្តិវិញ ដោយបុញ្ញកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង ដោយ
ការតម្កល់នូវចេតនាផង ។ លុះខ្ញុំច្យុតចាកឋានតាវត្តិវិញនោះ
ហើយ ទើបទៅកើតក្នុងឋានយាមៈ លុះច្យុតចាកឋានយាមៈ
នោះហើយ ក៏ទៅកើតក្នុងតុសិត លុះច្យុតចាកឋានតុសិត
នោះហើយ ក៏ទៅកើតក្នុងឋាននិម្មានរតី ទៅកើតក្នុងឋាន
បរនិម្មិតវសវត្តិបុរី ។ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលណា ៗ ខ្ញុំបានធ្វើ
ភាពជាមហេសីនៃពួកស្តេចក្នុងត្រកូលនោះ ៗ ព្រោះអាទិ-
សង្ស័យនៃបុញ្ញកម្មនោះ ។ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ
បានធ្វើជាមហេសីនៃពួកស្តេចចក្រពត្តិផង នៃពួកស្តេចមាន
មណ្ឌលផង ក្នុងអត្តភាពជារបស់មនុស្ស ។ ខ្ញុំបានទទួល
សម្បត្តិក្នុងទេវលោកទាំងឡាយផង ក្នុងមនុស្សលោកទាំង-
ឡាយផង ដល់នូវសេចក្តីសុខក្នុងទីទាំងពួង ហើយអន្ទោល
ទៅក្នុងកប្បទាំងឡាយដ៏ច្រើន ។ ក្នុងកប្បទី ៩១ អំពីកប្ប
នេះ ព្រះពុទ្ធវិបស្សី ជាលោកនាយក មានព្រះនេត្រដ៏រុង-
រឿង ឃើញនូវពួកធម៌ទាំងអស់ ទ្រង់កើតឡើងហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តមហំ លោកនាយកំ	ឧបេត្វា ^(១) នរសារថី
ធម្មំ បណ្ឌិតំ ^(២) សុត្វាន	បព្វជ្ជី អនការិយំ ។
នសវស្សសហស្សានិ ^(៣)	តស្ស រីរស្ស សាសនេ
ព្រហ្មចរិយំ ចរិត្វាន	យុត្តយោកា ពហុស្សតា ។
បច្ចយាការកុសលា	ចតុស្សច្ចរិសារទា
និបុណា ចិត្តកថិកា	សត្តសាសនការិកា ។
តតោ ចុតាហំ តុសិតំ	ឧបបន្នា យសស្សីដី
អភិកោសី ^(៤) តហី អញ្ញោ	ព្រហ្មចរិយដលេនហំ ។
យត្ត យត្តោបបន្នាហំ	មហាកោកា មហាន្ទនា
មេធារិដី រូបវតី ^(៥)	វិដីតបរិសាមិច ។
ភវាមិ តេន កម្មេន	យោគេន ជិនសាសនេ
សព្វា សម្បត្តិយោ មយ្ហំ	សុលកា មនសា មិយា ។

១ ឱ. ឱបេមិ ។ ២ ម. ភណិតំ ។ ៣ ម. អសីតិវស្សសហស្សានិ ។ ៤ ម. អតិកោមិ ។
 ៥ ម. សីលវតី ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំចូលទៅគាល់ព្រះលោកនាយកនោះ ព្រះអង្គជានរសារថី
បានស្តាប់ធម៌ដ៏ប្រសើរ ហើយចូលទៅកាន់ផ្នួស ។ ខ្ញុំបាន
ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសាសនានៃព្រះពុទ្ធជារបុរសនោះ
ប្រកបព្យាយាម ជាពហុស្សូត អស់មួយម៉ឺនឆ្នាំ ។ ខ្ញុំជាអ្នក
ឈ្លាសវៃ ក្នុងធម៌ជាបច្ចយាការ ក្លៀវក្លា ក្នុងចតុរិយសច្ច
មានបញ្ញាដ៏ល្អិត ជាធម្មកថិកាដ៏វិចិត្រ ជាអ្នកធ្វើតាមសាសនា
របស់ព្រះសាស្តា ។ លុះខ្ញុំច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ ក៏
បានទៅកើតក្នុងឋានតុសិត ជាទេវតាមានយស គ្របសង្កត់
ពួកទេវតាដទៃ ក្នុងឋានតុសិតនោះ ដោយផលនៃព្រហ្ម-
ចរិយធម៌ ។ ខ្ញុំទៅកើតក្នុងទីណា ៗ ជាស្រីមានកោគៈច្រើន
មានទ្រព្យច្រើន មានប្រាជ្ញា មានរូបល្អ ទាំងបរិស័ទក៏មាន
សណ្តាប់ធ្នាប់ ។ ខ្ញុំតែងកើតទាន់សាសនា នៃព្រះជិនស្រី
ដោយបុញ្ញកម្មនិងសេចក្តីព្យាយាមនោះ សម្បត្តិទាំងអស់ ខ្ញុំ
រកបានដោយងាយ ទាំងជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តរបស់ខ្ញុំ ។

អដ្ឋមំ ខេមាថេរិយាបទានំ

យោបិ មេ ភវតេ ភត្តា	យត្ថ យត្ថ ភតាយបិ
វិមាណេតិ ន មំ កោចិ	បដិបត្តិដលេន តេ ។
ឥមម្ហិ ភទ្ធកេ កប្បេ	ព្រហ្មពន្ធ មហាយសោ
នាមេន កោនាភមនោ	ឧប្បជ្ជិ វេនតំ វោ ។
តនា ហិ ពារាណសិយំ	សុសមិទ្ធិកុលប្បជា
ធនញ្ញានី សុមេនា ច	អហំបិច តយោ ជនា ។
សង្ហារាមំ អនាសិម្ហ	នេកេ សហស្សិកេ មុនេ ^(១)
សសង្ហស្ស វិហារំ ហិ ^(២)	ឧទ្ធិស្ស ការិកា ^(៣) មយំ ។
តតោ ចុតា មយំ សព្វា	តាវត្តិសូបកា អហំ
យសសា អក្កតំ បត្តា	មនុស្សេសុ តថេវ ច ។
ឥមស្មីយេវ កប្បម្ហិ	ព្រហ្មពន្ធ មហាយសោ
កស្សទោ នាម នាមេន	ឧប្បជ្ជិ វេនតំ វោ ។

១ ឱ. ទានំ សហស្សិកំ មុនេ ។ ម. ទានសហស្សិកា បុរេ ។ ២ ម. សង្ហស្ស ច វិហារម្សិ ។
 ៣ ឱ. ទាយិកា ។

ខេមាថេរិយាបទាន ទី ៨

សូម្បីបុរសណា ជាភិក្ខុរបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំដើរទៅក្នុងទីណា ។
ភិក្ខុនោះ ។ មិនដែលមើលងាយខ្ញុំឡើយ ព្រោះផលនៃការ
ប្រតិបត្តិរបស់ខ្ញុំ ។ ក្នុងភិក្ខុកប្បនេះ ព្រះពុទ្ធព្រះនាមកោនា-
គមនៈ ទ្រង់មានផោពង្សប្រសើរ មានយសច្រើន ប្រសើរជាង
ពួកអ្នកប្រាជ្ញ ទ្រង់កើតឡើង ។ កាលនោះ ជន ៣ នាក់ គឺ
នាងធនញ្ញានី ១ សុមេធា ១ ខ្លួនខ្ញុំ ១ កើតក្នុងត្រកូលដ៏ស្តុក-
ស្តម្ភ ក្នុងនគរពារាណសី ។ យើងទាំងឡាយ ជាអ្នកកសាង
វិហារ ហើយឧទ្ទិសថ្វាយចំពោះព្រះពុទ្ធ ព្រមទាំងព្រះសង្ឃ
បានវេរថ្វាយសង្ឃារមនិងទាន រាប់ដោយពាន់ដ៏ច្រើន ចំពោះ
ព្រះមុនី ។ លុះយើងទាំងឡាយគ្រប់គ្នា ច្បាតចាកអត្តភាពនោះ
ហើយ បានទៅកើតឯឋានតាវត្តិវិញ ដល់នូវភាពជាបុគ្គល
ប្រសើរដោយយស ទាំងក្នុងមនុស្សលោកក៏ដូចគ្នា ។ ក្នុងកប្ប
នេះដដែល ព្រះពុទ្ធព្រះនាមកស្សបៈ មានផោពង្សប្រសើរ
មានយសធំ ប្រសើរជាងពួកអ្នកប្រាជ្ញ ទ្រង់កើតឡើង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឧបដ្ឋាកោ មហេសិស្ស	តទា អាសិ នវិស្សោ
កាសិ រាជា កិកី ធាម	ពារាណសិបុត្តមេ ។
តស្សាសី ជេដ្ឋកា ដីតា	សមណី ឥតិ វិស្សតា
ធម្មំ សុត្វា ជិនក្កស្ស	បព្វជំ្ជំ សមរោចយី ។
អនុជានិ ន នោ តាតោ	អតារេ តទា មយំ
វិសវស្សសហស្សានិ	វិចរិម្ហ អកជ្ជិតា ។
កោមារិត្រហ្មចរិយំ ^(១)	រាជកញ្ញា សុខេ បិតា
ពុទ្ធាបដ្ឋាននិរតា	មុទិតា សត្ត ដីតរោ ។
សមណី សមណកុត្តា ច	ភិក្ខុនី ភិក្ខុនាសិកា ^(២)
ធម្មា ចេវ សុធម្មា ច	សត្តមី សង្ឃនាសិកា ^(៣) ។
អហំ ឧប្បលវណ្ណា ច	បជាចារា ច កុណ្ណាលា
កិសាកោតមី ធម្មទិដ្ឋា	វិសាខា ហោតិ សត្តមី ។

១ ឱ. កោមារព្រហ្មចរិយំ ។ ២ ឱ. ភិក្ខុទាយិកា ។ ម. ភិក្ខុទាយិកា ។ ៣ ឱ. ម. សង្ឃទាយិកា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

គ្រានោះ ព្រះរាជាក្នុងដែនកាសី ព្រះនាមកិកី ជាដំលើប្រជាជន ក្នុងនគរពារាណសី ជាបុរីដ៏ឧត្តម ជាឧបដ្ឋាករបស់ព្រះពុទ្ធជាមហេសី ។ ខ្ញុំត្រូវជាជីតាច្បង របស់ព្រះរាជាអង្គនោះ ដែលគេព្រមព្រៀងថាឈ្មោះសមណី ខ្ញុំបានស្តាប់ព្រះធម៌របស់ព្រះជិនស្រីដ៏ប្រសើរ ហើយពេញចិត្តនឹងបព្វជ្ជា ។ ព្រះវររាជបិតា ទ្រង់ពុំអនុញ្ញាតដល់យើង គ្រានោះ យើងជាអ្នកមិនខ្ជិលច្រអូសទេ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈសម្រាប់កុមារីអស់ ២០ ពាន់ឆ្នាំក្នុងផ្ទះ ជាព្រះរាជកញ្ញា បិតនៅក្នុងសេចក្តីសុខ ត្រេកអររីករាយក្នុងការបម្រើព្រះពុទ្ធ ជាព្រះរាជជីតា ៧ អង្គ គឺ នាងសមណី ១ សមណគុត្តា ១ ភិក្ខុនី ១ ភិក្ខុទាសិកា ១ ធម្មា ១ សុធម្មា ១ សង្ឃទាសិកា ជាគម្រប់ប្រាំពីរ ។ (ក្នុងពុទ្ធប្បារទព្រះសមណគោតមនេះ ជីតាទាំង ៧ នោះ) គឺ ខ្លួនខ្ញុំ ១ ឧប្បលវណ្ណា ១ បដាចារា ១ កុណ្ណាលកេសី ១ កិសាគោតមី ១ ធម្មទិន្នា ១ វិសាខា ជាគម្រប់ប្រាំពីរ ។

អដ្ឋមំ ខេមាថេរិយាបទានំ

កណាចិ សោ នវាទិច្ចោ	ធម្មំ ទេសេតិ អព្ពតំ
មហានិទានសុត្តន្តំ	សុត្វា តំ បរិយាបុណី ។
តេហិ កម្មេហិ សុកតេហិ	ចេតនាបណីដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តីសំ អកញ្ចហំ ។
បច្ឆិមេ ច ភវេនានិ	សាកលាយំ បុរុត្តមេ
រញ្ញោ មទ្ធស្ស ដីតាសី	មនាទា ទយិតា បិយា ។
សហ មេ ជាតមត្តម្ហិ	ខេមំ តម្ហិ បុវេ អហុ
តតោ ខេមាតិ នាមំ មេ	គុណតោ ^(១) ឧបបដ្ឋេថ ។
យទាហំ យោពូនំ បត្តា	រូបវណ្ណវិភូសិតា
តទា អនាសិ មំ តាតោ	ពិម្ហិសារស្ស វាទិនោ ។
តស្សាហំ សុបិយា អាសី	រូបកេលាយនេ រតា
រូទានំ ទោសវាទីតិ	ន ឧបេមិ មហាទយំ ។

១ ឱ. គុណិកំ ។

ខេមាថេរិយាបទាន ទី ៨

ក្នុងកាលមួយ ព្រះអង្គជាអាទិច្ចវង្សរបស់ជន កំពុងសម្តែងធម៌
 ខ្ញុំបានស្តាប់មហានិទានសូត្រ ដែលជាសូត្រមិនទាន់ដែលកើត
 មាន ហើយក៏រៀនយកនូវសូត្រនោះ ។ ខ្ញុំលះបង់នូវរាងកាយ
 ជារបស់មនុស្សហើយ ក៏ទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិវង្ស ដោយអំពើ
 ដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង ដោយការតម្កល់នូវចេតនានោះផង ។
 លុះដល់មកក្នុងបច្ច័មភព ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានជាជីតា ជាទីពេញចិត្ត
 ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីប្រោសប្រាណ របស់ស្តេចព្រះនាមមទ្ធៈ
 ក្នុងបុរីដ៏ឧត្តម ឈ្មោះសាកលា ។ ការក្សេមក្សាន្ត កើតមាន
 ឡើងក្នុងបុរីនោះ ដំណាលគ្នានឹងការដែលខ្ញុំកើតឡើង ព្រោះ
 ហេតុនោះ ពាក្យថា នាងខេមា ជាឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ កើតឡើង
 ដោយគុណ ។ កាលណា ខ្ញុំដល់នូវវ័យដ៏ចម្រើន ស្ថិត
 ស្មាងរូបនិងពណ៌ ក្នុងកាលនោះ ព្រះវររាជបិតាបានប្រទាន
 ខ្លួនខ្ញុំទៅព្រះបាទពិម្ពិសារ ។ ខ្លួនខ្ញុំជាទីស្រឡាញ់ដ៏ក្រៃលែង
 របស់ព្រះរាជាអង្គនោះ ជាស្រីត្រេកអរក្នុងការប្រកាន់រូប ខ្ញុំមិន
 ដែលបានចូលទៅគាល់ព្រះពុទ្ធ ព្រះអង្គមានសេចក្តីអាណិតធំ
 ដោយខ្ញុំគិតឃើញថា ព្រះពុទ្ធជាអ្នកពោលទោស ចំពោះរូប ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ពិម្ពិសារោ តទា រាជា	មមាទុក្កហាពុទ្ធិយា
វណ្ណយិត្វា វេឡុវនំ	កាយកេ កាយយី មមំ ។
រម្មំ វេឡុវនំ យេន	ន ទិដ្ឋំ សុកតាលយំ
ន តេន នន្ទនំ ទិដ្ឋំ	ឥតិ មញ្ញម្ហសេ មយំ ។
យេន វេឡុវនំ ទិដ្ឋំ	នរនន្ទននន្ទនំ
សុទិដ្ឋំ នន្ទនំ តេន	អមវិន្ទុសុនន្ទនំ ។
វិហាយ នន្ទនំ ទេវា	ឱតិវិត្វា មហីតលេ
រម្មំ វេឡុវនំ ទិស្វា	ន តប្បន្តិ សុវិម្ពិតា ។
រាជបុញ្ញេន និព្វត្តំ	ពុទ្ធបុញ្ញេន ភូសិតំ
កោ វត្តា តស្ស និស្សេសំ	វេនស្ស កុណាសញ្ចយំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

គ្រានោះ ព្រះបាទពិម្ពិសារ ទ្រង់ញ៉ាំងអ្នកច្រៀងឲ្យច្រៀង
 សរសើរវត្តវេឡារ៉ែនឲ្យខ្ញុំស្តាប់ ដោយឧបាយក្នុងការអនុគ្រោះ
 ចំពោះខ្លួនខ្ញុំ ដូច្នោះថា ពួកយើងសម្គាល់ថា បុគ្គលណាមិន
 ឃើញ នូវវត្តវេឡារ៉ែន ជាទីរីករាយ ជាលំនៅនៃព្រះសុគតទេ
 នន្ទនឧទ្យាន ក៏ឈ្មោះថាបុគ្គលនោះមិនឃើញដែរ ។ វត្តវេឡា-
 រ៉ែន ជាទីរីករាយដ៏ក្រៃលែង របស់ប្រជាជន បុគ្គលណាបាន
 ឃើញហើយ ឧទ្យានឈ្មោះនន្ទនៈ ជាទីរីករាយដ៏ក្រៃលែង
 របស់សម្តេចអមវិន្ទ្រាធិរាជ ក៏ឈ្មោះថាបុគ្គលនោះ ឃើញ
 ហើយដែរ ។ ពួកទេវតាលះបង់នន្ទនឧទ្យាន ចុះមកលើផ្ទៃ
 ផែនដី បានឃើញវត្តវេឡារ៉ែនជាទីរីករាយហើយ ក៏អស្ចារ្យ
 ចំឡែក មិនឆ្កែតក្នុងការមើល ។ វត្តវេឡារ៉ែននេះ កើតឡើង
 ដោយបុណ្យព្រះរាជា ដែលស្ថិតស្ថានហើយ ដោយបុណ្យ
 របស់ព្រះពុទ្ធ នរណាឡើយអាចពោល នូវការសន្សំគុណ
 របស់វត្តវេឡារ៉ែន ដោយសព្វគ្រប់បាន ។

អដ្ឋមំ ខេមាថេរិយាបទានំ

តំ សុត្វា រណសមិទ្ធិ	មម សោតមនោហារំ
ទដ្ឋកាមា តមុយ្យានំ	រញ្ញោ អាពោចយី តទា ។
មហាតា បរិវារេន	តទា មំ ^(១) សោ មហីបតិ
សម្បុសេសិ ^(២) តមុយ្យានំ	ទស្សនាយ សមុស្សុកំ ។
កច្ច បស្ស មហាកោតេ	រំនំ នេត្តរសាយនំ
យំ សទា ភាតិ សិរិយា	សុកតាការណុរញ្ញិតំ ។
យទា ច បិណ្ណាយ មុនិ	តិរិព្វជប្បត្តមំ
បរិដ្ឋោហំ តទាយេវ	រំនំ ទដ្ឋមុចាតមី ។
តទា តំ សម្មល្បរំនំ ^(៣)	នាណកមរកុដ្ឋិតំ
កោតិលាតីតសហិតំ	មយ្យរកណនច្ចិតំ ។
អប្បសទ្ធមនាតិណ្ណំ	នាណចដ្ឋមភូសិតំ
កុដិមណ្ឌបសង្កិណ្ណំ	យោគីរិវិរាជិតំ ^(៤) ។

១ ម. ច ។ ២ ឱ. សម្បាបេសិ ។ ម. មំ បេសេសិ ។ ៣ ឱ. ដុល្លបរំនំ ។ ម. ដុល្លរិបិទំ ។
 ៤ ឱ. ម. យោ គីរិវិរាជិតំ ។

ខេមាថេរិយាបទាន ទី ៨

គ្រានោះ ខ្ញុំឮនូវសមិទ្ធិនៃវត្តវេឡុវ៉ាន ជារឿងនាំមកដល់
 ត្រចៀកនិងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមានប្រាថ្នាចង់ទៅមើលឧទ្យាននោះ
 ទើបក្រាបទូលព្រះរាជា ។ គ្រានោះ ព្រះរាជាម្ចាស់ផែនដី
 អង្គនោះ ទ្រង់បញ្ជូនខ្ញុំដែលកំពុងខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីទៅមើល
 ឧទ្យានដោយបរិវារច្រើន ដោយព្រះបន្ទូលថា ម្ចាស់នាងមាន
 កោតៈច្រើន ព្រៃណាដែលគេត្រេកអរហើយ ដោយពន្លឺ
 ព្រះសុគត រមែងភ្លឺដោយសិរីគ្រប់កាលទាំងពួង ចូរនាងទៅ
 ចុះ ចូរនាងមើលព្រៃនោះ ដែលជាទីត្រេកអរនៃភ្នែក ។
 ព្រះមុនីសម្ពុទ្ធ ស្តេចទៅកាន់បុរីដ៏ឧត្តម ឈ្មោះគិរិពូជៈ ដើម្បី
 បិណ្ឌបាត ក្នុងកាលណា ខ្ញុំក៏ចូលទៅមើលវត្តវេឡុវ៉ាន ក្នុង
 កាលនោះ ។ គ្រានោះ វត្តវេឡុវ៉ាននោះ មានដើមឈើរីក
 ផ្កាស្កុះស្កាយ ដែលទ្រហឹងដោយភមរជាតិផ្សេងៗ ប្រកប
 ដោយចម្រៀងនៃសត្វតារាវេ ដែលពួកក្លោកកំពុងពងពេន ។
 វត្តវេឡុវ៉ាន ជាវត្តមានសំឡេងតិច មិនកុះករដោយមនុស្ស
 ស្អិតស្អាងដោយទីចង្រ្កមផ្សេង ។ មានកុដិនិងមណ្ឌបរៀបជា
 ជួររៀងរាយ ដែលយោគីរីបុរសគួរត្រេកអរដ៏រិសេស ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

វិចរន្តិ អមញ្ញិស្សំ	សផលំ នយនំ មមំ ^(១)
តទាមិ ^(២) តរុណំ ភិក្ខុំ	យុត្តំ ទិស្វា វិចិន្តយី ។
ន្នៀទិសេមិ រនេ ^(៣) រម្មេ	បិតោយំ នរយោព្វនេ
វសន្តមិវ កាន្តេន	រូបេន សុសមន្ធិតោ ។
និសិទ្ធោ រុក្ខមូលម្ហិ	មុណ្ណោ សង្ឃាជិចារុតោ
ណាយតេ វតយំ ភិក្ខុំ	ហិត្វា វិសយនំ រតី ។
ននុ ឆាម កហដ្ឋេន	កាមំ ភុត្វា យថាសុខំ
បច្ឆា ជិណ្ណាន ធម្មោយំ	ចរិតញោ សុភទ្ធកោ ។
សុញ្ញកន្តិ វិទិត្វាន	កន្ធកេហំ វិជាលយំ
ឧបេត្វា ជិនមទក្ខិ	ឧទយន្តំវ កាការំ ។
ឯកកំ សុខមាសីនំ	វីជមាណំ វិត្តិយា
ទិស្វានេវំ វិចិន្តសី	ឆាយំ លូខោ នវាសកោ ។

១ ឱ. ម. មម ។ ២ ឱ. ម. តត្ថាបិ ។ ៣ ឱ. បវនេ ។ ម. វិបិនេ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កាលខ្ញុំដើរទៅ បានសម្គាល់ឃើញថា ភ្នែករបស់ខ្ញុំ ប្រកប
ដោយផល ក្នុងគ្រានោះ ខ្ញុំបានឃើញភិក្ខុកំលោះមួយរូបជា
អ្នកព្យាយាម ខ្ញុំគិតថា ភិក្ខុនេះបិតនៅក្នុងព្រៃគួររីករាយបែប
នេះ ប្រកបដោយរូបជាទីត្រេកអរ ហាក់ដូចជារូបកាលនៅក្នុង
វ័យក្មេង ។ យី ! ភិក្ខុត្រងោលនេះ ឃុំសង្ឃាដ៏អង្គុយពិនិត្យ
ទៀបគល់ឈើ លះបង់នូវតម្រកដែលកើតអំពីអារម្មណ៍ ។
ធម៌នេះ ជាធម៌ដ៏ល្អ ក្រែងគ្រហស្ថចាស់ទុំ បរិភោគកាមសុខ
តាមសប្បាយ គប្បីប្រព្រឹត្តក្នុងកាលខាងក្រោយទេឬ ។ ខ្ញុំ
ដឹងច្បាស់ថា ព្រៃនេះស្ងាត់ ហើយចូលទៅកាន់គន្ធកុដិជា
លំនៅព្រះជិនស្រី បានឃើញព្រះជិនស្រី ដូចជាព្រះអាទិត្យ
កំពុងរះឡើង ។ ខ្ញុំបានឃើញព្រះអង្គ គង់ជាសុខតែមួយ
ព្រះអង្គ ដែលស្រីដ៏ប្រសើរកំពុងបក់ថ្វាយ ហើយគិត យ៉ាងនេះ
ថា ព្រះជិនស្រីនេះ ជាបុគ្គលប្រសើរជាងជន មិនសៅហ្មងទេ ។

អដ្ឋមំ ខេមាថេរិយាបទានំ

សា កញ្ញា កណកាភាសា	បទុមាននលោចនា
ពិម្ពោន្តិ កុន្ធទស្សនា	មនោនេត្តវសាយនា ។
ហេមនោលា សុវេនា	កមលាការសុត្តនិ ^(១)
វេទិមជ្ឈា វសោណី	រម្មោ ^(២) ចារុក្ខសនា ។
រត្តុសកុបសម្បាណា ^(៣)	នីលមជ្ឈនិវាសនា
អតប្បនេយ្យរូបេន	សព្វាករណមណ្ឌិតា ^(៤) ។
ទិស្វា តមេរំ ចិន្តេសី	អហោយមតិរូបិដី
ន មយានេន នេត្តេន	ទិដ្ឋបុព្វា កុណាចនំ ។
តតោ ជរាភិក្ខុតា សា	វិវណ្ណា វិកតាននា
ធិន្ធទន្តា ^(៥) សេតសិរា	សលាលា វេនាសុចិ ។

១ ឱ. វេសវនា កលសាការសុត្តនី ។ ម. ភសវនា កលិកាការសុត្តនី ។ ២ ម. វេទិមជ្ឈា
វសុសោណី រម្មោរុ ។ ៣ ឱ. រត្តុសកសុសំរិតា ។ ៤ ឱ.ម. ហាសការវេសមន្ទិតា ។ ៥ ឱ.
សិនទន្តា ។ ម. ភិន្ទទន្តា ។

ខេមាថេរិយាបទាន ទី ៨

នាងកញ្ញានោះ មានរស្មីដូចមាស មានមាត់និងភ្នែក ដូច
ត្របកផ្កាឈូក មានបបូរមាត់ក្រហម មានមុខស្រស់បស់
ជាទីត្រេកអរនៃចិត្តនិងភ្នែក ។ មានដងខ្លួនល្អ មានសម្បុរដូច
មាស មានមាត់ល្អ មានស្តួនល្អ មានអាការដូចផ្កាឈូក
មានពាក់កណ្តាលដងខ្លួនមូលក្តី មានត្រតាកល្អ មានភ្លៅ
គួរជាទីត្រេកអរ មានគ្រឿងស្អិតស្អាងល្អ ។ មានសំពត់
បង់លើស្មាពណ៍ក្រហម មានសំពត់សម្លៀកសាច់មីដ្ឋទាំង
មានពណ៍ខៀវ ជាកញ្ញាប្រដាប់ដោយអាករណៈគ្រប់បែប
ដោយសភាពគួរមើលមិនចេះឆ្កែត ។ លុះខ្ញុំឃើញយ៉ាងនេះ
ហើយ ទើបគិតថា ឱហ្ន៎ ស្រីនេះមានរូបល្អណាស់ តាំង
ពីកាលណាមក អញមិនដែលឃើញ ដោយភ្នែកនេះទេ ។
លំដាប់នោះ ស្រីនោះត្រូវជរាគ្របសង្កត់ ទៅជាមានសម្បុរ
ប្លែក មានមាត់រៀច មានធ្មេញបាក់ មានក្បាលស្កូវព្រោង
មានមាត់កខ្វក់ ប្រកបដោយទឹកមាត់ ហៀរកក្លាក់ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

សង្ខត្តកណ្ណោ សេតក្ខី	លម្ហាសុភបយោធរា
វេលីវិតតសព្វង្គី ^(១)	សិរាវិតតទេហិដី ។
នតង្គី ^(២) ទណ្ឌាទុតិយា	ឧបណ្ណបណ្ណាកា កិសា ^(៣)
បវេធមាណា បតិកា	និស្សសង្ខី មហំ មហំ ^(៤) ។
តតោ មេ អាសិ សំវេកោ	អព្វតោ លោមហំសនោ
ធិរត្ត រូបំ អសុចិ	រមន្តេ យត្ត ពាលិសា ^(៥) ។
តទា មហាការុណិកោ	ទិស្វា សំវិត្តមានសំ
ឧទក្កចិត្តោ សុមនោ ^(៦)	ឥមា កាថា អភាសថ ។
អាតុរំ អសុចិ បូតិ	បស្ស ខេមេ សមុស្សយំ
ឧត្សរន្តំ បត្សរន្តំ	ពាលានំ អភិនទ្ធិតំ ។
អសុកាយ ចិត្តំ កាវេហិ	ឯកក្កំ សុសមាហិតំ
សតិ កាយកតា ត្យត្ត	និព្វិទាពហុលា ភវ ។

១ ម. វិលីវិតសព្វង្គី ។ ២ ម. នតង្គា ។ ៣ ឱ. ឧប្បាសុឡិកតា កិសា ។ ម. ឧប្បាសុលិកា កិសិកា ។ ៤ ឱ. ម. មុហំ មុហំ ។ ៥ ម. ពាលិយា ។ ៦ ម. សុគតោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

មានស្លឹកត្រចៀកខ្នុរ មានភ្នែកសល្អក់ មានស្ពានមិនល្អស្វិតយុវ-
 យារ មានអវយវៈទាំងអស់ជ្រួញជ្រើវ មានសាច់រទុះ មានរាង
 កាយរវាមដោយសរសៃ ។ មានខ្នងកោង មានឈើច្រត់ជាគម្រប់
 ពីរ មានសម្បុរលឿង ស្នែកស្នាំង ស្នាំងស្អម ញាប់ញ័រ
 ចំប្រប់ ដួលដេកស្រតឹក ដកដង្ហើមផ្លិត ។ ។ លំដាប់នោះ ខ្ញុំ
 មានសេចក្តីសង្វេគដ៏ចំឡែក ជាគ្រឿងព្រឺព្រួចរោមថា ថ្វីយពួក
 ជនពាលតែងរីករាយចំពោះរូបណា រូបនោះជារបស់មិនស្អាត ។
 ក្នុងកាលនោះឯង ព្រះបរមសាស្តា ប្រកបដោយមហាករុណា
 ឃើញខ្ញុំមានចិត្តសង្វេគ ព្រះអង្គក៏មានព្រះហឫទ័យរីករាយត្រេក
 អរ បានសម្តែងនូវគាថាទាំងនេះថា ម្នាលនាងខេមា ចូរនាង
 មើលគ្រោងកាយ ជារបស់ក្តៅ ជារបស់មិនស្អាត ជារបស់ស្អុយ
 រលួយ ដែលហូរខ្ពុរចុះខ្ពុរចេញ ដែលមានតែពួកជនពាលទេ
 ត្រេកត្រអាល ។ នាងចូរអប់រំចិត្ត ដោយអសុភសញ្ញា ឲ្យជា
 ចិត្តមានអារម្មណ៍មូលតែមួយ ឲ្យជាសមាធិចិត្តដ៏ល្អ ចូរនាងមាន
 កាយគតាសតិចុះ ចូរនាងច្រើនដោយនិព្វិទានុបស្សនាចុះ ។

អដ្ឋមំ ខេមាថេរិយាបទានំ

យថា ឥទំ តថា ឯតំ	យថា ឯតំ តថា ឥទំ
អដ្ឋត្តញ្ច ពហិទ្ធា ច	កាយេ ឆន្ទំ វិរាជយ ។
អនិមិត្តញ្ច កាវេហិ	មាណុសយ បដ្ឋហ ^(១)
តតោ មាណកិសមយា	ឧបសន្តា ចរិស្សសិ ។

យេ រាគវត្តានុបតន្តិ សោតំ

សយំ កតំ មក្កដកោវ ជាលំ

ឯតម្បិ នេត្វាន បរិព្វជន្តិ

អនបេត្តិដោ កាមសុខំ បហាយ ។

តតោ កល្មិតិកតំ មំ	ញត្វាន នរសារថិ
មហានិទានំ ទេសេសិ	សុត្តន្តំ វិណយាយ មេ ។

១ ឱ. ម. មារានុសយមុដ្ឋហ ។

ខេមាថេរិយាបទាន ទី ៨

រូបនេះ យ៉ាងណា សរីរៈនៃនាងនុ៎ះ ក៏យ៉ាងនោះ សរីរៈនៃ
 នាងនុ៎ះ យ៉ាងណា រូបនេះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ នាងចូរបន្យាត់
 នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ក្នុងកាយទាំងខាងក្នុងនិងខាងក្រៅចេញ ។
 មួយទៀត ចូរនាងអប់រំនូវអនិមិត្តសមាធិ លះបង់ចោល
 នូវមាណុស័យ តពីនោះ នាងនឹងបានជាបុគ្គលស្ងប់ ព្រោះ
 យល់ច្បាស់នូវមាណុស័យ ។

ពួកជនណា ដែលត្រេកអរដោយរាគៈ រមែងធ្លាក់
 ទៅកាន់ខ្សែគឺតណ្ហា ដូចជាសត្វពឹងពាងដែលជាប់នឹង
 បណ្តាញ ដែលខ្លួនឯងធ្វើ លុះតែពួកជនទាំងនោះ ជា
 អ្នកមិនមានអាស័យ កាត់នូវខ្សែគឺតណ្ហានុ៎ះ លះបង់នូវ
 កាមសុខហើយ ទើបចេញបួសបាន ។

លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ជានរសារថី ជ្រាប
 ច្បាស់នូវខ្ញុំថា ជាអ្នកមានចិត្តស្រួល ក៏ទ្រង់សម្តែងនូវមហា-
 និទានសូត្រ ដើម្បីបន្ទោបង់ (នូវកិលេស) របស់ខ្ញុំ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

សុត្វា សុត្តន្តសេដ្ឋនំ	បុព្វសញ្ញាមនុស្សរឹ
តត្ថដ្ឋិតារហំ សន្តិ	ធម្មចក្កំ វិសោធជយី ។
និបតិក្វា មហោសិស្ស	ចានមូលម្ហិ តារទេ
អច្ចយំ ទេសនត្តាយ	ឥមំ រចនមព្រី ។
នមោ តេ សព្វទស្សារិ	នមោ តេ ករុណាលយ ^(១)
នមោ តេ តិណ្ណសំសារ	នមោ តេ អមតប្បទ ^(២) ។
ទិដ្ឋិតហានបក្ខន្តា ^(៣)	កាមរាគវិមោហិតា
តយា សម្មា ឧចាយេន	វិជីតា វិនយេ រតា ។
អទស្សនេន វិហិតា ^(៤)	តាទិសានំ មហោសិនំ
អនុកោន្តិ មហាទុក្ខំ	សត្តា សំសារសាគរេ ។

១ ឱ. ករុណាលយ ។ ម. ករុណាករ ។ ២ ឱ. អមតប្បទ ។ ៣ ឱ. ទិដ្ឋិតហានបក្ខន្តា ។
 ម. ទិដ្ឋិតហានបក្ខន្តា ។ ៤ ឱ. វិភោតា ។ ម. វិយោតា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

លុះខ្ញុំបានស្តាប់នូវព្រះសូត្រ ដ៏ប្រសើរនោះហើយ ក៏រលឹក
 ឃើញនូវសញ្ញាក្នុងកាលមុន ខ្ញុំបិតនៅក្នុងទីនោះ បានជម្រះ
 នូវធម្មចក្កគឺសោតាបត្តិផល ជាគុណដ៏ស្ងប់ ។ ខ្ញុំក្រាបចុះ
 ទៀបបាទមូលនៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាមហេសី ក្នុងខណៈនោះភ្លាម
 បានពោលពាក្យនេះ ដើម្បីសម្តែងទោសថា បពិត្រព្រះអង្គ
 ទ្រង់ឃើញនូវហេតុទាំងពួង (ខ្ញុំម្ចាស់) សូមនមស្ការចំពោះ
 ព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គទ្រង់មានករុណាជាលំនៅ (ខ្ញុំម្ចាស់)
 សូមនមស្ការចំពោះព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គទ្រង់មានសង្សារឆ្លង
 ហើយ (ខ្ញុំម្ចាស់) សូមនមស្ការចំពោះព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គ
 ទ្រង់ឲ្យនូវអមតធម៌ (ខ្ញុំម្ចាស់) សូមនមស្ការចំពោះព្រះអង្គ ។
 ពួកជនដែលស្ទុះទៅកាន់ព្រៃស្អាត គឺទិដ្ឋិ ដែលវង្វេងឈ្ងប់
 ក្នុងកាមរាគ ព្រះអង្គបានទូន្មានឲ្យត្រេកអរក្នុងវិន័យ ដោយ
 ឧបាយដ៏ប្រពៃ ។ ពួកសត្វដែលឃ្នាង ចាកប្រយោជន៍
 ព្រោះមិនបានជួបប្រទះ នូវព្រះមហេសី ដែលប្រាកដដូចជា
 ព្រះអង្គទេ រមែងរងសេចក្តីទុក្ខធំ ក្នុងសាគរគឺសង្សារ ។

អដ្ឋមំ ខេមាថេរិយាបទានំ

យទាហំ លោកសរណំ	អរណំ មរណាន្តកំ ^(១)
នាទ្ធសាមិ មធុរត្តំ ^(២)	ទេសេស្សាមិ ^(៣) តមច្ចយំ ។
មហាហិតំ វរទ្ធានំ ^(៤)	អហិតោតិ វិសង្កិតា
នោបេសី រូបនិរតា	ទេសេស្សាមិ តមច្ចយំ ។
តទា មធុរនិក្ខេបសោ	មហាការុណាកោ ជិដោ
អរោច តិដ្ឋ ខេមេតិ	សិញ្ញោ អមតេន មំ ។
តទា បណាម្ម សិរសា	កត្វា ច ទំ បទក្ខិណំ
កត្វា ទិស្វា នរបតី	តមំ វចនមព្រី ។
អហោ សម្មា ឧទាយោ តេ	ចិន្តិតោយមវិន្ទម
វនទស្សនកាមាយ	ទិដ្ឋោ ទិព្វនថោ ^(៥) មុនិ ។

១ ម. អរណាន្តកំ ។ ២ ឱ. មទ្ធុរដ្ឋំ ។ ម. អទ្ធុរដ្ឋំ ។ ៣ ឱ. ទេសយាមិ ។ ៤ ឱ. មហាហិតំ
តំ វរទំ ។ ម. មហាហិតំ វរទនំ ។ ៥ ម. និព្វានតោ ។

ខេមាថេរិយាបទាន ទី ៨

ក្នុងកាលណា ខ្ញុំមិនបានឃើញព្រះពុទ្ធជាទីពឹងរបស់សត្វលោក
 ព្រះអង្គមិនមានកងកិលេស ដល់នូវទីបំផុតនៃមរណៈ ខ្ញុំនឹង
 សម្តែងទោសនោះ មានអត្ថដ៏ពិរោះ ក្នុងកាលនោះ ។ ខ្ញុំព្រះ
 អង្គឥតមានរង្សៀស ចំពោះព្រះពុទ្ធ ព្រះអង្គមានប្រយោជន៍ធំ
 ឲ្យនូវគុណដ៏ប្រសើរថា ព្រះអង្គឥតប្រយោជន៍ ដូច្នោះឡើយ
 ខ្ញុំជាអ្នកត្រេកអរក្នុងរូប ទើបមិនបានចូលមកគាល់ព្រះអង្គ ខ្ញុំនឹង
 សូមសម្តែង នូវទោសនោះ ។ កាលនោះ ព្រះពុទ្ធជិនស្រី
 មានសំឡេងពិរោះ ប្រកបដោយមហាករុណា ស្រោចខ្ញុំដោយ
 ទឹកគឺអម្រឹត ហើយបានត្រាស់ថា ម្ចាស់នាងខេមា ចូរនាង
 ឈប់សិន ។ ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំឱនប្រណាម្យដោយត្បូង ធ្វើ
 ប្រទក្សិណចំពោះព្រះអង្គហើយ ទើបដើរចេញទៅ លុះខ្ញុំឃើញ
 ព្រះនរេបតីហើយ ខ្ញុំពោលពាក្យនេះថា បពិត្រព្រះអង្គទូន្មាននូវ
 សត្រូវ ឱហ្ន៎ ! ឧបាយនេះ ព្រះអង្គទ្រង់ព្រះចិន្តាហើយ ដោយ
 ប្រពៃ បពិត្រព្រះអង្គជាអ្នកប្រាជ្ញ ការរំលត់ (កិលេស) ដែលខ្ញុំ
 ម្ចាស់ ប្រាថ្នាដើម្បីមើលនូវវត្ថុវេឡូវនៃ ក៏បានឃើញហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

យទិ តេ រុច្ចតេ រាជា	សាសនេ តស្ស តាទិដោ
បព្វទិស្សាមិ រូបេហំ	និព្វិដ្ឋា មុនិ កាលិណា ^(១) ។

ទុតិយំ ភាណវំ ។

អញ្ចាលី បក្កហេត្វាន	តទាហា ស មហីបតិ
អនុជាទាមិ តេ កន្ទេ	បព្វដ្ឋា តវ សិដ្ឋតុ ។
បព្វដ្ឋិត្វា តទា ចាហំ	សត្តមាសេ ឧបដ្ឋិតេ
ទីចោទយញ្ច ភេទញ្ច	ទិស្វា សំវិត្តមានសា ។
និព្វិដ្ឋា សព្វសដ្ឋារេ	បច្ចយាការកោវិទា
ចតុរោយេ អតិក្កម្ម	អរហត្តំ អចាបុណី ។
ឥទ្ធិយា ^(២) ច វសី អាសី	ទិញាយ សោតទាតុយា
ចេតោបរិយញ្ញាណស្ស	វសី ចាបិ ភវាមហំ ។

១ ម. និព្វិដ្ឋា មុនិ បាទិនា ។ ២ ម. ឥទ្ធិសុ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បពិត្រព្រះរាជា បើព្រះអង្គទ្រង់សព្វព្រះរាជហឫទ័យ ចំពោះ
 សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ជាបុគ្គលនឹងជឿនោះ បពិត្រព្រះអង្គ
 ជាអ្នកប្រាជ្ញ ខ្ញុំម្ចាស់ជាអ្នកនឿយណាយក្នុងរូប ដោយព្រះ
 វាចា នឹងសូមបួសក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។

ចប់ ភាណវារៈ ទី ២ ។

កាលនោះ ព្រះរាជា ជាម្ចាស់ផែនដី ផ្តង់អញ្ជូលីត្រាស់ថា
 ម្ចាស់នាងដ៏ចម្រើន ខ្ញុំអនុញ្ញាតឲ្យនាង សូមបព្វជ្ជារបស់
 នាងសម្រេចចុះ ។ ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំបួសរួចហើយ លុះ
 ដល់ខែ ៧ ប្រាកដហើយ ខ្ញុំបានឃើញនូវការកើតឡើង
 និងការបែកធ្លាយនៃប្រទេស ហើយក៏មានចិត្តតក់ស្លុតរន្ធត់ ។
 ខ្ញុំជាអ្នកនឿយណាយ ក្នុងសង្គ្រាមទាំងពួង ធ្វើវិទ្ធាសក្នុង
 បច្ចុប្បន្នការ កន្លងផុតនូវឱយៈទាំង ៤ ហើយបាននូវភាព
 នៃខ្លួនជាព្រះអរហន្ត ។ ខ្ញុំជាស្រីស្អាតក្នុងប្រទ្វិផង ក្នុងទិព្វ-
 សោតធាតុផង ជាអ្នកស្អាតក្នុងចេតោបរិយញ្ញាណផង ។

អដ្ឋមំ ខេមាថេរិយាបទានំ

បុព្វេនិវាសំ ជាធាមិ	ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ
សព្វាសវា បរិក្ខីណា	នត្តិទានិ បុនព្ពហោ ។
អត្ថធម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
បរិសុទ្ធិំ មមំ ញាលាំ	ឧប្បន្នំ ពុទ្ធសាសនេ ។
កុសលាហំ វិសុទ្ធិសុ	កថាវត្ថុវិសារទា
អភិធម្មនយញ្ញ ច	វសិប្បត្តាម្ហិ សាសនេ ។
តតោ តោរណាវត្ថុស្មី	រញ្ញោ កោសលសាមិទា
បុច្ឆិត្វា និបុណោ បញ្ញោ	ព្យាករោន្តិ យថាកថំ ^(១) ។
តទា ស រាជា សុកតំ	ឧបសង្កម្ម បុច្ឆថ
តថេវ ពុទ្ធា ព្យាកាសិ	យថា តេ ព្យាកតា មយា ។
ដិលោ តស្មី កុណោ តុដ្ឋោ	ឯតទក្កេ បបេសិ មំ
មហាបញ្ញនមក្កាតិ	ភិក្ខុនីនំ នរុត្តមោ ។

១ ម. តថំ ។

ខេមាថេរិយាបទាន ទី ៨

ខ្ញុំដឹងនូវបុព្វេនិវាសៈ ទាំងទិព្វចក្ខុក៏ខ្ញុំបានជម្រះហើយ អាសវៈ
 ទាំងអស់របស់ខ្ញុំ អស់រលីងហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីទៀត
 មិនមានទេ ញាណរបស់ខ្ញុំ ដ៏បរិសុទ្ធ ក្នុងអត្ត ធម៌ និរុត្តិ
 និងបដិសាណ កើតឡើងហើយក្នុងពុទ្ធសាសនា ។ ខ្ញុំជាស្រី
 រាងវែកក្នុងវិសុទ្ធិទាំងឡាយផង ក្លៀវក្លាក្នុងកថាវត្ថុទាំងឡាយ
 ផង ស្គាល់ន័យក្នុងអភិធម្មផង ដល់នូវការស្ងាត់ក្នុងសាសនា
 ផង ។ លំដាប់នោះ ខ្ញុំដែលព្រះរាជាម្ចាស់ដែនកោសល
 ទ្រង់សាកសួរទៀបទីក្លោងទ្វារ ក៏ដោះនូវប្រស្នាទាំងឡាយ
 ដ៏ល្អិត តាមសេចក្តីពិត ។ គ្រានោះ ព្រះរាជានោះ ទ្រង់
 ចូលទៅគាល់ព្រះសុគតហើយទូលសួរ ឯព្រះពុទ្ធ ក៏ទ្រង់
 ដោះស្រាយ ដូចខ្ញុំបានដោះស្រាយប្រស្នាទាំងនោះដែរ ។
 ព្រះជិនស្រី ព្រះអង្គជាបុគ្គលឧត្តមជាងជន ត្រេកអរចំពោះ
 គុណនោះ ហើយតាំងខ្ញុំក្នុងទីជាឯតទគ្គៈថា ខេមាកិក្ខុនីនេះ
 ប្រសើរផុតជាងកិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលមានប្រាជ្ញាច្រើន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ ភវា សព្វេ សម្មហតា
 ធាតីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា វិហារមិ អនាសវា ។
 ស្វាគតំ វត មេ អាសិ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
 តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
 បដិសម្ពិទា ចតស្សោ វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
 ឆន្ទកិញ្ញា សច្ចិកតា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
 ឥត្ថំ សុទំ អាយស្មា ខេមា ភិក្ខុនី ឥមា កាថា-
 យោ អកាសិត្តាតិ ។

ខេមាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

នវមំ ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទានំ

[១៧] ភិក្ខុនី ឧប្បលវណ្ណា ឥទ្ធិយា ចារមី កតា
 វដ្ឋិត្វា សត្តនោ ចានេ ឥមំ វចនមព្រិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំ
 គាស់រំលើងចោលហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមានអាសវៈ ព្រោះ
 បានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំ
 មកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិព្រះពុទ្ធជាបុគ្គលប្រសើរ វិជ្ជា
 ៣ ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបាន
 ធ្វើហើយ ។ បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦
 នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនារបស់ព្រះ-
 ពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះខេមាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថាទាំងនេះ
 ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ ខេមាថេរិយាបទាន ។

ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទាន ទី ៩

[១៧] ឧប្បលវណ្ណាកិក្ខុនី ដល់នូវត្រើយនៃបូទី បាន
 ថ្វាយបង្គំព្រះបាទាព្រះសាស្តា ហើយពោលនូវពាក្យនេះថា

នវមំ ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទានំ

និទិណ្ណា ជាតិសំសារំ	បត្តាហំ អចលំ បទំ
សព្វទុក្ខំ មយា ទីលំ	អាពោចេមិ មហាមុនិ ។
យាវតា បរិសា អត្ថិ	បសន្នា ជិនសាសនេ
យេសព្វា ^(១) មេបរាជោត្ថិ	ខមន្តុ ជិនសម្មុខា ។
សំសារេ សំសរន្តា មេ	ខលិតំ មេ សចេ ភវេ
អាពោចេមិ មហារីរ	អបរាទំ ខមស្សុ មេ ^(២) ។
ឥទ្ធិញ្ចាមិ និទស្សេហិ	មម សាសនការិកេ
ចតស្សោ បរិសា អន្ធិ	កង្ខំ ធិន្ទាហិ យាវតា ។
ដីតា តុយ្ហំ មហារីរ	បញ្ញវន្ត ជុតិទ្ធវ
ពហុព្វា ទុក្ខំ កម្មំ	កតំ មេ អតិទុក្ខំ ។

១ ឱ. យេសព្វោ ។ ២ ឱ. តំ ។

ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទាន ទី ៩

បពិត្រព្រះមហាមុនី ខ្ញុំម្ចាស់ឆ្ងល់ផុត នូវជាតិសង្សារហើយ
 ដល់នូវព្រះនិព្វាន ជាទីមិនកម្រើក ខ្ញុំម្ចាស់សូមក្រាបទូលនូវ
 ទុក្ខទាំងពួង របស់ខ្ញុំម្ចាស់ដែលអស់ហើយ ។ ពួកបរិស័ទទាំង-
 ប៉ុន្មាន ជ្រះថ្លាក្នុងសាសនានៃព្រះជិនស្រី កំហុសរបស់ខ្ញុំ
 ម្ចាស់ មានចំពោះពួកជនណា សូមពួកជននោះ អត់ទោស
 ក្នុងទីចំពោះព្រះកត្តនៃព្រះជិនស្រីឲ្យទាន ។ បពិត្រព្រះអង្គ
 ជាមហារីបុរស ខ្ញុំម្ចាស់កំពុងអន្ទោលទៅក្នុងសង្សារ បើខ្ញុំ
 ម្ចាស់មានសេចក្តីភ្នាក់ភ្នាំង ខ្ញុំម្ចាស់សូមអង្វរ សូមព្រះអង្គ
 អត់ទោសចំពោះកំហុសនៃខ្ញុំម្ចាស់នោះ ។ ម្នាលនាងអ្នកធ្វើ
 តាមសាសនារបស់តថាគត បើដូច្នោះ ចូរនាងសម្តែងនូវប្បទិ
 ចុះ ចូរនាងញ៉ាំងបរិសទ៍ទាំង ៤ ឲ្យកាត់នូវសេចក្តីសង្ស័យ
 ទាំងប៉ុន្មាន ក្នុងថ្ងៃនេះចុះ ។ បពិត្រព្រះអង្គជាមហារីបុរស
 ទ្រង់មានបញ្ញា ទ្រង់នូវសេចក្តីរុងរឿង ខ្ញុំម្ចាស់ជាជីតា
 របស់ព្រះអង្គ ចំណែកខាងអំពើដ៏ច្រើន ដែលគេកម្រធ្វើ
 បាន ខ្ញុំព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យជាអំពើ រឹតតែកម្រក្រៃលែង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឧប្បលស្សេវ មេ វណ្ណោ	នាមេនុប្បលនាមិកា
សា ដីតា តេ មហារី	ចានេ វជ្ជាមិ ចក្កុមា ។
រាហុលោ ច អហាញោ-	នេកជាតិសតេ ពហូ
ឯកស្មី សម្ពវេ ជាតា	សមាណនន្ទចេតសា ។
និព្វត្តិ ឯកតោ ហោតិ	ជាតិយា ចាបិ ឯកតោ
បច្ឆិមេ ភវសម្បត្តេ	ឧភយោ ^(១) នាមសម្ពវា ។
បុត្តោ ច រាហុលោ នាម	ដីតា ឧប្បលស្សយា
បស្ស រីរេ មម ឥទ្ធិ	ពលំ នស្សេមិ សត្តនោ ។
មហាសមុទ្ទេ ចតុរោ	បក្ខិមិ ហត្ថចាណិយំ ^(២)
តេលំ ហត្ថកតញោ ^(៣)	ទិទ្ធោ ^(៤) កោមារកោ យថា ។
ឧព្វត្តយិត្វា បបរី	បក្ខិមិ ហត្ថចាណិយំ ^(២)
ចិត្តមុញ្ញំ ^(៥) យថា នាម	លុញ្ញំ កោមារកោ យុវា ។

១ ឱ. ឧភោបិ ។ ២ ម. ហត្ថបាតិយំ ។ ៣ ឱ. វត្តិកតញោវ ។ ៤ ឱ. វេជ្ជោ ។ ៥ ឱ. ចិត្តបុញ្ញំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បពិត្រព្រះអង្គជាមហាវីរបុរស ទ្រង់មានបញ្ញាចក្ក សម្បុរ
 របស់ខ្ញុំម្ចាស់ដូចជាសម្បុរនៃផ្កាឧប្បល ខ្ញុំម្ចាស់មានឈ្មោះថា
 ឧប្បលវណ្ណា ជាធីតារបស់ព្រះអង្គ សូមថ្វាយបង្គំព្រះបាទា ។
 ព្រះរាហុលត្ថេរនិងខ្ញុំម្ចាស់ ធ្លាប់កើតក្នុងភពតៃម្ភយ អស់រយ
 នៃជាតិជាច្រើន ជាអ្នកមានចិត្តនិងច្នៃស្មើគ្នា ។ ការកើត
 ឡើងក្នុងទីជាមួយគ្នាក៏មាន ក្នុងជាតិជាមួយគ្នាក៏មាន លុះដល់
 បច្ចិមភព ជនទាំងពីរនាក់កើតដោយឈ្មោះ (ផ្សេងគ្នា) ។
 ព្រះរាជបុត្រ បានមកជាកុមារឈ្មោះរាហុល ខ្ញុំម្ចាស់បានមក
 ជាធីតាឈ្មោះឧប្បលវណ្ណា បពិត្រព្រះអង្គជាវីរបុរស សូម
 ព្រះអង្គទតឫទ្ធិនៃខ្ញុំម្ចាស់ចុះ ខ្ញុំម្ចាស់នឹងសម្តែងកម្លាំងថ្វាយ
 ព្រះសាស្តា ។ នាងឧប្បលវណ្ណា ដាក់មហាសមុទ្រទាំង៤
 លើផ្ទៃបាតដៃ ហាក់ដូចកូនក្មេងលេងប្រេង ដែលតាំង
 នៅលើបាតដៃ ។ នាងឧប្បលវណ្ណា ភ្លឺផែនដីដាក់លើ
 ផ្ទៃបាតដៃ ដូចជាក្មេងដំទង់ ដកនូវស្មៅយាបូងដំរិចិត្រ ។

នវមំ ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទានំ

ចក្កវាឡសមំ ចាលី	ធនយិត្វាន មត្តកេ
វស្សាបេត្វាន ធុសិតំ	នាណវណ្ណំ បុនប្បុនំ ។
ភូមិ ឧទុក្ខលំ កត្វា	ធម្មំ កត្វាន សក្ខំ
សិនេវុំ មុសលំ កត្វា	មទ្ធិ កោមារិកា ^(១) យថា ។
ដីតាហំ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស	នាមេនុប្បលស្សយា
អភិញ្ញាសុ វសីភូតា	តវ សាសនការិកា ។
នាណវិកុព្វនំ កត្វា	នស្សេត្វា លោកនាយកំ
នាមកោត្តំ បកាសេត្វា ^(២)	ចានេ វន្ទាមិ ចក្កុមា ។
ឥទ្ធិយា ច វសី ហោមិ	ទិព្វាយ សោតនាតុយា
ចេតោបរិយញ្ញាណស្ស	វសី ហោមិ មហាមុនេ ។
បុព្វេនិវាសំ ជានាមិ	ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ
សព្វាសវា បរិក្ខីណា	នត្តិនានិ បុនព្ពវោ ។

១ ឱ. បទកោមារិកា ។ ២ ឱ. ម. សំសារេត្វា ។

ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទាន ទី ៩

នាងឧប្បលវណ្ណា បាំងនូវបាតដៃស្មើចក្រវាឡ លើក្បាល
 ហើយញ៉ាំងគ្រាប់ភ្លៀង មានពណ៌ផ្សេងៗ ឲ្យធ្លាក់ចុះ ។
 នាងធ្វើផែនដីជាត្បាល ធ្វើក្រួសជាស្រូវ ធ្វើភ្នំសិរេរុជាអង្រែ
 ដូចក្មេងស្រីបុកស្រូវ ។ ខ្ញុំម្ចាស់ឈ្មោះឧប្បលវណ្ណា ជាធីតា
 របស់ព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ ជាអ្នកស្នាត់ក្នុងអភិញ្ញាទាំងឡាយ ជា
 អ្នកធ្វើតាមសាសនារបស់ព្រះពុទ្ធអង្គ ។ បពិត្រព្រះអង្គមាន
 បញ្ញាចក្ខុ ខ្ញុំម្ចាស់សូមធ្វើនូវវិកុព្វនប្បទិផ្សេង ៗ សម្តែងថ្វាយ
 ព្រះលោកនាយក ហើយប្រកាសនូវនាមនិងគោត្រ ទើប
 ថ្វាយបង្គំព្រះបាទាព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី ខ្ញុំម្ចាស់
 ជាអ្នកស្នាត់ក្នុងប្បទិផ្សេង ក្នុងទិព្វសោតណាតុប្បទិផ្សេង ជាអ្នក
 ស្នាត់ក្នុងចេតោបរិយញ្ញាណផង ។ ខ្ញុំម្ចាស់ដឹងនូវបុព្វេនិវាសៈ
 ទាំងទិព្វចក្ខុក៏ខ្ញុំម្ចាស់ជម្រះហើយ អាសវៈទាំងអស់ ក៏អស់
 រលីងហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីទៀត មិនមានទៀតទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

អត្ថធម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
ញាលំ មេ វិបុលំ សុទ្ធិំ	សភាវេន ^(១) មហេសិដោ ។
បុរិមាណំ ជិនក្កាណំ	សង្កមន្តេន ទស្សិតំ ^(២)
អធិការំ ពហុ មយ្ហំ	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនិ ។
យំ មយា បុរិមំ កម្មំ	កុសលំ សវ មេ ^(៣) មុនិ
តវត្តាយ មហារីរ	បុញ្ញំ ឧបចិតំ មយា ។
អភព្វដ្ឋានេ វដ្ឋេត្វា	បរិចាចេន្តោ ^(៤) អនាចារំ
តវត្តាយ មហារីរ	ចត្តំ មេ ^(៥) ដីវិតុត្តមំ ។
ទសកោដិសហស្សានិ	អនាសិ មម ដីវិតំ
បរិចត្តា ច មេ ហោមិ	តវត្តាយ មហាមុនិ ។

១ ឱ. បភាវេន ។ ២ ឱ. សង្កមន្តេ និទស្សិតំ ។ ម. សង្កមន្តេន ទស្សិតំ ។ ៣ ឱ. សំសវេ ។

៤ ម. វាយន្តិ ៥ ឱ. វត្តម្មេ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ញាណរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ ដ៏ទូលាយស្អាតក្នុងអត្ត ធម៌ និរុត្តិ និង
 បដិភាណ តាមសភាពរបស់ព្រះពុទ្ធជាមហេសី ។ បពិត្រព្រះ
 មហាមុនី ព្រះអង្គធ្លាប់សម្តែងនូវសង្រ្គាម ចំពោះព្រះជិនស្រីដ៏
 ប្រសើរទាំងឡាយក្នុងកាលមុន កិច្ចការដ៏ក្រៃលែងច្រើនយ៉ាង
 របស់ខ្ញុំម្ចាស់ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ព្រះអង្គ ។
 បពិត្រព្រះមហាមុនី អំពើណាមានក្នុងកាលមុន ដែលខ្ញុំម្ចាស់ធ្វើ
 ហើយ សូមព្រះអង្គ រលឹកនូវអំពើជាកុសលរបស់ខ្ញុំម្ចាស់នោះ
 បពិត្រព្រះមហាវីរបុរស បុណ្យដែលខ្ញុំម្ចាស់ សន្សំទុកហើយ
 ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះអង្គជាមហាវីរបុរស
 ខ្ញុំម្ចាស់វៀរ (នូវអំពើ) ក្នុងទីមិនគួរ ហើយបានទាត់ចោលនូវ
 អនាចារ ជីវិតដ៏ឧត្តម ដែលខ្ញុំម្ចាស់លះបង់ហើយ ដើម្បី
 ប្រយោជន៍ដល់ព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី ព្រះអង្គបាន
 ប្រទានជីវិតដល់ខ្ញុំម្ចាស់ អស់ ១០ ពាន់កោដិ ទាំងខ្លួនខ្ញុំម្ចាស់
 ដែលខ្ញុំម្ចាស់បានលះបង់ហើយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ព្រះអង្គ ។

នវមំ ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទានំ

តទាតិវិម្ពិតា សព្វា	សិរសាវ កតញ្ចសី
អវោចេយ្យ កតំ ^(១) អាសិ	អតុលិទ្ធិ បរក្កមា ។
សតសហស្សេ ឥតោ កប្បេ	នាគកញ្ញា អហំ តទា
វិមលា នាម នាមេន	កញ្ញាធំ សាធុសម្មតា ។
មហោរតោ មហានាតោ	បសន្នោ ជិនសាសនេ
បទុមុត្តរំ មហាតេជំ	និមន្តេសិ សសាវកំ ។
រតនមយព្វា មណ្ឌបំ	បល្ល័ង្កំ រតនាមយំ
រតនវាលុកាកិក្កិណ្ណំ	ឧបកោកំ រតនាមយំ ។
មក្កព្វា បដិយានេសិ ^(២)	រតនជជក្ខសិកំ
បច្ចុក្កន្ទាន សម្ពុទ្ធិ	វជ្ជន្តោ តុរិយេហិ សោ ។
បរិសាហិ ច ចត្វហិ	ជរតេ ^(៣) លោកនាយកោ
មហោរតស្ស ភវនេ	និសីទិ បរមាសនេ ។

១ ម. កថំ ។ ២ ឱ. បដិបាទេសិ ។ ៣ ឱ. បរិសាហិ ច ចត្វហិ បរតោ ។ ម. បរិសាហិ ចតស្សាហិ បរិតោ ។

ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទាន ទី ៩

គ្រានោះ បរិស័ទទាំងអស់ ស្ងប់ស្ងែងក្រែលែង ធ្វើអញ្ញាលី
 ដោយត្បូងពោលថា បពិត្រនាងម្ចាស់ សេចក្តីព្យាយាម
 មានប្បទិដ្ឋិមិនបាន ដែលនាងធ្វើហើយ តើដូចម្តេច ។

ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ កាលនោះខ្ញុំកើត
 ជាកញ្ញានៃនាគ ឈ្មោះនាងវិមលា ដែលគេសន្មតហៅថា
 ស្រីល្អ ជាងនាគកញ្ញាទាំងឡាយ ។ ពស់ធំឈ្មោះមហា-
 នាគ ជ្រះថ្លាក្នុងសាសនានៃព្រះជិនស្រី បាននិមន្តព្រះពុទ្ធ
 ព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ទ្រង់មានតេជះច្រើន ព្រមទាំងសារីក ។
 មហានាគនោះ បានរៀបចំនូវមណ្ឌប ជាវិការៈនៃកែវផង
 នូវបល្ល័ង្កជាវិការៈនៃកែវផង នូវគ្រឿងឧបភោគជាវិការៈនៃ
 កែវ ដែលលាយដោយខ្យាច់ជាវិការៈនៃកែវផង នូវផ្លូវ
 ដែលស្ថិតស្ថានដោយទង់ជ័យ ជាវិការៈនៃកែវផង ហើយ
 ប្រគំដោយតូរ្យតន្ត្រី ទទួលព្រះសម្ពុទ្ធ ។ ចំណែកខាងព្រះ
 លោកនាយក ដែលបរិស័ទទាំង ៤ បានហែហាមហើយ
 ទ្រង់គង់លើអាសនៈដ៏ប្រសើរ ក្នុងលំនៅនៃមហានាគ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

អន្តចានំ ខាទនីយំ	កោជនញ្ច ^(១) មហារហំ
វរំ វរញ្ច ចាទាសិ	នាករាជា មហាយសំ ^(២) ។
កុញ្ញិត្វាន ស សម្ពុទ្ធោ	បត្តេ ^(៣) ជោវិត្វា យោនិសោ
អនុមោទនីយំកាសិ	នាកកញ្ញា មហិទ្ធិកា ។
សព្វញ្ញំ ផុល្លិតំ ទិស្វា	នាកកញ្ញា មហាយសំ
បសន្នំ សត្តនោ ចិត្តំ	សុនិវន្ធិញ្ច ^(៤) មាទសំ ។
មមញ្ច ចិត្តមញ្ញាយ	ជលជុត្តមនាមកោ
តស្មី ខណោ មហារីរោ	ភិក្ខុនី ទស្សយិទ្ធិយា ។
ឥទ្ធិ អនេកា ទស្សេសិ	ភិក្ខុនី សា វិសារទា
បមោទិតា វេទជាតា	សត្តារំ ឯតទព្រី ។
អន្ធសាហំ ឥមា ឥទ្ធិ ^(៥)	សុមិតា ឥតរាយបិ
កមំ អហោសិ សា ជីវ	ឥទ្ធិយា សុវិសារទា ។

១ ឱ. ភោជនីយំ ។ ២ ឱ. មហាយសោ ។ ៣ ម. បត្តំ ។ ៤ ឱ. ម. សុនិពន្ធិញ្ច ។
 ៥ ឱ. ម. ឥមំ ឥទ្ធិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ស្តេចនាគបានថ្វាយនូវបាយទឹកផង នូវភោជនដែលគួរបរិ-
 ភោគមានថ្លៃច្រើនផង នូវពរដ៏ប្រសើរផង ចំពោះព្រះពុទ្ធទ្រង់
 មានយសធំ ។ លុះព្រះសម្ពុទ្ធនោះទ្រង់សោយហើយ ទ្រង់
 លាងបាត្រ ហើយធ្វើអនុមោទនា ដោយឧបាយនៃប្រាជ្ញាថា
 ចូរនាងនាគកញ្ញា មានប្បទិច្ចើនចុះ ។ នាងនាគកញ្ញាបាន
 ឃើញព្រះសព្វញ្ញពុទ្ធដែលទ្រង់ស្រស់បស់ មានយសច្រើន
 ចិត្តក៏ជ្រះថ្លាចំពោះព្រះសាស្តាផង ចិត្តក៏ប្រដិព័ទ្ធចំពោះព្រះ
 សាស្តាផង ។ ក្នុងខណៈនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធ ជាមហាវីរបុរស
 ព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ជ្រាបច្បាស់នូវចិត្តរបស់ខ្ញុំ ទ្រង់បង្ហាញនូវ
 ភិក្ខុនីដោយប្បទិ ។ ភិក្ខុនីនោះ ភ្ញៀវក្លា សម្តែងនូវប្បទិច្ចើន
 ប្រការ ខ្ញុំក៏រីករាយ ត្រេកអរ បានពោលពាក្យនេះ ចំពោះ
 ព្រះសាស្តាថា បពិត្រព្រះអង្គជាអ្នកប្រាជ្ញ ខ្ញុំម្ចាស់បានឃើញ
 ប្បទិទាំងនេះ ដែលរាប់ថាគ្រៃលែងជាងប្បទិឯទៀត ភិក្ខុនីនោះ
 ភ្ញៀវក្លាដោយប្បទិខ្លាំងម៉្លេះ តើដោយប្រការដូចម្តេច ។

នវមំ ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទានំ

ឱរសា មុខតោ ជាតា	ដីតា មម មហិទ្ធិកា
មមាណុសាសនីកាវា	ឥទ្ធិយា សុរិសារទា ។
ពុទ្ធស្ស រចនំ សុត្វា	តុដ្ឋា ឯវំ អរោចហំ ^(១)
អហំបិ តាទិសា ហោមិ	ឥទ្ធិយា សុរិសារទា ។
បមោទិតាហំ សុមនា	បត្តឧត្តមមាណសា
អនាគតម្ហិ អន្ធានេ	ន្នៀទិសា ហោមិ នាយក ។
មណីមយញ្ច បល្ល័ក្កិ	មណ្ឌាបញ្ច បកស្សំ
អន្ទចានេន ^(២) តប្បត្វា	សសជ្ឈំ លោកនាយកំ
នាតានំ បវំ បុប្ផំ	អរុណំ នាម ឧប្បលំ
វណ្ណំ មេ ន្នៀទិសំ ហោតុ	បូជេសី លោកនាយកំ ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណីដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តាវត្តិសំ អតញ្ចហំ ។

១ ឱ. តុដ្ឋា ឯវំ បត្តេសហំ ។ ម. ឯវំ មហោសហំ តទា ។ ២ ឱ. ម. មហាជនេន ។

ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទាន ទី ៩

ភិក្ខុនីនេះ ជាជីតា ជាឱរសកើតអំពីមាត់របស់តថាគត
 ទើបជាភិក្ខុនីមានប្បទិច្រើន ជាអ្នកធ្វើតាមអនុសាសនីរបស់
 តថាគត បានជាមានសេចក្តីភ្ញៀវក្លាក្រៃលែងដោយប្បទិ ។

លុះខ្ញុំស្តាប់ព្រះវាចានៃព្រះពុទ្ធហើយ ក៏ត្រេកអរពោល
 នូវពាក្យយ៉ាងនេះថា សូមឲ្យខ្ញុំម្ចាស់ជាស្រ្តីភ្ញៀវក្លាក្រៃលែង
 ដោយប្បទិ ប្រាកដដូចជាភិក្ខុនីនោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គជា
 នាយក ខ្ញុំម្ចាស់មានចិត្តអរសប្បាយ រីករាយ មានចិត្តខ្ពង់-
 ខ្ពស់ សូមឲ្យបានដូចភិក្ខុនីនេះ ក្នុងកាលអនាគត ពុំខាន ។
 (ខ្ញុំបានថ្វាយ) នូវបល្ល័ង្កជាវិការៈនៃកែវមណីផង នូវមណ្ឌប
 ដ៏ភ្លឺផ្ទេកផង ហើយញ៉ាំងព្រះពុទ្ធជាលោកនាយក ព្រមទាំង
 ព្រះសង្ឃឲ្យឆាន់ឆ្អែតស្តាប់ស្តល់ ដោយបាយនិងទឹក ។ ខ្ញុំ
 បូជាផ្កាឧប្បលឈ្មោះអរុណា ជាផ្កាដ៏ប្រសើរ របស់ពួកនាគ
 ចំពោះព្រះពុទ្ធ ជាលោកនាយក ហើយសូមឲ្យពណ៌សម្បុរ
 របស់ខ្ញុំដូចផ្កានេះ ។ ដោយអំពើ ដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង
 ដោយការតម្កល់ទុក នូវចេតនានោះផង ខ្ញុំលះបង់រាងកាយ
 ជារបស់មនុស្សហើយ ក៏បានទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិវិញ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តតោ ចុតាហំ មនុជេ	ឧបបន្នា សយម្ពុនោ
ឧប្បលេហិ បដិច្ចន្នំ	បិណ្ណាចាតមទាសហំ ។
ឯកនរុតេ ឥតោ កក្សេ	វិបស្សី ឆាម ឆាយកោ
ឧប្បន្និ ចារុនយនោ ^(១)	សព្វធម្មេសុ ចក្កុមា ។
សេដ្ឋិដីតា តទា ហុត្វា	ពារាណសិបុរុត្តមេ
និមន្តេត្វាន សម្ពុទ្ធនំ	សសដ្ឋ្យំ លោកឆាយកំ ។
មហានានំ ទទិត្វាន	ឧប្បលេហិ វិនាយកំ
បូជយិត្វា ច តថេហោ ^(២)	វណ្ណសោកំ អបត្តយី ។
ឥមម្ហិ ភទ្ធកេ កក្សេ	ព្រហ្មពន្ធុ មហាយសោ
កស្សុចោ ឆាម ឆាមេន	ឧប្បន្និ វេទតំ វរោ ។
ឧបជ្ជាកោ មហេសិស្ស	តទា អាសិ នវិស្សរោ
កាសិរាជា កិកី ឆាម	ពារាណសិបុរុត្តមេ ។

១ ម. បារុទស្សនា ។ ២ ម. ចេតសារំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

លុះខ្ញុំច្យុតចាកឋានតាវត្តិវ្យនោះហើយ ក៏មកកើតក្នុងឋាន
មនុស្ស បានថ្វាយបិណ្ឌបាតដែលបិទបាំងដោយផ្កាឧប្បល
ទាំងឡាយ ចំពោះព្រះពុទ្ធជាសយម្ហូ ។ ក្នុងកប្បទី ៩១ អំពី
កប្បនេះ ព្រះពុទ្ធជានាយកព្រះនាមវិបស្សី មានព្រះនេត្រដ៏
ភ្លឺថ្លា មានបញ្ញាចក្ខុក្នុងធម៌ទាំងពួង ទ្រង់កើតឡើង ។ ក្នុង
កាលនោះ ខ្ញុំបានកើតជាសេដ្ឋីជីតា ក្នុងបុរីដ៏ឧត្តមឈ្មោះពា-
រណសី បាននិមន្តព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាលោកនាយក ព្រមទាំងព្រះ
សង្ឃ ខ្ញុំថ្វាយមហាទាន បូជាព្រះពុទ្ធជានាយក ដោយផ្កា
ឧប្បលទាំងឡាយ ហើយប្រាថ្នាឲ្យមានពណ៌សម្បុរល្អដូចផ្កា
ឧប្បលទាំងនោះ ។ ក្នុងភទ្ធកប្បនេះ ព្រះពុទ្ធព្រះនាម
កស្សបៈ មានដៅពង្សដ៏ប្រសើរ មានយសច្រើន ប្រសើរ
ជាងពួកជនអ្នកពោល ទ្រង់កើតឡើង ។ គ្រានោះ ព្រះរាជា
ដែនកាសិ ព្រះនាមកិកី ជាសម្បុរលើប្រជាជន ក្នុងពារណា-
សីបុរីដ៏ប្រសើរ បានជាឧបដ្ឋាកនៃព្រះពុទ្ធជាមហេសី ។

នវមំ ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទានំ

តស្សាសី ទុតិយា ដីតា	សមណីកុត្តស្សយា ^(១)
ធម្មំ សុត្វា ជិនកុស្ស	បព្វជ្ជំ សមរោចយី ។
អនុជានិ ន នោ តាតោ	អកាវេ តទា មយំ
វីសំ វស្សសហស្សានិ	វិចរិម្ហ អតទ្ធិតា ។
កោមារិត្រហ្មចរិយំ	រាជកញ្ញា សុខេដ្ឋិតា
ពុទ្ធាបដ្ឋាននិរតា	មុទិតា សត្ត ដីតរោ ។
សមណី សមណាកុត្តា ច	ភិក្ខុជី ភិក្ខុទាសិកា ^(២)
ធម្មា ចេវ សុធម្មា ច	សត្តមី សង្ឃទាសិកា ^(៣) ។
អហំ ខេមា ច សប្បញ្ញា	បជាចារា ច កុណ្ណាលា
កិសាកោតមី ធម្មទិដ្ឋា	វិសាខា ហោតិ សត្តមី ។
តេហិ កម្មេហិ សុកតេហិ	ចេតនាបណីដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តាវត្តីសំ អកញ្ញហំ ។

១ ឱ. ម. សមគុត្តស្សយា ។ ២ ឱ. ភិក្ខុទាយិកា ។ ម. ភិក្ខុទាយិកា ។ ៣ ឱ. ម. សង្ឃ-
ទាយិកា ។

ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទាន ទី ៩

ខ្ញុំជាធីតាទីពីរ របស់ព្រះរាជាអង្គនោះ ឈ្មោះនាងសមណី-
 គុត្តា បានស្តាប់ធម៌របស់ព្រះពុទ្ធជិនស្រី ជាបុគ្គលប្រសើរ
 ហើយពេញចិត្តនឹងបព្វជ្ជា ។ ក្នុងគ្រានោះ ព្រះវររាជបិតា
 របស់យើងទ្រង់មិនអនុញ្ញាត យើងក៏មិនខ្ជិលច្រអូសប្រព្រឹត្ត
 ព្រហ្មចរិយៈសម្រាប់កុមារី អស់ ២០ ពាន់ឆ្នាំ នៅក្នុងផ្ទះ ជា
 ព្រះរាជកញ្ញាបិតនៅក្នុងសេចក្តីសុខ ត្រេកអររីករាយក្នុងការ
 បម្រើព្រះពុទ្ធ ជាព្រះរាជធីតា ៧ អង្គ គឺ នាងសមណី ១
 សមណគុត្តា ១ ភិក្ខុនី ១ ភិក្ខុទាសិកា ១ ធម្មា ១ សុធម្មា ១
 សង្ឃទាសិកា ជាគម្រប់ប្រាំពីរ ។ (ក្នុងពុទ្ធប្បាទព្រះសមណ-
 គោតមនេះ ធីតាទាំងនោះ បានមកជា) ខ្លួនខ្ញុំ ១ នាងខេមា
 មានប្រាជ្ញា ១ បជាចារា ១ កុណ្ណាលកេសី ១ កិសាគោតមី
 ១ ធម្មទិន្នា ១ វិសាខាជាគម្រប់ប្រាំពីរ ។ ដោយអំពើដែលខ្ញុំ
 ធ្វើល្អនោះផង ដោយការតម្កល់ចេតនានោះផង ខ្ញុំលះបង់រាង
 កាយជារបស់មនុស្សហើយ បានទៅកើតក្នុងឋានតារាវត្តិវ្យ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តតោ ចុតា មនុស្សេសុ	ឧបបន្នា មហាកុលេ
បីតមជ្ជវំ ទុស្សំ	អនំ អរហតោ អហំ ។
តតោ ចុតា អវិជ្ជបុរេ	ជាតា វិប្បកុលេ អហំ
ដីតា តិរិដិវច្ឆស្ស ^(១)	ឧម្មាទន្តី មនោហរា ។
តតោ ចុតា ជនបទេ	កុលេ អញ្ញតេ អហំ
បសុតា ណតិដីតម្ហិ	សាលី កោបេមហាន្តទា ។
ទិស្វា បច្ចេកសម្ពុទ្ធំ	បញ្ចលាជសតានហំ
ទត្វា បទុមឆន្នានិ	បញ្ច បុត្តសតានិបិ ^(២) ។
បត្តយី តេសុ បុត្តេសុ ^(៣)	មជំ ទត្វា សយម្ពុនោ
តតោ ចុតា អរញ្ញេហំ	អជាយី បទុមោទេវេ ។
កាសិរញ្ញោ មហោសីហំ	ហុត្វា សក្កតបូជិតា
អជនី រាជបុត្តានំ	អនូន សតបញ្ចកំ ។

១ ឱ. តិរិដិវច្ឆស្ស ។ ២ ឱ. បុត្តសតានហំ ។ ម. បុត្តសតានិហំ ។ ៣ ឱ. តេសុ បត្តេសុ ។ ម. តេបិ បត្តេសុំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

លុះច្យុតចាកឋានតាវត្តិវ្យនោះហើយ ក៏មកកើតក្នុងមនុស្ស
ត្រកូលធំ បានថ្វាយនូវសំពត់សាច់ម៉ដ្ឋមានពណ៌លឿងដល់
ព្រះអរហន្ត ។ លុះខ្ញុំច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ មកកើត
ក្នុងអវិជ្ជបុរី ក្នុងត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ជាជីតានៃតិរិដិវច្ឆសេដ្ឋី
ឈ្មោះនាងឧម្មាទន្តី ជាទីពេញចិត្ត (របស់ជន) ។ លុះខ្ញុំ
ច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ មកកើតក្នុងជនបទ ក្នុងត្រកូល
មួយ ជាអ្នកខ្វល់ខ្វាយ មិនជាអ្នកស្តុកស្តម្ភណាស់ណាទេ ។
គ្រានោះ ខ្ញុំថែរក្សានូវស្រូវសាលី ខ្ញុំបានឃើញព្រះបច្ចេក-
សម្ពុទ្ធ ហើយថ្វាយលាជម្រាវយកន្ទោង ដែលគ្របដោយ
ផ្កាឈូក ហើយប្រាថ្នានូវកូនប្រាំរយរូប ខ្ញុំថ្វាយទឹកឃ្មុំ
ដល់ព្រះពុទ្ធជាសយម្ព ព្រោះតែកូនទាំងនោះ លុះច្យុតចាក
អត្តភាពនោះហើយ បានមកកើតក្នុងត្របកផ្កាឈូក នៅ
ក្នុងព្រៃ ។ ខ្ញុំបានជាមហេសីរបស់ស្តេចដែនកាសិ ដែលគេ
ធ្វើសក្ការបូជា បានបង្កើតព្រះរាជបុត្រចំនួនប្រាំរយឥតខ្ចោះ ។

នវមំ ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទានំ

យទា តេ យោពូនប្បត្តា	កីឡុត្តា ជលកីឡុតំ
ទិស្វាន ឱបត្តបទុមំ	អាសុំ បច្ចេកនាយកា ។
សាហំ តេហិ វិជាក្ខតា	សុតវេហិ ^(១) សោកិដី
ចុតា ឥសិកិលិបស្សេ	កាមកម្មិ អជាយិហំ ។
យទា ពុទ្ធាសុតមតិ	សុតានំ អត្តនោមិ ច
យាកុំ អាទាយ កច្ចន្តិ	អដ្ឋ បច្ចេកនាយកោ ។
ភិក្ខាយ កាមំ កច្ចន្តេ	ទិស្វា បុត្តេ អនុស្សរី
ទីរោរា វិនិត្តញិ	តទា មេ បុត្តបេមសា ។
តតោ តេសំ អទំ យាកុំ	បសដ្ឋា សេហិ ចាលិភិ
តតោ ចុតាហំ តិទសំ	នន្ទនំ ឧបបដ្ឋហំ ។

១ ឱ. សុតវីរេហិ ។ ម. សុតវិនាភិ ។

ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទាន ទី ៩

កាលណា ព្រះរាជបុត្រទាំងនោះ ដល់នូវវ័យចម្រើនឡើង
កំពុងលេងល្បែងក្នុងទឹក បានឃើញស្វីកនិងផ្កាឈូកសំយុង
ចុះ (មានចិត្តនឿយណាយក្នុងសង្វារ ក៏ចេញបួស) បានជា
ព្រះបច្ចេកពុទ្ធ ជានាយក ក្នុងកាលនោះ ។ ខ្ញុំនោះជាអ្នក
ព្រាត់ប្រាសចាករាជបុត្រដ៏ប្រសើរទាំងនោះ ក៏មានសេចក្តី
សោកស្តាយ លុះច្បុត (ចាកអត្តភាពនោះហើយ) បានមក
កើតក្នុងស្រុកតូចមួយ ទៀបភ្នំសិគិលិ ។ កាលណាខ្ញុំមាន
ចិត្តភ្នកនឹកដល់កូន ដែលជាព្រះបច្ចេកពុទ្ធ ក៏នាំយកបបរ
ដើរទៅដើម្បីកូនទាំងឡាយផង ដើម្បីខ្លួនផង ខ្ញុំបានឃើញ
ព្រះបច្ចេកពុទ្ធជានាយក ៨ ព្រះអង្គ ដែលកំពុងដើរទៅកាន់
ស្រុក ដើម្បីភិក្ខុ ក៏នឹករលឹកកូនទាំងឡាយ កាលនោះ ទរ
នៃទឹកដោះរបស់ខ្ញុំក៏ខ្ពុរចេញ ព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះ
កូន ។ លំដាប់នោះ ខ្ញុំជ្រះថ្លាបានប្រគេនបបរដល់ព្រះបច្ចេក-
ពុទ្ធទាំងនោះ ដោយដៃរបស់ខ្លួន លុះច្បុតចាកអត្តភាពនោះ
ក៏បានទៅកើតឯឧទ្យាន ឈ្មោះនន្ទនៈ ក្នុងឋានត្រៃត្រិដ្ឋិ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

អនុកោត្តា សុខទុក្ខំ	សំសរិត្តា ភវាភវេ
តវត្តាយ មហារីរ	បរិច្ចត្តញ្ច ជីវិតំ ។
ឯវំ ពហុវិធំ ទុក្ខំ	សម្បត្តិំ ច ពហុវិធា ^(១)
បច្ឆិមេ ភវសម្បត្តេ	ជាតា សារត្តិយំ បុរេ ។
មហាទ្ធខនេ សេដ្ឋិកុលេ	សុខិតេ សដ្ឋិតេ តថា
នាណរតនបដ្ឋោតេ	សព្វកាមសមិទ្ធខនេ ។
សក្កតប្បដិសា ចេវ	មាណិសាបចិសា តថា
រូបសិរី អនុប្បត្តា	កុលេសុ អតិសក្កតា ។
អតិវ បត្តិសា ចាសី	រូបកោតសិរីហិ ច
បត្តិសា សេដ្ឋិបុត្តេហិ	អនេកេហិ សតេហិ ច ។
អការំ បជហិត្វាន	បព្វដី អនការិយំ
អឌ្ឍមាសេ អសម្បត្តេ	ចតុស្ស័យំ អចាបុណី ។
ឥទ្ធិយា អភិទិម្មិត្វា	ចតុស្ស័យំ រថំ អហំ
ពុទ្ធស្ស ចានេ អវដ្ឋិ ^(២)	លោកនាថសិរិមតោ ^(៣) ។

១ ម. សម្បត្តិញ្ច ពហុវិធំ ។ ២ ឱ. វន្ធិស្សំ ។ ៣ ម. លោកនាថស្ស តាទិនោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បពិត្រព្រះអង្គ ជាមហារីរបុរស ខ្ញុំម្ចាស់បានទទួលសុខទុក្ខ
អន្ទាលទៅក្នុងភពតូចភពធំ ទាំងជីវិតក៏ខ្ញុំលះបង់ ដើម្បីប្រ-
យោជន៍នៃព្រះអង្គ ។ សេចក្តីទុក្ខផ្សេងៗ ជាច្រើនយ៉ាងក្តី
សម្បត្តិផ្សេងៗ ជាច្រើនក្តី (របស់ខ្ញុំ) រមែងមានយ៉ាងនេះឯង
លុះដល់បច្ចិមភព ខ្ញុំមកកើតក្នុងសាវត្ថីបុរី ។ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូល
នៃសេដ្ឋីមានទ្រព្យច្រើន ដល់នូវសេចក្តីសុខ ជាត្រកូលចាត់
ចែងល្អហើយ រុងរឿងដោយរតនវត្ថុផ្សេងៗ សម្រេចសេចក្តី
ប្រាថ្នាគ្រប់យ៉ាង ។ ខ្ញុំត្រូវគេធ្វើសក្ការបូជាផង រាប់អានកោត
ក្រែងដូច្នោះផង ដល់នូវរូបសិរី ត្រូវគេធ្វើសក្ការៈក្រែងលែង
ក្នុងត្រកូលទាំងឡាយ ។ ខ្ញុំជាស្រ្តីដែលពួកជនអ្នកមានសិរី
ដោយរូបនិងភោគៈប្រាថ្នាលើសលុបផង ដែលពួកកូនសេដ្ឋី
ជាច្រើនរយនាក់ប្រាថ្នាហើយផង ។ ខ្ញុំលះបង់នូវផ្ទះហើយ
ចូលទៅកាន់ផ្នួស កាលមិនទាន់ដល់កន្លះខែនៅឡើយ ក៏
បានលុះនូវសច្ចៈ ២ ។ ខ្ញុំនិម្មិតនូវរថមានជ្រុង ២ ដោយប្រទ្ធី
ហើយថ្វាយបង្គំ នូវព្រះបាទានៃព្រះពុទ្ធ ព្រះអង្គជាទីពឹងដ៏
មានសិរី របស់សត្វលោក ។

នវមំ ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទានំ

សុបុប្ផិតក្កំ ឧបកម្ម ចាទបំ^(១)

ឯកា តុរំ តិដ្ឋសិ សាលមូលេ

ន ចាបិ តុយ្ហំ ទុតិយត្ថិ កោចិ^(២)

ពាលេ ន តំ ភាយសិ ធុត្តកានំ ។

សតំ សហស្សានិបិ ធុត្តកានំ^(៣)

ឥធាតតា ឯទិសកា^(៤) ភវេយ្យំ

លោមំ ន ឥញ្ចេ នបិ សម្បវេទេ^(៥)

កី មេ តុរំ មារ ករិស្សសេកោ^(៦) ។

ឯសា អន្តរធាយាមិ

កុច្ឆិ វា បរិសាមិ តេ

ភមុកន្តរិកាយម្បិ

តិដ្ឋន្តិ មំ ន ទក្ខសិ ។

ចិត្តម្ហិ វេសិភូតាហំ^(៧)

ឥទ្ធិចាទា សុរិការិតា

សព្វពន្ធនមត្តាម្ហិ

ន តំ ភាយាមិ អារុសោ ។

១ ឱ. ម. ភិក្ខុនី ។ ២ ឱ. ម. ន ចត្តិ តេ ទុតិយា វណ្ណធាតុ ។ ៣ ឱ. សតំ សហស្សានម្បិ ធុត្តកានំ ។ ម. សតំ សហស្សានិបិ ធុត្តកានិ ។ ៤ ម. តាទិសកា ។ ៥ ឱ. ម. លោមំ ន ឥញ្ចាមិ ន សន្តសាមិ ។ ៦ ឱ. មារំ ន ភាយាមិ តំ ឯកាសី ។ ម. ន មារំ ភាយាមិ តមេកិកាបិ ។ ៧ ឱ. ចិត្តស្មី វេសិភូតស្មី ។ ម. ចិត្តស្មី វេសិភូតាម្ហិ ។

ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទាន ទី ៩

(មារពោលថា) នាងអាស្រ័យនូវដើមឈើដែល

មានចុងរឹកផ្កាស្កុះស្កាយ បិតនៅទៀបគល់រាំងតែម្នាក់

ឯង ទាំងអ្នកណាមួយ ជាគម្រប់ពីរនឹងនាង ក៏មិនមាន

តើនាងមិនខ្លាចពួកជនពាល ឬពួកអ្នកលេងទេឬ ។

(ខ្ញុំឆ្លើយថា) ពួកជនអ្នកលេង ចំនួនមួយរយក្តី មួយ

ពាន់ក្តី ដែលប្រាកដដូច្នោះ មកក្នុងទីនេះ យើងក៏

ឥតព្រឺរោម ឥតញាប់ញ័រ ម្នាលមារ អ្នកជាបុគ្គល

ម្នាក់ឯង តើនឹងធ្វើម្តេចដល់យើង ។

យើងនុ៎ះ អាចបំបាត់ខ្លួនក៏បាន ចូលទៅក្នុងពោះអ្នកឯងក៏

បាន កាលយើងបិតនៅត្រង់ប្រជុំចិញ្ចើម ក៏អ្នកមើលមិន

ឃើញ ។ យើងជាស្រីស្អាតក្នុងផ្លូវចិត្ត ទាំងឥទ្ធិបាទទាំង-

ឡាយ យើងក៏បានចម្រើនល្អហើយ យើងជាស្រីរួចចាកចំ-

ណាងទាំងអស់ហើយ នៃអាវុសោ យើងមិនខ្លាចអ្នកទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

សត្តិសូលូបមា កាមា	ខន្ធជាបិ ^(១) អធិកុណ្ណារា ^(២)
យត្ត ^(៣) កាមរតី ព្រូសិ	អរតិទានិ សា មម ។
សព្វត្ថ វិហតា នន្ទិ	តមោក្ខន្ធា បទាលិតា
ឯវំ ជាពាហិ ចាបិម	និហតោ តូមសិ អន្តក ។
ជិលោ តស្មី ^(៤) តុណោ តុដ្ឋោ	ឯតទត្តេ បបេសិ មំ
សេដ្ឋា ^(៥) ឥទ្ធិមតីនន្ទិ	បរិសាសុ វិធាយកោ ។
បរិចិណ្ណោ មយា សត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ
ឱហិតោ តរុកោ កាហោ	ករនេត្តិ សម្មហតា ។
យស្សត្តាយ បព្វជិតា	អការស្មា អនការិយំ
សោ មេ អត្តោ អនុប្បត្តោ	សព្វសំយោជនក្ខយោ ។

១ ម. ខន្ធជាសំ ។ ២ ឱ. ម. អធិកុដ្ឋនា ។ ៣ ឱ. ម. យំ ត្នំ ។ ៤ ឱ. ម. តម្ហិ ។ ៥ ម. អត្តា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

អ្នកពោលនូវសេចក្តីត្រេកអរក្នុងកាម ចំពោះគំនរកាមណា
 គំនរកាមនោះ ឧបមាដូចមុខលំពែង ដ៏មុតក្រៃលែង ឥឡូវ
 នេះ យើងមិនមានសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងកាមនោះទៀតទេ ។
 សេចក្តីរីករាយ ក្នុងអារម្មណ៍ទាំងអស់ យើងបានកម្ចាត់បង់
 ហើយ ទាំងគំនរនៃសេចក្តីងងឹត យើងក៏ទម្លាយចេញហើយ
 ម្ចាស់មានចិត្តបាប អ្នកចូរដឹងយ៉ាងនេះចុះ ខ្លួនអ្នកត្រូវ
 យើងកម្ចាត់បានហើយ ។ ព្រះជិនស្រីជានាយក ត្រេកអរ
 ចំពោះគុណនោះ តាំងខ្ញុំក្នុងទីជាឯតទគ្គៈ ក្នុងបរិស័ទទាំង-
 ឡាយថា នាងឧប្បលវណ្ណា ជាស្រីប្រសើរបំផុតជាងភិក្ខុនី
 ដែលមានប្តីទាំងឡាយ ។ ព្រះសាស្តាខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តតាម
 ហើយ ទាំងសាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានធ្វើហើយ ភារៈ
 ដ៏ធ្ងន់ ខ្ញុំក៏ទម្លាក់ចេញហើយ តណ្ហាជាគ្រឿងនាំសត្វទៅ
 កាន់ភព ខ្ញុំបានគាស់រំលើងចេញហើយ ។ ខ្ញុំចេញចាកផ្ទះ
 ចូលទៅកាន់ផ្នួស ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់គុណវិសេសណា
 ប្រយោជន៍ គឺគុណវិសេសនោះឯង ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃ
 សំយោជនៈទាំងអស់ ខ្ញុំក៏បានដល់ជាលំដាប់ហើយ ។

នវមំ ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទានំ

ចីវំ បិណ្ឌាចាតញ្ច	បញ្ចយំ សយនាសនំ
ខណោន ឧបនាមេន្តិ	សហស្សានិ សមន្តតោ ។
កិលេសា លាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ឆន្ទុកិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា	ឧប្បលវណ្ណា ភិក្ខុដី ឥមា
កាថាយោ អកាសិត្តាតិ ។	

ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទានំ សមត្តំ ។

ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទាន ទី ៩

ចំនួនពាន់នៃពួកជនដោយជុំវិញ រមែងបង្ហោនមកនូវបច្ច័យ
 គឺថីវេ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ ដោយកាលក្លាម ។ ។
 កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំ
 គាស់រំលើងហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់
 ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អ
 ហើយក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធសាសនា ពុទ្ធជាបុគ្គលប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបាន
 ដល់ហើយ សាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។
 បដិសម្មិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើ
 ឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
 ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះឧប្បលវណ្ណាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
 ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទាន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ទសមំ បដាចារាថេរិយាបទានំ

[២០] បទុមុត្តរោ នាម ជិនោ	សព្វធម្មាន ចារត្ថ
តតោ សតសហស្សម្ហិ	កហ្សេ ឧប្បន្និ នាយកោ ។
តទាហំ ហំសវតិយំ	ជាតា សេដ្ឋិកុលេ អហុ
នាណវតនបដ្ឋោតេ	មហាសុខសមប្បិតា ។
ឧបេត្វា តំ មហារីរំ	អស្សោសី ធម្មទេសនំ
តតោ ជាតប្បសាទាហំ	ឧបេសី សរណំ ជិនំ ។
តតោ វិនយជារីនំ	អក្កំ វណ្ណសិ នាយកោ
ភិក្ខុនី លទ្ធិនី តាទី	កប្បាកប្បវិសារនំ ។
តទា មុទិតចិត្តាហំ	តំ ហានំ អភិកដ្ឋយី
និមន្តេត្វា ទសពលំ	សសដ្ឋ្យំ លោកនាយកំ ។
កោជយិត្វាន សត្តាហំ	ទទិត្វា បត្តចីរំ ^(១)
និបច្ច សិរសា ចានេ	ឥមំ វចនមព្រី ។

១ ឱ. ទទិត្វា ច តិចីរំ ។ ម. ទទិត្វារ តិចីរំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បដាចារាថេរិយាបទាន ទី ១០

[២០] ព្រះជិនស្រីព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ព្រះអង្គដល់នូវត្រើយ
 នៃធម៌ទាំងពួង ជានាយក ទ្រង់កើតឡើងក្នុងកប្បទិម្ហយសៃន
 អំពីកប្បនេះ ។ ក្នុងគ្រានោះ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលសេដ្ឋី ក្នុង
 នគរហង្សវតី រុងរឿងដោយរតនៈផ្សេង ។ ជាស្រីឆ្អែតស្តាប់
 ស្តាប់ដោយសេចក្តីសុខច្រើនយ៉ាង ។ ខ្ញុំបានចូលទៅគាល់
 ព្រះអង្គ ជាមហាវីរបុរសនោះ បានស្តាប់ធម្មទេសនា លំ-
 ដាប់នោះ ខ្ញុំកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ហើយដល់នូវព្រះជិនស្រីជា
 ទីពឹង ។ លំដាប់នោះ ព្រះពុទ្ធជានាយក ទ្រង់សរសើរ
 ភិក្ខុនីជាអ្នកអៀនខ្មាស មានចិត្តនឹងជឹង ក្លៀវក្លាក្នុងហេតុគួរ
 និងមិនគួរ ជាភិក្ខុនីខ្ពង់ខ្ពស់ជាងភិក្ខុនីទាំងឡាយ អ្នកទ្រទ្រង់
 នូវវិន័យ ។ ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំមានចិត្តរីករាយ ប៉ុនប៉ងចំពោះ
 តំណែងនោះ ហើយនិមន្តព្រះទសពល ជាលោកនាយក ព្រម
 ទាំងព្រះសង្ឃ ឲ្យឆាន់អស់ ៧ ថ្ងៃ ហើយបានថ្វាយបាត្រនិង
 ចីវរ ក្រាបទៀបព្រះបាទដោយត្បូង ហើយពោលពាក្យនេះថា

ទសមំ បដាចារាថេរិយាបទានំ

យា តយា វណ្ណិតា ដីរ	ឥតោ អដ្ឋមកេ មុនិ ^(១)
តាទិសាហំ ភវិស្សាមិ	យទិ សិជ្ឈតិ នាយក ។
តទា អវោច មំ សត្តា	ភទ្ទេ មា ភាយិ អស្សស
អនាគតម្ហិ អន្ធានេ	លច្ឆសេតំ មនោរមំ ។
សតសហស្សេ ឥតោ កប្បេ	ឱក្កាកកុលសម្ពវោ
កោតមោ នាម នាមេន	សត្តា លោកេ ភវិស្សតិ ។
តស្ស ធម្មេសុ នាយាទា	ឱរសា ធម្មនិម្មិតា
បដាចារាតិ នាមេន	ហោស្សតិ សត្តសារិកា ។
តទាហំ មុនិតា ហុត្វា	យារដីរំ តទា ទិទំ
មេត្តចិត្តា បរិចរី	សសជ្ឈំ លោកនាយកំ ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណិដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តីសំ អកញ្ចហំ ។

១ ឱ. ទិទេ ។

បដាចារាថេរិយាបទាន ទី ១០

បពិត្រព្រះមុនីជាធីរបុរស ភិក្ខុនីណា ដែលព្រះអង្គសរសើរ
 ហើយ បពិត្រព្រះអង្គជានាយក ខ្ញុំម្ចាស់សូមឲ្យបានដូចភិក្ខុនី
 នោះ ក្នុងកប្បទី ៨ អំពីកប្បនេះ បើសេចក្តីប្រាថ្នា នឹង
 សម្រេច ។ ក្នុងកាលនោះ ព្រះសាស្តាបានត្រាស់នឹងខ្ញុំថា
 ម្ចាស់នាងដ៏ចម្រើន នាងកុំខ្លាច ចូរនាងត្រេកអរចុះ ក្នុង
 កាលអនាគត នាងនឹងបានតំណែងនុំដូចចិត្តប្រាថ្នា ។ ព្រះ
 សាស្តាព្រះនាមគោតម ទ្រង់សម្តែងក្នុងត្រកូលក្សត្រឱក្កាកៈ
 នឹងមានក្នុងលោក ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ ។
 នាងនឹងបានជាដៅពង្សក្នុងធម៌ទាំងឡាយ នៃព្រះសាស្តាអង្គ
 នោះ ជាឱវសជាធម្មនិម្មិត មានឈ្មោះថានាងបដាចារា ជា
 សារីការរបស់ព្រះសាស្តា ។ ក្នុងគ្រានោះ ខ្ញុំមានចិត្តរីករាយ
 មានមេត្តាចិត្តបម្រើព្រះជិនស្រី ជាលោកនាយក ព្រមទាំង
 ព្រះសង្ឃ ដរាបអស់ជីវិត ។ ដោយអំពើដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះ
 ផង ដោយការតម្កល់ទុកនូវចេតនានោះផង លុះខ្ញុំលះបង់រាង
 កាយជារបស់មនុស្សហើយ បានទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឥមម្ហិ ភទ្ទកេ កហ្មេ	ព្រហ្មពន្ធ មហាយសោ
កស្សចោ នាម នាមេន	ឧប្បជ្ជិ វេទតំ វោ ។
ឧបដ្ឋាកោ មហេសិស្ស	តទា អាសិ នវិស្សោ
កាសិរាជា កិកិ នាម	ពារាណសិបុត្តមេ ។
តស្សាសី តតិយា ដីតា	ភិក្ខុជី ឥតិ វិស្សតា
ធម្មំ សុត្វា ជិនក្កស្ស	បព្វជ្ជំ សមរោចយី ។
អនុជានិ ន នោ តាតោ	អកាវេ តទា មយំ
វីសំ វស្សសហស្សានិ	វិចរិម្ហ អតន្ទិកា ^(១) ។
កោមារិព្រហ្មចរិយំ	រាជកញ្ញា សុខេជ្ជិតា
ពុទ្ធាបដ្ឋាននិរតា	មុទិតា សត្ត ដីតោ ។
សមណី សមណកុត្តា ច	ភិក្ខុជី ភិក្ខុទាសិកា ^(២)
ធម្មា ចេវ សុធម្មា ច	សត្តមី សង្ឃទាសិកា ^(៣) ។
អហំ ឧប្បលវណ្ណា ច	ខេមា ភទ្ធា ច ភិក្ខុជី
កិសាកោតមី ធម្មទិដ្ឋា	វិសាខា ហោតិ សត្តមី ។

១ ម. អតន្ទិកា ។ ២ ឱ. ភិក្ខុទាយិកា ។ ម. ភិក្ខុទាយិកា ។ ៣ ឱ. ម. សង្ឃទាយិកា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រះពុទ្ធព្រះនាមកស្សបៈ មានដៅពង្សដ៏ប្រសើរ មានយស
 ធំ ប្រសើរជាងពួកជនអ្នកពោល ទ្រង់កើតឡើងក្នុងភទ្ទកប្ប
 នេះ ។ ក្នុងកាលនោះ ព្រះរាជាក្នុងដែនកាសិព្រះនាមកិកី
 ជាឧបដ្ឋាករបស់ព្រះពុទ្ធជាមហេសី ជាឥស្សរៈលើប្រជាជន
 ក្នុងក្រុងពារាណសីបុរីដ៏ឧត្តម ។ ខ្ញុំបានជាធីតាទី ៣ នៃព្រះ
 បាទកិកីនោះ ដែលប្រាកដថាភិក្ខុនី បានស្តាប់ធម៌របស់ព្រះ
 ជិនស្រីដ៏ប្រសើរ ហើយពេញចិត្តនឹងបព្វជ្ជា ។ តែក្នុងកាល
 នោះ ព្រះបិតារបស់យើងទ្រង់ពុំអនុញ្ញាត យើងក៏ជាស្រ្តីមិន
 ខ្ចីលច្រអូស បានប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈសម្រាប់កុមារីអស់ ២០
 ពាន់ឆ្នាំ នៅក្នុងផ្ទះ ជាព្រះរាជកញ្ញាបិតនៅក្នុងសេចក្តីសុខ
 ត្រេកអររីករាយក្នុងការបម្រើព្រះពុទ្ធ ជាធីតា ៧ អង្គ គឺ នាង
 សមណី ១ សមណគុត្តា ១ ភិក្ខុនី ១ ភិក្ខុទាសិកា ១ ធម្មា
 ១ សុធម្មា ១ សង្ឃទាសិកា ជាគម្រប់ប្រាំពីរ ។ (រាជកញ្ញា
 ទាំងនោះ លុះចេរវិលវឹងមក ក្នុងពុទ្ធប្បាទនេះ) បានមក
 ជា ខ្ញុំ ១ ឧប្បលវណ្ណា ១ ខេមា ១ ភិក្ខុភិក្ខុនី ១ កិសា-
 គោតមី ១ ធម្មទិដ្ឋា ១ វិសាខា ជាគម្រប់ប្រាំពីរ ។

ទសមំ បដាចារាថេរិយាបទានំ

តេហំ កម្មេហិ សុកតេហិ	ចេតនាបណិដិហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តិសំ អកញ្ចហំ ^(១) ។
បច្ឆិមេ ច ភវេនានិ	ជាតា សេដ្ឋិកុលេ អហំ
សារត្តិយំ បុរវេ	ឥន្ទេ ដីតេ មហាទ្ធនេ ។
យទា ច យោពូនុបេតា	វិតក្កវសតា អហំ ។
នរញ្ញានបទំ ^(២) ទិស្វា	តេន សុទ្ធិ អកញ្ចហំ ។
ឯកបុត្តប្បសុតាហំ	ទុតិយោ កុច្ឆិយា មម
តទាហំ មាតាបិតរោ	ឥក្ខាមីតិ ^(៣) សុនិច្ឆិតា ។
នារោចេសី បតី មយ្ហំ	តទា តម្ហិ បវាសិតេ
ឯកិកា និក្កតា ភេហា	កន្តំ សារត្តិមុត្តមំ ។
តតោ មេ សាមិ អាគន្ធា	សម្ភារេសិ បថេ មមំ
តទា មេ កម្មជា វាតា	ឧប្បន្នា អតិទារុណា ។

១ ឱ. អគម្ព សេ ។ ម. អកញ្ចហំ ។ ២ ម. នវំ ជារបតី ។ ៣ ឱ. ឱក្ខាមីតិ ។ ម. ឧក្ខាមីតិ ។

បដាចារាថេរិយាបទាន ទី ១០

ដោយអំពើដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង ដោយការតម្កល់ទុកនូវចេតនា
 នោះផង លុះខ្ញុំលះបង់នូវរាងកាយ ជារបស់មនុស្សហើយ បាន
 ទៅកើតក្នុងឋានតារាវត្តិវិញ ។ ឥឡូវនេះ មកដល់បច្ឆិមភព ខ្ញុំ
 កើតក្នុងត្រកូលសេដ្ឋី ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ជាបូរីដ៏ប្រសើរមាំមួន
 ស្តុកស្តម្ភ មានធនធានច្រើន ។ ខ្ញុំកំពុងប្រកបដោយវ័យ
 ដ៏ចម្រើន លុះក្នុងអំណាចនៃវិតក្កៈ ខ្ញុំបានឃើញនូវបុរសអ្នក
 នៅក្នុងជនបទហើយ ក៏បានទៅនៅជាមួយនឹងបុរសនោះ ។
 ខ្ញុំមានបុត្រប្រុស ១ នាក់ ប្រសូតហើយ បុត្រទី ២ នៅ
 ក្នុងផ្ទះរបស់ខ្ញុំ ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំកាត់ចិត្តថា អញត្រូវទៅរក
 ជួបមាតាបិតាវិញ ។ គ្រានោះ ខ្ញុំមិនបានប្រាប់ស្វាមីរបស់ខ្ញុំទេ
 លុះស្វាមីនោះឃ្នាតចេញទៅ ខ្ញុំជាស្រ្តីតែម្នាក់ឯងរត់ចេញចាក
 ផ្ទះ ដើរទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថីដ៏ឧត្តម ។ លំដាប់នោះ ប្តីរបស់ខ្ញុំ
 មកតាមទាន់ក្នុងផ្លូវ បបួលខ្ញុំទៅវិញ ក្នុងគ្រានោះ ខ្យល់កម្មជរាត
 (ខ្យល់កើតអំពីកម្ម) ដ៏អាក្រក់ពន់ពេក កើតឡើងដល់ខ្ញុំ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឧទិតោរ ^(១) មហាមេឃោ	បស្ចុតិសមយេ មម
ទព្វត្តាយ តទា កដ្ឋា	សាមិ សប្បេន មារិតោ ។
តទា វិជាតទុក្ខេន	អនាថា កបណា អហំ
កុដ្ឋទី ប្បវិតំ ទិស្វា	កច្ឆន្តី សកុលាលយំ ។
ពាលំ អាទាយ ឱតរី ^(២)	ចារក្យលេ ច ឯតិកា
ចាយេត្វា ^(៣) ពាលកំ បុត្តំ	ឥតរំ តារណាយហំ ^(៤) ។
និវត្តា ឧក្កុសោ ហាសិ	តរុណំ វិលបន្តកំ
ឥតរញ្ច វហិ សោតោ	សាហំ សោកសមប្បិតា ។
សារត្តិនករំ កដ្ឋា	អស្សោសី សជនេ មតេ
តទា អវោច សោកដ្ឋា	មហាសោកសមប្បិតា ។
ឱកោ បុត្តា កាលកតា	វនេ ^(៥) មយ្ហំ បតិ មតោ
មាតា បិតា ច ភាតា ច	ឯកចិត្តម្ហិ ឧយ្ហរេ ។

១ ម. ឧដ្ឋិតោ ។ ២ ឱ. ម. អតរី ។ ៣ ម. បាតេត្វា ។ ៤ ម. តរណាយហំ ។ ៥ ឱ. ម. បន្តេ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ស្រាប់តែភ្ញៀវធំតាំងឡើង ក្នុងសម័យជាទីប្រសូតិ នូវកូននៃខ្ញុំ
 គ្រានោះ ប្តី (របស់ខ្ញុំ) ទៅដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ឧស ត្រូវពស់
 ចឹកស្លាប់ទៅ ។ គ្រានោះ ខ្ញុំជាស្រីកំព្រាមិនមានទីពឹង ដោយ
 សេចក្តីទុក្ខ ព្រោះសម្រាលកូន ខ្ញុំដើរទៅកាន់លំនៅនៃត្រកូល
 របស់ខ្លួន ឃើញនូវស្នឹងតូច មានទឹកពេញព្រៀប ។ ខ្ញុំជា
 ស្រីម្នាក់ឯង នាំយកកូនតូច ធ្លុងទៅដាក់ឯច្រាំងត្រើយនាយ
 ហើយញ៉ាំងកូនតូចឲ្យបោ រួចត្រឡប់មកចម្លងកូនបង ។ មាន
 សត្វខ្លាំងមួយចាបយកកូនតូចដែលកំពុងយំ ទាំងខ្សែទឹកក៏ក្លួច
 យកកូនបងទៅទៀត ខ្ញុំជាស្រីចុកណែនដោយសេចក្តីសោក ។
 ខ្ញុំដើរទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី បានឮថាពួកជនរបស់ខ្លួន គឺមាតា-
 បិតាត្រូវស្លាប់អស់ហើយ គ្រានោះ ខ្ញុំមានសេចក្តីសោកគ្រប
 សង្កត់ ចុកណែនដោយសេចក្តីសោកដ៏ធំ ហើយបានពោលថា
 កូនទាំងពីរធ្វើមរណកាលហើយ ទាំងប្តីរបស់ខ្ញុំក៏ស្លាប់ក្នុងព្រៃ
 មាតាបិតានិងបងប្រុស ក៏ត្រូវគេដុតលើដើងប្តីជាមួយគ្នា ។

ទេសមំ បដាចារាថេរិយាបទានំ

តទា កិសា ច បណ្ណុ ច	អនាថា ទិនមាណសា
តតោ តតោ កច្ឆន្តីហំ ^(១)	អន្ទសំ នរសារថី ។
តតោ អរោច មំ សត្តា	បុត្តេ មា សោចិ អស្សុស
អត្តានំ តេ កវេស្សុសុ	កី ទិវត្តំ វិហញ្ញុសិ ។
ន សន្តិ បុត្តា តាលាយ	ន ញាតិ នបិ ពន្ធរា
អន្តកេនាធិបន្ទស្ស	នត្តិ ញាតីសុ តាលាតា ។
តំ សុត្វា មុនិណោ វាក្យំ	បបមំ ផលមជ្ឈតំ
បព្វទិគ្វាន ន ចិវំ	អរហត្តំ អចាបុណី ។
ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោមិ	ទិញាយ សោតនាតុយា
បរិចិត្តានិ ជាតាមិ	សត្តុ សាសនការិកា ។

១ ឱ. ភមន្តីហំ ។ ម. គមេន្តីហំ ។

បដាចារាថេរិយាបទាន ទី ១០

កាលនោះ ខ្ញុំជាស្រីស្គាំងស្គមផង កើតរោគល្បឿងផង ឥត
មានទីពឹង មានចិត្តប្រកបដោយសេចក្តីទុក្ខ លំដាប់នោះ ខ្ញុំ
ងើរចេញទៅអំពីទីនេះ បានឃើញព្រះពុទ្ធ ព្រះអង្គជាសារថី
របស់ប្រជាជន ។ លំដាប់នោះ ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ចំ-
ពោះខ្ញុំថា នាងចូរកុំសោកស្តាយចំពោះកូនទាំងឡាយឡើយ
ចូរនាងស្រស់ស្រាយឡើង ចូរនាងស្វែងរកខ្លួនរបស់នាងវិញ
នាងព្រួយឥតប្រយោជន៍សោះទេ ។ កូនទាំងឡាយពឹងពុំបាន
ញាតិក៏ពឹងពុំបាន ទាំងដៅពង្សក៏ពឹងពុំបាន បុគ្គលដែលត្រូវ
សេចក្តីស្លាប់គ្របសង្កត់ ទីពឹងចំពោះញាតិពុំបានឡើយ ។
លុះខ្ញុំបានស្តាប់ព្រះវាចានោះរបស់ព្រះមុនី ក៏បាននូវផលទី ១
ខ្ញុំបួសមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏បានសម្រេចនូវព្រះអរហត្ត ។ ខ្ញុំជា
អ្នកស្មាត់ក្នុងឫទ្ធិផង ក្នុងសោតធាតុជាទិព្វផង ខ្ញុំជាអ្នកធ្វើតាម
សាសនានៃព្រះសាស្តា រមែងដឹងនូវចិត្តនៃបុគ្គលដទៃផង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

បុព្វេនិវាសំ ជាធាមិ	ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ
ខេមេត្វា អាសវេ សព្វេ	វិសុទ្ធាសី សុទិម្ពលា ។
តតោហំ វិនយំ សព្វំ	សន្តិកេ សព្វទស្សិដោ
ឧត្តហី សព្វវិត្តារំ	ព្យាហារី ច យថាតថំ ។
ជិដោ តស្មី តុណោ តុដ្ឋោ	ឯតទក្កេ បមេសិ មំ
អក្កំ វិនយជារីនំ	បជាចារាវ ឯតិកា ។
បរិចិណ្ណោ មយា សត្វា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ
ឱហិតោ ករុកោ កាហោ	ករណេត្តិ សម្មហតា ។
យស្ស អត្តាយ បព្វជិតា	អការស្មា អនការិយំ
សោ មេ អត្តោ អនុប្បត្តោ	សព្វសំយោជនក្ខយោ ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	កវា សព្វេ សម្មហតា
នាតីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំដឹងនូវបុព្វេនិវាសៈ ទាំងទិព្វចក្ខុ ខ្ញុំបានជម្រះហើយ ខ្ញុំជា
 ភិក្ខុនីបរិសុទ្ធតតមានមន្ទិល ព្រោះបានញ៉ាំងអាសវៈទាំងពួង
 ឲ្យអស់ហើយ ។ លំដាប់នោះ ខ្ញុំបានរៀនវិន័យទាំងអស់
 ក្នុងសម្មាភ័ របស់ព្រះពុទ្ធ ព្រះអង្គឃើញហេតុទាំងអស់ផង
 ខ្ញុំឆ្លើយដោះស្រាយ នូវសេចក្តីពិស្តារគ្រប់យ៉ាងតាមពិតផង ។
 ព្រះជិនស្រីត្រេកអរ ចំពោះគុណនោះ ហើយតាំងខ្ញុំក្នុងទីជា
 ឯតទគ្គៈថា នាងបដាចារា ជាភិក្ខុនីឯក ប្រសើរជាងពួកភិក្ខុនី
 អ្នកទ្រទ្រង់វិន័យ ។ ព្រះសាស្តា ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តតាមហើយ
 សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានធ្វើហើយ ភារៈដ៏ធ្ងន់ ខ្ញុំបាន
 ដាក់ចេញហើយ តណ្ហាជាគ្រឿងនាំសត្វទៅកាន់ភព ខ្ញុំបាន
 គាស់រំលើងចេញហើយ ។ ខ្ញុំចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួស
 ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់គុណធម៌ណា ប្រយោជន៍ គឺគុណធម៌
 នោះរបស់ខ្ញុំ ជាទីអស់ទៅនៃសញ្ញាជនៈទាំងពួង ខ្ញុំក៏បាន
 សម្រេចហើយ ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ
 ភពទាំងអស់ ខ្ញុំគាស់រំលើងហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមានអាសវៈ
 ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។

ឧទ្ទានំ

ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ធន្យភិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា បដាចារា ភិក្ខុជី	ឥមា កាថា-
យោ អភាសិត្តាតិ ។	

បដាចារាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

ឧទ្ទានំ

ឯកុបោសថិកា ថេរ	សលទ្យា ចាថ មោទកា ^(១)
ឯកាសនា បញ្ចទីចា ^(២)	នទ្យមាលី ច កោតមី ។
ខេមា ឧប្បលវល្ល្ហា ច	បដាចារា ច ភិក្ខុជី
កាថាសតានិ បញ្ចេរ	នវ ចាបិ តទុត្តិ ^(៣) ។

ឯកុបោសថវគ្គោ ទុតិយោ ។

១. ឱ. ម. សលទ្យា ច តិមោទកា ។ ម. សទ្យលា ច តិមោទកី ។ ២ ឱ. ម. ឯកាសនបទា
ទីបា ។ ៣ ឱ. ចត្តារិ នវុតី សត្តមេវ ច ។

ឧទ្ទាន

ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្ភារៈនៃព្រះពុទ្ធ ជាបុគ្គលប្រសើរ
វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបាន
ធ្វើហើយ ។ បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ
ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ
ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះបដាចារាភិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថាទាំង
នេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ បដាចារាថេរិយាបទាន ។

ឧទ្ទាន

ឯកុបោសថិកាថេរិយាបទាន ១ សឡូលបុប្ផិកាថេរិយាបទាន
១ មោទកទាយិកាថេរិយាបទាន ១ ឯកាសនទាយិកាថេរិយាប-
ទាន ១ បញ្ចទីបទាយិកាថេរិយាបទាន ១ នឡមាលិកាថេរិ-
យាបទាន ១ បជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ១ ខេមាថេរិ-
យាបទាន ១ ឧប្បុលវណ្ណាថេរិយាបទាន ១ បដាចារាថេរិ-
យាបទាន ១ មានគាថា ៥០៧ គាថា ។

ចប់ ឯកុបោសថវគ្គ ទី ២ ។

តតិយោ កុណ្ណាលកេសវគ្គោ

បឋមំ កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទានំ

[២១] បទុមុត្តរោ នាម ជិណោ	សព្វធម្មាន ចារកូ
ឥតោ សតសហស្សម្ហិ	កប្បេ ឧប្បជ្ជិ នាយកោ ។
តទាហំ ហំសវតិយំ	ជាតា សេដ្ឋិកុលេ អហុ ^(១)
នាណាតនបដ្ឋោតេ	មហាសុខសមប្បិតា ។
ឧបេត្វា តំ មហារីរំ	អស្សោសី ធម្មមុត្តមំ ^(២)
តតោ ជាតប្បសាទាហំ	ឧបេសី សរណំ ជិនំ ។
តទា មហាការុណិកោ	បទុមុត្តរនាយកោ
ខិប្បាភិញ្ញានមគ្គន្តិ ^(៣)	បបយិ ^(៤) ភិក្ខុនី សុភំ ។
តំ សុត្វា មុទិតា ហុត្វា	នានំ ទត្វា មហោសិណោ
និបច្ច សិរសា ចានេ	តំ ហានំ អភិបត្តយី ។

១ ឱ. ម. អហុំ ។ ២ ឱ. ម. ធម្មទេសនំ ។ ៣ ឱ. ខិប្បាភិញ្ញានមគ្គត្តេ ។ ៤ ឱ. បបេសិ ។
 ម. ថបេសិ ។

កុណ្ណាលកេសវគ្គ ទី ៣

កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទាន ទី ១

[២១] ព្រះជិនស្រី ព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ព្រះអង្គដល់នូវ
 ត្រើយនៃធម៌ទាំងពួង ជានាយក ទ្រង់កើតឡើង ក្នុងកប្បទិ
 មួយសែន អំពីភទ្ទកប្បនេះ ។ គ្រានោះ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូល
 នៃសេដ្ឋី ក្នុងក្រុងហង្សវតី ជាត្រកូលរុងរឿងដោយរតនវត្ថុ
 ផ្សេង ។ ខ្ញុំជាស្រីស្តាប់ស្តល់ដោយសេចក្តីសុខច្រើនប្រការ ។
 ខ្ញុំចូលទៅរកព្រះពុទ្ធជាមហាវិបុរសអង្គនោះ ហើយបានស្តាប់
 ធម៌ដ៏ឧត្តម លំដាប់នោះ ខ្ញុំមានសេចក្តីជ្រះថ្លាកើតឡើងហើយ
 បានដល់ព្រះជិនស្រីជាទីពឹង ។ ក្នុងកាលនោះឯង ព្រះពុទ្ធជា
 នាយក ព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ប្រកបដោយមហាករុណា ទ្រង់តាំង
 សុភាភិក្ខុនី ថាជាភិក្ខុនីប្រសើរជាងពួកភិក្ខុនី ដែលត្រាស់ដឹង
 ឆាប់រហ័ស ។ លុះខ្ញុំបានស្តាប់ព្រះពុទ្ធជាចំនេះហើយ ខ្ញុំមាន
 សេចក្តីរីករាយ បានថ្វាយទានដល់ព្រះពុទ្ធជាមហេសី ហើយ
 ក្រាបចុះទៀបព្រះបាទាដោយត្បូង ប្រាថ្នានូវតំណែងនោះ ។

បឋមំ កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទានំ

អនុមោទិ មហារីរោ	ភន្ទេ យន្តេភិបត្តិតំ
សមិជ្ឈិស្សតិ តំ សព្វំ	សុខិដី ហោហិ និព្វតា ។
សតសហស្សេ ឥតោ កហ្សេ	ឱក្កាកកុលសម្ពរោ
កោតមោ ឆាម ឆាមេន	សត្តា លោកេ ភវិស្សតិ ។
តស្ស ធម្មេសុ ទាយាទា	ឱវសា ធម្មនិម្មិតា
ភទ្ធា កុណ្ណាលកេសាតិ	ហោស្សតិ សត្តសារីកា ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណីដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តិសំ អភញ្ញហំ ។
តតោ ចុតា យាមមកំ	តតោហំ តុសិតំ កតា
តតោ ច និម្មានរតី	វសវត្តិបុរំ កតា ។

កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទាន ទី ១

ព្រះពុទ្ធជាមហាវីរបុរស ទ្រង់អនុមោទនាថា ម្ចាស់នាងដ៏
 ចម្រើន តំណែងណា ដែលនាងប្រាថ្នាហើយ តំណែង
 ទាំងអស់នោះ នឹងសម្រេចពុំខាន ចូរនាងបានសេចក្តីសុខ
 រំលត់ទុក្ខចុះ ។ ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ ព្រះ
 សាស្តាព្រះនាមគោតម ទ្រង់សម្តែងក្នុងត្រកូលក្សត្រឈ្មោះ
 ឱក្កាកៈ នឹងកើតឡើងក្នុងលោក ។ នាងនឹងបានជាញាតិ
 ក្នុងធម៌របស់ព្រះសាស្តាអង្គនោះ ជាឱរស ជាធម្មនិម្មិត ជា
 សារិកានៃព្រះសាស្តា ឈ្មោះនាងកុណ្ណាលកេសីដ៏ចម្រើន ។

ដោយអំពើដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង ដោយការតម្កល់ទុក
 នូវចេតនានោះផង ខ្ញុំលះបង់រាងកាយជារបស់មនុស្សហើយ
 បានទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ។ លុះខ្ញុំច្យុតចាកឋានតាវត្តិវ្យ
 នោះ ទៅកើតក្នុងឋានយាមៈ ច្យុតចាកឋានយាមៈនោះ បាន
 ទៅកើតក្នុងឋានតុសិត ច្យុតចាកឋានតុសិតនោះ ក៏បានទៅ
 កើតក្នុងឋាននិម្មានរតិ រួចទៅកើតក្នុងបរនិម្មិតវសវត្តិបុរី ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

យត្ថ យត្ថបបដ្ឋាមិ	តស្ស កម្មស្ស វាហសា
តត្ថ តត្ថេវ វាជ្ជនំ	មហោសិត្តមការយី ។
តតោ ចុតា មនុស្សេសុ	វាជ្ជនំ ចក្កវត្តិនំ
មណ្ឌាលីនញ្ច វាជ្ជនំ	មហោសិត្តមការយី ។
សម្បត្តិ អនុកោត្វាន	ទេវេសុ មាណុសេសុ ច
សព្វត្ថ សុខិតា ហុត្វា	នេកកេហ្មេសុ សំសរី ។
ឥមម្ហិ ភិទ្ធកេ កេហ្មេ	ព្រហ្មពន្ទ មហាយសោ
កស្សទោ នាម នាមេន	ឧប្បជ្ជិ វេទតំ វោ ។
ឧបដ្ឋាកោ មហោសិស្ស	តទា អាសិ នវិស្សោ
កាសិវាជា កិកិ នាម	ពារាណសិបុត្តមេ ។
តស្ស ដីតា ចតុត្តាសី	ភិក្ខុទាសីតិ ^(១) វិស្សតា
ធម្មំ សុត្វា ជិនក្កស្ស	បព្វជ្ជំ សមរោចយី ។

១ ឱ. ភិក្ខុទាយីតិ ។ ម. ភិក្ខុទាយីតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំកើតក្នុងទីណា ។ ខ្ញុំបាននូវភាពជាមហេសីរបស់ស្តេចទាំង-
 ឡាយ ក្នុងទីនោះ ។ ព្រោះអានិសង្សនៃបុព្វកម្មនោះឯង ។
 ខ្ញុំច្បាតចាកអត្តភាពនោះ ហើយបានមកកើតក្នុងមនុស្សលោក
 បាននូវភាពជាមហេសី របស់ស្តេចចក្រពត្តិទាំងឡាយផង
 របស់ស្តេចក្នុងមណ្ឌលទាំងឡាយផង ។ ខ្ញុំបាននូវសម្បត្តិ
 ក្នុងទេវលោកផង ក្នុងមនុស្សលោកផង ហើយជាស្រីដល់
 នូវសេចក្តីសុខក្នុងទីទាំងពួង អន្ទាលទៅក្នុងកប្បដ័ប្រើន ។
 ព្រះពុទ្ធព្រះនាមកស្សបៈ ព្រះអង្គមានដៅពង្សដ៏ប្រសើរ មាន
 យសច្រើន ប្រសើរជាងពួកអ្នកប្រាជ្ញ ទ្រង់កើតឡើងក្នុង
 ភទ្ទកប្បនេះ ។ គ្រានោះ ព្រះរាជាក្នុងដែនកាសិព្រះនាម
 កិកី ក្នុងពារាណសីបុរីដ៏ឧត្តម ជាស្សរលើប្រជាជន បាន
 ជាឧបដ្ឋាកនៃព្រះពុទ្ធជាមហេសី ។ ខ្ញុំជាជីតាទី ៤ របស់ព្រះ
 រាជាអង្គនោះ ដែលប្រាកដថាភិក្ខុទាសី បានស្តាប់ធម៌របស់
 ព្រះជិនស្រីដ៏ប្រសើរ ហើយក៏ពេញចិត្តចំពោះបព្វជ្ជា ។

បឋមំ កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទានំ

អនុជានិ ន លោ តាតោ	អតារេ តទា មយំ
វីសំ វស្សសហស្សានិ	វិចរិម្ហ អតទ្ធិតា ។
កោមារិត្រហ្មចរិយំ	រាជកញ្ញា សុខេដ្ឋិតា
ពុទ្ធាបដ្ឋាននិរតា	មុទិតា សត្ត ដីតរោ ។
សមណី សមណាកុត្តា ច	ភិក្ខុដី ភិក្ខុទាសិកា ^(១)
ធម្មា ចេវ សុធម្មា ច	សត្តមី សដ្ឋ្យទាសិកា ^(២) ។
ខេមា ឧប្បលវណ្ណា ច	បជាចារា អហន្តទា
កិសាកោតមី ធម្មទិដ្ឋា	វិសាខា ហោតិ សត្តមី ។
តេហិ កម្មេហិ សុកតេហិ	ចេតនាបណិដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តីសំ អកញ្ញហំ ។
បច្ឆិមេ ច ភវេទានិ	កិរិព្វជប្បុត្តមេ
ជាតា សេដ្ឋិកុលេ ដីតេ	យទាហំ យោពូនេ បិតា ។

១ ឱ. ភិក្ខុទាយិកា ។ ម. ភិក្ខុទាយិកា ។ ២ ឱ. ម. សង្ឃទាយិកា ។

កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទាន ទី ១

ព្រះបិតាយើងទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឲ្យបួសទេ កាលនោះ យើង
 ជាអ្នកមិនខ្ជិលច្រអូស បានប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈសម្រាប់កុមារី
 អស់ពីរម៉ឺនឆ្នាំក្នុងផ្ទះ ។ យើងជាព្រះរាជធីតា ៧ នាក់ ជា
 កញ្ញាបិតនៅក្នុងសេចក្តីសុខ ត្រេកអររីករាយ ក្នុងការបម្រើ
 ព្រះពុទ្ធ គឺ នាងសមណី ១ សមណគុត្តា ១ ភិក្ខុនី ១ ភិក្ខុ-
 ទាសិកា ១ ធម្មា ១ សុធម្មា ១ នាងសង្ឃទាសិកា ជា
 គម្រប់ប្រាំពីរ ។ កាលនោះ (ព្រះរាជធីតាទាំង ៧ នាក់នោះ
 ចេរិលវីងមក) បានជានាងខេមា ១ ឧប្បលវណ្ណា ១ បដា-
 ចារា ១ ខ្ញុំ ១ កិសាគោតមី ១ ធម្មទិន្នា ១ វិសាខា ជា
 គម្រប់ប្រាំពីរ ។ ដោយអំពើដែលខ្ញុំបានធ្វើល្អនោះផង ដោយ
 ការតម្កល់ទុកនូវចេតនានោះផង លុះខ្ញុំលះបង់នូវរាងកាយជា
 របស់មនុស្សហើយ បានទៅកើតក្នុងឋានតារាវត្តិជ្យ ។ ឥឡូវ
 នេះ ដល់មកបច្ច័យភព ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលសេដ្ឋីដ៏ស្តុកស្តម្ភ
 ក្នុងបូរីដ៏ឧត្តម ឈ្មោះគិរិពូជៈ បិតនៅក្នុងវ័យដ៏ចម្រើន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ចោរំ រេត្តំ និយ្យន្តំ	ទិស្វា រត្តា តហី អហំ
បិតា មេ តំ សហស្សេន	មោចយិត្វា វេទា តតោ ។
អនាសិ តស្ស មំ តាតោ	វិទិត្វាន មនំ មម
តស្សាហមាសិ វិស្សដ្ឋា	អតិវ ទយិតា ហិតា ។
សោ មេ ភូសនលោភេន	ពលី បច្ចាហារំ ^(១) ទិសោ
ចោរឃ្មុចាតំ នេត្វាន	បព្វតេ ចេតយិ វងំ ។
តទាហំ បណាមិត្វាន	សត្តកំ សុកតញ្ចលី
រក្ខន្តី អត្តនោ ចាលំ	ឥមំ វចនមព្រី ។
ឥទំ សុវណ្ណកាយុរំ ^(២)	មុត្តា វេជ្ជុរិយា ពហូ
សព្វំ ^(៣) ហរស្ស ភទ្ធន្តេ	មញ្ច ទាសីតិ សាវយ ។
ឱរោបយស្ស កល្យាណិ	មា ពាជ្ឈំ បរិទេវសិ ^(៤)
ន ចាហំ អភិជាតាមិ	អហាជ្ជា វេនមាភតំ ^(៥) ។

១ ឱ. មាលបច្ចាហាតំ ។ ម. ពលិមជ្ឈាសយោ ។ ២ ឱ. ម. សុវណ្ណកេយុរំ ។ ៣ ឱ. សព្វំ ។ ៤ ឱ. មា ពហុំ បរិទេវយិ ។ ៥ ឱ. ម. ធនមាភតំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំឃើញនូវចោរដែលគេកំពុងបណ្តើរ យកទៅដើម្បីសម្លាប់
 ហើយស្រឡាញ់ចំពោះចោរនោះ លំដាប់នោះ បិតារបស់ខ្ញុំ
 ដោះចោរនោះ ចេញអំពីទោសដែលត្រូវសម្លាប់ ដោយកហា-
 បណៈមួយពាន់ ។ បិតាបានឲ្យខ្ញុំទៅចោរនោះ ព្រោះដឹង
 ច្បាស់នូវចិត្តខ្ញុំ ខ្លួនខ្ញុំជាស្រីឥតរង្វៀស ជាអ្នកអាណិតអនុ-
 គ្រោះក្រៃពេក ចំពោះចោរនោះ ។ ឯចោរនោះ នាំមកនូវ
 គ្រឿងបូជា ហើយនាំខ្ញុំទៅកាន់ជ្រោះ សម្រាប់ទម្លាក់ចោរ
 ហើយគិតសម្លាប់ខ្ញុំ លើក្នុង ដោយសេចក្តីចង់បាននូវគ្រឿង
 ប្រដាប់របស់ខ្ញុំ ។ គ្រានោះ ខ្ញុំធ្វើអញ្ជូលីដ៏ល្អ ប្រណាម្យ
 ចំពោះចោរ ឈ្មោះសត្តកៈ រក្សានូវជីវិតរបស់ខ្លួនទុកសិន
 ហើយពោលពាក្យនេះថា បពិត្រអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកចូរនាំ
 យកនូវសង្វាជារិការនៃមាស ព្រមទាំងកែវមុត្តា កែវពៃទូរ្យ
 ដ៏ច្រើន ទាំងអស់នេះទៅចុះ រួចសូមឲ្យអ្នកប្រាប់គេឲ្យដឹងថា
 ខ្ញុំជាទាសីចុះ ។ ម្នាលនាងកល្យាណី នាងចូរដាក់នូវគ្រឿង
 ប្រដាប់ មកឲ្យអញចុះ នាងកុំខ្សឹកខ្សួលខ្លាំងឡើយ អញមិន
 ដែលថាមិនសម្លាប់ នូវមនុស្សដែលមកក្នុងព្រៃសោះទេ ។

បឋមំ កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទានំ

យតោ សរាមិ អត្តានំ	យតោ បត្តោស្មិ វិញ្ញតំ
ន ចាហំ អភិជាធាមិ	អញ្ញំ បិយតវំ តយា ។
ឯហិ តំ ឧបគុយ្ហិស្សំ ^(១)	កត្វាន តំ បទក្ខិលំ
តំ វជ្ជាមិ បុន នត្ថិ ^(២)	មម តុយ្ហញ្ច សដ្ឋមោ ។
ន ហិ សព្វេសុ ហានេសុ	បុរិសោ ហោតិ បណ្ឌិតោ
ឥត្ថិបិ បណ្ឌិតា ហោតិ	តត្ថ តត្ថ វិចក្ខណា ។
ន ហិ សព្វេសុ ហានេសុ	បុរិសោ ហោតិ បណ្ឌិតោ
ឥត្ថិបិ បណ្ឌិតា ហោតិ	លហំ អត្ថំ វិចិត្តិតា ^(៣) ។
លហុញ្ច វត ទិប្បញ្ច	នេកត្តេ សមចេតយិ
ចិត្តបណ្ណាយតានេវ ^(៤)	តទាហំ សត្តកំ វធិ ។

១ ឱ. ម. ឧបគុហិស្សំ ។ ២ ឱ. ម. ន ចទានិ បុនោ អត្ថិ ។ ៣ ឱ. ម. អត្ថវិចិត្តិតា ។

៤ ឱ. មិគំ បុណ្ណាយ តេនេវ ។

កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទាន ទី ១

ខ្ញុំនឹករកមើលនូវខ្លួនខ្ញុំ ចាប់តាំងពីខ្ញុំដល់នូវភាពជាអ្នក
ដឹងក្តីមក ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់អ្នកដទៃឲ្យជាទីស្រឡាញ់ជាង
អ្នកឡើយ ។ អ្នកចូរមកនេះ ខ្ញុំនឹងបានកៀកកើយអ្នកសិន
ហើយសូមធ្វើប្រទក្សិណអ្នក ថ្វាយបង្គំអ្នក ព្រោះថាការរូបរួម
គ្នារវាងខ្ញុំនឹងអ្នកមិនមានទៀតទេ ។ (ទេវតាពោលថា) ប្រុស
មិនមែនឈ្មោះថាបណ្ឌិត ក្នុងហេតុទាំងអស់ទេ សូម្បីស្រី
សោះ តែជាអ្នកមានឧបាយវាងវៃ ក្នុងហេតុនោះ ។ ក៏ឈ្មោះ
ថាបណ្ឌិតបាន ។ ប្រុសមិនមែនឈ្មោះថាបណ្ឌិត ក្នុងហេតុ
ទាំងអស់ទេ សូម្បីស្រីសោះ តែជាអ្នកគិតឃើញនូវប្រយោជន៍
រហ័ស ក៏ឈ្មោះថាបណ្ឌិតដែរ ។ បុគ្គលណា ត្រិះរិះឃើញ
នូវប្រយោជន៍ច្រើនដ៏រហ័សផង ឆាប់ផង ដូចជាបុគ្គលកាល
ឃើញតាមហេតុនៃសំបុត្រ ឬតម្រាជ័រិចិត្រ បុគ្គលនោះ
ឈ្មោះថាបណ្ឌិត គ្រានោះ ខ្ញុំបានសម្លាប់នូវចោរឈ្មោះសត្តកៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

យោ ច ឧប្បតិគំ អត្ថំ	ន ទិប្បំ អនុពុជ្ឈតិ
សោ ហញ្ញតេ មន្ទមតិ	ចោហោវ កិរិកត្តេ ។
យោ ច ឧប្បតិគំ អត្ថំ	ទិប្បមេវ និពោជតិ
មុច្ចតេ សត្តសម្ភាជា	តទាហំ សត្តកា យថា ។
តទាហំ ចាតយិត្វាន	កិរិទុក្កម្ហិ សត្តកំ
សន្តិកំ សេតវត្ថានំ	ឧបេតា បព្វដី អហំ ។
សណ្ឋាសេន ច កេសេ មេ	លុញ្ចិត្វា សព្វសោ តទា
បព្វដិត្វាន សមយំ	អាចិក្ខិសុ និរន្តរំ ។
តតោ តំ ឧក្កហេត្វាន	និសីទិត្វាន ឯកិកា
សមយំ តំ វិចិទ្តេសី	សុវាណោ មាណុសំ ករំ ។
ឆិដ្ឋំ កយ្ហ សមីហេ មេ	ចាតយិត្វា អបក្កមិ
ទិស្វា និមិត្តំ អលកី	តិដ្ឋន្តំ បុណ្យាកុលំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បុគ្គលណា មិនយល់ចាប់នូវប្រយោជន៍ ដែលកើតឡើង
 ហើយ បុគ្គលនោះឈ្មោះថាមានគំនិតទន់ រមែងទុក្ខព្រួយ
 ដូចជាចោរដែលធ្លាក់ចុះទៅក្នុងជ្រោះភ្នំ ។ បុគ្គលណា យល់
 ច្បាស់ចាប់ នូវប្រយោជន៍ដែលកើតឡើងហើយ បុគ្គលនោះ
 រមែងរួចអំពីការចង្អៀតដោយសត្រូវ ដូចជាខ្លួនខ្ញុំរួចចាកបុរស
 ឈ្មោះសត្តកៈ ក្នុងកាលនោះឯង ។ ខ្ញុំប្រានបុរសឈ្មោះ
 សត្តកៈ ទៅក្នុងជ្រោះភ្នំ រួចហើយចូលទៅកាន់សម្នាក់ពួក
 តាបស អ្នកស្ងៀកពាក់សំពត់សហើយបួស ។ ក្នុងកាលនោះ
 ខ្ញុំទុកសក់របស់ខ្ញុំដោយចន្ទាស ដោយប្រការទាំងពួងហើយ
 ទើបបួស ពួកតាបសក៏ប្រាប់នូវលទ្ធិឥតមានចន្លោះឡើយ ។
 លំដាប់នោះ ខ្ញុំរៀននូវលទ្ធិនោះ ហើយអង្គុយតែម្នាក់ឯង
 គិតនូវលទ្ធិនោះ (គាប់ចួន) ឆ្កែក៏ពាំយកដៃរបស់មនុស្ស ។
 ឆ្កែពាំដៃរបស់មនុស្ស ដែលដាច់មកទម្លាក់ចោល ក្នុងទីជិតខ្ញុំ
 ហើយចៀសចេញទៅ ខ្ញុំបានឃើញហើយ ក៏បាននូវនិមិត្ត
 ចំពោះត្រកូលនៃដង្កូវដែលបិតនៅ (ក្នុងសាកសពនោះ) ។

បឋមំ កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទានំ

តតោ ឧដ្ឋាយ សំវិក្កា	អាបុច្ឆី សហធម្មិកោ
តេ អវោចំ វិជានន្តិ	តំ អត្ថំ សក្យភិក្ខុវោ ។
សាហំ តមត្ថំ បុច្ឆិស្សំ	ឧបេត្វា ពុទ្ធសារកោ
តេ មមាទាយ កច្ឆិសុ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកោ ។
សោ មេ ធម្មមទេសេសិ	ខន្ធាយតនទាតុយោ
អសុភានិច្ចំ ទុក្ខាតិ	អនត្តាតិ ច នាយកោ ។
តស្ស ធម្មំ សុណិត្វាហំ	ធម្មចក្កំ វិសោធយី
តតោ វិញ្ញាតសទ្ធម្មា	បព្វជ្ជំ ឧបសម្បទំ ។
អាយាចិតោ ^(១) តទា អាហា	ឯហិ ភទ្កេតិ នាយកោ
តទាហំ ឧបសម្បជ្ជា	បរិត្តំ តោយមទ្ធសំ ។
ចាទបក្កាលនេនាហំ	ញត្វា សឧទយព្វយំ
តថា សព្វេបិ សដ្ឋារា	ឥតិ សំចិន្តយី ^(២) តទា ។

១ ឱ. អាយាចិ សោ ។ ២ ឱ. ឥតិ សព្វិន្តយី ។ ម. ល្បទិសំ ចិន្តយី ។

កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទាន ទី ១

លំដាប់នោះ ខ្ញុំតក់ស្លុត ហើយក្រោកទៅសួរពួកសហធម្មិក
ឯពួកសហធម្មិកទាំងនោះប្រាប់ថា ពួកភិក្ខុជាសក្យបុត្រ ទើប
ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីនោះបាន ។ ខ្ញុំនោះបានចូលទៅរកពួក
សាវ័ករបស់ព្រះពុទ្ធ ហើយសួរសេចក្តីនោះ ពួកសាវ័កទាំង
នោះ ក៏នាំខ្ញុំទៅក្នុងសម្មាភ័ន្តនៃព្រះពុទ្ធ ជាបុគ្គលប្រសើរ ។
ព្រះពុទ្ធជាធានាយកនោះ ទ្រង់សម្តែងនូវព្រះធម៌ ចំពោះខ្ញុំថា
ខន្ធ អាយតនៈ ធាតុ ជាធម្មជាតិមិនស្អាតផង មិនទៀងផង
ជាទុក្ខផង ជាអនត្តាផង ។ លុះខ្ញុំបានស្តាប់នូវធម៌របស់ព្រះ
អង្គហើយ បានជម្រះធម្មចក្ខុ គឺសោតាបត្តិផល លំដាប់នោះ
ខ្ញុំបានដឹងច្បាស់នូវព្រះសទ្ធម្មហើយ ក៏សូមនូវបព្វជ្ជានិងឧប-
សម្បទា ។ កាលនោះ ព្រះពុទ្ធជាធានាយក ដែលខ្ញុំ
សូមហើយ ទើបទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់នាងដ៏ចម្រើន នាងចូរ
មកចុះ កាលនោះ ខ្ញុំក៏បានឧបសម្បទា ហើយបានឃើញ
ទឹកបន្តិច ។ ខ្ញុំដឹងនូវរូបប្រកបដោយការកើតឡើង និង
ការសូន្យទៅ ដោយគ្រាន់តែលាងជើង ហើយគិតក្នុងកាល
នោះថា សង្ខារទាំងឡាយទាំងពួង មានសភាពដូចគ្នា ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តតោ ចិត្តំ វិមុច្ចិ មេ	អនុចាទាយ សព្វសោ
ទិប្បាកិញ្ញានមក្កម្មេ	តទា បញ្ញាបយំ ជិនោ ។
ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោមិ	ទិព្វាយ សោតទាតុយា
បរិចិត្តានិ ជាតាមិ	សត្តសាសនការិកា ^(១) ។
បុព្វេនិវាសំ ជាតាមិ ^(២)	ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ
ខេមេត្វា អាសវេ សព្វេ	វិសុទ្ធាសី សុទិម្ហលា ។
បរិចិណ្ណោ មយា សត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ
ឱហិតោ ករុកោ ភារោ	កវនេត្តិ សម្មហតា ។
យស្សត្តាយ បព្វជិតា	អការស្មា អនការិយំ
សោ មេ អត្តោ អនុប្បត្តោ	សព្វសំយោជនក្ខយោ ។
អត្ថធម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
ញាណំ មេ វិបុលំ ^(៣) សុទ្ធិំ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស វាហាសា ។

១ ម. សត្តសាសនការិកាតិ ន ទិស្សតិ ។ ២ ម. បុព្វេនិវាសំ ជាតាមីតិ ឥមេ បាហា ន ទិស្សន្តិ ។ ៣ ឱ. ម. វិមលំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

លំដាប់នោះ ចិត្តរបស់ខ្ញុំក៏រួចស្រឡះចាកអាសវៈ ព្រោះមិន
 ប្រកាន់ដោយប្រការទាំងពួង គ្រានោះ ព្រះជិនស្រីទ្រង់តាំង
 ខ្ញុំថា ប្រសើរលើសជាងពួកភិក្ខុនី ដែលត្រាស់ដឹងចាប់រហ័ស
 ខ្ញុំជាស្រីស្អាតក្នុងប្ងូទ្ធិទាំងឡាយផង ក្នុងសោតធាតុជាទិព្វផង
 ខ្ញុំជាអ្នកធ្វើតាមសាសនារបស់ព្រះសាស្តា ដឹងនូវចិត្តនៃបុគ្គល
 ដទៃផង ។ ខ្ញុំដឹងនូវបុព្វេនិវាសៈ ទាំងទិព្វចក្ខុខ្ញុំបានជម្រះហើយ
 ខ្ញុំជាភិក្ខុនីបរិសុទ្ធមិនមានមន្ទិល ព្រោះញ៉ាំងអាសវៈទាំងពួង
 ឲ្យអស់ហើយ ។ ព្រះសាស្តាខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តតាមហើយ ទាំង
 សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានធ្វើហើយ ភារៈដ៏ធ្ងន់ ខ្ញុំដាក់
 ចេញហើយ តណ្ហាជាគ្រឿងនាំទៅកាន់ភពថ្មី ខ្ញុំគាស់រំលើង
 ចេញហើយ ។ ខ្ញុំចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួស ដើម្បីប្រ-
 យោជន៍ដល់គុណធម៌ណា ប្រយោជន៍គឺគុណធម៌នោះរបស់ខ្ញុំ
 ជាទីអស់ទៅនៃសញ្ញាជនៈទាំងពួង ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ ។
 ញាណរបស់ខ្ញុំ ដ៏ទូលាយស្អាត ក្នុងអត្ត ធម៌ និរុត្តិ និង
 បដិភាណក៏ដូចគ្នា ព្រោះហេតុនៃព្រះពុទ្ធជាបុគ្គលប្រសើរ ។

ទុតិយំ កិសាគោតមីថេរិយាបទានំ

កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ ភវា សព្វេ សម្មហតា
 ធាតីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា វិហារមិ អនាសវា ។
 ស្វាគតំ វត មេ អាសិ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
 តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
 បដិសម្ពិទា ចតស្សោ វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
 ធន្យកិញ្ញា សច្ចិកតា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
 ឥត្ថំ សុទំ អាយស្មា ភទ្ធា កុណ្ណាលកេសា ភិក្ខុជី
 ឥមា កាថាយោ អកាសិត្តាតិ ។

កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

ទុតិយំ កិសាគោតមីថេរិយាបទានំ

[២២] បទុមុត្តរោ នាម ជិដោ សព្វធម្មាន ចារក្ខ
 ឥតោ សតសហស្សម្ហិ កហ្សេ ឧប្បន្និ នាយកោ ។

កិសាគោតមីថេរិយាបទាន ទី ២

កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំ
 គាស់រំលើងចេញហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមានអាសវៈ ព្រោះបាន
 កាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អ
 ហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិ ព្រះពុទ្ធ ជាបុគ្គលប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំ
 បានសម្រេចហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។
 បដិសម្ភិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
 ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
 ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះកុណ្ណាលកេសីភិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
 ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទាន ។

កិសាគោតមីថេរិយាបទាន ទី ២

[២២] ព្រះជិនស្រី ព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ទ្រង់ដល់
 នូវត្រើយនៃធម៌ទាំងពួង ព្រះអង្គជានាយក ទ្រង់កើត
 ឡើង ក្នុងកប្បទីមួយសែន គិតអំពីភទ្ទកប្បនេះទៅ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តទាហំ ហំសវតិយំ	ជាតា អញ្ញតវេ កុលេ
ឧបេត្វា តំ នវវំ	សវណំ សមុចាកមី ។
ធម្មញ្ច តស្ស អស្សោសី	ចតុសច្ចុបសញ្ញាតំ
មជ្ជំ បរមស្សានំ	ចិត្តសន្តិសុខាវហំ ។
តទាបិ ^(១) ភិក្ខុនី ដីរោ ^(២)	លូខចីរជារិកំ
បមេន្តោ ឯតទក្កម្មិ	វណ្ណយិ បុរិសុត្តមោ ។
ជនេត្វានប្បកំ បីតិ	សុត្វា ភិក្ខុនិយា គុណំ
ការំ កត្វាន ពុទ្ធស្ស	យថាសត្តិ យថាពលំ ។
និបច្ច មុនិដីរន្តំ	តំ ហានំ អភិបត្តយី
តទានុមោទិ សម្ពុទ្ធោ	ហានលាកាយ នាយកោ ។
សតសហស្សេ ឥតោ កប្បេ	ឱក្កាកកុលសម្ពរោ
កោតមោ នាម នាមេន	សត្វា លោកេ ភវិស្សតិ ។

១ ឱ. កទាចិ ។ ម. តទា ច ។ ២ ឱ. ម. វីរោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កាលនោះ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលមួយ នៅក្នុងក្រុងហង្សវតី បាន
 ចូលទៅគាល់ព្រះពុទ្ធព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ទ្រង់ប្រសើរជាងនរ-
 ជននោះ ហើយយកព្រះអង្គជាទីពឹង ។ ខ្ញុំបានស្តាប់ធម៌ដ៏
 ពិរោះរបស់ព្រះអង្គ ជាធម៌ប្រកបដោយសច្ចៈ ៤ មានអានិ-
 សង្ស័យក្រៃលែង នាំមកនូវសេចក្តីស្ងប់និងសេចក្តីសុខ ក្នុង
 ចិត្ត ។ កាលនោះ ព្រះពុទ្ធជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាបុរសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
 ទ្រង់សរសើរតាំងភិក្ខុនី អ្នកទ្រទ្រង់ចីវរដ៏សោហ្មង ក្នុងទីជា
 ឯតទគ្គៈ ។ ខ្ញុំញ៉ាំងបីតិមានប្រមាណច្រើនឲ្យកើត ស្តាប់នូវ
 គុណនៃភិក្ខុនី ខ្ញុំធ្វើនូវគ្រឿងសក្ការៈដល់ព្រះពុទ្ធ តាមគួរ
 ដល់សេចក្តីអង្វរអាច តាមគួរដល់កម្លាំង ។ ខ្ញុំបានក្រាបចុះ
 ជិតព្រះអង្គ ជាអ្នកប្រាជ្ញ មានប្រាជ្ញាខ្ជាប់ខ្ជួននោះ ហើយ
 ប្រាថ្នានូវតំណែងនោះ កាលនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជានាយក
 ទ្រង់អនុមោទនា ចំពោះការបាននូវតំណែងនោះថា ក្នុងកប្ប
 ទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ ព្រះសាស្តា ព្រះនាមគោតម
 ទ្រង់កើតក្នុងឱក្ខាកត្រកូល នឹងត្រាស់ឡើង ក្នុងលោក ។

ទុតិយំ កិសាកោតមីថេរិយាបទានំ

តស្ស ធម្មេសុ ទាយាទា	ឱវសា ធម្មនិម្មិតា
កិសាកោតមិ នាម នាមេន	ហោស្សតិ សត្តុសារិកា ។
តំ សុត្វា មុទិតា ហុត្វា	យារដីរំ តទា ទិទំ
មេត្តចិត្តា បរិចរី	បច្ចុយេហិ វិជាយកំ ។
តេហិ កម្មេហិ សុកតេហិ	ចេតនាបណ្ឌិដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តិសំ អតញ្ញហំ ។
ឥមម្ហិ ភទ្ធកេ កប្បេ	ព្រហ្មពន្ធុ មហាយសោ
កស្សទោ នាម នាមេន	ឧប្បជ្ជិ វេទតំ វរោ ។
ឧបជ្ជាកោ មហេសិស្ស	តទា អាសិ នវិស្សរោ
កាសិរាជា កិកិ នាម	ពារាណសិប្បត្ថមេ ។
បញ្ចមី តស្ស ដីតាហំ ^(១)	ធម្មា នាមេន វិស្សតា
ធម្មំ សុត្វា ទិទក្កស្ស	បព្វជ្ជំ សមរោចយី ។

១ ឱ. ម. ជីតាសី ។

កិសាគោតមីថេរិយាបទាន ទី ២

នាងនេះនឹងបានជាព្រះញាតិ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយនៃព្រះគោតម
 នោះ ជាឱរស ជាធម្មនិម្មិត បានជាសាវិកានៃព្រះសាស្តា
 មានឈ្មោះថាកិសាគោតមី ។ កាលនោះ ខ្ញុំស្តាប់នូវពុទ្ធ-
 ព្យាករណ៍នោះ ក៏រីករាយ មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា បាន
 បម្រើព្រះជិនស្រីជានាយក ដោយបច្ច័យទាំងឡាយ ដរាប
 ដល់អស់ជីវិត ។ ដោយកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង ដោយ
 ការតម្កល់នូវចេតនានោះផង លុះខ្ញុំលះបង់រាងកាយជារបស់
 មនុស្សហើយ ក៏បានទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ។ ព្រះពុទ្ធ
 ទ្រង់ព្រះនាមកស្សបៈ មានដៅពង្សដ៏ប្រសើរ មានយសធំ
 ប្រសើរជាងអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ទ្រង់កើតឡើងហើយ ក្នុង
 ភិក្ខុកប្បនេះ ។ កាលនោះ ព្រះរាជាក្នុងដែនកាសិ ទ្រង់ព្រះ
 នាមកិកី ព្រះអង្គជាធំជាងនរជន ក្នុងក្រុងពារាណសីដ៏ឧត្តម
 ទ្រង់ជាឧបដ្ឋាកនៃព្រះពុទ្ធ ព្រះអង្គស្វែងរកនូវគុណដ៏ធំ ។
 ខ្ញុំជាធីតាទី ៥ នៃព្រះរាជានោះ មានឈ្មោះប្រាកដថាធម្មា
 បានស្តាប់ធម៌ព្រះជិនស្រីដ៏ប្រសើរ ហើយពេញចិត្តនឹងផ្លូវ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

អនុជានិ ន នោ តាតោ	អកាវេ តទា មយំ
វិសវស្សសហស្សានិ	វិចរិម្ហ អតន្តិកា ^(១) ។
កោមារិត្រហ្មចរិយំ	រាជកញ្ញា សុខេដ្ឋិតា
ពុទ្ធាបដ្ឋាននិរតា	មុទិតា សត្ត ដីតរោ ។
សមណី សមណាកុត្តា ច	ភិក្ខុនី ភិក្ខុនាសិកា
ធម្មា ចេវ សុធម្មា ច	សត្តមី សង្ឃនាសិកា ។
ខេមា ឧប្បលវណ្ណា ច	បជាចារា ច កុណ្ណាលា
អហព្វា ធម្មទិន្នា ច	វិសាខា ហោតិ សត្តមី ។
តេហិ កម្មេហិ សុកតេហិ	ចេតនាបណីដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តីសំ អកញ្ចហំ ។
បច្ឆិមេ ច ភវេនានិ	ជាតា សេដ្ឋិកុលេ អហំ
ទុក្កតេ អធនេ នីចេ	កតា ច សធនំ កុលំ ។
បតិដ្ឋបេត្វាន ^(២) សេសា មេ	ទិស្សន្តិ អធនា ឥតិ
យទា ច បសុតា អាសី	សព្វេសំ ទយិតា តទា ។

១ ម. អតន្តិកា ។ ២ ឱ. ម. បតី បេបេត្វា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រះបិតានៃយើង មិនទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យបួសទេ កាលនោះយើង
 ជាអ្នកមិនខ្ជិលច្រអូសបានប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ សម្រាប់កុមារី
 អស់ ២ ម៉ឺនឆ្នាំក្នុងផ្ទះ ។ យើងជាព្រះរាជជីតា ៧ នាក់ ជាកញ្ញា
 នៃស្តេច បិតានៅក្នុងសេចក្តីសុខ ត្រេកអរ រីករាយ ក្នុងការ
 បម្រើព្រះពុទ្ធ គឺ នាងសមណី ១ សមណគុត្តា ១ ភិក្ខុនី ១
 ភិក្ខុទាសិកា ១ ធម្មា ១ សុធម្មា ១ សង្ឃទាសិកា ជាគម្រប់៧ ។
 (ព្រះរាជជីតា ៧) អង្គនោះ ចេរវិលវឹងមកបានជា) នាងខេមា ១
 ឧប្បលវណ្ណា ១ បជាចារា ១ កុណ្ណាលា ១ ខ្ញុំ ១ ធម្មទិន្នា ១
 វិសាខា ជាគម្រប់៧ ។ ដោយកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង ដោយ
 ការតម្កល់នូវចេតនានោះផង លុះខ្ញុំលះបង់រាងកាយ ជារបស់
 មនុស្សហើយ ក៏បានទៅកើត ក្នុងឋានតាវត្តិវ័រ ។ ឥឡូវនេះ
 មកដល់បច្ឆិមភព ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលសេដ្ឋី ដែលជាអ្នកធ្លាក់ខ្លួន
 កម្សត់ឥតទ្រព្យ ជាត្រកូលទន់ទាបវិញ តែខ្ញុំបានមានប្តីត្រកូល
 សម្បូណ៍ ដោយទ្រព្យសម្បត្តិ ។ ជនទាំងឡាយ ដ៏សេស
 រៀរលែងតែប្តីរបស់ខ្ញុំចេញ សុទ្ធតែជាអ្នកឥតទ្រព្យ ខ្ញុំប្រសូត
 កូនក្នុងកាលណា ជនទាំងពួងក៏អាណិតខ្ញុំ ក្នុងកាលនោះ ។

ទុតិយំ កិសាគោតមីថេរិយាបទានំ

យទា សោ តុណ្ណោ បុត្តោ កោមារកោ^(១) សុខេដ្ឋិតោ

សទាណាមិវ កណ្តោ មេ តទា យមវសំ តតោ ។

សោកដ្ឋា ទិណវទនា អស្សុនេត្តា រុទមុខា

មតំ កុណាបមាទាយ វិលបដ្ឋិ កមាមហំ ។

តទា ឯកេន សទ្ធិដ្ឋា ឧបេត្វា ភិសក្កត្តមំ

អវោចំ ទេហិ ភេសដ្ឋិ បុត្តសញ្ញវនដ្ឋិ កោ ។

ន វិដ្ឋន្តេ មតា យស្មី កេហោ សិទ្ធត្ថកំ តតោ

អាហារាតិ ជិដោ អាហា វិណយោទាយកោវិដោ ។

តទា កមិត្វា សាវត្ថី ន លភី តាទិសំ យវំ

កុតោ សិទ្ធត្ថកំ តស្មា តតោ លទ្ធា សតី អហំ ។

១ ឱ. ភទ្រោ កោមលដ្ឋោ ។ ម. ភទ្រោ កោមលកោ ។

កិសាគោតមីថេរិយាបទាន ទី ២

កាលណា កូនខ្ញុំរបស់ខ្ញុំនោះ ជាកុមារតូច បិតនៅក្នុង
 សេចក្តីសុខ ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ ដូចជាជីវិតរបស់ខ្លួន
 កាលនោះ កូននោះ ក៏លុះអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់ទៅ ។
 ខ្ញុំមានសេចក្តីសោកគ្របសង្កត់ មានមុខប្រកបដោយសេចក្តី
 ទុក្ខ មានភ្នែកពេញដោយទឹកភ្នែក មានមាត់យំ ពសាកសព
 ដែលស្លាប់នោះ ដើរយំតូញត្រែរ ។ កាលនោះ ខ្ញុំបានជួប
 បុរសម្នាក់ ក៏ចូលទៅរកព្រះពុទ្ធជាគ្រូពេទ្យដ៏ប្រសើរ ហើយ
 ពោលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះអង្គឲ្យថ្នាំបោះកូន
 ឲ្យរស់ ។ ព្រះជិនស្រីព្រះអង្គជាអ្នកឈ្លាសវៃ ក្នុងឧបាយនៃ
 ការទូន្មាន ទ្រង់ត្រាស់ថា ជនទាំងឡាយដែលស្លាប់ហើយ
 មិនមានក្នុងផ្ទះណា ចូរនាងយកគ្រាប់ស្ពៃ អំពីផ្ទះនោះមក
 (ឲ្យតថាគិត) ។ កាលនោះ ខ្ញុំដើរទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី រក
 មិនបានផ្ទះប្រាកដដូច្នោះ ព្រោះហេតុនោះ នឹងរកគ្រាប់ស្ពៃ
 អំពីផ្ទះណាបាន លំដាប់នោះ ខ្ញុំក៏បាននូវស្មារតីឡើង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

កុណាបំ នឌ្ឍយិត្តាន ឧបេសី លោកនាយកំ
 ទូរតោ ច មមំ ទិស្វា អរោច មធុរស្សរោ ។
 យោ ច វស្សសតំ ដីវេ អបស្សំ ឧទយព្វយំ
 ឯកាហំ ដីវិតំ សេយ្យោ បស្សតោ ឧទយព្វយំ ។

ន កាមធម្មោ និកមស្ស ធម្មោ

ន ចាបិយំ ឯកកុលស្ស ធម្មោ

សព្វស្ស លោកស្ស សនេវកស្ស

ឯសោរ^(១) ធម្មោ យទិទំ អនិច្ចតា ។

សាហំ សុត្តានិមា កាថា ធម្មចក្កំ វិសោធយី

តតោ វិញ្ញាតសទ្ធម្មា បព្វដី អនការិយំ ។

តថាបិ បព្វទិតា សន្តិ យុញ្ញន្តិ ទិនសាសនេ

ន ចិវនេវ កាលេន អរហត្តំ អចាបុណី ។

១ ម. ឯសេវ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំចោលនូវសាកសព ហើយចូលទៅគាល់ព្រះពុទ្ធ ជា
 លោកនាយក ចំណែកខាងព្រះអង្គមានសំឡេងពីរោះ ទ្រង់
 ទតឃើញខ្ញុំអំពីចម្ងាយ ហើយត្រាស់ថា បុគ្គលណា កាលមិន
 បានឃើញនូវការកើតនិងការសូន្យទៅ (នៃបញ្ចក្ខន្ធ) ទេ
 ហើយរស់នៅមួយរយឆ្នាំក៏ដោយ ជីវិតរបស់បុគ្គល អ្នកឃើញ
 នូវការកើតឡើង និងការសូន្យទៅ (នៃបញ្ចក្ខន្ធ) សូម្បីរស់
 នៅតែមួយថ្ងៃ ក៏ប្រសើរជាង ។

អនិច្ចតាធម៌នេះ នឹងជាធម៌សម្រាប់ស្រុកមួយ
 ក៏ទេ ជាធម៌សម្រាប់និគមមួយក៏ទេ ជាធម៌សម្រាប់
 ត្រកូលមួយក៏ទេ ធម៌នុ៎ះឯងសម្រាប់លោក ព្រមទាំង
 ទេវលោកទាំងអស់ ។

ខ្ញុំនោះ បានស្តាប់នូវគាថាទាំងឡាយនេះ ហើយ
 ជម្រះនូវធម្មចក្ខុ គឺសោតាបត្តិមគ្គ លំដាប់នោះ ខ្ញុំក៏ដឹង
 ច្បាស់នូវព្រះសទ្ធម្ម ហើយចូលទៅកាន់ផ្លូវ ។ លុះខ្ញុំបួស
 រួចហើយ ក៏មានចិត្តស្ងប់ ប្រកបក្នុងសាសនាព្រះជិនស្រី
 អស់កាលមិនយូរប៉ុន្មាន ខ្ញុំក៏បានសម្រេចនូវព្រះអរហត្ត ។

ទុតិយំ កិសាគោតមីថេរិយាបទានំ

ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោមិ	ទិញាយ សោតនាតុយា
បរិចិត្តានិ ជាធាមិ	សត្តុសាសនការិកា ។
បុព្វេនិវាសំ ជាធាមិ	ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ
ខេមេត្វា អាសវេ សព្វេ	វិសុទ្ធាសី សុនិម្មលា ។
បរិចិណ្ណោ មយា សត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ
ឱហិតោ ករុកោ កាហោ	កវនេត្តិ សម្មហតា ។
យស្សត្វាយ បព្វជិតា	អការស្មា អនការិយំ
សោ មេ អត្តោ អនុប្បត្តោ	សព្វសំយោជនក្ខយោ ។
អត្តធម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
ញានំ មេ វិបុលំ សុទ្ធិំ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស វាហាសា ។
សង្ការកុដា អាហារិត្វា	សុសាធា រមិយាបិ ច
តតោ សង្ឃានិកំ កត្វា	លូទំ ធារេមិ ចីវរំ ។
ដិដោ តស្មី កុលោ តុដ្ឋោ	លូខចីវរធារណោ
បមេសិ ឯតនក្កម្ហិ	បរិសាសុ វិធាយកោ ។

កិសាគោតមីថេរិយាបទាន ទី ២

ខ្ញុំជាអ្នកធ្វើនូវសាសនានៃព្រះសាស្តា ស្នាត់ក្នុងប្បទិទាំងឡាយ
 ដឹងនូវចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ដោយសោតធាតុដ៏ជាទិព្វ ។ ខ្ញុំដឹង
 នូវបុព្វេនិវាសញ្ញាណ ទិព្វចក្ខុ ខ្ញុំក៏បានជម្រះហើយ ខ្ញុំបាន
 ញ៉ាំងអាសវៈទាំងពួងឲ្យអស់ទៅ ជាអ្នកបរិសុទ្ធស្អាត មិន
 មានមន្ទិលសោះឡើយ ។ ព្រះសាស្តា ខ្ញុំបានបម្រើហើយ
 សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ភារៈដ៏ធ្ងន់ ខ្ញុំបាន
 ដាក់ចុះហើយ តណ្ហាដែលជាគ្រឿងនាំសត្វទៅកាន់ភព ខ្ញុំ
 គាស់រំលើងចោលហើយ ។ ខ្ញុំចេញចាកផ្ទះ ចូលទៅកាន់
 ផ្នួស ដើម្បីប្រយោជន៍ណា ប្រយោជន៍នោះ គឺកិរិយាអស់ទៅ
 នៃសំយោជនៈទាំងពួងនោះ ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ ។ ញាណ
 របស់ខ្ញុំ ដ៏ធំទូលាយស្អាត ក្នុងអត្ត ធម៌ និរុត្តិ និងបដិភាណ
 ព្រោះអំណាចនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ ។ ខ្ញុំនាំសំពត់អំពីគំនរ
 សម្រាមផង អំពីព្រៃស្មសានផង អំពីច្រកផង ហើយធ្វើ
 ជាសង្ឃាដី ទ្រទ្រង់នូវចីវរដ៏សៅហ្មង ។ ព្រះជិនស្រី ជា
 នាយក ទ្រង់ត្រេកអរក្នុងគុណរបស់ខ្ញុំ គឺការទ្រទ្រង់នូវចីវរដ៏
 សៅហ្មងនោះ បានតាំងខ្ញុំក្នុងទីជាឯតទគ្គៈ ក្នុងពួកបរិស័ទ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

កិលេសា ឈាមិតា មយ្ហំ ភវា សព្វេ សម្មហតា
 ធាតីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា វិហារមិ អនាសវា ។
 ស្វាគតំ វត មេ អាសិ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
 តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
 បដិសម្ពិទា ចតស្សោ វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
 ធន្យកិញ្ញា សច្ចិកតា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
 ឥត្ថំ សុទំ អាយស្មា កិសាកោតមី ភិក្ខុដី ឥមា
 កាថាយោ អកាសិត្តាតិ ។

កិសាកោតមីថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

តតិយំ ធម្មទិន្នាថេរិយាបទានំ

[២៣] បទុមុត្តរោ នាម ជិណោ សព្វធម្មាន ចារត្ថ
 ឥតោ សតសហស្សម្ហិ កេហ្មេ ឧប្បដ្ឋិ នាយកោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំ
 ដកចោលហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់
 ចំណង ដូចជាមេជីវីដ៏ប្រសើរ កាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមក
 ល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបាន
 សម្រេចហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។
 បដិសម្មិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
 ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
 ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះកិសាគោតមីភិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
 ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ កិសាគោតមីថេរិយាបទាន ។

ធម្មទិន្នាថេរិយាបទាន ទី ៣

[២៣] ព្រះជិនស្រី ព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ទ្រង់
 ដល់នូវគ្រឿងនៃធម៌ទាំងពួង ជាអ្នកដឹកនាំសត្វលោក
 ទ្រង់កើតឡើងក្នុងកប្បទិម្ហយសែន អំពីកប្បនេះ ។

តតិយំ ធម្មទិន្នាថេរិយាបទានំ

តទាហំ ហំសវតិយា	កុលេ អញ្ញតេ អហុ
បរកម្មំ ករី អាសី	និបកា សីលសំរុតា ។
បទុមុត្តរស្ស ពុទ្ធស្ស	សុជាតោ អក្កសារកោ
វិហារា អភិជិត្តម្ម	បិណ្ឌាចាតាយ ^(១) កច្ចតិ ។
យដំ តហេត្វា កច្ចន្តី	តទា ឧទកហារិកា
តំ ទិស្វា អទទី បូរំ ^(២)	បសដ្ឋា សេហិ ចាណិកិ ។
បដិត្តហេត្វា តត្ថេវ	និសិដ្ឋោ បរិកុញ្ញិ សោ
តតោ នេត្វា តំ កេហំ	អទាសី តស្ស កោជនំ ។
តតោ មេ អយ្យកោ តុដ្ឋោ	អកាសិ ^(៣) សុណិសំ សកំ
សស្សុយា សហ កត្តាន	សម្ពុទ្ធិ អភិវាទយី ។
តទា សោ ធម្មកថិកំ	ភិក្ខុនី បរិកិត្តយំ
បបេសិ ឯតទក្កម្មិ	តំ សុត្វា មុទិតា អហំ ។
និមន្តយិត្វា សុកតំ	សសដ្ឋំ លោកនាយកំ
មហាទានំ ទទិត្វាន	តំ ហានំ អភិបត្តយី ។

១ ម. បត្តមាទាយ ។ ២ ឱ. សូបំ ។ ម. បូបំ ។ ៣ ឱ. អករិ ។ ម. អករី ។

ធម្មទិដ្ឋានថេរិយាបទាន ទី ៣

កាលនោះ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលមួយ ក្នុងក្រុងហង្សវតី ជាអ្នកធ្វើ
 នូវការងារនៃជនដទៃ ខ្ញុំមានប្រាជ្ញាចាស់ សង្រួមក្នុងសីល ។
 ព្រះថេរៈឈ្មោះសុជាត ជាអគ្គសាវ័ក នៃព្រះពុទ្ធព្រះនាមបទុមុត្តរៈ
 ចេញអំពីវត្តទៅដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ កាលនោះ ខ្ញុំចេញទៅជងទឹក
 កាន់ក្អមដើរទៅ បានឃើញព្រះថេរៈនោះ ក៏មានសេចក្តីជ្រះថ្លា
 បានប្រគេននំ ដោយដៃរបស់ខ្លួន ។ ព្រះថេរៈនោះ ទទួលនំ
 ហើយ ក៏គង់ឆាន់ក្នុងទីនោះ លំដាប់នោះ ម្ចាស់របស់ខ្ញុំមាន
 ចិត្តត្រេកអរនឹងខ្ញុំ បានយកខ្ញុំធ្វើជាកូនប្រសាររបស់ខ្លួន ខ្ញុំទៅ
 ជាមួយនឹងម្តាយក្មេក ថ្វាយបង្គំព្រះសម្តេច ។ គ្រានោះ ព្រះអង្គ
 ទ្រង់តាំងភិក្ខុនីមួយរូប ជាធម្មកថិកា អ្នកសម្តែងធម៌ដល់បរិស័ទ
 ក្នុងទីជាឯតទគ្គៈ ខ្ញុំបានស្តាប់ពុទ្ធតម្រាស់នោះហើយ ក៏មានចិត្ត
 រីករាយខ្លាំង ។ ខ្ញុំនិមន្តព្រះសុគត ជាលោកនាយក ព្រមទាំង
 ភិក្ខុសង្ឃ ថ្វាយមហាទាន ហើយប្រាថ្នានូវតំណែងនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តតោ មំ សុកតោ អាហា	យននិទ្ធាទសុស្សរោ ^(១)
មមុបដ្ឋាននិរតា	សសង្ឃបរិវេសិកា ។
សទ្ធម្មសវនេ យុត្តា	កុណាវឌ្ឍិតមានសា
ភទ្នេ ភវស្ស មុទិតា	លច្ឆសេតំ ^(២) បណិទិដលំ ។
សតសហស្សេ ឥតោ កប្បេ	ឱក្កាកកុលសម្ពរោ
កោតមោ នាម នាមេន	សត្តា លោកេ ភវិស្សតិ ។
តស្ស ធម្មេសុ នាយាទា	ឱរសា ធម្មនិម្មិតា
ធម្មនិទ្ធាតិ នាមេន	ហោស្សតិ សត្តុ សារិកា ។
តំ សុត្វា មុទិតា ហុត្វា	យារជីវំ មហាមុនី
មេត្តចិត្តា បរិចរី	បច្ឆយេហិ វិនាយកំ ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណិទីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តីសំ អកញ្ញហំ ។

១ ឱ. យននិទ្ធាទសុស្សរោ ។ ម. យននិទ្ធាទសុស្សរោ ។ ២ ឱ. ម. លច្ឆសេ ឥតិ
ទិស្សតិយេវ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

លំដាប់នោះ ព្រះសុគត ព្រះអង្គមានសំឡេងណែនរំពងពីរោះ
ត្រាស់នឹងខ្ញុំថា នាងជាស្រីត្រេកអរ ក្នុងការបម្រើតថាគត ជា
អ្នកអង្គាសតថាគត ព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃ ។ នាងជាអ្នកប្រកបក្នុង
ការស្តាប់នូវព្រះសទ្ធម្ម មានចិត្តចម្រើនដោយគុណ ម្ចាស់នាង
ដ៏ចម្រើន នាងចូររីករាយចុះ នាងនឹងបានផលដែលនាងតាំង
ប្រាថ្នានុ៎ះ ។ ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ ព្រះសាស្តាព្រះ
នាមគោតម កើតក្នុងត្រកូលក្សត្រឱក្កាកៈ នឹងត្រាស់ឡើង
ក្នុងលោក ។ នាងនឹងបានជាញាតិ ក្នុងធម៌នៃព្រះពុទ្ធអង្គនោះ
ជាឱរស ជាធម្មនិម្មិត បានជាសាវិកានៃព្រះសាស្តា មានឈ្មោះ
ថាធម្មទិន្នា ។ ខ្ញុំបានស្តាប់ព្យាករណ៍នោះ ក៏រីករាយ មានចិត្តប្រកប
ដោយមេត្តា បម្រើព្រះមហាមុនី ជានាយក ដោយបច្ច័យ
ទាំងឡាយ ដរាបដល់អស់ជីវិត ។ ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អ
នោះផង ដោយការតម្កល់ចេតនានោះផង លុះខ្ញុំលះបង់រាង
កាយជារបស់មនុស្សហើយ ក៏បានទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ។

តតិយំ ធម្មទិន្នាថេរិយាបទានំ

ឥមម្ហិ ភទ្ទកេ កហ្សេ	ព្រហ្មពន្ទ មហាយសោ
កស្សុចោ នាម នាមេន	ឧបទ្ទិ វេទតំ វហេ ។
ឧបដ្ឋាកោ មហេសិស្ស	តទា អាសិ នវិស្សរោ
កាសិរាជា កិកី នាម	ពារាណសិប្បត្ថមេ ។
ធម្មា តស្ស អហំ ធីតា	សុធម្មា ឥតិ វិស្សតា
ធម្មំ សុត្វា ជិនក្កស្ស	បព្វជ្ជំ សមរោចយី ។
អនុជានិ ន នោ តាតោ ^(១)	អកាវេ តទា មយំ
វីសំ វស្សុសហស្សានិ	វិចរិម្ហ ^(២) អតទ្ធិតា ។

តតិយំ ភាណវំ ។

១ ម. នានុ ជានាសិ មំ តាតោ ឥតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. វិចរិម្ហា ។

ធម្មទិន្នាថេរិយាបទាន ទី ៣

ព្រះពុទ្ធមានដៅពង្សដ៏ប្រសើរ មានយសធំ ព្រះអង្គប្រសើរ
 ជាងពួកអ្នកប្រាជ្ញ ទ្រង់ព្រះនាមកស្សបៈ កើតឡើងហើយ
 ក្នុងភទ្ទកប្បនេះ ។ កាលនោះ ព្រះរាជាក្នុងដែនកាសិ ព្រះ
 នាមកិកី ជាតស្សរៈនៃនរៈ ក្នុងក្រុងពារាណសីដ៏ឧត្តម ជា
 ឧបដ្ឋាកនៃព្រះពុទ្ធ ទ្រង់ស្វែងរកគុណដ៏ធំ ។ ខ្ញុំជាធីតាទី ៦
 នៃព្រះរាជាអង្គនោះ មានឈ្មោះប្រាកដថានាងសុធម្មា បាន
 ស្តាប់ធម៌នៃព្រះជិនស្រីដ៏ប្រសើរ ហើយពេញចិត្តនឹងផ្លូវ ។
 ព្រះបិតារបស់យើងទ្រង់មិនអនុញ្ញាត កាលនោះ យើងជា
 អ្នកមិនខ្ជិលច្រអូស បានប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌សម្រាប់កុមារី
 អស់ ២ ម៉ឺនឆ្នាំ ក្នុងផ្ទះ ។

ចប់ ភាណវារៈ ទី ៣ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

កោមារិត្រហ្មចរិយំ	រាជកញ្ញា សុខេដ្ឋិតា
ពុទ្ធាបដ្ឋាននិរតា	មុទិតា សត្ត ដីតរោ ។
សមណី សមណាកុត្តា ច	ភិក្ខុដី ភិក្ខុទាសិកា
ធម្មា ចេវ សុធម្មា ច	សត្តមី សង្ឃទាសិកា ។
ខេមា ឧប្បលវណ្ណា ច	បជាចារា ច កុណ្ណាលា
កោតមី ច អហំ ចេវ	វិសាខា ហោតិ សត្តមី ។
តេហិ កម្មេហិ សុកតេហិ	ចេតនាបណីដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តីសំ អកញ្ញហំ ។
បច្ឆិមេ ច ភវេនានិ	តិវិព្វជប្បុត្តមេ
ជាតា សេដ្ឋិកុលេ ដីតេ	សព្វកាមសមិទ្ធនេ ។
យទា រូបកុណ្ណាបេតា	បបមេ យោពូនេ បិតា
តទា បរកុលំ កត្វា	វសី សុខសមប្បិតា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ជីតា ៧ អង្គ ជាកញ្ញានៃស្តេច តាំងនៅក្នុងសេចក្តីសុខ ត្រេកអរ
 រីករាយ ក្នុងការបម្រើព្រះពុទ្ធ គឺនាងសមណី ១ សមណគុត្តា ១
 ភិក្ខុនី ១ ភិក្ខុទាសិកា ១ ធម្មា ១ សុធម្មា ១ សង្ឃទាសិកា
 ជាគម្រប់ ៧ ។ (ជីតា ៧ អង្គនោះ ចេរវិលវឹងមកបានជា) នាង
 ខេមា ១ ឧប្បលវណ្ណា ១ បជាចារា ១ កុណ្ណាលា ១ គោតមី ១
 ខ្លួនខ្ញុំ ១ វិសាខា ជាគម្រប់ ៧ ។ ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អ
 នោះផង ដោយការតម្កល់នូវចេតនានោះផង លុះខ្ញុំលះបង់រាង
 កាយជារបស់មនុស្សហើយ ក៏បានទៅកើត ក្នុងឋានតាវត្តិវិញ ។
 ឥឡូវនេះ មកដល់បច្ឆិមភព ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលសេដ្ឋី ដ៏ស្តុក-
 ស្តម្ភ ក្នុងក្រុងគិរិពូជៈ ដ៏ឧត្តម អាចសម្រេចសេចក្តីប្រាថ្នាទាំងពួង
 បាន ។ កាលណា ខ្ញុំប្រកបដោយគុណគឺរូបសម្បត្តិ តាំងនៅ
 ក្នុងបឋមវ័យហើយ កាលនោះឯង ខ្ញុំបានទៅកាន់ត្រកូលនៃ
 បុរសដទៃ (មានប្តី) ហើយនៅស្តាប់ស្តល់ដោយសេចក្តីសុខ ។

តតិយំ ធម្មទិន្នាថេរិយាបទានំ

ឧបេត្តា លោកសរណំ	សុណិត្តា ធម្មទេសនំ
អនាតាមិផលំ បត្តោ	សាមិកោ មេ សុពុទ្ធិមា ។
តទា តំ ^(១) អនុជានេត្តា	បព្វជី អនការិយំ
ន ចិរេនេវ កាលេន	អរហត្តំ អចាបុណី ។
តទា ឧចាសកោ សោ មំ	ឧបកត្តា អបុច្ឆថ
កម្ពីរេ និបុណោ បញ្ចោ	តេ សព្វេ ព្យាករី អហំ ។
ជិណោ តស្មី តុណោ តុដ្ឋោ	ឯតទក្កេ បបេសិ មំ
ភិក្ខុជី ធម្មកចិកំ	នាញ្ញំ បស្សាមិ ឯទិសំ ។
ធម្មទិដ្ឋា យថា ដីរា	ឯវំ ធារេថ ភិក្ខុវោ
ឯវាហំ បណ្ឌិតា នាម	នាយកេនានុកម្មិតា ។
បរិចិណ្ណោ មយា សត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ
ឱហិតោ តរុកោ ភារោ	កវនេត្តិ សមូហិតា ។

១ ឱ. ម. តទាហំ ។

ធម្មទិន្នាថេរិយាបទាន ទី ៣

ឯស្វាមីរបស់ខ្ញុំនោះមានប្រាជ្ញាល្អ បានចូលទៅគាល់ព្រះពុទ្ធ
 ជាទីពឹងនៃសត្វលោក ស្តាប់ធម៌ទេសនាហើយ ក៏បានដល់
 នូវអនាគាតិផល ។ កាលនោះ ខ្ញុំបានញ៉ាំងស្វាមីនោះ ឲ្យ
 អនុញ្ញាតហើយ ចូលទៅកាន់ផ្នួស អស់កាលមិនយូរប៉ុន្មាន
 ក៏បានដល់ព្រះអរហត្ត ។ កាលនោះ ឧបាសកនោះ ចូល
 មករកខ្ញុំហើយ សួរនូវប្រស្នាទាំងឡាយដ៏ជ្រាលជ្រៅ ខ្ញុំក៏
 បានព្យាករប្រស្នាទាំងអស់នោះ ។ ព្រះជិនស្រីត្រេកអរក្នុង
 គុណនោះហើយ បានតាំងខ្ញុំក្នុងទីជាឯតទគ្គៈថា តថាគតមិន
 ឃើញភិក្ខុនីជាធម្មកថិកាដទៃ ប្រាកដដូចភិក្ខុនីនេះឡើយ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចាំទុកយ៉ាងនេះថា
 នាងធម្មទិន្នា ជាអ្នកប្រាជ្ញ ខ្ញុំឈ្មោះថាជាស្រីបណ្ឌិត ដែល
 ព្រះលោកនាយកអនុគ្រោះ ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ។
 ព្រះសាស្តា ខ្ញុំបាន បម្រើដោយគោរពហើយ សាសនា របស់
 ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ភារៈដ៏ធ្ងន់ ខ្ញុំបានដាក់ចុះហើយ
 តណ្ហាជាគ្រឿងនាំសត្វទៅកាន់ភព ខ្ញុំបានរំលើងចោលហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

យស្សត្ថាយ បព្វជិតា	អការស្មា អនការិយំ
សោ មេ អត្តោ អនុប្បត្តោ	សព្វសំយោជនក្ខយោ ។
ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោមិ	ទិញាយ សោតនាតុយា
បរិច្ចាណិ ជាធាមិ	ពុទ្ធសាសនការិកា ^(១) ។
បុព្វេនិវាសំ ជាធាមិ	ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ
ខេមេត្វា អាសវេ សព្វេ	វិសុទ្ធាសី សុទិម្ពលា ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ នេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ធន្យភិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។

១ ឱ ម. សុត្តសាសនការិកា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួស ដើម្បីប្រយោជន៍ណា ប្រយោជន៍នោះ គឺការអស់ទៅនៃសំយោជនៈទាំងពួង ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ ។ ខ្ញុំជាអ្នកស្អាតក្នុងឫទ្ធិទាំងឡាយ ជាអ្នកធ្វើតាមពុទ្ធសាសនា ដឹងនូវចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ដោយសោតធាតុដ៏ជាទិព្វ ។ ខ្ញុំដឹងនូវបុព្វេនិវាសញ្ញាណ ទិព្វចក្ខុខ្ញុំបានជម្រះហើយ ខ្ញុំញ៉ាំងអាសវៈទាំងពួងឲ្យអស់ហើយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធស្អាត មិនមានមន្ទិលសោះឡើយ ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំគាស់រំលើងចោលអស់ហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិនៃព្រះពុទ្ធជាបុគ្គលប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្មិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

ចតុត្ថំ សកុលាថេរិយាបទានំ

ឥត្ថំ សុទំ អាយស្មា ធម្មទិដ្ឋា ភិក្ខុនី សមា
កាថាយោ អកាសិត្តាតិ ។

ធម្មទិដ្ឋាថេរិយាបទានំ សមត្ថំ ។

ចតុត្ថំ សកុលាថេរិយាបទានំ

[២៤] បទុមុត្តរោ នាម ជិដោ	សព្វធម្មាន ចារត្ថ
ឥតោ សតសហស្សម្ហិ	កហ្សេ ឧប្បុទ្ធិ នាយកោ ។
ហិតាយ សព្វសត្តានំ	សុខាយ វេទតំ វរោ
អត្តាយ បុរិសាជញ្ញោ	បដិបន្នោ សនេវកេ ។
យសត្ថប្បត្តោ សិរិមា	កិត្តិវណ្ណភតោ ជិដោ
បូជិតោ សព្វលោកស្ស	ទិសា សព្វា សុរិស្សតា ។
ឧត្តិណ្ណវិចិត្តិច្ឆោ សោ	វិតិវត្តកម៌កថោ
សម្បណ្ណមនសង្កិហ្សោ	បត្តោ សម្ពោធិមុត្តមំ ។

សកុលាថេរិយាបទាន ទី ៤

បានឮថា ព្រះធម្មទិន្នាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ ធម្មទិន្នាថេរិយាបទាន ។

សកុលាថេរិយាបទាន ទី ៤

[២២] ព្រះជិនស្រីព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ទ្រង់ដល់នូវត្រើយ
នៃធម៌ទាំងពួង ព្រះអង្គជានាយក ទ្រង់កើតឡើងក្នុងកប្បទិ
មួយសែន អំពីកប្បនេះ ។ ព្រះអង្គប្រសើរ ជាងអ្នកប្រាជ្ញ
ទាំងឡាយ ជាបុរសអាជានេយ្យ ប្រតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍
ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដល់សព្វសត្វ ក្នុង
មនុស្សលោក ព្រមទាំងទេវលោក ។ ព្រះជិនស្រីទ្រង់ដល់
នូវយសដ៏ប្រសើរ មានសិរី ពេញពោរដោយកេរ្តិ៍ឈ្មោះនិង
សេចក្តីសរសើរ ដែលលោកទាំងពួងបូជាហើយ ប្រាកដក្នុង
ទិសទាំងពួង ។ ព្រះអង្គមានសេចក្តីសង្ស័យធ្ងន់ហើយ មាន
សេចក្តីជឿជំនឿដ៏ធ្ងន់បង់ហើយ មានសេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុងព្រះ-
ទ័យបរិបូណ៌ហើយ ទ្រង់ដល់នូវសម្តោធិញ្ញាណដ៏ឧត្តម ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

អនុប្បន្នស្ស មក្កស្ស	ឧប្បាទេតា នរុត្តមោ
អនក្ខាតញ្ច អក្ខាសិ	អសញ្ញាតញ្ច សញ្ញនី ។
មក្កញ្ញ ច មក្កវិទូ	មក្កក្ខាយី នរាសកោ
មក្កស្ស កុសលោ សត្តា	សារថីនំ វរុត្តមោ ។
មហាការុណិកោ ជាថោ ^(១)	ធម្មំ ទេសេតិ ឆាយកោ
និមុត្តេ កាមបង្ក្រមិ	សមុទ្ធរតិ ចាណិណោ ។
តទាហំ ហំសវតិយំ	ជាតា ខត្តិយនន្ទនា
សុរុចា សធនា ចាបិ	ទយិតា ច សិរីមតី ។
អានន្ទស្ស មហារញ្ញោ	ដីតា បរមសោភនា
វេមាតា ភតិដី ចាបិ	បទុមុត្តរនាមិណោ ។
រាជកញ្ញាហិ សហិតា	សញ្ញាករណភូសិតា
ឧបតម្ម ^(២) មហារីរិ	អស្សោសី ធម្មទេសនំ ។

១ ឱ. ម. សត្តា ។ ២ ម. ឧបាគម្ម ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធប្រសើរជាងនរជន ទ្រង់ញ៉ាំងមគ្គ ដែលមិនទាន់កើត
 ឲ្យកើតឡើងផង សម្តែងនូវមគ្គដែលមិនទាន់សម្តែងផង បណ្តោះ
 នូវមគ្គដែលមិនទាន់បណ្តោះផង ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាអ្នកអង្គអាច
 ជាងនរជន ព្រះអង្គជ្រាបនូវមគ្គ ត្រាស់ដឹងនូវមគ្គ ប្រាប់នូវមគ្គ
 ជាគ្រូប្រៀនប្រដៅដ៏ឧត្តម ប្រសើរជាងសារថីទាំងឡាយ ។ ព្រះ
 សម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គប្រកបដោយព្រះទ័យករុណាដ៏ធំ ជាទីពឹងនៃសត្វ-
 លោក ជាអ្នកដឹកនាំសត្វលោក ទ្រង់សម្តែងធម៌ ស្រោច
 ស្រង់នូវសត្វទាំងឡាយ ដែលមុជចុះក្នុងភក់គឺកាម ។ កាល
 នោះ ខ្ញុំកើតក្នុងក្រុងហង្សវតី ឈ្មោះខត្តិយនន្ទា ជាស្រីមានរូប
 ល្អ ប្រកបដោយទ្រព្យ មានចិត្តអាណិតអាសូរចំពោះអ្នកដទៃ
 ជាស្រីមានសិរី ។ ខ្ញុំជាជីតានៃមហារាជព្រះនាមអានន្ទ ជាស្រី
 មានលម្អដ៏ប្រសើរ ជាប្អូនស្រីមានមាតាផ្សេងគ្នា នៃព្រះពុទ្ធ
 ព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ។ ខ្ញុំស្និតស្នាង ដោយគ្រឿងអាករណៈ
 ទាំងពួង ជាមួយនឹងព្រះរាជកញ្ញាទាំងឡាយ ហើយចូលទៅ
 គាល់ព្រះពុទ្ធ ទ្រង់មានព្យាយាមធំ ហើយស្តាប់ធម៌ទេសនា ។

ចតុត្ថំ សកុលាថេរិយាបទានំ

តទា ហិ សោ លោកវិទូ ^(១)	ភិក្ខុនី ទិព្វចក្កកំ
ចតុបរិសាយ ^(២) មជ្ឈេ	អក្កជ្ជានេ បរេសិ តំ ។
សុណិត្វា តមហំ ហដ្ឋា	នានំ ទត្វាន ^(៣) សត្តនោ
បូជេត្វាន ច សម្ពុទ្ធំ	ទិព្វចក្កំ អបត្តយី ។
តតោ អរោច មំ សត្តា	នន្ទេ លច្ឆសិ បដ្ឋិតំ
បទីបធម្មនាណំ	ផលមេតំ សុនិច្ឆិតំ ។
សតសហស្សេ ឥតោ កប្បេ	ឱក្កាកកុលសម្ពរោ
កោតមោ នាម នាមេន	សត្តា លោកេ ភវិស្សតិ ។
តស្ស ធម្មេសុ នាយាទា	ឱរសា ធម្មនិម្មិតា
សកុលាតិ ច ^(៤) នាមេន	ហោស្សតិ សត្តសារិកា ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណីដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តីសំ អកញ្ញហំ ។

១ ឱ. លោកគុរុ ។ ម. លោកគុរុ ២ ឱ. កិត្តយី បរិសា ។ ម. កិត្តយំ បរិសា ។
 ៣ ម. ភិនន្ទិក្វាន ។ ៤ ឱ. ម. សកុលា នាម ។

សកុលាថេរិយាបទាន ទី ៤

ត្រានោះ ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់នូវលោក ទ្រង់តាំងភិក្ខុនីនោះ
 ដែលមានចក្ខុដូចជាទិព្វ ក្នុងឋានៈដ៏ប្រសើរ ក្នុងកណ្តាលនៃ
 បរិស័ទ ៤ ។ ខ្ញុំបានស្តាប់ព្យាករណ៍នោះហើយ ក៏មានចិត្ត
 រីករាយ ថ្វាយទានដល់ព្រះសាស្តា ឬជាព្រះសម្ពុទ្ធ ហើយ
 ប្រាថ្នានូវទិព្វចក្ខុ ។ លំដាប់នោះ ព្រះសាស្តាបានត្រាស់នឹង
 ខ្ញុំថា ម្ចាស់នាងនន្ទា នាងនឹងបានតំណែងដែលនាងប្រាថ្នា
 ឋានៈដែលនាងប្រាថ្នាដោយប្រពៃនុ៎ះ ជាផលនៃធម្មទានដូច
 ជាប្រទីប ។ ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ ព្រះសាស្តា
 ព្រះនាមគោតម កើតក្នុងឱក្ខាកត្រកូល នឹងត្រាស់ដឹងឡើង
 ក្នុងលោក ។ នាងនឹងបានជាព្រះញាតិ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយនៃ
 ព្រះសាស្តានោះ ជាឱរស ជាធម្មនិម្មិត ជាសាវិកាព្រះសាស្តា
 មានឈ្មោះថាសកុលា ។ ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះ
 ផង ដោយការតម្កល់ចេតនានោះផង លុះខ្ញុំលះបង់រាងកាយ
 ជារបស់មនុស្សហើយ ក៏បានទៅកើត ក្នុងឋានតាវត្តិជ័រ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឥមម្ហិ ភទ្ទកេ កហ្មេ	ព្រហ្មពន្ទ មហាយសោ
កស្សុចោ ឆាម ឆាមេន	ឧប្បជ្ជិ វេទតំ វោ ។
បរិញ្ញាជិតិដី អាសី	តទាហំ ឯកចារិដី
ភិក្ខុយ វិចរិត្វាន	អលកី តេលមត្តកំ ។
តេន ទីបំ បទីបេត្វា	ឧបជ្ជិ សព្វសំរំ
ចេតិយំ ទីបទក្កស្ស	វិប្បសន្នេន ចេតសា ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណិដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តិសំ អកញ្ចហំ ។
យត្ត យត្តបបជ្ជាមិ	តស្ស កម្មស្ស វាហាសា
សញ្ញលន្តិ ^(១) មហាទីចា	តត្ថ តត្ថ ^(២) កតាយ មេ ។
តិរោកុខ្នំ តិរោសេលំ	សមតិក្កយ្ហ បព្វតំ
បស្សាមហំ យទិច្ឆាមិ	ទីបទានស្សិទំ ផលំ ។
វិសុទ្ធនយនា ហោមិ	យសសា បជ្ជលាមហំ
សទ្ធា បញ្ញវតី ចេវ	ទីបទានស្សិទំ ផលំ ។

១ ឱ. សញ្ញរន្តិ ។ ម. សំជរហន្តិ ។ ២ ឱ. យត្ត ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រះពុទ្ធព្រះនាមកស្សបៈ ព្រះអង្គមានដៅពង្សដ៏ប្រសើរ មាន
យសធំ ប្រសើរជាងអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ទ្រង់កើតឡើងក្នុង
ភទ្ទកប្បុរសនេះ ។ កាលនោះ ខ្ញុំបួសជានាងបរិព្វាជិកា ប្រព្រឹត្ត
ម្នាក់ឯង ត្រាច់ទៅដើម្បីកិក្ខុ ហើយបាននូវវត្ថុត្រឹមតែប្រេង
ប៉ុណ្ណោះ ។ ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លា បានអុជប្រទីបដោយប្រេង
នោះ បម្រើព្រះចេតិយប្រសើរសមរម្យជាងចេតិយទាំងពួង
នៃព្រះពុទ្ធប្រសើរជាងសត្វមានជើងពីរ ។ ដោយកុសលកម្ម
ដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង ដោយការតម្កល់ចេតនានោះផង លុះខ្ញុំ
លះបង់រាងកាយ ជារបស់មនុស្សហើយ ក៏បានទៅកើតក្នុង
ឋានតាវត្តិវ្យ ។ ដោយផលនៃកម្មនោះ ខ្ញុំកើតក្នុងទីណា ។
ប្រទីបដ៏ធំទាំងឡាយ បំភ្លឺដល់ខ្ញុំដែលនៅក្នុងទីនោះ ។ ។ ខ្ញុំ
ប្រាថ្នារបស់ណា ខ្ញុំឃើញ (របស់នោះ) ឆ្មុះរហូតខាង
ក្រៅជញ្ជាំង ឆ្មុះរហូតខាងក្រៅនៃភ្នំថ្ម នេះជាផលនៃការ
ឲ្យប្រទីប ។ ខ្ញុំជាអ្នកមានភ្នែកស្អាត រុងរឿងដោយយស
មានសទ្ធា មានប្រាជ្ញា នេះជាផលនៃការឲ្យប្រទីប ។

ចតុត្ថំ សកុលាថេរិយាបទានំ

បច្ឆិមេ ច ភវេនានិ	ជាតា វិប្បកុលេ អហំ
បហូតធនធម្មាម្ហិ	មុទិតេ វាជបូទិតេ ។
អហំ សព្វដ្ឋសម្បជ្ជា	សព្វាករណក្ខសិតា
បុរេប្បវេសេ សុគតំ	វាតទានេ បិតា អហំ ។
ទិស្វា ជលន្តំ យសសា	ទេវមនុស្សសក្កតំ
អនុព្យញ្ញនសម្បជ្ជំ	លក្ខណេហិ វិក្ខុសិតំ ។
ឧទក្កចិត្តា សុមនា	បព្វជ្ជំ សមរោចយី
ន ចិវេនេវ កាលេន	អរហត្តំ អចាបុណី ។
ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោមិ	ទិព្វាយ សោតនាតុយា
បរិចិត្តានិ ជាធាមិ	សត្តសាសនការិកា ។
បុព្វេនិវាសំ ជាធាមិ	ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ
ខេមេត្វា អាសវេ សព្វេ	វិសុទ្ធាសី សុទិម្ពលា ។

សកុណាថេរិយាបទាន ទី ៤

ឥឡូវនេះ មកដល់បច្ច័មភព ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលព្រាហ្មណ៍
មានទ្រព្យនិងស្រូវច្រើន ជាត្រកូលរីករាយ ដែលស្តេចរាប់
អានបូជាហើយ ។ ខ្ញុំបរិបូណ៌ដោយអវយវៈគ្រប់យ៉ាង ស្ថិត
ស្ម័គ្រដោយអាករណៈទាំងពួង ខ្ញុំឈរនៅត្រង់បង្អួច ឃើញ
ព្រះសុគត ត្រង់ប្រទេសជាទីចូលទៅកាន់បូរី ។ ខ្ញុំឃើញ
ព្រះពុទ្ធរុងរឿងដោយយស ដែលទេវតានិងមនុស្សធ្វើសក្ការៈ
ហើយ ទ្រង់បរិបូណ៌ដោយអនុព្យញ្ញនៈ ស្ថិតស្ម័គ្រដោយ
លក្ខណៈទាំងឡាយ ។ ខ្ញុំមានចិត្តអណ្តែតឡើង មានចិត្តល្អ
ពេញចិត្តនឹងផ្លូវ អស់កាលមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏បានដល់ព្រះអរ-
ហត្ត ។ ខ្ញុំជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ក្នុងបូទីទាំងឡាយ ជាអ្នកធ្វើ
តាមសាសនានៃព្រះសាស្តា ដឹងនូវចិត្តនៃបុគ្គលដទៃដោយ
សោតធាតុដ៏ជាទិព្វ ។ ខ្ញុំដឹងនូវបុព្វេនិវាសញ្ញាណ ទិព្វចក្ខុ
ខ្ញុំបានជម្រះហើយ ខ្ញុំបានញ៉ាំងអាសវៈទាំងពួង ឲ្យអស់
ហើយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធស្អាត មិនមានមន្ទិលឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

បរិចិណ្ណោ មយា សត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ
ឌីហ្មិតោ តរុកោ ភារោ	កវនេត្តិ សម្មហតា ។
យស្សត្តាយ បព្វជិតា	អការស្មា អនការិយំ
សោ មេ អត្តោ អនុប្បត្តោ	សព្វសំយោជនក្ខយោ ។
តតោ មហាការុណិកោ	ឯតទក្កេ បមេសិ មំ
ទិព្វចក្កុកានំ អក្កា	សកុលាតិ នរុត្តមោ ។
កិលេសា លាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាតីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រះសាស្តាខ្ញុំបានបម្រើហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបាន
ធ្វើហើយ ការដ៏ធ្ងន់ខ្ញុំបានដាក់ចុះហើយ តណ្ហាជាគ្រឿង
នាំសត្វទៅកាន់ភព ខ្ញុំបានដកចោលហើយ ។ ខ្ញុំចេញចាក
ផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួស ដើម្បីប្រយោជន៍ណា ប្រយោជន៍នោះ
គឺការអស់ទៅនៃសំយោជនៈទាំងពួង ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ ។
លំដាប់នោះ ព្រះពុទ្ធប្រសើរជាងនរជន ព្រះអង្គប្រកបដោយ
មហាករុណា ទ្រង់តាំងខ្ញុំជាឯតទគ្គៈ ដោយព្រះពុទ្ធដីកាថា
នាងសកុលាថេរី ជាភិក្ខុនីប្រសើរផុត ជាងថេរីទាំងឡាយ
ដែលមានទិព្វចក្ខុ ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ
ភពទាំងអស់ ខ្ញុំគាស់រំលើងហើយ ខ្ញុំជាអ្នកមិនមានអាសវៈ
ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំ
មកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះពុទ្ធ ជាបុគ្គលប្រសើរ វិជ្ជា ៣
ខ្ញុំបានដល់ហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។

បញ្ចមំ នន្ទាថេរិយាបទានំ

បដិសម្ពិទា ចតស្សោ

វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ

ធន្យកិញ្ញា សច្ឆិកតា

កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។

ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា

សកុលា ភិក្ខុនី ឥមា

កាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។

សកុលាថេរិយាបទានំ សមត្តំ ។

បញ្ចមំ នន្ទាថេរិយាបទានំ

[២៥] បទុមុត្តរោ នាម ជិដោ

សព្វធម្មាន ចារកូ

ឥតោ សតសហស្សម្ពិ

កហ្សេ ឧប្បន្និ នាយកោ ។

ឱវាទកោ វិញ្ញាបកោ

តារកោ សព្វចាណីនំ

ទេសនាកុសលោ ពុទ្ធា

តារសិ ជនតំ ពហំ ។

អនុកម្មកោ ការុណីកោ

ហិតេសី សព្វចាណីនំ

សម្មត្តេ តិត្តិយេ សព្វ

បញ្ចសីលេ បតិដ្ឋហិ ។

នន្ទាថេរិយាបទាន ទី ៥

បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើ
ឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះសកុលាភិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថាទាំង
នេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ សកុលាថេរិយាបទាន ។

នន្ទាថេរិយាបទាន ទី ៥

[២៥] ព្រះជិនស្រី ព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ទ្រង់ដល់នូវ
ត្រឿយ នៃធម៌ទាំងពួង ព្រះអង្គជានាយក ទ្រង់កើតឡើង
ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ ។ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ទូន្មាន
សត្វលោក ញ៉ាំងសត្វលោកឲ្យដឹងច្បាស់ ចម្លងសត្វទាំងពួង
ឈ្លាសវៃក្នុងទេសនា ទ្រង់ញ៉ាំងប្រជុំជន ជាច្រើន ឲ្យឆ្លង
ហើយ ។ ព្រះអង្គជាអ្នកអនុគ្រោះ ប្រកបដោយករុណា
ស្វែងរកនូវប្រយោជន៍ ដល់សត្វទាំងពួង ទ្រង់ញ៉ាំងតិរិយ
ទាំងពួង ដែលមកដល់ហើយ ឲ្យតាំងនៅក្នុងសីល ៥ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឯវំ និរាគុលំ អាសិ	សុញ្ញតំ តិវ្តិយេហិ ច
វិចិត្តំ អរហន្តេហិ	វសីភូតេហិ តាទិភិ ។
រតនានដ្ឋបញ្ញាសំ	ឧត្តតោ សោ មហាមុនិ
បញ្ចនត្សិយសង្កាសោ	ទូត្តិសវរលក្ខណោ ។
វស្សសតសហស្សានិ	អាយុ វិជ្ជតិ ^(១) តាវទេ
តាវតា តិដ្ឋមាដោ សោ	តាវសិ ជនតំ ពហំ ។
តនាហំ ហំសវតិយំ	ជាតា សេដ្ឋិកុលេ អហុ
នាណាវតនបដ្ឋោតេ	មហាសុខសមប្បិតា ។
ឧបេត្វា តំ មហារីរិ	អស្សោសី ធម្មទេសនំ
អមតំ បរមស្សានំ	បរមត្តំ និវេទកំ ។
តនា និមន្តយិត្វាន	សសដ្ឋ្យំ លោកនាយកំ ^(២)
ទត្វា តស្ស មហានានំ	បសន្នា សេហិ ចាលិភិ ។

១ ឱ. តិដ្ឋតិ ។ ២ ឱ. តិភវន្តតំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

សីល ៥ ជាបរិសុទ្ធិវិករយ៉ាងនេះ ជាបរិសុទ្ធសុទ្ធិភក្តិវិយ
 ជាបរិសុទ្ធដែលព្រះអរហន្តទាំងឡាយ អ្នកមានសេចក្តីស្ងាត់
 ជំនាញ ប្រកបដោយតាទិគុណវិចិត្រហើយ ។ ព្រះពុទ្ធព្រះ
 នាមបទុមុត្តរៈនោះ ជាអ្នកប្រាជ្ញធំ មានកម្ពស់ ៥៨ ហត្ថ មាន
 ទ្រង់ទ្រាយដូចចេតិយមាស មានលក្ខណៈ ៣២ ដ៏ប្រសើរ ។
 ព្រះអង្គមានព្រះជន្មមួយសែនឆ្នាំជាកំណត់ ទ្រង់បិតនៅអស់
 កាលប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់ញ៉ាំងប្រជុំជនជាច្រើនឲ្យឆ្ងងហើយ ។
 កាលនោះ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលសេដ្ឋី ជាត្រកូលរុងរឿងដោយ
 កែវផ្សេង ។ ជាអ្នកស្តាប់ស្តល់ដោយសេចក្តីសុខដ៏ធំ នៅក្នុង
 ក្រុងហង្សវតី ។ ខ្ញុំបានចូលទៅគាល់ព្រះពុទ្ធអង្គនោះ ព្រះអង្គ
 មានព្យាយាមធំ ខ្ញុំបានស្តាប់នូវធម៌ទេសនា គឺអមតនិព្វាន
 ជាធម៌មានអានិសង្សក្រៃលែង មានប្រយោជន៍យ៉ាងល្អិតល្អន់
 ជាធម៌ដែលព្រះអង្គសំដែងហើយ ។ គ្រានោះ ខ្ញុំមានចិត្ត
 ជ្រះថ្លាខ្លាំង បាននិមន្តព្រះលោកនាយក ព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃ
 ហើយថ្វាយមហាទានដល់ព្រះអង្គ ដោយដៃរបស់ខ្លួន ។

បញ្ចមំ នន្ទាថេរិយាបទានំ

ឈាយិដីនំ ភិក្ខុដីនំ	អក្កដ្ឋានំ អបត្តយី
និបច្ចុ សិរសា វីរី	សសដ្ឋៀ លោកនាយកំ ។
តទា អនន្តទមកោ	តិលោកសរណោ បក្ខ
ព្យាកាសិ នរសុទ្ធភេ ^(១)	លច្ឆសេតំ សុបត្តិតំ ។
សតសហស្សេ ឥតោ កប្បេ	ឱក្កាកកុលសម្ភវោ
កោតមោ នាម នាមេន	សត្តា លោកេ ភវិស្សតិ ។
តស្ស ធម្មេសុ នាយាទា	ឱរសា ធម្មនិម្មិតា
នន្ទាតិ នាម នាមេន	ហោស្សតិ សត្តសារិកា ។
តំ សុត្វា មុទិតា ហុត្វា	យារដីរំ តទា ទិដំ
មេត្តចិត្តា បរិចរី	បច្ចយេហិ វិនាយកំ ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណិដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តីសំ អភព្វហំ ។

១ ឱ. នរសទ្ធភេ ។ ម. នរសារថិ ។

នន្ទាថេរិយាបទាន ទី ៥

ខ្ញុំក្រាបជិតព្រះលោកនាយក ព្រះអង្គមានព្យាយាម ព្រម
 ទាំងព្រះសង្ឃដោយត្បូង ហើយប្រាថ្នានូវតំណែងដ៏ប្រសើរ
 ជាងពួកភិក្ខុនីដែលមានឈាន ។ កាលនោះ ព្រះអង្គទូន្មាន
 សត្វដែលមិនទាន់ទូន្មានហើយ ជាទីពឹងនៃលោកទាំង ៣ មាន
 រស្មី ព្រះអង្គជានាយសារថីរបស់ពួកនរជន ទ្រង់ព្យាករថា
 នាងនឹងបាននូវតំណែង ដែលនាងប្រាថ្នាហើយដោយប្រពៃ
 នុ៎ះ ។ ក្នុងមួយសែនកប្ប អំពីកប្បនេះ ព្រះសាស្តាព្រះនាម
 គោតម សម្តែងក្នុងឱក្តាកត្រកូល នឹងត្រាស់ឡើងក្នុងលោក ។
 នាងនឹងបានជាញាតិក្នុងធម៌ទាំងឡាយ របស់ព្រះសាស្តាអង្គ
 នោះ ជាឱរសជាធម្មនិម្មិត ជាសារីកានៃព្រះសាស្តា មាន
 ឈ្មោះថានាងនន្ទា ។ កាលនោះ ខ្ញុំបានស្តាប់ពុទ្ធព្យាករណ៍
 នោះហើយ ក៏មានចិត្តរីករាយ មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា
 បម្រើព្រះជិនស្រី ព្រះអង្គជានាយក ដោយបង្ខំយទាំងឡាយ
 ដរាបដល់អស់ជីវិត ។ ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះ
 ផង ដោយការតម្កល់នូវចេតនានោះផង ខ្ញុំលះបង់រាងកាយ
 ជារបស់មនុស្សហើយ ក៏បានទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តតោ ចុតា យាមមកំ	តតោហំ តុសិតំ កតា ^(១)
តតោ ច និម្មានតី	វសវត្តិបុរំ កតា ។
យត្ត យត្តបបដ្ឋាមិ	តស្ស កម្មស្ស វាហាសា
តត្ត តត្រូវ វាជ្ជនំ	មហោសិត្តមការយី ។
តតោ ចុតា មនុស្សត្តេ	វាជ្ជនំ ចក្កវត្តិនំ
មណ្ឌាលីនព្វា វាជ្ជនំ	មហោសិត្តមការយី ។
សម្បត្តិ អនុកោត្វាន	ទេវេសុ មនុស្សេសុ ច
សព្វត្ត សុខិតា ហុត្វា	នេកកប្បេសុ សំសរី ។
បច្ឆិមេ ភវសម្បត្តេ	បុរស្មី ^(២) កបិល្អវយេ
រញ្ជោ សុទ្ធាទនស្សាហំ	ដីតា អាសី អនិច្ឆិតា ។
វិសិរិ ^(៣) រូបិនី ទិស្វា	និច្ឆិតំ អាសិ តំ កុលំ
តេន នន្ទាតិ មេ ជាមំ	សុទ្ធា បវរា អហំ ^(៤) ។

១ ឱ. ម. អតំ ។ ២ ឱ. ម. សុរម្មេ ។ ៣ ឱ. ម. សិរិយា ។ ៤ ឱ. សុន្ទរំ បវរំ អទុំ ។
 ម. សុន្ទរំ បវរំ អហុ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

លុះខ្ញុំច្បុតចាកឋានតាវត្តិវិញនោះ បានទៅកើតឯឋានយាមៈ
 ច្បុតចាកឋានយាមៈនោះ បានទៅកាន់ឋានតុសិត ច្បុតចាក
 ឋានតុសិតនោះ បានទៅកាន់និម្មានរតី ច្បុតចាកនិម្មានរតី
 នោះហើយ បានទៅកាន់បរនិម្មិតវសវត្តិបុរី ។ ដោយផលនៃ
 កុសលកម្មនោះ ខ្ញុំកើតក្នុងទីណាៗ តែងបានជាមហេសីនៃ
 ស្តេចទាំងឡាយក្នុងទីនោះ ។ ខ្ញុំច្បុតចាកទីនោះហើយ កើត
 ជាមនុស្ស បានជាមហេសី នៃស្តេចចក្រពត្តិទាំងឡាយផង
 នៃស្តេចមានមណ្ឌលទាំងឡាយផង ។ ខ្ញុំសោយនូវសម្បត្តិ
 ក្នុងទេវតានិងមនុស្ស ហើយដល់នូវសេចក្តីសុខក្នុងទីទាំងពួង
 អន្ទោលទៅអស់កប្បច្រើន ។ លុះដល់មកក្នុងបច្ឆិមភព ខ្ញុំ
 កើតជាជីតា នៃព្រះបាទសុទ្ធាទនៈ មិនមានអ្នកណាមួយតិះ-
 ដៀលបាន ក្នុងបុរីឈ្មោះកបិលពស្តុ ។ ត្រកូលនោះក៏ដល់
 នូវសេចក្តីត្រេកអរ ព្រោះបានឃើញខ្ញុំជាស្រីមានរស្មី ព្រោះ
 ហេតុនោះ ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំថាវាណនន្ទា ខ្ញុំជាស្រីល្អប្រសើរ ។

បញ្ចមំ នន្ទាថេរិយាបទានំ

យុវតីនព្វា សព្វាសំ	កល្យាណីតិ ច វិស្សតា
តស្មីបិ នករេ រម្មេ	បបេត្វា តំ យសោធរំ ។
ជេដ្ឋោ ភាតា តិលោកក្តោ	បច្ឆិមោ អរហា តថា
ឯកកិដី កហដ្ឋាហំ	មាតុយា បរិចោទិតា ។
សាកិយម្ហិ កុលេ ជាតា	បុត្តេ ពុទ្ធានុជា តុរំ
នន្ទេនបិ វិជា ភូតា	អការេ កី ន លច្ឆសិ ។
ជរាវសានំ យោព្វញ្ញំ	រូបំ អសុចិសម្មតំ
ពោកន្តមបិចាពោក្យំ	ដីវិតំ មរណានិកំ ។
ឥទំបិ តេ សុភំ រូបំ	សសិកន្តំ ^(១) មនោហារំ
ភូសនានំ អលដ្ឋារំ	សិរិសង្កេតសន្និកំ ^(២) ។
បូជិតំ លោកសារំ	នយនានំ រសាយនំ
បុញ្ញានំ កិត្តិជនំ	ឱក្កាកកុលនន្ទនំ ។

១ ឱ. បស្សកន្តំ ។ ២ ឱ. សិរិសង្កេតសន្និកំ ។ ម. សិរិសង្កាដសន្និកំ ។

នន្ទាថេរិយាបទាន ទី ៥

មួយទៀត ខ្ញុំប្រាកដជាស្រីមានលម្អ ជាងស្រីក្រមុំទាំងអស់
 រៀរលែងតែព្រះនាងយសោធរា ក្នុងនគរជាទីរីករាយនោះ
 ចេញ ។ បងប្រុសច្បង (របស់ខ្ញុំ) បានជាកំពូលនៃលោក
 ទាំង ៣ បងប្រុសបន្ទាប់ខាងក្រោយ ជាព្រះអរហន្តដូចគ្នា ខ្ញុំ
 នៅជាគ្រូហស្តតែម្នាក់ឯង ដែលមានមាតាតែងដាស់តឿនថា
 នាងជាព្រះអនុជានៃព្រះពុទ្ធ កើតក្នុងត្រកូលសក្យបុត្រ នាង
 បើរៀរចាកសេចក្តីត្រេកអរក្នុងធម៌ហើយ តើនឹងបាននូវអ្វីក្នុង
 ផ្ទះ ។ សេចក្តីចម្រើនមានជរាជាទីបំផុត រូបជារបស់ដែល
 សន្មតថាមិនស្អាត ការមិនមានរោគ មានរោគជាទីបំផុត ជីវិត
 មានសេចក្តីស្លាប់ជាទីបំផុត ។ រូបរបស់នាងនេះល្អ គួររមិល
 មើល គួររីករាយ ជាគ្រឿងប្រដាប់របស់អ្នកស្អិតស្អាងទាំង-
 ឡាយ ដូចជាទីលំនៅដែលមានសិរី ។ (រូបរបស់នាង) ដែល
 គេបូជាហើយ ដូចជាវត្ថុមានខ្លឹមក្នុងលោក ជាទីនាំមកនូវរស
 ដល់ភ្នែកទាំងឡាយ ជាទីញ៉ាំងកិត្តិស័ព្ទ ឲ្យកើតដល់ជនអ្នក
 មានបុណ្យទាំងឡាយ ជាទីញ៉ាំងឱក្តាកត្រកូលឲ្យត្រេកអរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ន ចិវេនេវ កាលេន	ជរា សមភិកោស្សតិ ^(១)
បយាយ ^(២) ភេហំ ការយ្ហំ ^(៣)	ចរ ^(៤) ធម្មមនិទ្ធិតេ ។
សុត្វាហំ មាតុ វចនំ	បព្វជី អនការិយំ
ទេហោន ន តុ ចិត្តេន	រូបយោព្វនលោសិតា ។
មហាតា ច បយត្តេន	ឈានជ្ឈេន សរំ មមំ ^(៥)
កាតុញ្ច វទតេ មាតា	ន ចាហំ តត្ថ ឧស្សុកា ។
តតោ មហាការុណិកោ	ទិស្វា មំ កមលានំ ^(៦)
និព្វិទ្ធនត្តំ រូបស្មី	មម ចក្កុបថេ ជិណោ ។
សកេន អានុកាវេន	ឥត្ថី មាបេសិ សោភនំ
ទស្សនីយំ សុរុចិរំ	មមតោបិ សុរុបិដី ។
តមហំ វិម្ពិតា ទិស្វា	អតិវិម្ពិតទេហិដី ^(៧)
ចិន្ទយី សដលំ មេតិ	នេត្តលាកញ្ច មាណុសំ ។

១ ឱ. សមធិហោស្សតិ ។ ម. សមធិសេស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. វិហាយ ។ ៣ ឱ. តារុញ្ញ ។ ម. កាវុញ្ញ ចរ ។ ៤ ឱ. វរ ។ ៥ ម. បរំ មម ។ ៦ ឱ. ម. កាមលាលសំ ។ ៧ ឱ. អវិនិច្ឆិតទេហិនី ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

អស់កាលមិនយូរប៉ុន្មាន ជរានឹងគ្របសង្កត់ (នូវរូបរបស់នាង)
 មិនខាន នាងគួរលះបង់ផ្ទះ ដែលអ្នកប្រាជ្ញគប្បីតិះដៀល ហើយ
 ប្រព្រឹត្តធម៌ ដែលអ្នកប្រាជ្ញមិនតិះដៀលវិញ ។ ខ្ញុំបានស្តាប់ពាក្យ
 របស់មាតា ជាអ្នកមានចិត្តមិនរលោរលាំ ដោយរាងកាយ និង
 រូបនិងវ័យ ហើយចូលទៅកាន់ផ្ទះ ។ មាតារបស់ខ្ញុំ ពោល
 ដើម្បីធ្វើនូវសេចក្តីរំព្វក ដោយការរៀនឈានដ៏ធំ ជាធម្មជាតិ
 ស្អាត តែខ្ញុំមិនបានខ្វល់ខ្វាយ ក្នុងការរៀនឈាននោះទេ ។
 លំដាប់នោះ ព្រះជិនស្រី ប្រកបដោយមហាករុណា ឃើញខ្ញុំ
 មានមុខដូចផ្កាឈូក ទ្រង់និម្មិតស្រីល្អគួររមិលមើល រុងរឿងក្រៃ-
 ពេក មានរូបល្អជាងខ្ញុំ ក្នុងរង្វង់ចក្ករបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំនឿយ
 ណាយក្នុងរូប ដោយអានុភាពនៃព្រះអង្គ ។ ខ្ញុំឃើញស្រីនោះ
 មានរាងកាយអស្ចារ្យក្រៃពេក ក៏ស្នើចគិតថា ភ្នែករបស់អញប្រ-
 កបដោយផល ព្រោះរូបជារបស់មនុស្សនេះ ជាលាភនៃភ្នែក ។

បញ្ចមំ នន្ទាថេរិយាបទានំ

តមហំ ឯហិ សុភណោ^(១) យេនត្តោ តំ វេហិ មេ
 កុលន្តេ ជាមកោត្តញ្ច វេន មេ យទិ តេ បិយំ ។
 ន បញ្ញាកាលោ^(២) សុភណោ ឧច្ឆង្កេ មំ និវេសយ^(៣)
 សីទង្គិវ^(៤) មមង្គានិ បសុប្បយ^(៥) មុហុត្តកំ ។
 តតោ សីសំ មមង្កេ^(៦)សា កត្វា សយិ សុសោភណា^(៧)
 តស្សា លលាតេ^(៨) បតិតា លុទ្ធា^(៩) បរមទារុណា ។
 សហា តស្សា និចាតេន បីឡុកា ឧបបដ្ឋេ
 បក្សរឹសុ បភិដ្ឋា ច កុណាចា បុព្វលោហិតា ។
 សម្ពិដ្ឋំ^(១០) វេនព្វាបិ កុណាបបូតិកដ្ឋិកំ
 ឧទុមាតំ វិជីលញ្ច សព្វព្វាបិ^(១១) សរីរកំ ។

១ ឱ. ម. សុភគេ ។ ២ ម. ន វេញាកាលោ ។ ម. និវាសយ ។ ៤ ឱ. និសីទង្គិ ។
 ៥ ឱ. បស្សជិស្សំ ។ ៦ ម. មមង្កេ ។ ៧ ឱ. ម. សុលោចនា ។ ៨. ឱ. ម. នលាដេ ។
 ៩ ឱ. លុទ្ធា ។ ១០ ម. បភិដ្ឋំ ។ ១១ ម. បុព្វព្វាបិ ។

នន្ទាថេរិយាបទាន ទី ៥

ខ្ញុំនិយាយនឹងស្រីនោះថា ម្ចាស់ស្រីល្អល្អ៖ នាងចូរមក នាង
មានសេចក្តីត្រូវការ ដោយវត្ថុណា នាងចូរប្រាប់វត្ថុនោះដល់
ខ្ញុំ បើ (ពាក្យរបស់ខ្ញុំ) ជាទីស្រឡាញ់នៃនាង ចូរនាងប្រាប់ខ្ញុំ
នូវត្រកូល នាម និងគោត្ររបស់នាង ។ ម្ចាស់ស្រីល្អ (កាល
នេះ) មិនមែនជាកាលគួរដោះស្រាយប្រស្នាទេ នាងចូរឲ្យខ្ញុំ
បិតនៅលើភ្នៅ អរយវៈទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំស្រុតចុះ នាងចូរ
ឲ្យខ្ញុំដេកមួយរំពេច ។ លំដាប់នោះ ស្រីដែលព្រះពុទ្ធនិម្មិត
ដ៏ល្អនោះ ដេកកើយក្បាលលើភ្នៅនៃខ្ញុំ ខ្ញុំជាស្រីអាក្រក់
យ៉ាងក្រៃលែង ក៏ដួលទៅលើថ្នាសស្រីនោះ ។ ពកក៏កើត
ឡើងដល់ស្រីនោះ ដំណាលគ្នានឹងការដួលចុះ ខ្លះនិងឈាម
ទាំងឡាយ ហូរចេញចាកសាកសព ដែលបែកធ្លាយហើយ
ផង មាត់មានក្លិនស្អុយ ដូចសាកសពបែកធ្លាយហើយផង
សរីរៈទាំងមូល ហើមប៉ោងឡើង មានសម្បុរខៀវផង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

សា បវេទិតសព្វដ្ឋី	និស្សសដ្ឋី មហំ មហំ
វេទយដ្ឋី សកំ ទុក្ខំ	ករុណំ បរិទេវយំ ។
ទុក្ខេន ទុក្ខិតា ហោមិ	ដុសយដ្ឋី ច វេទនា
មហាទុក្ខេ និមុត្តម្ហិ	សរណំ ហោមិ ^(១) មេ សទិ ។
កុហី វេទនសោភន្តេ	កុហិន្តេ តុដ្ឋនាសិកា
តម្ហិតម្ហិវោដ្ឋន្តេ	វេទនន្តេ កុហី តតំ ។
កុហី សសិនិកំ វណ្ណំ ^(២)	កម្ពុតិវា កុហី តតា
នាមាមាលញ្ច ^(៣) តេ កណ្ណំ	វេវណ្ណំ សមុចាតតំ ។
មកុលបទុមាការា ^(៤)	កិលសាវ បយោធរា
បភិជ្ជា បូតិកុលាចា	ទុដ្ឋតន្ធជមាគតា ^(៥) ។
វេទិមជ្ឈា មុចុស្សោណិ ^(៦)	សុណារ ជិតកិព្វិសា
ជាតា អមជ្ឈភរិតា ^(៧)	អហោ រូបំ អស្សសតំ ។

១ ឱ. ម. ហោហិ ។ ២ ឱ. សសី និកំ វណ្ណំ ។ ៣ ឱ. ទោលាលោបាច ។ ម. ទោលាលុល្លាវ ។
 ៤ ឱ. ម. មកុឡខារកាការា ។ ៥ ឱ. ទុដ្ឋតន្ធិត្ថមាគតា ។ ។ ម. ទុដ្ឋតន្ធិត្ថមាគតា ។ ៦
 ម. វេទិមជ្ឈា វ សុស្សោណិ ។ ៧ ឱ. អភេជ្ឈភរិតា ។ ម. អមជ្ឈភរិតា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ស្រីនោះ មានអវយវៈទាំងពួងញ័ររន្ធត់ ដកដង្ហើមចេញម្តូប ។

ទទួលរងទុក្ខរបស់ខ្លួន ខ្សឹកខ្សួល (ព្រោះអាស្រ័យ) នូវសេចក្តី

ករុណាថា អាត្មាអញលំបាក ដោយសេចក្តីទុក្ខ ប៉ះពាល់

នូវវេទនា ជ្រមុជចុះក្នុងទុក្ខធំ អាត្មាអញមានសំឡាញ់ជា

ទីពឹងនៃអាត្មាអញ ។ ឱ ! លម្អមុខរបស់នាង បាត់ទៅឯណា

ទៅ ច្រមុះកោងរបស់នាង បាត់ទៅឯណាទៅ បបូរមាត់ដ៏

ប្រសើរដូចជាផ្លែបាសទុំរបស់នាង បាត់ទៅឯណាទៅ មាត់

របស់នាង បាត់ទៅឯណាទៅ ។ សម្បុររបស់នាងប្រហែល

ដោយព្រះចន្ទ្រ បាត់ទៅឯណាទៅ កង្កែបដាបដោយមាស

របស់នាង បាត់ទៅឯណាទៅ ចង្កោមផ្កានិងកម្រងផ្កានិង

ត្រចៀករបស់នាង ប្រកបដោយសម្បុរខុសគ្នា ។ ដោះ

របស់នាងក្បំ មានអាការដូចផ្កាឈូកក្តោប សាកសពមាន

ក្លិនស្អុយបែកធ្លាយហើយ មានក្លិនអាក្រក់ក្រៃពេក ។ នាង

មានចង្កេះរល មានត្រភាកធំ មានខ្លួនអាក្រក់ក្រៃលែង ដូច

ជ្រញ ពេញដោយវត្ថុមិនស្អាត ឱហ្ន៎ ! រូបមិនទៀងទេតើ ។

បញ្ចមំ នន្ទាថេរិយាបទានំ

សព្វំ សរីរសញ្ញាតំ	បូតិកន្ធិំ ភយានកំ
សុសានមិវ ជេតុន្ធិំ ^(១)	រមន្តេ យត្ត ពាលិយា ^(២) ។
តទា មហាការុណិកោ	ភាតា មេ លោកនាយកោ
ទិស្វា សំរិក្ខតិកំ មំ	ឥមា តាថា អភាសថ ។
អាតុរំ កុណាបំ បូតិ	បស្ស ទន្ធិ សមុស្សយំ
អសុកាយ ចិត្តំ ភាវេហិ	ឯកក្កំ សុសមាហិតំ ។
យថា ឥទំ តថា ឯតំ	យថា ឯតំ តថា ឥទំ
ទុក្ខន្ធិំ បូតិកំ វាតិ	ពាលានំ អភិទន្ធិតំ ។
ឯវមេតំ អវេក្ខន្តិ	រត្តិទ្ធិរមតទ្ធិតា
តតោ សកាយ បញ្ញាយ	អភិទិព្វិជ្ជ ទក្ខសិ ។

១ ម. វេក្ខន្ធិំ ។ ២ ឱ. ពាលិសា ។

នន្ទាថេរិយាបទាន ទី ៥

ពួកពាលតែងត្រេកអរក្នុងរូបណា រូបទាំងអស់នោះ ដែលកើត
 ហើយ ជាសរីរៈមានក្លិនស្អុយ គួរខ្លាច ជាទីខ្ពើមរអើម ដូចជា
 ព្រៃស្នូសាន ។ កាលនោះ ព្រះសាស្តាជាបងរបស់ខ្ញុំ ប្រកប
 ដោយមហាករុណា ជានាយកនៃសត្វលោក ទ្រង់ឃើញខ្ញុំមាន
 ចិត្តតក់ស្លុត ទ្រង់បានត្រាស់នូវគាថាទាំងនេះថា ម្ចាស់នាងនន្ទា
 នាងចូរមើលនូវសាកសព ដែលឈឺជានិច្ច មានក្លិនស្អុយ មាន
 ផ្លែ ៣០០ កំណាត់លើកឡើងហើយ នាងចូរចម្រើនចិត្ត ដោយ
 អសុភកម្មដ្ឋាន ឲ្យជាចិត្តមានអារម្មណ៍តែមួយ តាំងនៅមាំដោយ
 ប្រពៃចុះ ។ រូបរបស់នាងនេះ យ៉ាងណា រូបរបស់ស្រីនុំ៖ ក៏
 យ៉ាងនោះដែរ រូបរបស់ស្រីនុំ៖យ៉ាងណា រូបរបស់នាងនេះ ក៏
 យ៉ាងនោះដែរ រូបនេះមានក្លិនអាក្រក់ ស្អុយ ផ្សាយទៅ តែពួក
 ពាលប្រាថ្នាត្រៃពេក ។ ជនទាំងឡាយ ដែលមិនខ្ជិលទាំងយប់
 ទាំងថ្ងៃ រមែងពិចារណាឃើញរូបនុំ៖ យ៉ាងនេះឯង នាងនឿយ-
 ណាយចាករូបនោះ ហើយឃើញដោយប្រាជ្ញារបស់ខ្លួនចុះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តតោហំ អាសិ សំវិក្កា^(១) សុត្វា កាថា សុភាសិតា

តត្រិដ្ឋិតារហំ សន្តិ អរហត្តំ អចាបុណី ។

យត្ត យត្ត និសិដ្ឋាហំ តទា^(២) ណានបរាយនា

ដិដោ តស្មី កុណោ តុដ្ឋោ ឯតទក្កេ បរេសិ មំ ។

កិលេសា ណាមិតា មយ្ហំ ភវា សព្វេ សម្មហតា

នាតីវ ពន្ធនំ នេត្វា វិហារមិ អនាសវា ។

ស្វាគតំ វត មេ អាសិ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ

តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។

បដិសម្ពិទា ចតស្សោ វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ

ធន្នកិញ្ញា សច្ចិកតា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។

ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា នន្ទា ភិក្ខុនី ជនបទ-
កល្យាណី ឥមា កាថាយោ អភាសិតាតិ ។

នន្ទាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

១ ម. អតិសំវិក្កា ។ ២ ម. សទា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

លំដាប់នោះ ខ្ញុំបានស្តាប់នូវគាថាជាសុភាសិត ក៏មានចិត្ត
តក់ស្លុត ខ្ញុំបិតនៅក្នុងទីនោះ មានចិត្តស្ងប់ បានដល់នូវព្រះ
អរហត្ត ។ កាលនោះ ខ្ញុំអង្គុយក្នុងទីណា ៗ ក៏មានឈាន
ជាទីប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខ ព្រះជិនស្រី ត្រេកអរក្នុងគុណនោះ
ហើយ ទ្រង់តាំងខ្ញុំក្នុងទីជាឯតទគ្គៈ ។ កិលេសទាំងឡាយ
ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជា
ស្រីមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចមេដំរីកាត់ផ្តាច់
នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិព្រះពុទ្ធ ជា
បុគ្គលប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ សាសនារបស់
ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និង
អភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា
របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។
បានឮថា ព្រះនន្ទាភិក្ខុនីជនបទកល្យាណី មានអាយុ បានសម្តែង
នូវគាថាទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ នន្ទាថេរិយាបទាន ។

ឆដ្ឋំ សោណាថេរិយាបទានំ

[៧៦] បុព្វុត្តោ ឆាម ជិដោ	សព្វធម្មាន ចារត្ថ
ឥតោ សតសហស្សម្ហិ	កេហ្មេ ឧប្បជ្ជិ ឆាយកោ ។
តទា សេដ្ឋិកុលេ ជាតា	សុខិតា សដ្ឋិតា ^(១) បិយា
ឧបេត្វា តំ មុនិវំ	អស្សោសី មធុរំ វចំ ។
អារទ្ធវិយានក្កំ	វណ្ណតិ ភិក្ខុនី ជិដោ ^(២)
តំ សុត្វា មុនិតា ហុត្វា	ការំ កត្វាន សត្តនោ ។
អភិវាទិយ សម្ពុទ្ធិំ	តំ ហានំ បត្តយី តទា
អនុមោទិ មហារីរោ	សិជ្ឈតំ បណិដិ តវ ។
សតសហស្សេ ឥតោ កេហ្មេ	ឱក្កាកកុលសម្ពរោ
កោតមោ ឆាម ឆាមេន	សត្វា លោកេ ភវិស្សតិ ។
តស្ស ធម្មេសុ ទាយាទា	ឱវសា ធម្មនិម្មិតា
សោណាតិ ឆាម ឆាមេន	ហោស្សតិ សត្តសារិកា ។

១ ម. បូជិតា ។ ២ ឱ. ម. វណ្ណន្តំ ភិក្ខុនី ជិនំ ។

សោណ្ណាថេរិយាបទាន ទី ៦

[២៦] ព្រះជិនស្រីព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ទ្រង់ដល់នូវត្រើយនៃ
 ធម៌ទាំងពួង ព្រះអង្គជានាយក ទ្រង់កើតឡើងហើយក្នុងកប្ប
 ទីមួយសែនអំពីកប្បនេះ ។ កាលនោះ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលសេដ្ឋី
 ដល់នូវសេចក្តីសុខ ជាស្រីមានគេជាប់ចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់ (នៃ
 ជនដទៃ) ខ្ញុំបានចូលទៅគាល់ព្រះពុទ្ធអង្គនោះ ជាអ្នកប្រាជ្ញដ៏
 ប្រសើរ បានស្តាប់តម្រាស់ដ៏ពីរោះ ។ ព្រះជិនស្រីទ្រង់សរសើរ
 ភិក្ខុនី អ្នកមានព្យាយាមលើសលុប ជាងភិក្ខុនីទាំងឡាយអ្នកមាន
 ព្យាយាមប្រារព្ធ ខ្ញុំបានស្តាប់ព្រះពុទ្ធតម្រាស់នោះ ក៏មានចិត្ត
 រីករាយ ហើយធ្វើនូវសក្ការៈចំពោះព្រះសាស្តា ។ កាលនោះ
 ខ្ញុំថ្វាយបង្គំព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ហើយប្រាថ្នានូវតំណែងនោះ ព្រះមហាវីរ-
 បុរស ទ្រង់អនុមោទនាថា សេចក្តីប្រាថ្នានៃនាងនឹងសម្រេច ។
 ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ ព្រះសាស្តាព្រះនាមគោតម
 កើតក្នុងឱក្កាកត្រកូល នឹងត្រាស់ដឹងឡើងក្នុងលោក ។ នាងនឹង
 បានជាញាតិ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយនៃព្រះសាស្តានោះ ជាឱរស
 ជាធម្មនិម្មិត ជាសារិកានៃព្រះសាស្តា មានឈ្មោះថាសោណ្ណា ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តំ សុត្វា មុទិតា ហុត្វា	យារដីរំ តទា ជិនំ
មេត្តចិត្តា បរិចរី	បច្ចយេហិ វិនាយកំ ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណិដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តីសំ អកញ្ញហំ ។
បច្ឆិមេ ច ភវេនានិ	ជាតា សេដ្ឋិកុលេ អហំ
សារត្តិយំ បុរវេ	ឥន្ទេ ដីតេ មហាទ្ធលេ ។
យទា ច យោព្វនំ បត្តា	កន្ធា បតិកុលំ អហំ
ទសបុត្តានិ អជនី	សុរុទានិ វិសេសតោ ។
សុខេ បិតា ច តេ សព្វេ	ជននេត្តមនោហារា
អមិត្តានម្បិ រុចិតា	មម បកេវ តេ បិយា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កាលនោះ ខ្ញុំបានស្តាប់ពុទ្ធព្យាករណ៍នោះហើយ ក៏មានចិត្ត
 រីករាយ មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា បម្រើព្រះជិនស្រី ជា
 នាយកនៃសត្វលោក ដោយបច្ច័យទាំងឡាយ ដរាបដល់
 អស់ជីវិត ។ ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អហើយនោះផង
 ដោយការតម្កល់នូវចេតនានោះផង លុះខ្ញុំលះបង់រាងកាយជា
 របស់មនុស្សហើយ ក៏បានទៅកើត ក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ។
 ឥឡូវនេះ ដល់មកក្នុងបច្ឆិមភព ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលនៃសេដ្ឋី
 ជាត្រកូលស្តុកស្តម្ភ ធំទូលាយ មានទ្រព្យច្រើន ក្នុងក្រុង
 សាវត្ថី ជាបុរីដ៏ប្រសើរ ។ កាលណា ខ្ញុំដល់នូវវ័យ ទៅ
 ត្រកូលប្តី បានបង្កើតកូន ១០ នាក់ មានរូបល្អប្លែក ។ គ្នា ។
 កូនទាំងអស់នោះ បិតនៅក្នុងសេចក្តីសុខ ជាទីគាប់ភ្នែកនិង
 ចិត្តនៃជន សូម្បីសត្រូវទាំងឡាយក៏គង់គាប់ចិត្តដែរ នឹងបាច់
 និយាយទៅថ្វី ដល់កូនទាំងនោះដែលជាទីស្រឡាញ់នៃខ្ញុំ ។

ឆដ្ឋំ សោណាថេរិយាបទានំ

តតោ មយ្ហំ អកាមាយ	ទសបុត្តបុរក្ខតោ
បព្វជិត្ត ស មេ ភត្តា	ទេវទេវស្ស សាសនេ ។
តទេកិកា វិចិន្តេសី	ដីវិតេនាលមត្ត មេ
ជិនាយ បតិបុត្តេហិ	ពុទ្ធាយមិ ^(១) វាកិយា ។
អហំមិ តត្ថ កច្ឆិស្សំ	សម្បត្តោ យត្ថ មេ បតិ
ឯវាហំ ចិន្តយិត្វាន	បព្វជី អនការិយំ ។
តតោ មមំ ^(២) ភិក្ខុនិយោ	ឯកំ ភិក្ខុនុបស្សយេ
វិហាយ កញ្ចមោវាទំ	តាមេហិ ឧទកំ ឥតិ ។
តទា ឧទកមាទេត្វា	ឱកិវិត្វាន កុម្មិយា
ចុល្លេ បមេត្វា អាសិទា	តតោ ចិត្តំ សមាទហី ។
ខន្ទេ អនិច្ចតោ ទិស្វា	ទុក្ខតោ ច អនត្តតោ
ខេមេត្វា អាសវេ សព្វេ	អរហត្តំ អចាបុណី ។
តទាកត្វា ភិក្ខុនិយោ	ឧណ្ហោទកមបុច្ឆិសុំ
តេជោនាតុំ អនិដ្ឋាយ	ទិប្បំ សន្តាបយី ទលំ ។

១ ឱ. ម. វុឌ្ឍាយ ច ។ ២ ឱ. ម. តតោ ច មំ ។

សោណាថេរិយាបទាន ទី ៦

លំដាប់នោះ ប្តីរបស់ខ្ញុំនោះ មានកូន ១០ នាក់ចោមរោម
 ទៅបួសក្នុងសាសនាព្រះពុទ្ធ ជាទេវតាកន្លងទេវតា ដោយ
 ខុសបំណងរបស់ខ្ញុំ ។ គ្រានោះ ខ្ញុំតែម្នាក់ឯង បានគិតថា
 ជីវិតមិនគួរដល់អញ ដែលជាស្រីចាស់កំព្រាព្រាត់ប្រាសចាក
 ប្តីនិងកូនទាំងឡាយឡើយ ដូច្នោះ ប្តីរបស់អញនៅក្នុងទីណា
 អញនឹងទៅក្នុងទីនោះ លុះខ្ញុំគិតយ៉ាងនេះហើយ ក៏ចូលទៅ
 កាន់ផ្នួស ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលះបង់ខ្ញុំម្នាក់ឯង
 ក្នុងលំនៅនៃភិក្ខុនី ហើយក៏ទៅឲ្យឱវាទថា នាងចូរដាំទឹក ។
 គ្រានោះ ខ្ញុំនាំទឹកមកហើយចាក់អំពីក្អម តម្កល់ទុកក្នុងភាជន៍
 តូចហើយអង្កុយ តម្កល់ចិត្តមាំ ក្នុងខណៈនោះ ។ ខ្ញុំឃើញ
 នូវខន្ធទាំងឡាយ ថាមិនទៀងផង ជាទុក្ខផង ជាអនត្តាផង
 បានញ៉ាំងអាសវៈទាំងពួងឲ្យអស់ ហើយដល់ព្រះអរហត្ត ។
 គ្រានោះ មានភិក្ខុនីទាំងឡាយ មកសួររកទឹកក្លៅ ខ្ញុំក៏បាន
 អធិដ្ឋានតេជោធាតុ ហើយញ៉ាំងទឹកឲ្យក្លៅយ៉ាងរហ័ស ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

វិម្មិតា តា ជិនវំ	ឯតមត្តមសារយំ
តំ សុត្វា មុទិតោ ជាថោ	ឥមំ កាចំ អភាសថ ។
យោ ច វស្សសតំ ដីវេ	កុសីតោ ហីនវិយោ
ឯកាយំ ដីវិតំ សេយ្យោ	វិយារកតោ ទទ្ធិំ ។
អារាជិតោ មហារីរោ	មយា ^(១) សុប្បដិបត្តិយា
អារទ្ធវិយានក្កំ	មមាហា ស មហាមុនិ ។
កិលេសា លាហិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។

១ ម. មម ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ភិក្ខុនីទាំងនោះស្ងើច ហើយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះ
 ជិនស្រីដ៏ប្រសើរ ព្រះពុទ្ធជាទីពឹងនៃសត្វលោក ទ្រង់ព្រះ-
 សណ្តាប់សេចក្តីនោះហើយ ក៏រីករាយ ត្រាស់តាថានេះថា
 បុគ្គលណាមួយ ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស មានព្យាយាមថែកថយ
 គប្បីរស់នៅអស់មួយរយឆ្នាំ ដីវិតរបស់បុគ្គលដែលមានព្យា-
 យាមប្រារព្ធចាំ រស់នៅតែមួយថ្ងៃ ប្រសើរជាង ។ ព្រះ
 មហាមុនី មានព្យាយាមធំ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យរីករាយហើយ ដោយ
 សេចក្តីប្រតិបត្តិដ៏ប្រពៃ ហើយទ្រង់ត្រាស់ថា ខ្ញុំជាស្រីប្រសើរ
 ផុត ជាងភិក្ខុនីទាំងឡាយ អ្នកមានព្យាយាមប្រារព្ធហើយ ។
 កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំ
 គាស់រំលើងចេញហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមានអាសវៈ ព្រោះបាន
 កាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ! ខ្ញុំមកល្អ
 ហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិនៃព្រះពុទ្ធ ជាបុគ្គលប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំ
 បានសម្រេចហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។

សត្តមំ ភទ្ធកាបិលានីថេរិយាបទានំ

បដិសម្ពិទា ចតស្សោ វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
 ធន្យភិញ្ញា សច្ចិកតា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
 ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា សោណា ភិក្ខុនី ឥមា កាថា-
 យោ អភាសិត្តាតិ ។

សោណាថេរិយាបទានំ សត្តមំ ។

សត្តមំ ភទ្ធកាបិលានីថេរិយាបទានំ

[២៧] បទុមុត្តរោ នាម ជិដោ សព្វធម្មាន ចារត្ថ^(១)
 ឥតោ សតសហស្សម្ហិ កហ្មេ ឧប្បន្និ នាយកោ ។
 តទា ហិ^(២) ហំសវតិយំ វិទេហោ នាម នាមកោ
 សេដ្ឋិ បហូតរតនោ តស្ស ជាយា អហោសហំ ។
 កទាចិ សោ នរាទិច្ចំ ឧបេច្ច សបរិដ្ឋនោ
 ធម្មំ អស្សោសិ ពុទ្ធស្ស សព្វទុក្ខក្ខយារហំ ។

១ ឱ. ម. សព្វធម្មេសុ ចក្កមា ។ ២ ឱ. ម. តទាហុ ។

ភទ្ធកាបិលានីថេរិយាបទាន ទី ៧

បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះសោណាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថាទាំង
នេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ សោណាថេរិយាបទាន ។

ភទ្ធកាបិលានីថេរិយាបទាន ទី ៧

[២៧] ព្រះជិនស្រី ព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ទ្រង់ដល់នូវគ្រឿងនៃ
ធម៌ទាំងពួង ព្រះអង្គជានាយកនៃសត្វលោក ទ្រង់កើតឡើង
ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ ។ កាលនោះ សេដ្ឋីឈ្មោះ
វិទេហៈ មានកែវដ៏ច្រើន នៅក្នុងក្រុងហង្សវតី ខ្ញុំជាប្រពន្ធនៃ
សេដ្ឋីនោះ ។ ក្នុងកាលមួយ សេដ្ឋីនោះ ព្រមទាំងជនជាបរិស័ទ
ចូលទៅគាល់ព្រះពុទ្ធ ជាព្រះអាទិត្យរបស់នរជន ហើយស្តាប់
ធម៌របស់ព្រះពុទ្ធ ជាទីនាំមកនូវការអស់ទៅ នៃទុក្ខទាំងពួង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

សាវកំ ធុតវាទានំ	អក្កំ កិក្ខេសិ នាយកោ
សុត្វា សត្តាហិកំ ទានំ	ទត្វា ពុទ្ធស្ស តាទិណោ ។
និបច្ច សិរសា ចានេ	តំ ហានំ អភិបត្តយី
ស ហាសយន្តោ បរិសំ	តទា ហិ ^(១) នរបុទ្កំវោ ។
សេដ្ឋិនោ អនុកម្មាយ	ឥមា កាថា អភាសថ
លច្ឆសេ បត្តិតំ ហានំ	និព្វតោ ហោហិ បុត្តក ។
សតសហស្សេ ឥតោ កប្បេ	ឱក្កាកកុលសម្ពវោ
កោតមោ នាម នាមេន	សត្វា លោកេ ភវិស្សតិ ។
តស្ស ធម្មេសុ ទាយាទា	ឱរសា ធម្មនិម្មិតា
កស្សទោ នាម នាមេន	ហោស្សតិ សត្តសាវកោ ។
តំ សុត្វា មុទិតោ ហុត្វា	យារដីវំ តទា ទិនំ
មេត្តចិត្តោ បរិចរិ	បច្ចយេហិ វិនាយកំ ។

១ ឱ. ម. តទាហា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ព្រះពុទ្ធជានាយក ទ្រង់សរសើរនូវសារីក ថាជាអ្នកប្រសើរ
 ជាងភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកពោលពាក្យជាគ្រឿងកម្ចាត់បង់ នូវ
 កិលេស ។ ខ្ញុំបានស្តាប់ហើយ ថ្វាយទានដល់ព្រះពុទ្ធជាតាទិ-
 បុគ្គល អស់ ៧ ថ្ងៃ ។ ខ្ញុំក្រាបទៀបព្រះបាទាដោយសិរ្សៈ
 ប្រាថ្នាតំណែងនោះ គ្រានោះ ព្រះអង្គជាអ្នកផ្ទើមជាងនរៈ
 ទ្រង់ញ៉ាំងបរិស័ទឲ្យរីករាយ ហើយទ្រង់ត្រាស់គាថាទាំងនេះ
 ដើម្បីអនុគ្រោះសេដ្ឋីថា ម្ចាស់កូន អ្នកនឹងបានតំណែងដែល
 អ្នកប្រាថ្នាហើយ អ្នកចូរបានរំលត់ទុក្ខចុះ ។ ក្នុងកប្បទីមួយ
 សែនអំពីកប្បនេះ ព្រះសាស្តាព្រះនាមគោតម កើតក្នុងឱក្កាក-
 ត្រកូល នឹងត្រាស់ឡើងក្នុងលោក ។ សេដ្ឋីនោះ នឹងបានជា
 ញាតិក្នុងធម៌ទាំងឡាយ នៃព្រះសាស្តានោះ ជាឱរស ជា
 ធម្មនិម្មិត ជាសារីកនៃព្រះសាស្តា មានឈ្មោះថាកស្សប ។
 កាលនោះ ខ្ញុំបានស្តាប់ព្យាករណ៍នោះហើយ ក៏រីករាយមាន
 ចិត្តប្រកបដោយមេត្តា បម្រើព្រះជិនស្រី ព្រះអង្គជានាយកនៃ
 សត្វលោក ដោយបច្ច័យទាំងឡាយ ដរាបដល់អស់ជីវិត ។

សត្តមំ ភទ្ទកាបិលានីថេរិយាបទានំ

សាសនំ ដោតយិត្វាន

សោ មទ្ធិត្វា កុតិត្តិយេ

វេនេយ្យំ វិនយិត្វាន^(១)

និព្វតោ សោ សសារកោ ។

និព្វតេ តម្ហិ លោកកេត្ត

បូជនត្តាយ សត្តនោ

ញាតិមិត្តេ សមាទេត្វា

សហ តេហិ អការយិ ។

សត្តយោជនិកំ បូបំ

ឧព្វេនំ រតនាមយំ

ជលន្តំ សតវសីវ

សាលរាជំ ធុស្វិតំ ។

សត្តសតសហស្សានិ

បាតិយោ^(២) សត្ត ការយី

នឡត្តិ វិយ ដោតន្តេ

រតនេហោវ សត្តហិ ។

កន្ធតេលេហិ បូរេត្វា

ធីបាទុជ្ជលយី តហិ

បូជនត្តាយ មហេសិស្ស

សព្វសត្តានុកម្មិនោ ។

សត្តសតសហស្សានិ

បុណ្ណកុម្មានិ ការយី

រតនេហោវ បុណ្ណានិ

បូជនត្តាយ មហេសិនោ ។

មជ្ឈេ អដ្ឋដ្ឋកុម្មីនំ

ឧស្សិតា កញ្ចនត្សិយោ

អតិហេចន្តិ វណ្ណេន

សារទេវ ទិវាកហោ ។

១ ឱ. វេនេយ្យំ វិនយិត្វា សោ ច ។ ម. វេនេយ្យំ វិនយិត្វា ច ។ ២ ឱ. ម. បាតិយោ ។

ភទ្ទកាបិលានីថេរិយាបទាន ទី ៧

ព្រះពុទ្ធអង្គនោះ ញ៉ាំងសាសនាឲ្យរុងរឿង ញ៉ាំងញីនូវតិរិយ
 អាក្រក់ទាំងឡាយ ទូន្មាននូវវេនេយ្យសត្វ ព្រះអង្គព្រមទាំង
 សាវ័កបរិនិព្វានហើយ ។ កាលព្រះមានព្រះភាគ ជាកំពូល
 នៃសត្វលោកនោះនិព្វានហើយ មហាជនបានប្រជុំញាតិនិង
 មិត្ត មួយអន្លើដោយសាវ័កទាំងឡាយនោះ បានញ៉ាំងជនឲ្យ
 ធ្វើព្រះស្លូបជាវិការៈនៃកែវ កម្ពស់ ៧ យោជន៍ ដំរុងរឿង
 ដូចព្រះអាទិត្យ ឬដូចស្តេចឈើមានផ្ការីក ដើម្បីបូជាព្រះ
 សាស្តា ។ ខ្ញុំបានឲ្យគេសាងភាជន៍ ៧ អស់ទ្រព្យ ៧ សែន
 ភាជន៍ទាំងនោះ រុងរឿងដោយកែវ ៧ ដូចភ្លើងឆេះបបួស ។
 ខ្ញុំញ៉ាំងប្រទីបទាំងនោះឲ្យពេញដោយប្រេងក្រអូប ហើយអុជ
 បំភ្លឺក្នុងទីនោះ ដើម្បីបូជាព្រះពុទ្ធ ទ្រង់ស្វែងរកគុណធំ ទ្រង់
 អនុគ្រោះដល់សត្វទាំងពួង ។ ខ្ញុំសាងក្នុងដីពេញចំនួន ៧
 សែន ដ៏ពេញដោយកែវ ៧ ដើម្បីបូជាដល់ព្រះពុទ្ធ ទ្រង់
 ស្វែងរកគុណដ៏ធំ ។ គ្រឿងបូជាជាវិការៈនៃមាស ដែល
 បុគ្គលលើកឡើងហើយ ក្នុងកណ្តាលនៃក្នុងម្រាំបី ។ ដំរុង
 រឿងដោយសម្បុរ ដូចជាព្រះអាទិត្យ ក្នុងសរទសម័យ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ចតុទ្វារសុ សោភន្តិ	តោរណា រតនាមយា
ឧស្ស៊ីតា ផលកា រម្មា	សោភន្តិ រតនាមយា ។
វិរោចន្តិ បរិក្ខាយោ ^(១)	អវដំសា សុនិម្មិតា
ឧស្ស៊ីតានិ បដាកានិ	រតនានិ វិរោចេ ។
សុរត្តំ សុកតញ្ចត្តំ	ចេតិយំ រតនាមយំ
អតិរោចតិ រណ្ណេន	សសជ្ឈាវ ទិវាករោ ។
ចូបស្ស មេ ទិសា តិស្សោ	ហរិតាលេន បូរយី
ឯកា មនោសិលាយេកា	អញ្ចនេន ច ឯកិកា ។
បូជំ ឯតានិសំ រម្មំ	កាវត្វា រវាទិដោ
អនាសី ទានំ សជ្ឈស្ស	យារដីរំ យថាពលំ ។
សហាហំ ^(២) សេដ្ឋិណ តេន	តានិ បុញ្ញានិ សព្វសោ
យារដីរំ ករិត្វាន	សហាវ សុកតី កតា ^(៣) ។

១ ឱ. ម. បរិក្ខិត្តា ។ ២ ម. សហាវ ។ ៣ ឱ. អហំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ក្លោងទ្វារជាវិការៈនៃកែវល្អក្នុងទ្វារទាំង ៤ ផែនក្តារជាវិការៈនៃ
 កែវជាទីរីករាយ ដែលបុគ្គលលើកឡើងហើយក៏ល្អ ។ របង
 ទាំងឡាយមានកំពូល ដែលបុគ្គលតាក់តែងល្អរុងរឿង ទង់ទាំង-
 ឡាយជាវិការៈនៃកែវ ដែលបុគ្គលលើកឡើងហើយក៏រុងរឿង ។
 ចេតិយនេះ ជាវិការៈនៃកែវ មានសម្បុរក្រហមល្អ ដែលបុគ្គល
 ធ្វើហើយដោយប្រពៃ រុងរឿងដោយសម្បុរ ដូចជាព្រះអាទិត្យ
 ក្នុងវេលាថ្ងៃល្ងាច ។ ខ្ញុំបានញ៉ាំងទិសទាំង ៣ នៃព្រះសូប
 របស់ខ្ញុំ ឲ្យពេញ គឺទិសមួយ ពេញដោយជួរហរិតាល ទិស
 មួយ ពេញដោយជួរមនោសិលា ទិសមួយ ពេញដោយជួរមាន
 ពណ៌ខៀវ ។ ខ្ញុំបានញ៉ាំងជនឲ្យធ្វើនូវការបូជា ជាទីរីករាយ
 ប្រាកដដូចនុ៎ះ ដល់ព្រះពុទ្ធមានវាទៈដ៏ប្រសើរ ហើយឲ្យទាន
 ដល់ព្រះសង្ឃ តាមសមគួរដល់កម្លាំង ដរាបដល់អស់ជីវិត ។
 ខ្ញុំធ្វើបុណ្យទាំងនោះ ដោយសព្វគ្រប់ ជាមួយនឹងសេដ្ឋីនោះ
 ដរាបដល់អស់ជីវិត ហើយក៏បានទៅកាន់សុគតិ ជាមួយគ្នា ។

សត្តមំ ភទ្ទកាបិណនីថេរិយាបទានំ

សម្បត្តិយោនុភុត្វាន ^(១)	ទេវត្តេ អថ មាណុសេ
ឆាយា វិយ សរីរេន	សហ តេនេវ សំសរី ។
ឯកេនុតេ ឥតោ កេហ្ម	វិបស្សី ឆាម ឆាយកោ
ឧប្បន្និ ចារុនយនោ	សព្វធម្មវិបស្សកោ ។
តទា ហិ ពន្ទមតិយា	ព្រាហ្មណោ សាធុសម្មតោ
អន្ទោ សន្តោ តុណោឆាសិ	ធនេន ច សុទុក្កតោ ។
តទាមិ ^(២) តស្សាហំ អាសី	ព្រាហ្មណី សមចេតសា
កទាមិ សោ ទិដវេរោ	សន្តមេសិ មហាមុដិ ។
ទិសិទ្ធិំ ជនកាយម្ហិ	ទេសេន្តំ អមតំ បទំ
សុត្វា ធម្មំ បមុទិតោ	អទាសិ ឯកសាដកំ ។
យំ ឯកេន វត្តេន	កត្វានេតំ មមព្រិ ^(៣)
អនុមោទ មហាបុញ្ញោ	ទិទ្ធិំ ពុទ្ធស្ស សាដកំ ។

១ ឱ. ម. សម្បត្តិយោនុភោត្វាន ។ ២ ឱ. តទា ហិ ។ ៣ ម. ស មព្រិ ។

ភទ្ធកាថិលានីថេរិយាបទាន ទី ៧

ខ្ញុំបានសោយសម្បត្តិទាំងឡាយ ក្នុងអត្តភាពជាទេវតា និង
 មនុស្ស អន្ទោលទៅជាមួយនឹងសេដ្ឋីនោះ ដូចជាស្រមោល
 អន្ទោលទៅតាមសរីរៈ ។ ក្នុងកប្បទី ៩១ អំពីកប្បនេះ ព្រះ
 ពុទ្ធជានាយក ទ្រង់ព្រះនាមវិបស្សី មានព្រះនេត្រដូចមាស
 ពិចារណាឃើញច្បាស់នូវធម៌ទាំងពួង ទ្រង់កើតឡើង ។ គ្រា
 នោះ មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ក្នុងក្រុងពន្ទមតី គេសន្មតថាជា
 សប្បុរស ជាអ្នកមាំមួន ស្ងប់ស្ងាត់ដោយគុណ តែជាអ្នកខ្សត់
 ទ្រព្យក្រៃពេក ។ កាលនោះ ខ្ញុំជាព្រាហ្មណ៍របស់ព្រាហ្មណ៍
 នោះ មានចិត្តស្មើគ្នា ជួនកាលព្រាហ្មណ៍ ប្រសើរនោះបាន
 គប់រកព្រះមហាមុនី ដែលគង់សម្តែងអមតនិព្វានក្នុងពួកជន
 គាត់បានស្តាប់ធម៌ ក៏មានចិត្តរីករាយ បានថ្វាយសំពត់សាដក
 មួយ ហើយទៅកាន់ផ្ទះដោយសំពត់មួយ ហើយពោលពាក្យ
 នេះនឹងខ្ញុំថា ម្ចាស់នាងមានបុណ្យធំ នាងចូររីករាយចំពោះ
 សំពត់សាដក ដែលបងបានថ្វាយ ដល់ព្រះពុទ្ធចុះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តទាហំ អញ្ចលី កត្វា អនុមោទី សុវិទិតា^(១)
 សុទិញ្ញោ សាជកោ សាមិ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស តាទិណោ ។
 សុខិតោ សង្ខិតោ ហុត្វា សំសរន្តោ ភវាភវេ
 ពារាណសីបុរេ រម្មេ រាជា អាសិ មហីបតិ ។
 តទា តស្ស មហោសីហំ ឥត្តិ កុម្មស្ស ឧត្តមា
 តស្សាបិ ទុតិយិកា អាសី បុព្វសិទេហោន ឧត្តរិ^(២) ។
 បិណ្ឌរាយ វិចរន្តេ សោ អដ្ឋ បច្ចេកនាយកេ
 ទិស្វា បមុទិតោ ហុត្វា ទត្វា បិណ្ឌំ មហារហំ ។
 ពុទ្ធេ^(៣) និមន្តយិត្វាន កត្វា រតនមណ្ឌបំ
 កម្មារហិ កតមដ្ឋំ^(៤) សោវណ្ណំ សតហត្ថកំ^(៥) ។

១ ឱ. ម. សុប្បិណិតា ។ ២ ឱ. បុព្វស្នេហោន ឧត្តរិ ។ ម. បព្វ ស្នេហោន ចុត្តរិ ។ ៣ ឱ. បុរោ ។ ម. បុន ។ ៤ ឱ. ម. កតំ បត្តំ ។ ៥ ឱ. ម. រត តដ្ឋកំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កាលនោះ ខ្ញុំដឹងច្បាស់ បានធ្វើអញ្ញាលីអនុមោទនាថា បពិត្រ
ស្វាមី ខ្ញុំសូមអនុមោទនាសាធាកដែលអ្នកថ្វាយហើយដោយប្រ-
ពៃដល់ព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ ទ្រង់មិនញាប់ញ័រដោយលោកធម៌ ។
ថ្មីនៃខ្ញុំនោះ ដល់ហើយនូវសេចក្តីសុខ ត្រូវបុញ្ញកម្មចាត់ចែង
កាលអន្ទាលទៅ ក្នុងភពតូច និងភពធំ បានកើតជាស្តេចម្ចាស់
ផែនដីក្នុងក្រុងពារាណសី ជាទីរីករាយ ។ កាលនោះ ខ្ញុំជា
មហេសីនៃស្តេចនោះ ជាអ្នកខ្ពង់ខ្ពស់ជាងពួកស្រី ហើយជាអគ្គ-
មហេសី ដ៏ប្រសើរក្រៃលែងជាងសេចក្តីស្រឡាញ់នៃស្តេចនោះ
ដែលមានក្នុងភពមុន ។ ស្តេចនោះ ឃើញព្រះបច្ចេកពុទ្ធ ៨
អង្គ និមន្តទៅដើម្បីបិណ្ឌបាត ក៏មានចិត្តរីករាយ ប្រគេនចង្កាន់
បិណ្ឌបាតមានថ្លៃច្រើន ។ ស្តេចនោះ និមន្តព្រះបច្ចេកពុទ្ធ
ទាំងឡាយ ហើយធ្វើបារាំងរំកិរជារីការៈនៃមាស មានប្រមាណ
១០០ ហត្ថ មានសណ្ឋានរលីង ដែលពួកជាងធ្វើហើយ ។

សត្តមំ ភទ្ទកាបិណនីថេរិយាបទានំ

សមាទេត្តាន តេ សព្វេ	តេសំ ទានមទាសិ សោ
សេនាសនេ ^(១) បរិដ្ឋានំ	បសន្នោ សេហិ ចាណិភិ
តំបិ ទានំ សហាទាសី	កាសិរាជេនហន្តទា
បុនាហំ ^(២) ពារាណសិយំ	ជាតា កាសិកតាមកេ ^(៣)
កុដុម្ពិកកុលេ ដីតេ	សុខិតោ សោ សភាតុកោ
ជេដ្ឋស្ស ភាតុនោ ជាយា	អហោសី សុបតិព្វតា ។
បច្ចេកពុទ្ធុំ ទិស្វាន	មម ភត្តកនិយតោ ^(៤)
ភាតុ ភត្តំ ^(៥) តស្ស ទត្វា ^(៦)	អាតតេ តម្ហិ ចារទិ ^(៧) ។
នាភិនទ្ធិត្ថ សោ ទានំ	តតោ តស្ស អទាសហំ
ពុទ្ធានានិយ ^(៨) តំ អន្ទំ	បុនោ តស្សេវ សោ អទា ។
តំ ទានំ ^(៩) ឆខ្ចយិត្វាន	ទុដ្ឋា ពុទ្ធស្សហំ តទា
បត្តំ កលលបុណ្ណន្តំ	អទាសី តស្ស តាទិនោ ។

១ ឱ. សោវណ្ណាសនេ ។ ម. សោណ្ណាសនេ ។ ២ ឱ. បុនោបិ ។ ៣ ឱ. អជាយី ទ្វារ-
តាមកេ ។ ម. រាជាបិ ទ្វារតាមកេ ។ ៤ ឱ. ភាតុកនិយសោ ។ ម. ភត្តខាទនិយសោ ។ ៥
ឱ. ភាគំ តំ ។ ម. ភាគានំ ។ ៦ ឱ. ទត្វាហំ ។ ម. ទត្វាន ។ ៧ ឱ. ម. បារទី ។ ៨ ម.
ឧខាអានិយ ។ ៩ ឱ. ម. តទន្ទំ ។

ភទ្ធកាបិលានីមេរិយាបទាន ទី ៧

ព្រះរាជានោះ ទ្រង់រាប់អានព្រះបច្ចេកពុទ្ធទាំងអស់នោះ មាន
សេចក្តីជ្រះថ្លា ហើយបានថ្វាយទាន ដល់ព្រះបច្ចេកពុទ្ធទាំង
នោះ ដែលចូលទៅកាន់ទីសេនាសនៈ ដោយព្រះហស្តនៃ
ព្រះអង្គ ។ កាលនោះ ខ្ញុំបានឲ្យទាននោះ ជាមួយនឹងស្តេច
ក្នុងដែនកាសិ ខ្ញុំកើតក្នុងកាសិកគ្រាម ជិតក្រុងពារាណសិ
ម្តងទៀត ។ ស្តេចនោះ កើតក្នុងត្រកូលកុដុម្ពិកៈដ៏ធំទូលាយ
ដល់នូវសេចក្តីសុខ ព្រមទាំងបងប្អូន ខ្ញុំជាប្រពន្ធនៃបងច្បង
ជាស្រីមានវត្តដល់ប្តីដោយប្រពៃ ។ ប្អូនរបស់ប្តីខ្ញុំ បានឃើញ
ព្រះបច្ចេកពុទ្ធហើយ ប្រគេនភត្តរបស់បងដល់ព្រះបច្ចេកពុទ្ធ
នោះ កាលបើបងនោះត្រឡប់មក ខ្ញុំបាននិយាយប្រាប់សព្វ
គ្រប់ ។ បងនោះ មិនត្រេកអរចំពោះទាន លំដាប់នោះ ខ្ញុំ
បានឲ្យភត្តដល់ប្តីនោះ ប្តីនោះ នាំបាយនោះ ហើយថ្វាយ
ដល់ព្រះពុទ្ធនោះទៀត ។ កាលនោះ ខ្ញុំចោលនូវទាននោះ
ហើយ ប្រទូស្តចំពោះព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានឲ្យបាត្រដ៏ពេញដោយ
ភក់ដល់ព្រះពុទ្ធនោះ ទ្រង់មិនញាប់ញ័រដោយលោកធម៌ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ទានេ ច កហាលោ ចេវ	អបចេ បទុសេបិច
សមចិត្តមុខំ ទិស្វា	តទាហំ សំវិធី ^(១) ភុសំ ។
បុនោ បត្តំ កហេត្វាន	សោធយិត្វា សុកន្ធិនា
បសន្នចិត្តា បូរេត្វា	សយតំ សក្ការំ អទំ ។
យត្ថ យត្ថបបជ្ជាមិ	ស្សុទា ហោមិ ទានតោ
ពុទ្ធស្ស អបការេន	ទុក្កន្ធា មទនេន ^(២) ច ។
បុនោ កស្សបដីរស្ស	និដ្ឋាបិតម្ហិ ^(៣) ចេតិយេ
សោវណ្ណំ ឥដ្ឋកំ វរំ ^(៤)	អទាសី មុទិតា អហំ ។
ចតុជ្ជាតេន កន្ទេន	តេមយិត្វា ^(៥) តមិដ្ឋកំ
មុត្តា ទុក្កន្ធខោសម្ហា	សព្វជ្ជ័សុសមាភតា ។
សត្តទាតិសហស្សានិ	រតនេហិ ច ^(៦) សត្តហិ
ការេត្វា យតបូរានិ	វដ្ឋិនិ ច សហស្សសោ ^(៧) ។
បក្ខិបេត្វា បដិបេត្វា	បបយី សត្ត បន្តិយោ
បូជនត្ថំ លោកនាថស្ស	វិប្បសន្នេន ចេតសា ។

១ ឱ. មហាសង្ឃំ ចដី ។ ២ ឱ. ម. វទនេន ។ ៣ ឱ. និដ្ឋាយន្តម្ហិ ។ ម. និធាយន្តម្ហិ ។
 ៤ ម. សោវណ្ណតដ្ឋកាមយំ ។ ៥ ឱ. ម. និចយិត្វា ។ ៦ ឱ. ម. រតនេហោវ ។ ៧ ឱ. ម.
 សហស្សយោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កាលនោះ ខ្ញុំឃើញព្រះពុទ្ធមានព្រះទ័យស្មើ ក្នុងការឲ្យទាន
 ផង ក្នុងការទទួលផង ក្នុងសេចក្តីកោតក្រែងផង ក្នុងសេចក្តី
 ប្រទូស្តផង ហើយសង្វេគក្រៃលែង ។ ខ្ញុំកាន់យកបាត្រម្តង
 ទៀត ជម្រះដោយគ្រឿងក្រអូប មានចិត្តជ្រះថ្លាញ៉ាំងបាត្រ
 ឲ្យពេញ ហើយឲ្យស្តុរព្រមទាំងទឹកដោះថ្នាំ ។ ខ្ញុំកើតក្នុងទី
 ណា ។ ជាស្រីមានរូបល្អព្រោះទាននោះ ខ្ញុំជាស្រីមានក្លិន
 អាក្រក់ ព្រោះប្រទូស្តចំពោះព្រះពុទ្ធផង ព្រោះសេចក្តីស្រវឹង
 ផង ។ កាលចេតិយនៃព្រះពុទ្ធ ព្រះនាមកស្សប ជា
 អ្នកប្រាជ្ញ គេឲ្យសម្រេចហើយ ខ្ញុំមានចិត្តរីករាយ បានឲ្យ
 តដ្ឋជារិការៈនៃមាសដ៏ប្រសើរទៀត ។ ខ្ញុំជ្រលក់តដ្ឋនោះឲ្យ
 ទទឹកដោយគ្រឿងក្រអូប មានជាតិ ២ យ៉ាង ក៏បានរួចស្រឡះ
 ចាកទោសមានក្លិនអាក្រក់ ប្រកបដោយអវយវៈទាំងពួង
 ដ៏ល្អ ។ ខ្ញុំឲ្យធ្វើភាជន៍ ៧ ពាន់ ដោយកែវ ៧ ប្រការផង ប្រឆេះ
 មួយពាន់ដ៏ពេញដោយខ្នាញ់ផង ។ ខ្ញុំមានចិត្តជ្រះថ្លាបានចាក់
 ប្រេងអុជបំភ្លឺតម្កល់ទុក ៧ ជួរ ដើម្បីបូជាព្រះលោកនាថ ។

សត្តមំ ភទ្ធកាបិលានីថេរិយាបទានំ

តទាបិ តស្មី បុញ្ញស្មី	ភាគិនីហំ វិសេសតោ
បុនោ កាសីសុ សញ្ញាតោ	សមិត្តោ ^(១) ឥតិ វិស្សតោ ។
តស្សាហំ ភរិយា អាសី	សុខិតា សន្និទា បិយា
តទា បច្ចេកមុនិទោ ^(២)	អទាសិ យនវេដ្ឋនំ ។
តស្សាបិ ភាគិនី អាសី	មោទិតា ទានមុត្តមំ
បុនោបិ កាសិវដ្ឋម្ហិ	ជាតា កោលិយជាតិយា ។
តតោ កោលិយបុត្តានំ	សតេហិ សហ បញ្ចហិ
បញ្ច បច្ចេកពុទ្ធានំ	សតានិ សមុបដ្ឋហិ ^(៣) ។
តេមាសំ វាសយិត្វាន ^(៤)	អទាសិ ច តិចីវរំ ^(៥)
ជាយា តស្ស តទា អាសី	បុញ្ញកម្មបថានុតា ។
តតោ ចុតោ អហុ វាជា	នន្ទោ នាម មហាយសោ
តស្សាបិ មហេសី អាសី	សព្វកាមសមិទ្ធិនី ។

១ ឱ. សុមិត្តោ ។ ម. សុមិត្តា ។ ២ ឱ. ម. តទាបិ បច្ចេកមុនេ ។ ៣ ឱ. សមុបដ្ឋហិ ។

៤ ម. តប្បយិត្វាន ។ ៥ ឱ. ម. អទំសុ ច តិចីវរេ ។

ភទ្ធកាបិណនីមេរិយាបទាន ទី ៧

គ្រានោះ ខ្ញុំជាស្រីមានចំណែកក្នុងបុណ្យនោះ ដោយវិសេស
 (បុរសនោះ) កើតក្នុងដែនកាសីទៀត ប្រាកដដោយឈ្មោះ
 ថាសមិត្តបុរស ។ កាលនោះ ខ្ញុំជាករិយាបុរសនោះ ជាអ្នក
 ដល់នូវសេចក្តីសុខ មានគេជាប់ចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់នៃជន
 ឯប្តីខ្ញុំបានប្រគេនឈ្នួតមានសាច់ក្រាស់ ដល់ព្រះបច្ចេកមុនី ។
 ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំជាស្រីមានចំណែកដោយបុណ្យ ត្រេកអរនូវ
 ទានដ៏ឧត្តមរបស់ប្តីនោះ ឯបុរសនោះកើតក្នុងជាតិកោលិយ-
 ជន ក្នុងដែនកាសីទៀត ។ កាលនោះ សមិត្តបុរសនោះ
 បម្រើព្រះបច្ចេកពុទ្ធ ៥០០ អង្គ មួយអន្លើដោយកោលិយបុត្រ
 ៥០០ នាក់ ។ រួចហើយ និមន្តព្រះបច្ចេកពុទ្ធទាំងឡាយ
 ឲ្យគង់នៅអស់ ៣ ខែ ហើយប្រគេនត្រៃបីរ កាលនោះ
 ខ្ញុំជាប្រពន្ធនៃសមិត្តបុរសនោះ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តទៅតាមគន្លង
 នៃបុញ្ញកម្ម ។ សមិត្តបុរសនោះ ច្យុតចាកអត្តភាពនោះ
 បានកើតជាស្តេចព្រះនាមនន្ទៈ មានយសធំ ខ្ញុំជាមហេសី
 នៃស្តេចនោះ ជាអ្នកសម្រេចនូវសេចក្តីប្រាថ្នាទាំងពួង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តតោ អហុ ចរិត្តាន ^(១)	ព្រហ្មទត្តោ មហីបតិ
បទុមារតិបុត្តានំ	បច្ចេកមុនិនំ តទា ។
សតានិ បញ្ចន្ធានិ	យារដីរំ ឧបដ្ឋហី
រាជុយ្យានេ និវាសេត្វា	និព្វតានិ ច បូជយី ។
ចេតិយានិ ច កាវេត្វា	បព្វជិត្វា ឧកោ មយំ
កាវេត្វា អប្បមញ្ញាយោ	ព្រហ្មលោកំ អភម្ពសេ ។
តតោ ចុតោ មហាតិត្តេ	សុជាតោ បិប្ផលាយនោ
មាតា សុមនទេវី ច	កោសិកោត្តោ ទិដោបិតា ។
អហំ មទ្ធេ ជនបទេ	សាកលាយំ ^(២) បុរុត្តមេ
កបិលស្ស ទិជស្សាសី	ដីតា មាតា សុចិមតិ ។
យនកញ្ចនពិម្ពេន	និម្មិនិត្តាន មំ បិតា ។
អទា កស្សបដីរស្ស	កាមេហិ វេដ្ឋិតស្ស ច ^(៣)
កទាចិ សោ តរុណិកោ	កត្តា កម្ពន្តបេត្តកោ
កាកាទិកេហិ ខន្ទន្តេ	ចាលោ ទិស្វាន សំវិទិ ។

១ ឱ. តតោ ចុតោ ភរិត្តាន ។ ម. តតោ រាជា ភរិត្តាន ។ ២ ឱ. សាកលាយំ ។ ម. សាក-
លាយ ។ ៣ ឱ. កាមាសា វេដ្ឋិតស្ស មេ ។ ៤ ឱ. ម. កាវុណិកោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

លុះច្បាតអំពីអត្តភាពនោះហើយ បានកើតជាស្តេចព្រហ្មទត្ត
 ជាម្ចាស់ដែនដី កាលនោះ ខ្ញុំបម្រើព្រះបច្ចេកមុនី ជាបុត្រ
 នៃនាងបទុមាវតី ។ ខ្ញុំបម្រើព្រះបច្ចេកមុនី ៥០០ អង្គ ដរាប
 ដល់អស់ជីវិត ហើយនិមន្តព្រះបច្ចេកមុនីទាំងឡាយ ឲ្យនៅ
 ក្នុងឱទ្យាននៃស្តេច ហើយបូជានូវព្រះបច្ចេកមុនីទាំងឡាយ
 ដែលនិព្វានហើយ ។ យើងទាំងពីរនាក់ បានឲ្យជាងធ្វើចេតិយ
 ទាំងឡាយ ហើយបួសចម្រើនអប្បមញ្ញាទាំងឡាយ ក៏បាន
 ទៅកើតក្នុងព្រហ្មលោក ។ លុះច្បាតចាកព្រហ្មលោក ប្តី
 កើតក្នុងមហាតិត្តៈ ជាកូនចៅនៃបិប្ផលគោត្រ ឯមាតាឈ្មោះ
 សុមនទេវី បិតាជាព្រាហ្មណ៍កោសិគោត្រ ។ ខ្ញុំ (កើត)
 ក្នុងក្រុងសាកលា ជាបុរីដ៏ឧត្តម ក្នុងជនបទឈ្មោះមទ្ធៈ ។
 ខ្ញុំជាធីតានៃកបិលព្រាហ្មណ៍ មាតាឈ្មោះសុចិមតី បិតាស្អិត
 ស្មាងខ្ញុំ ដោយរូបភាពជាវិការៈនៃមាសតាន់ បានឲ្យខ្ញុំដល់
 កស្សបបណ្ឌិត ជាអ្នករៀនចាកកាមទាំងឡាយ កាលដែល
 កស្សបបណ្ឌិតនោះ នៅក្មេង បានទៅមើលការងារ ឃើញ
 សត្វតូចៗ ត្រូវពួកសត្វមានក្អែកជាដើមទំពាសី ក៏សង្វេគ ។

សត្តមំ ភទ្ទកាបិណនីថេរិយាបទានំ

យវេទាហំ តិលេ ជាតេ ទិស្វាណាតបតាបនេ
 កិមិកាកោហិ ខន្ទន្តេ សំវេកមលកី តទា ។
 តទា សោ បព្វជី ជីវោ អហំ តំ អនុបព្វជី
 បញ្ចវស្សានិ និវសី បរិញ្ញាជមថេ^(១) អហំ ។
 យទា បព្វជិតា អាសិ កោតមី ជិនទោសិកា
 តទាហំ តមុចាកន្ទា ពុទ្ធន អនុសាសិតា ។
 ច ចិវេនេវ កាលេន អរហត្តំ អចាបុណី
 អហោ កល្យាណាមិត្តត្ថំ កស្សបស្ស សិរីមតោ ។
 បុត្តោ^(២) ពុទ្ធស្ស ទាយាទោ កស្សទោ សុសមាហិតោ
 បុព្វេ និវាសំ សោ វេទិ សក្កាទាយព្វា បស្សតិ ។
 អថោ ជាតិក្ខយំ បត្តោ អភិញ្ញាវោសិតោ មុនិ
 ឯតាហិ តីហិ វិជ្ជាហិ តេវិជ្ជោ ហោតិ ព្រាហ្មណោ ។

១ ម. បរិញ្ញាជវតេ ។ ២ ម. លុតោ ។

កទ្ធកាបិលានីថេរិយាបទាន ទី ៧

ខ្ញុំឃើញគ្រាប់ល្ងទាំងឡាយ ដែលគេហាលក្នុងកម្ដៅថ្ងៃជិតផ្ទះ
ត្រូវពួកដង្កូវនិងក្អែកទំពាស៊ី បាននូវសេចក្ដីសង្វេគ ក្នុងកាល
នោះ ។ កាលនោះ កស្សបបណ្ឌិតនោះបួសហើយ ខ្ញុំក៏
បួសតាមកស្សបបណ្ឌិតនោះដែរ ខ្ញុំនៅអាស្រ័យក្នុងគន្លងនៃ
បរិព្វាជកវត្ត អស់ ៥ វស្សា ។ កាលណា នាងគោតមី
ជាអ្នកចិញ្ចឹមព្រះជិនស្រីបួសហើយ កាលនោះ ខ្ញុំក៏ចូលទៅ
រកនាងគោតមីនោះ ដែលព្រះពុទ្ធប្រៀនប្រដៅហើយ ។
អស់កាលមិនយូរប៉ុន្មាន ខ្ញុំក៏បានដល់ព្រះអរហត្ត ឱហ្ន៎ !
ព្រះកស្សបមានសិរីជាមិត្តល្អ ។ ព្រះកស្សបជាកូន ជាញាតិ
នៃព្រះពុទ្ធ មានចិត្តតម្កល់ខ្ជាប់ហើយ ដោយប្រពៃ លោក
ដឹងនូវបុព្វេនិវាសផង ឃើញនូវឋានសួគ៌និងអបាយផង ។
ម្យ៉ាងទៀត ព្រះកស្សបនោះ ជាអ្នកប្រាជ្ញ មានអភិញ្ញានៅ
រួចហើយ បានដល់នូវការអស់ទៅនៃជាតិ ជាខ្លីណាស់វ-
ព្រាហ្មណ៍ មានវិជ្ជា ៣ ដោយវិជ្ជាទាំង ៣ នេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តថេវ ភទ្ទកាយិលានី	តេវិជ្ជា មច្ចុហាយិទី
ធាបន្តី អន្តិមំ ទេហំ	ជេត្វា មារំ សវាហានំ ។
ទិស្វា អាទីនវំ លោកេ	ឧកោ បព្វទិតា មយំ
តយម្ហា ^(១) ទីណាសវា ទន្តា	សីតិភូតាម្ហ ទិព្វតា ។
កិលេសា ឈាមិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាតីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាភតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាមិ ច អដ្ឋិមេ
ឆន្ទុភិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្ថំ សុទំ អាយស្មា ភទ្ទកាយិលានី	ភិក្ខុនី ឥមា
កាថាយោ អភាសិត្តាតិ	។

ភទ្ទកាយិលានីថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

១ ឱ. អម្ហ ។ ម. ត្យម្ហិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ភទ្ទកាបិណានី មានវិជ្ជា ៣ លះបង់មច្ចុ ទ្រទ្រង់រាងកាយ
 មានក្នុងទីបំផុត ឈ្នះមារព្រមទាំងវាហនៈ ដូចគ្នាដែរ ។
 យើងទាំងពីរនាក់ ឃើញទោសក្នុងលោកហើយបួស យើង
 ទាំងពីរនាក់នោះ មានអាសវៈអស់ហើយ មានខ្លួនទូន្មាន
 ហើយ មានសេចក្តីត្រជាក់កើតហើយ មានទុក្ខរំលត់ហើយ ។
 កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំ
 ដកចោលហើយ ខ្ញុំជាស្រ្តីមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់
 ចំណង ដូចជាមេដំរីដ៏ប្រសើរ កាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមក
 ល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបាន
 សម្រេចហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។
 បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
 ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
 ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះភទ្ទកាបិណានីភិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែង
 នូវគាថាទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ ភទ្ទកាបិណានីថេរិយាបទាន ។

អដ្ឋមំ យសោធរាថេរិយាបទានំ

[២៨] បុរក្ខតោ ភិក្ខុជីហិ	សតេហិ សហស្សេហិ សា ^(១)
មហិទ្ធិកា មហាបុញ្ញា	សម្ពុទ្ធិំ ឧបសង្កមី ។
សម្ពុទ្ធិំ អភិវាទេត្វា	សត្តនោ ចក្កលក្ខណោ
និសិទ្ធា ឯកមន្តម្ហិ	ឥទំ វចនមព្រី ។
អដ្ឋសត្តតិវស្សហំ	បច្ឆិមា វត្ថយិ វយា
បញ្ហាម្ហិ ^(២) អនុប្បត្តា	អាហោចេមិ មហាមុដិ ។
បរិបក្កោ វយោ មយ្ហំ	បរិត្តំ មម ^(៣) ដីវិតំ
បហាយ វោ កមិស្សាមិ	កតំ មេ ^(៤) សរណាមត្តនោ ។
វយម្ហិ ^(៥) បច្ឆិមេ កាលេ	មរណំ ឧបរុទ្ធតិ
អដ្ឋ វត្តិ មហារី	ចាបុណិស្សាមិ និព្វតិ ។
នត្តិ ជាតិ ជរា ព្យាធិ	មរណាញ មហាមុនេ
អជរាមរកយបុរំ ^(៦)	កមិស្សាមិ អសង្កតំ ។
យាវតា បរិសា ជាម	សមុចាសន្តិ ^(៧) សត្តនោ
អបរាធំ បដានន្តិ	ខមន្តំ សម្មុខា មុនេ ។

១ ឱ. សហ បញ្ចហិ ។ ២ ឱ. បញ្ហាម្ហិ ។ ៣ ឱ. អថ ។ ៤ ម. មេ សទ្ធោ នត្តិ ។ ៥ ឱ. វយោ ច ។ ៦ ឱ. ម. អជរា មរណំ បុរំ ។ ៧ ឱ. សមុបយាតិ ។

យសោធរាថេរិយាបទាន ទី ៨

[២៨] ខ្ញុំជាអ្នកមានប្បទិច្រើន មានប្រាជ្ញាច្រើន មាននាង
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មួយសែនអង្គ ចោមរោមហើយ ចូលទៅ
 គាល់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ ថ្វាយបង្គំព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនិងលក្ខណៈគឺចក្រ
 នៃព្រះសាស្តា អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ហើយពោលពាក្យនេះ
 ថា ខ្ញុំមានវស្សា ៧៨ កន្លងបច្ច័មវ័យ ខ្ញុំមកដល់ញឹកហើយ
 ក្រាបទូលព្រះមហាមុនីថា វ័យរបស់ខ្ញុំ ចាស់ណាស់ហើយ
 ដីវិតរបស់ខ្ញុំតិចណាស់ ខ្ញុំនឹងលះបង់ព្រះអង្គហើយទៅ ទីពឹង
 របស់ខ្លួន ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ ក្នុងកាលជាបច្ច័មវ័យ សេចក្តី
 ស្លាប់កាន់តែរំកិលចូលមកជិត បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ
 ខ្ញុំម្ចាស់នឹងដល់នូវនិព្វានក្នុងវេលាយប់ថ្ងៃនេះ ។ បពិត្រព្រះ
 មហាមុនី ជាតិ ជរា ព្យាធិ និងមរណៈ មិនមាន ខ្ញុំនឹង
 ដល់ នូវបុរីដែលជាទីឥតមានជរា ឥតមានមរណៈ ឥត
 មានភ័យមិនមានបច្ច័យតាក់តែងឡើយ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី
 ធម្មតាបរិស័ទទាំងឡាយ តែងចូលទៅអង្គុយជិតព្រះសាស្តា
 ដឹងច្បាស់នូវកំហុស និងសេចក្តីគួរក្នុងទីចំពោះព្រះភក្រ្ត ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

សំសរិត្តា ច ^(១) សំសារេ	ខលិតញោ មមន្តយិ ^(២)
អាហោចេមិ មហារីរ	អបរាជំ ខមស្ស មេ ។
ឥទ្ធិញ្ញាមិ និទស្សេហិ	មម សាសនការិកា ^(៣)
បរិសានញោ សញ្ញាសំ	កេដ្ឋំ និទ្ធិស្ស សាសនេ ^(៤) ។
យសោធរា អហំ រីរ	អតារេ តេ បជាបតិ
សាកិយម្ហិ កុលេ ជាតា	ឥត្ថិ អន្តេ បតិដ្ឋិតា ។
ដីនំ សតសហស្សានំ	នុតីនំ ឆទ្យត្តិ ^(៥)
អតារេ តេ អហំ រីរ	ចាមោក្ខា សព្វមិស្សរា ។
រូចាចារកុណ្ឌាមេតា	យោពូនដ្ឋាមិ សព្វទា
សញ្ញា មំ អបចាយន្តិ	ទេវតា វិយ មាណុសា ។
កញ្ញាសហស្សបមុខា	សក្យបុត្តនិវេសនេ
សមាណសុខនុក្ខា តា	ទេវតា វិយ នន្ទនេ ។

១ ឱ. សំសរិត្តញា ។ ២ ឱ. តរំ មយិ ។ ៣ ឱ. ម. សាសនការិកេ ។ ៤ ម. យាវតា ។

៥ ម. ឆទ្យត្តិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ ខ្ញុំព្រះអង្គអន្ទោលទៅ ក្នុង
សំសារ សូមក្រាបទូលនូវការភ្ញាំងភ្ញាត់របស់ខ្ញុំ ចំពោះព្រះអង្គ
សូមព្រះអង្គអត់នូវកំហុសនោះ ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ នាងជាអ្នក
ធ្វើតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅនៃតថាគត ចូរនាងសម្តែងនូវប្ញទ្ធិ
ចូរកាត់នូវសេចក្តីសង្ស័យ នៃបរិស័ទទាំងពួង ក្នុងសាសនា ។
បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ ខ្ញុំឈ្មោះយសោធរា ជាភរិយា
នៃព្រះអង្គ (កាលនៅ) ក្នុងផ្ទះ កើតក្នុងត្រកូលសក្យៈ តាំងនៅ
ក្នុងអង្គជាស្រ្តី ។ បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាម ខ្ញុំជាប្រធាន
នៃស្រ្តីទាំងឡាយមួយសែន ៩៦ ជាធំជាងស្រ្តីទាំងពួងក្នុងផ្ទះ
នៃព្រះអង្គ ។ ស្រ្តីទាំងពួងប្រកបដោយគុណគឺរូបនិងមារយាទ
តាំងនៅក្នុងបឋមវ័យសព្វ ។ កាល គោរពកោតក្រែងខ្ញុំ ដូចជា
មនុស្សទាំងឡាយគោរពកោតក្រែងទេវតា ។ ស្រ្តីទាំងនោះ
មានពួកនាងកញ្ញាមួយពាន់ជាប្រធាន មានសុខនិងទុក្ខស្មើគ្នា
ក្នុងដំណាក់នៃសក្យបុត្រ ដូចជាពួកទេវតា ក្នុងនន្ទនវ័ន ។

អដ្ឋមំ យសោធរាថេរិយាបទានំ

កាមជាតុមតិក្កត្តា	បណ្ឌិតា ^(១) រូបជាតុយា
រូបេន សទិសា នត្តិ	បរេត្វា លោកនាយកំ ។
សម្ពុទ្ធិំ អភិវាទេត្វា	ឥទ្ធិ ទស្សេសិ សត្តនោ
នេកា ធានាវិជាការា	មហាឥទ្ធិបិ ទស្សយិ ។
ចក្កវាឡសមំ កាយំ	សីលំ ឧត្តរតោ កុរុ
ឧកោ បក្ខា ទុវេ ធីចា	ជម្ពូធិបំ សរិរតោ ។
ទត្តិណាញ រាសំ បិញ្ញំ	នាណសាខា តុ បត្តិកា
ចន្ទញ សុរិយញក្ខិ	មេរុបព្វតតោ សិទំ ។
ចក្កវាឡតិរី តុណ្ណំ	ជម្ពូកុំ សមូលកំ
វិជមាណ ឧបតន្ធា	វន្តតេ លោកនាយកំ ។
ហត្ថិវណ្ណំ តថេវស្សំ	បព្វតំ ជលជន្តថា
ចន្ទញ សុរិយំ មេរុំ	សក្កវណ្ណញ ទស្សយិ ។
យសោធរា អហំ រិរ	ចានេ វជ្ជាមិ ចក្កម
សហស្សលោកនាតុនំ	ដុល្លបទ្ទេន ^(២) ឆានយិ ។
ព្រហ្មវណ្ណញ មាបេត្វា	ធម្មំ នេសេតិ សុញ្ញតំ ^(៣)
យសោធរា អហំ រិរ	ចានេ វជ្ជាមិ ចក្កម ។

១ ឱ. ម. សណ្ឌិតា ។ ២ ឱ. ផុល្លបច្ឆេន ។ ៣ ឱ. បុញ្ញតំ ។

យសោធរាថេរិយាបទាន ទី ៨

បណ្ឌិតទាំងឡាយ កន្លងនូវកាមធាតុ ប្រាកដស្មើដោយរូបក្នុង
 រូបធាតុ រៀរលែងតែព្រះលោកនាយកចេញ មិនមានទេ ។
 យសោធរាថេរី ថ្វាយបង្គំព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធហើយ សម្តែងឫទ្ធិចំពោះព្រះ
 សាស្តាទាំងសម្តែងឫទ្ធិច្រើន មានអាការៈផ្សេង ៗ ច្រើនយ៉ាង ។
 គឺធ្វើកាយជាភ្នំចក្រវាឡ ក្បាលជាឧត្តរកុរុទ្ធិប ទ្វីបទាំងពីរជាស្វាប
 ទាំងពីរ ជម្ពូទ្វីបជាសរិរៈ ។ សមុទ្រខាងត្បូងជាសំណុំកន្ទុយ
 ស្ទឹងជាលំពង់ស្វាប ព្រះចន្ទ្រនិងព្រះអាទិត្យ ជាភ្នែក ភ្នំមេរុ
 ជាកំប៉ោយ ។ ភ្នំចក្រវាឡជាចំពុះ ដើមព្រីងជាទីប្រជុំ ហើយ
 ចូលទៅជិតថ្វាយបង្គំ អង្គុយបក់ព្រះលោកនាយក ។ សម្តែង
 នូវភេទនៃដំរី សេះ ភ្នំ ជលជាត ព្រះចន្ទ្រព្រះអាទិត្យ ភ្នំមេរុ
 ភេទនៃព្រះឥន្ទ្រក៏ដូចគ្នា ។ បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាម មានចក្ខុ
 ខ្ញុំព្រះអង្គ ឈ្មោះយសោធរា សូមក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះបាទា គ្រប
 នូវលោកធាតុមួយពាន់ ដោយផ្ការីក ។ ខ្ញុំនិម្មិតភេទជាព្រហ្ម
 ហើយសម្តែងធម៌ដ៏សូន្យ បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាម មានចក្ខុ
 ខ្ញុំព្រះអង្គ ឈ្មោះយសោធរា សូមក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះបាទា ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឥន្ទ្រីសុ ច វសី ហោមិ	ទិញាយ សោតនាតុយា
ចេតោបរិយញ្ញាណស្ស	វសី ហោមិ មហាមុនេ ។
បុព្វេនិវាសំ ជាធាមិ	ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ
សព្វាសវា បរិក្ខេណា	នត្តិទានិ បុនព្ពហេ ។
អត្ថធម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
ញ្ញាណំ មយ្ហំ មហារីរ	ឧប្បន្នំ តវ សន្តិកេ ។
ពុទ្ធានំ លោកនាថានំ	សន្តមំ តេ សុទស្សិតំ
អធិការំ ពហំ មយ្ហំ	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ ។
យំ មយ្ហំ បុរិមំ កម្មំ	កុសលំ សរសេ មុនេ
តុយ្ហត្តាយ មហារីរ	បុញ្ញំ ឧបចិតំ មយា ។
អភព្វដ្ឋានេ វជ្ជិតា	វារយិត្វា អនាចរំ ^(១)
តុយ្ហត្តាយ មហារីរ	សព្វត្ថំ ^(២) ដីរិតំ មយា ។

១ ឱ. បាចយន្តី អនារំ ។ ២ ឱ. សមត្ថំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បពិត្រព្រះមហាមុនី ខ្ញុំព្រះអង្គជាអ្នកស្នាត់ជំនាញ ក្នុងប្បទិទាំងឡាយ ទាំងស្នាត់ជំនាញក្នុងចេតោបរិយញ្ញាណ ដោយសោត-
 ធាតុជាទិព្វ ។ ខ្ញុំព្រះអង្គដឹងនូវបុព្វេនិវាស ទិព្វចក្ខុខ្ញុំព្រះអង្គ
 បានជម្រះហើយ អាសវៈទាំងពួងអស់រលីងហើយ ឥឡូវនេះ
 ភពថ្មីទៀត មិនមានឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ
 សេចក្តីដឹងក្នុងអត្ត ធម៌ និរុត្តិ និងបដិភាណ កើតឡើងហើយ
 ដល់ខ្ញុំ ក្នុងសម្នាក់នៃព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី ការគប់
 រកព្រះលោកនាថទាំងឡាយ ព្រះអង្គបានសម្តែងហើយ ដោយ
 ប្រពៃ សេចក្តីកសាងដ៏ច្រើនរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់
 ព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះមុនី សូមព្រះអង្គរលឹកកុសលកម្មរបស់
 ខ្ញុំដែលមានក្នុងកាលមុន បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ បុណ្យ
 ខ្ញុំបានសន្សំហើយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះ
 អង្គមានព្យាយាមធំ ខ្ញុំបានលះបង់នូវអកព្វដ្ឋាន ហាមឃាត់នូវ
 អនាចារៈ ហើយលះបង់ជីវិតដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ព្រះអង្គ ។

អដ្ឋមំ យសោធរាថេរិយាបទានំ

នេកកោដិសហស្សានិ	ភរិយត្តាយទាសិ មំ
ន តត្ថ វិណា ហោមិ	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ ។
នេកកោដិសហស្សានិ	ឧបកាវាយទាសិ មំ
ន តត្ថ វិមណា ហោមិ	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ ។
នេកកោដិសហស្សានិ	ដីវិតានិ បរិច្ចដី
នេកកោដិសហស្សានិ	កោជនត្តាយទាសិ មំ ។
ន តត្ថ វិមណា ហោមិ	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ
ភយមោក្ខំ ករិស្សន្តិ	តទាមិ ^(១) មម ដីវិតំ ។
អង្គកតេ ^(២) អលង្ការេ	វត្ថេ នាណវិទេ ពហូ
ឥត្តិភណ្ណោ ន តុយ្ហាមិ ^(៣)	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ ។

១ ឱ. ចជាមិ ។ ២ ម. អង្គេ ឯវំ ។ ៣ ឱ. ឥត្តិភណ្ណោន គូហាមិ ។

យសោធរាថេរិយាបទាន ទី ៨

បពិត្រព្រះមហាមុនី ព្រះអង្គទ្រង់ប្រទានខ្ញុំម្ចាស់ អស់ជាតិ
 មានពាន់នៃកោដិដ៏ច្រើន ដើម្បីជាភរិយា (នៃជនដទៃវិញ)
 ខ្ញុំមិនតូចចិត្តក្នុងរឿងនោះ ព្រោះជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះអង្គ ។
 បពិត្រព្រះមហាមុនី ព្រះអង្គបានប្រទានខ្ញុំម្ចាស់ អស់ជាតិ
 មានពាន់នៃកោដិដ៏ច្រើន ដើម្បីជាឧបការៈ (នៃជនដទៃ) ខ្ញុំក៏
 មិនតូចចិត្តក្នុងរឿងនោះ ព្រោះជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះអង្គ ។
 បពិត្រព្រះមហាមុនី ព្រះអង្គបានប្រទានខ្ញុំម្ចាស់អស់ជាតិ មាន
 ពាន់នៃកោដិដ៏ច្រើន ដើម្បីការប្រើប្រាស់ (នៃជនដទៃ) ខ្ញុំ
 មិនតូចចិត្តក្នុងរឿងនោះ ព្រោះជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះអង្គ ។
 ខ្ញុំបានលះបង់ជីវិត មានពាន់នៃកោដិដ៏ច្រើន ជនទាំងឡាយ
 នឹងធ្វើការរួចចាកភ័យ ខ្ញុំឲ្យនូវជីវិតរបស់ខ្ញុំ ។ បពិត្រព្រះ
 មហាមុនី ខ្ញុំមិនលាក់ទុក នូវគ្រឿងប្រដាប់សម្រាប់អវយវៈ
 គ្រឿងអលង្ការ សំពត់ដ៏ច្រើន មានប្រការផ្សេង ៗ និង
 ភណ្ណៈរបស់ស្រីបុរស ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដល់ព្រះអង្គ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ធនធាន្ទបរិច្ចាគំ	តាមាជិ និកមាជិ ច
ខេត្តំ បុត្តា ច ជីតា ច	បរិចត្តំ មហាមុនិ ។
ហត្ថិ អស្សំ កវញ្ញាបិ	នាសិយោ បរិចារិកា
តុយ្ហត្តាយ មហារីរ	បរិចត្តា អសង្ខយា ។
យំ មយ្ហំ បដិមន្តេសិ	នានំ ទស្សាមិ យាចកេ
រិមនំ មេ ន បស្សាមិ	ទទតោ នានមុត្តមំ ។
នាជារិធំ ពហំ ទុក្ខំ	សំសារេ ច ពហុរិទេ
តុយ្ហត្តាយ មហារីរ	អនុភុត្តំ ^(១) អសង្ខយំ ។
សុខប្បត្តានុមោទាមិ	ន ច ទុក្ខេសុ ទុម្ពនា
សព្វត្ថ តុសិកា ហោមិ	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនិ ។
អនុមត្តេន សម្ពុទ្ធោ	យំ ធម្មំ អភិជីហារិ
អនុភោត្វា សុខទុក្ខំ	បត្តោ ពោធិ មហាមុនិ ។

១ ឱ. បរិច្ចត្តំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បពិត្រព្រះមហាមុនី ការបរិច្ចាគទ្រព្យធននិងស្រូវ ទាំងស្រុក
និគម ស្រែ បុត្រនិងជីតា ខ្ញុំក៏បានលះបង់ហើយ ។ បពិត្រ
ព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ ដំរី សេះ គោ និងខ្ញុំស្រី អ្នកបម្រើ
មានចំនួនរាប់មិនបាន ខ្ញុំក៏បានលះបង់ហើយ ដើម្បីប្រយោជន៍
នៃព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គប្រឹក្សា នូវទានណានឹងខ្ញុំ ខ្ញុំឲ្យនូវទាន
នោះ ដល់ស្នូមទាំងឡាយ កាលព្រះអង្គឲ្យទានដ៏ឧត្តម ខ្ញុំ
មិនឃើញសេចក្តីតូចចិត្ត របស់ខ្ញុំទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គមាន
ព្យាយាមធំ ខ្ញុំរងទុក្ខដ៏ច្រើន មានប្រការផ្សេង ៗ មានចំនួនរាប់
មិនបាន ក្នុងសំសារដ៏ច្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍នៃព្រះអង្គ ។
បពិត្រព្រះមហាមុនី កាលព្រះអង្គដល់នូវសេចក្តីសុខ ខ្ញុំក៏ត្រេក-
អរ មួយទៀត ខ្ញុំមិនតូចចិត្ត ព្រោះទុក្ខទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំ
ជាអ្នកត្រេកអរក្នុងទីទាំងពួង ដើម្បីជាប្រយោជន៍ នៃព្រះអង្គ ។
បពិត្រព្រះមហាមុនី ព្រះអង្គសោយសុខនិងទុក្ខ ត្រាស់ដឹងតាម
លំដាប់មគ្គ ហើយដល់នូវពោធិញ្ញាណ រួចនាំមកនូវធម៌ ។

អដ្ឋមំ យសោធរាថេរិយាបទានំ

ព្រហ្មទេវតា សម្ពុទ្ធំ	កោតមំ លោកនាយកំ
អញ្ញេសំ លោកនាថានំ	សង្កមន្តេ ពហំ មយា ។
អធិការំ ពហំ មយ្ហំ	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនិ
កវេសន្តិ ពុទ្ធជម្ពំ	អរហន្តេ បរិចារិកា ។
កប្បសតសហស្សេ ច	ចតុរោ ច អសង្ខយេ
ទីបង្កំរោ មហារីរោ	ឧប្បជ្ជិ លោកនាយកោ ។
បច្ចុទ្ធតេសវិសយេ	និមន្តេត្វា តថាគតំ
តស្ស អាកមនំ មក្កំ	សោធន្តិ តុដ្ឋមានសា ។
តេន កាលេន សោ អាសិ	សុមេដោ នាម ព្រាហ្មណោ
មក្កញ្ច បដិយានេសិ	អាយតោ សព្វទស្សិដោ ។
តេន កាលេនហំ អាសិ	កញ្ញា ព្រាហ្មណសម្ភវា
សុមិត្តា នាម នាមេន	ឧបកញ្ជិ សមាគមំ ។
អដ្ឋ ឧប្បលហត្តានិ	បូជនត្តាយ សត្តុដោ
អាទាយ ជនស្ស មជ្ឈេ ^(១)	អន្ទសំ ឥសិមុត្តមំ ^(២) ។

១ ឱ. ជនសម្មជ្ឈេ ។ ម. ជនសំមជ្ឈេ ។ ២ ម. ឥសិមុត្តតំ ។

យសោធរាថេរិយាបទាន ទី ៨

ខ្ញុំមានការគប់រកព្រះលោកនាថ ដទៃច្រើនអង្គ (ព្រោះអា-
ស្រីយ) នូវព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាព្រះលោកនាយក ព្រះនាមគោតម
ជាទេវតាប្រសើរ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី ការកសាងដ៏ច្រើន
របស់ខ្ញុំ ដើម្បីប្រយោជន៍នៃព្រះអង្គ ខ្ញុំជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គ
ដែលស្វែងរកនូវពុទ្ធជម៌ ។ ព្រះពុទ្ធព្រះនាមទីបង្គំ មាន
ព្យាយាមធំ ជានាយកនៃសត្វលោក កើតហើយ ក្នុងកប្បទី
បួនអសង្ខេប និងមួយសែន ។ ជនទាំងឡាយនៅក្នុងបច្ចុប្ប-
ប្រទេស មានចិត្តត្រេកអរ និងមន្តព្រះតថាគត ហើយជម្រះផ្លូវ
ជាទីស្តេចមកនៃព្រះទីបង្គំនោះ ។ កាលនោះ ព្រះអង្គជា
ព្រាហ្មណ៍ ឈ្មោះសុមេធា តាក់តែងផ្លូវសម្រាប់ថ្វាយព្រះ
ពុទ្ធទីបង្គំ ទ្រង់ឃើញធម៌ទាំងពួង កាលស្តេចមកដល់ ខ្ញុំជា
កញ្ញា កើតក្នុងត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ឈ្មោះនាងសុមិត្តា បាន
ចូលទៅកាន់ទីប្រជុំ ។ ខ្ញុំយកផ្កាឧប្បល ៨ ក្តាប់ ដើម្បីបូជា
ព្រះសាស្តា បានឃើញសីដ៏ឧត្តម ក្នុងកណ្តាលនៃជន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ចិរាណុកតំ ទយិតំ ^(១)	អតិក្កន្តំ មនោហារំ
ទិស្វា តទា អមញ្ញិស្សំ	សដលំ ដីវតំ មម ។
បរក្កមន្តំ សដលំ	អន្ទសំ ឥសិណោ តទា
បុព្វកម្មេន សម្ពុទ្ធេ	ចិត្តញាបិ បសីទិ មេ ។
ភិយ្យោ ចិត្តំ បសាទេសី	ឥសេ ឧទក្កមាទសេ
ទេយ្យំ អញ្ញំ ន បស្សាមិ	ទេមិ បុច្ឆានិ តេ ឥសេ ^(២) ។
បញ្ច ហត្ថា តវ ហោន្តុ	តយោ ហោន្តុ មមំ ឥសេ
តេន សទ្ធិំ សមា ហោន្តុ	ពោទិត្តាយ តវ ^(៣) ឥសេ ។

ចតុត្ថំ ភាណារំ ។

១ ឱ. ទស្សិតំ ។ ២ ឱ. ឥសី ។ ៣ ឱ. ពោធនត្តាយ តវំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កាលនោះ ខ្ញុំបានឃើញព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ខានយាងមកអស់
 កាលយូរ ទ្រង់មានព្រះទ័យប្រកបដោយករុណា ក៏បណ្តាល
 ឲ្យចិត្តត្រេកអរក្រៃលែង ហើយសម្គាល់ថា ដីវិតរបស់
 អាត្មាអញប្រកបដោយផល ។ កាលនោះ ខ្ញុំបានឃើញ
 សេចក្តីព្យាយាមប្រកបដោយផល របស់ឥសីនោះ ទាំងចិត្ត
 របស់ខ្ញុំ ក៏ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ ដោយកុសលកម្ម មានក្នុង
 កាលមុន ។ ខ្ញុំញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លាក្រៃលែង ក្នុងឥសីមាន
 ចិត្តខ្ពង់ខ្ពស់ ហើយទូលថា បពិត្រឥសី ខ្ញុំមិនឃើញវត្ថុដទៃ
 ដែលគួរថ្វាយទេ ខ្ញុំសូមថ្វាយផ្កាទាំងឡាយដល់លោក ។
 បពិត្រឥសី ផ្កា ៥ ក្តាប់ ចូរមានដល់លោក ផ្កា ៣ ក្តាប់ ចូរ
 មានដល់ខ្ញុំ បពិត្រឥសី ផ្កាទាំងឡាយ ចូរជារបស់ស្មើគ្នា
 មួយអង្វើដោយឥសីនោះ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ពោធិញ្ញាណ
 របស់ព្រះអង្គ ។

ចប់ ភាណវារៈ ទី ៤ ។

អដ្ឋមំ យសោធរាថេរិយាបទានំ

ឥសិ កហោត្វា បុច្ឆានិ	អាភច្ឆន្តំ មហាយសំ
បូជេសិ ជនស្ស មជ្ឈេ ^(១)	ពោជិត្តាយ មហាឥសី ។
បស្សិត្វា ជនស្ស មជ្ឈេ	ធីបង្ក្រមហាមុនិ
វិយាកាសិ មហារីរោ	ឥសិមុក្កតមានសំ ។
អបរិមេយ្យេ ឥតោ កហ្មេ	ធីបង្ក្រមហាមុនិ
មម កម្មំ វិយាកាសិ	ឧជុការំ មហាមុនិ ។
សមចិត្តា សមកម្មា	សមការី ភវិស្សតិ
បិយា ហោស្សតិ កម្មេន	តុយ្ហត្តាយ មហាឥសេ ។
សុទស្សនា សុបិយា ច	មនាទា ^(២) បិយវាទិនី
តស្ស ធម្មេសុ ទាយាទា	វិហារិស្សតិ ^(៣) ឥទ្ធិកា ។
យថាបិ កណ្ហាសាមុត្តំ	អនុរក្ខន្តិ សាមិទោ
វរំ កុសលធម្មានំ	អនុរក្ខិស្សតេ ^(៤) អយំ ។

១ ឱ. ម. ជនសម្មជ្ឈេ ។ ២ ឱ. មនសា ។ ៣ ឱ. បិយា ហោស្សតិ ។ ៤ ឱ. អនុរក្ខិយតេ ។

យសោធរាថេរិយាបទាន ទី ៨

ឥសីយកផ្កាទាំងឡាយ ឬជាព្រះពុទ្ធជាមហាឥសី មានយស
ធំ ដែលមកក្នុងកណ្តាលនៃពួកជន ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់
ពោធិញ្ញាណ ។ ព្រះមហាមុនី ព្រះនាមទីបង្គំរ មានព្យាយាមធំ
ឃើញឥសីមានចិត្តខ្ពង់ខ្ពស់ ទ្រង់ព្យាករក្នុងកណ្តាលនៃជន ។

ព្រះមហាមុនី ព្រះនាមទីបង្គំរ ជាអ្នកប្រាជ្ញ ទ្រង់
ព្យាករ នូវអំពើរបស់ខ្ញុំ ដែលជាស្រីមានភាពត្រង់ ក្នុងកប្ប
មានប្រមាណមិនបាន អំពីកប្បនេះថា ម្ចាស់មហាឥសី ស្រី
នេះ នឹងជាអ្នកមានចិត្តស្មើគ្នា មានការងារស្មើគ្នា ជាអ្នកធ្វើ
ការស្មើគ្នា ជាទីស្រឡាញ់ដោយការងារស្មើគ្នានឹងអ្នក ដើម្បី
ប្រយោជន៍នៃអ្នក ។ មួយទៀត ស្រីនេះ នឹងជាអ្នកមាន
រូបគួរឲ្យរមើលមើលក្រៃលែង គួរឲ្យស្រឡាញ់ ពេញចិត្តក្រៃ-
លែង ពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ ជាអ្នកមានប្ញទ្ធិ នឹងបាន
ជាញាតិក្នុងធម៌ នៃព្រះពុទ្ធនោះ ។ ប្រៀបដូចជនជាម្ចាស់
ទ្រព្យរមែងរក្សាសុត្រ សម្រាប់ជាក់នូវកណ្តុះ យ៉ាងណា ស្រី
នេះ នឹងរក្សាធម៌ជាកុសលទាំងឡាយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តស្ស តំ អនុកម្មន្តី	បូរយិស្សតិ ចារមី
សីហោវ បញ្ចវំ ហិត្វា	ចាបុណិស្សតិ ពោធិយំ ។
អបរិមេយ្យេ ឥតោ កប្បេ	យំ មំ ពុទ្ធា វិយាការិ ^(១)
តំ វាចំ អនុមោទន្តី	ឯវំការី ភវី អហំ ។
តស្ស កម្មស្ស សុកតស្ស	តត្ថ ចិត្តំ បសាទយី
ទេវមាណុសកំ យោធិ	អនុកោត្វា អសង្ខយំ ។
សុខទុក្ខំ អនុកោត្វា	ទេវេសុ មាណុសេសុ ច
បច្ឆិមេ ភវេសម្បត្តេ	អជាយី សាកិយេ កុលេ ។
រូបវតី កោតវតី	យសសីលវតី តតោ
សព្វដ្ឋសម្បទា ហោមិ	កុលេសុ បតិសក្កតា ^(២) ។
លោកសិលោកសក្ការំ	លោកធម្មសមាគមំ
ចិត្តញា ទុក្ខិតំ នត្ថិ	វសាមិ អកុតោភយា ។

១ ឱ. យំ ពុទ្ធា វិយាការិតំ ។ ២ ឱ. អតិសក្កតា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ស្រីនេះកាលអនុគ្រោះនូវកុសលធម៌នោះ របស់ព្រះពុទ្ធនោះ
នឹងញ៉ាំងបារមីទាំងឡាយឲ្យពេញ នឹងដល់នូវពោធិញ្ញាណ
ដូចសត្វសីហៈលះបង់ទ្រង់ដូច្នោះ ។

ក្នុងកប្បប្រមាណមិនបាន អំពីកប្បនេះ ព្រះពុទ្ធទ្រង់
ព្យាករខ្ញុំដោយវាចាណា ខ្ញុំត្រេកអរចំពោះវាចានោះ ជាអ្នក
ធ្វើយ៉ាងនោះ កាលកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អហើយនោះ ខ្ញុំ
ញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ក្នុងកុសលនោះ ហើយបានកំណើត
ជារបស់នៃទេវតានិងមនុស្ស រាប់មិនអស់ ។ លុះទទួលនូវ
សេចក្តីសុខនិងទុក្ខ ក្នុងទេវតានិងមនុស្សហើយ ដល់មកក្នុង
បច្ច័យភព បានកើតក្នុងត្រកូលសក្យៈ ។ លំដាប់នោះ ខ្ញុំជា
អ្នកមានរូបល្អ មានភោគៈ មានយសនិងសីល បរិបូណ៌
ដោយអវយវៈទាំងពួង ជាអ្នកគោរពចំពោះប្តី ក្នុងត្រកូល
ទាំងឡាយ ។ ឯចិត្តរបស់ខ្ញុំ ដែលប្រជុំចុះ ក្នុងលោកធម៌
មានលាភៈ សេចក្តីសរសើរ និងសក្ការៈជាដើម ជាចិត្ត
មិនដល់នូវសេចក្តីទុក្ខទេ តើខ្ញុំនឹងមានភ័យ អំពីណា ។

អដ្ឋមំ យសោធរាថេរិយាបទានំ

វត្ថុំ ហេតំ ភកវតា	រញ្ញោ អន្តេបុរេ តទា
ខត្តិយានំ បុរេ វីរ	ឧបការញ្ច និទ្ធិសិ ។
ឧបការា ច យា ឆារី	យា ច ឆារី សុខេ ទុក្ខេ
អត្តក្ខាយី ច យា ឆារី	យា ឆារី ចានុកម្មិកា ។
បញ្ចកោដិសតា ពុទ្ធា	នវកោដិសតានិ ច
ឯតេសំ ទេវទេវានំ	មហានានំ បវត្តយី ។
អធិការំ មហា ^(១) មយ្ហំ	មហារាជ ^(២) សុណោហិ មេ
ឯកាទសកោដិសតា	ហោន្តិ លោកក្កនាយកា ^(៣) ។
ឯតេសំ ទេវទេវានំ	មហានានំ បវត្តយី
អធិការំ មហា មយ្ហំ	មហារាជ ^(២) សុណោហិ មេ ។
វីសកោដិសតា ពុទ្ធា	តីសកោដិសតានិ ច
ឯតេសំ ទេវទេវានំ	មហានានំ បវត្តយី ។

១ ឱ. សទាតិ ទិស្សតិយេវ ។ ២ ម. ធម្មរាជាតិ ទិស្សតិយេវ ។ ៣ ឱ. ឯការសំ កោ-
ដិសតា បញ្ចកោដិសតានិ ច ។ ម. ឯកាទសកោដិសតា ពុទ្ធា ទ្វាទសកោដិយោ ។

យសោធរាថេរិយាបទាន ទី ៨

សមដូចជាព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ចំពោះព្រះរាជាខាង
 ក្នុងបុរីដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាម ព្រះអង្គសម្តែង
 ឧបការគុណរបស់នារី នៃពួកក្សត្រិយ៍ក្នុងបុរីនោះ គឺ នារីធ្វើ
 សេចក្តីទំនុកបម្រុង នារីដឹងសុខនិងទុក្ខ នារីប្រាប់ប្រយោជន៍
 និងនារីជាអ្នកអនុគ្រោះ ។ (ដោយសារនារីនោះ) តថាគត
 បានញ៉ាំងមហាទានឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដល់ព្រះពុទ្ធច្បារយកោដិ
 និងប្រាំបួនរយកោដិ ជាទេវតាក្រៃលែង ជាងទេវតា ។
 បពិត្រមហារាជ សេចក្តីកសាងដ៏ធំរបស់តថាគត សូមព្រះអង្គ
 ស្តាប់តថាគត ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយជានាយក ជាកំពូលនៃ
 លោក ដប់មួយរយកោដិ ។ តថាគតបានញ៉ាំងមហាទានឲ្យ
 ប្រព្រឹត្តទៅដល់ព្រះពុទ្ធទាំងនុ៎ះ ដែលជាទេវតាក្រៃលែងជាង
 ទេវតា បពិត្រមហារាជ ការកសាងដ៏ធំរបស់តថាគត សូម
 ព្រះអង្គស្តាប់តថាគត ។ ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយពីរពាន់កោដិផង
 បីពាន់កោដិផង តថាគតបានញ៉ាំងមហាទាន ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ
 ដល់ព្រះពុទ្ធទាំងនុ៎ះ ដែលជាទេវតាក្រៃលែងជាងទេវតា ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

អធិការំ មហា មយ្ហំ មហារាជ សុណោហិ មេ

ចត្តាឡីសកោទិសតា បញ្ចកោទិសតានិ ច ។

ឯតេសំ ទេវទេវានំ មហាទានំ បវត្តយី

អធិការំ មហា មយ្ហំ មហារាជ សុណោហិ មេ ។

សង្កិកោទិសតា ពុទ្ធា សត្តតិកោទិសតានិ ច

ឯតេសំ ទេវទេវានំ មហាទានំ បវត្តយី ។

អធិការំ មហា មយ្ហំ មហារាជ សុណោហិ មេ

អសីតិកោទិសតា ពុទ្ធា នវុតិកោទិសតានិ ច ។

ឯតេសំ ទេវទេវានំ មហាទានំ បវត្តយី ។

អធិការំ មហា មយ្ហំ មហារាជ សុណោហិ មេ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បពិត្រមហារាជ សេចក្តីកសាងដ៏ធំរបស់តថាគត សូមព្រះអង្គ
ស្តាប់តថាគត ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ បួនពាន់កោដិផង ប្រាំរយ
កោដិផង តថាគតបានញ៉ាំងមហាទានឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដល់ព្រះពុទ្ធ
ទាំងឡាយនុ៎ះ ដែលជាទេវតាក្រៃលែងជាងទេវតា បពិត្រមហា-
រាជ ការកសាងដ៏ធំរបស់តថាគត សូមព្រះអង្គស្តាប់តថាគត ។
ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ ប្រាំមួយពាន់កោដិផង ប្រាំពីរពាន់កោដិផង
តថាគត បានញ៉ាំងមហាទានឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដល់ព្រះពុទ្ធទាំងនុ៎ះ
ដែលជាទេវតាក្រៃលែងជាងទេវតា ។ បពិត្រមហារាជ ការ
កសាងដ៏ធំរបស់តថាគត សូមព្រះអង្គស្តាប់តថាគត ព្រះពុទ្ធ
ទាំងឡាយ ប្រាំបីពាន់កោដិផង ប្រាំបួនពាន់កោដិផង តថាគត
បានញ៉ាំងមហាទានឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដល់ព្រះពុទ្ធទាំងនុ៎ះ ដែល
ជាទេវតាក្រៃលែង ជាងទេវតា ។ បពិត្រមហារាជ ការ
កសាងដ៏ធំ របស់តថាគត សូមព្រះអង្គស្តាប់តថាគត ។

អដ្ឋមំ យសោធរាថេរិយាបទានំ

កោដិសតសហស្សានិ	ហោន្តិ លោកក្កនាយកា
ឯតេសំ ទេវទេវានំ	មហានានំ បវត្តយី ។
អធិការំ មហា មយ្ហំ	មហារាជ សុណោហិ មេ
នវកោដិសហស្សានិ	អបរេ លោកនាយកា ។
ឯតេសំ ទេវទេវានំ	មហានានំ បវត្តយី
អធិការំ មហា មយ្ហំ	មហារាជ សុណោហិ មេ ។
កោដិសតសហស្សានិ	បញ្ចាសីតិ មហោសិនំ
បញ្ចាសីតិកោដិសតា	សត្តវីសតិ កោដិយោ ^(១) ។
ឯតេសំ ទេវទេវានំ	មហានានំ បវត្តយី
អធិការំ មហា មយ្ហំ	មហារាជ សុណោហិ មេ ។

១ ឱ. សត្តតិសហស្សកោដិយោ ។ ម. សត្តតិសា ច កោដិយោ ។

យសោធរាថេរិយាបទាន ទី ៨

ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ ជានាយកដ៏ប្រសើរក្នុងលោក មួយសែន
 កោដិ តថាគតបានញ្ចាំងមហាទានឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដល់ព្រះ
 ពុទ្ធទាំងនុ៎ះ ដែលជាទេវតាក្រៃលែងជាងទេវតា ។ បពិត្រ
 មហារាជ ការកសាងដ៏ធំរបស់តថាគត សូមព្រះអង្គស្តាប់
 តថាគត ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ ជានាយកនៃសត្វលោកដទៃ
 ទៀត ប្រាំបួនពាន់កោដិ ។ តថាគតបានញ្ចាំងមហាទានឲ្យ
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដល់ព្រះពុទ្ធទាំងនុ៎ះ ដែលជាទេវតាក្រៃលែង
 ជាងទេវតា បពិត្រមហារាជ ការកសាងដ៏ធំរបស់តថាគត
 សូមព្រះអង្គស្តាប់តថាគត ។ ព្រះពុទ្ធជាមហេសី ៨៥ សែន
 កោដិផង ១ សែនកោដិផង ៨៥ កោដិផង ២៧ កោដិផង
 តថាគតបានញ្ចាំងមហាទានឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដល់ព្រះពុទ្ធទាំង
 នុ៎ះ ដែលជាទេវតាក្រៃលែងជាងទេវតា ។ បពិត្រមហារាជ
 ការកសាងដ៏ធំរបស់តថាគត សូមព្រះអង្គស្តាប់តថាគត ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

បច្ចេកពុទ្ធា វិតរាតា^(១)

អដ្ឋមដ្ឋកកោដិយោ^(២)

អធិការំ មហា មយ្ហំ

មហារាជ សុណោហិ មេ ។

ទីណាសវា វិតមលា

អសង្ខេយ្យា ពុទ្ធសាវកា

អធិការំ មហា មយ្ហំ

មហារាជ សុណោហិ មេ ។

ឯវំ ធម្មេសុ ចិន្ដានំ

សទា សទ្ធម្មចារិណោ

ធម្មចារី សុខំ សេតិ

អស្មី លោកេ បរម្ហិ ច ។

ធម្មញ្ញោ សុចរិតំ

ន តំ ទុច្ចរិតំ ចរេ

ធម្មចារី សុខំ សេតិ

អស្មី លោកេ បរម្ហិ ច ។

និព្វិទ្ធិត្វាន សំសារេ

បព្វជី អនការិយំ

សហស្សបរិវារេន

បព្វជិត្វា អភិញ្ញាតា ។

អការំ វិជហិត្វាន

បព្វជី អនការិយំ

អឌ្ឍមាសេ អសម្បត្តេ

ចតុសច្ចំ អចាបុណី ។

១ ឱ. ម. ធុតរាតា ។ ២ ឱ. អដ្ឋមដ្ឋមកោដិយោ ។ ម. អដ្ឋដ្ឋមកោដិយោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទាន

ព្រះបច្ចេកពុទ្ធទាំងឡាយ ដែលប្រាសចាករាគៈ ចំនួនប្រាំបី ។
 កោដិ បពិត្រមហារាជ ការកសាងដ៏ធំរបស់តថាគត (ចំពោះ
 ព្រះបច្ចេកពុទ្ធទាំងនុ៎ះ) សូមព្រះអង្គស្តាប់តថាគត ។ ព្រះខីណា-
 ស្រពទាំងឡាយ ជាសារឹកនៃព្រះពុទ្ធ មានប្រមាណរាប់មិនបាន
 មានមន្ទិលអស់ហើយ បពិត្រព្រះមហារាជ ការកសាងដ៏ធំរបស់
 តថាគត (ចំពោះព្រះខីណាស្រពទាំងនុ៎ះ) សូមព្រះអង្គស្តាប់
 តថាគត ។ កាលបុគ្គលអ្នកសន្សំក្នុងធម៌ទាំងឡាយ កាលបុគ្គល
 អ្នកប្រព្រឹត្ត នូវព្រះសទ្ធម្មទាំងឡាយ សព្វ ។ កាល បុគ្គលអ្នក
 ប្រព្រឹត្តធម៌យ៉ាងនេះ តែងដេកជាសុខ ក្នុងលោកនេះនិងលោក
 ខាងមុខ ។ បុគ្គលគប្បីប្រព្រឹត្តធម៌ឲ្យជាសុចរិត មិនគប្បីប្រព្រឹត្ត
 ធម៌នោះ ឲ្យជាទុច្ចរិតឡើយ បុគ្គលអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ តែងដេក
 ជាសុខ ក្នុងលោកនេះនិងលោកខាងមុខ ។ ខ្ញុំនឿយណាយក្នុង
 សង្សារ ហើយចូលទៅកាន់ផ្លូវ ដោយបរិវារមួយពាន់ លុះបួស
 ហើយមិនមានសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយ ។ ខ្ញុំលះបង់ផ្ទះហើយចូល
 ទៅកាន់ផ្លូវ មិនទាន់ដល់កន្លះខែផង ក៏បានដល់សច្ចៈ ៤ ។

អដ្ឋមំ យសោធរាថេរិយាបទានំ

ចីវំ បិណ្ឌាចាតញ្ច	បច្ចុយំ សយនាសនំ
ឧបនេន្តិ ពហុនេកេ ^(១)	សាករេយេវ ឧម្មិយោ ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាតីវ ពន្ធនំ នេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
នន្ទុកិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
ឯវំ ពហុវិធំ ទុក្ខំ	សម្មត្តិ ច ពហុព្វិធំ
វិសុទ្ធការសម្មត្តា	លកាមិ សព្វសម្មទា ។
យោ ទទាតិ សក្កត្តានំ	បុញ្ញត្តាយ មហោសិទោ
សហាយសម្មទា ហោន្តិ	និព្វានបទមសដ្ឋតំ ។
បរិក្ខិលំ អតីតញ្ច	បច្ចុប្បន្នំ អនាគតំ
សព្វកម្មំ មម វិលំ	ចានេ វជ្ជាមិ ចក្កមាតិ ។

១ ម. ពហុ ជនា ។

យសោធរាថេរិយាបទាន ទី ៨

ជនទាំងឡាយជាច្រើន នាំចីវរ បិណ្ឌបាត និងទីដេក ទីអង្គុយ
 ចូលមក ដូចជារលកក្នុងសាគរ ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុត
 បំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំដកចោលហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិន
 មានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវ
 ទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្នាក់នៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ
 វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបាន
 ធ្វើហើយ ។ បដិសម្មិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ
 ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ
 ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។ ខ្ញុំដល់នូវសេចក្តីទុក្ខច្រើនប្រការ
 ផង នូវសម្បត្តិច្រើនប្រការផង នូវការវិនាស្តាតផង ហើយបាន
 នូវសម្បទាទាំងពួង ។ បុគ្គលណា ឲ្យខ្លួនរបស់ខ្លួនដល់ព្រះ
 ពុទ្ធមហេសី ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់បុណ្យ សហាយសម្បទា
 និងចំណែកនៃព្រះនិព្វាន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង រមែងមាន
 ដល់បុគ្គលនោះ ។ កិលេសជាតិជាអតីតក្តី ជាបច្ចុប្បន្នក្តី
 ជាអនាគតក្តី អស់រលីងហើយ កម្មទាំងពួងរបស់ខ្ញុំអស់ហើយ
 បពិត្រព្រះអង្គមានបញ្ញាចក្ខុ ខ្ញុំសូមក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះបាទ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា យសោធរា ភិក្ខុនី ភកវតោ
សម្មុទា ឥមា កាថាយោ អកាសិត្តាតិ ។

យសោធរាថេរិយាបទានំ សមត្តំ ។

នវមំ ទសសហស្សថេរីនមបទានំ

[២៩] កិល្យេ	សតសហស្សេ	ច ចតុរោ	ច សង្ខយេ
ធិបង្ករោ	នាម ជិនោ	ឧប្បជ្ជិ	លោកនាយកោ ។
ធិបង្ករោ	មហារីរោ	វិយាកាសិ	វិនាយកោ
សុមេធា	សុមិត្តា	សមាទសុខទុក្ខតំ	។
សនេវកា	បស្សនោ	វិចារនោ	សនេវកំ
តេសំ	បកិត្តនេ	អម្ពេ	ឧបកម្ម សមាគមំ ។
អម្ពំ	សព្វបតិ	ហោតិ ^(១)	អនាគតសមាគមេ
សញ្ញាវ	តុយ្ហំ	ភរិយា	មនាថា បិយវាទិកា ។

១ ឱ. សព្វា បតី ហោន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បានឮថា ព្រះយសោធរាភិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
ទាំងនេះ ចំពោះព្រះភក្ត្រនៃព្រះមានព្រះភាគ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ យសោធរាថេរិយាបទាន ។

ទសសហស្សថេរីនមបទាន ទី ៩

[២៩] ក្នុងកប្បទី ៤ អសង្ខេយ្យ និងមួយសែន ព្រះ
ជិនស្រី ព្រះនាមទីបង្ករ ជាលោកនាយក ទ្រង់កើតឡើង ។
ព្រះពុទ្ធព្រះនាមទីបង្ករ ជាមហាវីរបុរស ទ្រង់ព្យាករ នូវ
សុមេធតាបសផង នាងសុមិត្តាផង ដែលរួមសុខទុក្ខជាមួយ
គ្នា ។ ព្រះមហាមុនី ព្រះអង្គឃើញមនុស្សលោក ព្រម
ទាំងទេវលោក ទាំងទ្រង់ស្តេចទៅកាន់មនុស្សលោក ព្រម
ទាំងទេវលោក ហើយចូលមកកាន់ទីប្រជុំនៃយើងខ្ញុំ ដែល
កំពុងសរសើរជនទាំងនោះ ។ ប្តីទាំងអស់របស់យើងខ្ញុំ មាន
ក្នុងទីសមាគមជាអនាគត ប្រពន្ធទាំងអស់របស់ព្រះអង្គ ជាទី
ពេញព្រះទ័យនៃព្រះអង្គ ជាអ្នកពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ ។

នវមំ ទសសហស្សវេទីនមបទានំ

នាណំ សីលមយំ^(១) សព្វំ ការណា ច សុការិតា^(២)

ធីយវត្តមិទំ^(៣) សព្វំ បរិចត្តំ មហាមុនេ ។

កន្ធមាលំ វិលេបនំ ធីបញ្ច រតនាមយំ

យដ្ឋិញ្ចិ បត្តិតំ សព្វំ បរិចត្តំ មហាមុនិ ។

អញ្ញំ វាបិ កតំ កម្មំ បរិភោគញ្ច មាណុសំ

ធីយវត្តំ ហិ នោ សព្វំ បរិចត្តំ មហាមុនេ ។

អនេកជាតិសំសារំ ពហុបុញ្ញំ ហិ^(៤) នោ កតំ

ឥស្សរំ អនុកោត្វាន ឥសរិត្វា ភវាភវេ ។

បច្ឆិមេ កវសម្បត្តេ សក្យបុត្តនិវេសនេ

នាណកុលុបបន្នាយោ អច្ចរា កាមវណ្ណិជី ។

១ ម. សីលំ មយុំ ។ ២ ឱ. ការនំ ច សុការិតំ ។ ៣ ឱ. ធីយវត្តំ មយំ ។ ៤ ម. បិ ។

ទសសហស្សថេរីនមបទាន ទី ៩

ទាន សីល ការវនាទាំងអស់ យើងខ្ញុំបានអប់រំដោយល្អ
 ហើយ បពិត្រព្រះមហាមុនី វត្តទាំងអស់នេះ ខ្ញុំបានលះបង់
 ចោល អស់កាលយូរអង្វែងហើយ ។ វត្តណាមួយ គឺ
 គ្រឿងក្រអូប កម្រងផ្កា គ្រឿងលាប និងប្រទីបជាវិការៈនៃ
 កែវ ដែលយើងខ្ញុំបានតម្កល់ទុកហើយ បពិត្រព្រះមហាមុនី
 វត្តទាំងអស់ (នោះ) យើងខ្ញុំបានលះបង់ចោលហើយ ។
 ន័យមួយទៀត អំពើដទៃ និងគ្រឿងបរិភោគជារបស់មនុស្ស
 ដែលយើងបានធ្វើហើយ បពិត្រព្រះមហាមុនី របស់ទាំងអស់
 នុ៎ះ យើងខ្ញុំបានលះបង់ចោល អស់កាលយូរអង្វែងហើយ ។
 បុណ្យមានប្រមាណច្រើន ដែលយើងបានធ្វើហើយ បាន
 សោយនូវភាពជាតិស្សរៈ ត្រាច់រង្គាត់ក្នុងភពតូចភពធំ អស់
 សំសារវដ្តមានជាតិច្រើន ។ លុះដល់មកក្នុងបច្ច័យភព យើង
 ខ្ញុំបានកើតក្នុងត្រកូលផ្សេង ។ គ្នា ក្នុងលំនៅនៃព្រះសក្យបុត្រ
 ជាស្រីមានពណ៌សម្បុរជាទីប្រាថ្នា បីដូចជាស្រីទេពអប្សរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

លាកក្កេន យសំ បត្តា	បូជិតា សព្វសក្កតា
លាកិយោ អន្ទចាណំ	សទា សម្មាទិតា មយំ ។
អការំ បជហិត្វាន	បព្វទិម្ហនការិយំ
អឌ្ឍមាសេ អសម្មត្តេ	សព្វាបត្តាម្ហ និព្វតី ។
លាកិយោ អន្ទចាណំ	វត្ថុសេនាសនាទិ ច
ឧបេន្តិ បច្ចុយា សព្វេ	សទា សក្កតបូជិតា ។
កិលេសា ឈាបិតាម្ហាកំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារម អនាសវា ។
ស្វាកតំ វត ឆោ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ឆន្ទុភិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បានដល់នូវយស ដែលជនទាំងពួង ធ្វើសក្ការបូជាហើយ
ដោយលាភដ៏ប្រសើរ បាននូវបាយនិងទឹក ដែលពួកជន
រាប់អានសព្វ ។ កាល ។ យើងខ្ញុំលះបង់នូវផ្ទះ ហើយចូល
ទៅកាន់ផ្ទះ មិនទាន់ដល់កន្លះខែ ក៏បានដល់សេចក្តី
រំលត់ទុក្ខទាំងអស់គ្នា ។ យើងខ្ញុំជាអ្នកបាននូវបាយនិងទឹក
ផង នូវសំពត់និងសេនាសនៈផង បច្ច័យទាំងពួង រមែង
មានគ្រប់គ្រាន់ យើងខ្ញុំត្រូវគេធ្វើសក្ការបូជា សព្វកាល ។
កិលេសទាំងឡាយ យើងខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់
យើងខ្ញុំគាស់រំលើងហើយ យើងខ្ញុំជាអ្នកមិនមានអាសវៈ ព្រោះ
បានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរី កាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ !
យើងខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាក្រះពុទ្ធ ជាបុគ្គលប្រសើរ
វិជ្ជា ៣ យើងខ្ញុំបានដល់ហើយ សាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ
យើងខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និង
អភិញ្ញា ៦ នេះ យើងខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំង
សាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ យើងខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

ទសមំ អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទានំ

ឥត្តំ សុទំ យសោធរីបមុខានិ ទស ភិក្ខុនីសហស្សានិ
ភកវតោ សម្មុខា ឥមា កាថាយោ អកាសិត្តាតិ ។

ទសសហស្សថេរីនមបទានំ សមត្ថំ ។

ទសមំ អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទានំ

[៣០] អដ្ឋារសសហស្សានិ	ភិក្ខុនី សាកិយសម្ភវា
យសោធរីបមុខានិ	សម្ពុទ្ធិំ ឧបសង្កម្មំ ។
អដ្ឋារសសហស្សានិ ^(១)	សព្វា ហោន្តិ មហិទ្ធិកា
វន្តន្តិ មុនិណោ ចានេ	អាហោចេន្តិ យថាពលំ ។
ជាតិ ទីណា ជរា ព្យាធិ	មរណាព្វា មហាមុនេ
អនាសរំ បទំ សន្តំ	អមតំ យាម នាយកំ ។
ខលិតព្វា បុរេ អត្ថិ	សព្វាសម្បិ មហាមុនិ
អបរាជំ បដានន្តិ	ខម អម្ពំ វិណាយក ។

១ ឱ. យសោធរីយសហស្សានិ ។

អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទាន ទី ១០

បានឮថា ព្រះភិក្ខុនី មួយម៉ឺនរូប មានព្រះនាងយសោធរាភិក្ខុនី
ជាប្រធាន មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថាទាំងនេះ ចំពោះព្រះភក្រ្តព្រះ
មានព្រះភាគ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ ទសសហស្សថេរីនមបទាន ។

អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទាន ទី ១០

[៣០] ភិក្ខុនី ១៨ ពាន់ មាននាងយសោធរាជាប្រធាន ដែល
កើតក្នុងត្រៃកូលសាក្យៈ បាននាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ។
ភិក្ខុនីទាំង ១៨ ពាន់នោះ សឹងមានឫទ្ធិច្រើន នាំគ្នាចូលទៅ
ថ្វាយបង្គំព្រះបាទាព្រះមុនី ក្រាបទូលតាមសមគួរដល់កម្លាំងថា
បពិត្រព្រះមហាមុនី ជាតិ ជរា ព្យាធិ និងមរណៈ (នែយើង
ខ្ញុំ) អស់ហើយ បពិត្រព្រះអង្គជានាយក យើងខ្ញុំទាំងឡាយ
នឹងទៅកាន់ព្រះនិព្វានឈ្មោះអមតៈ ដែលមិនមានអាសវៈ ជា
ផ្លូវដ៏ស្ងប់រម្ងាប់ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី កាលពីដើម ពួកភិក្ខុនី
ទាំងអស់ មានសេចក្តីភ្ញាក់ភ្ញាត់ ពួកភិក្ខុនីដឹងច្បាស់នូវកំហុស
បពិត្រព្រះអង្គជានាយក សូមព្រះអង្គអត់ទោសដល់យើងខ្ញុំ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឥទ្ធិញ្ញាបិ និទស្សេថ	មម សាសនការិកា
បរិសានញ្ច សញ្ចាសំ	កក្កំ និទ្ទេថ យាវតា ។
យសោធរា ^(១) មហារីរ	មនាទា បិយទស្ស៊ីនា
សញ្ចា តុយ្ហំ មហារីរ	អការស្មី បជាបតិ ។
ដីនំ សតសហស្សានំ	នុតីនំ ឆទ្មត្តិ ^(២)
អការេ តេ មយំ រីរ	ចាមោក្ខា សព្វឥស្សរា ។
រូទាចារតុណ្ហាបេតា	យោព្វនដ្ឋា បិយំវេនា
សញ្ចាយោ អបចាយន្តិ	ទេវតា វិយ មាណុសា ។
អដ្ឋារសសហស្សានិ	សញ្ចា សាកិយសម្ភរា
យសោធរី ^(៣) សហស្សានិ	ចាមោក្ខា ឥស្សរា តទា ។

១ ឱ. ម. យសោធរី ។ ២ ម. តីណិ សតសហស្សានិ នុតិ ច ឆទ្មត្តិវីតិ ទិស្សតិ ។ ៣ ឱ.

យសោវតី ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

នាងទាំងឡាយ ជាអ្នកធ្វើតាមសាសនា របស់តថាគត
ចូរសម្តែងនូវប្បទិ ឲ្យទាល់តែកាត់សេចក្តីសង្ស័យ របស់ពួក
បរិស័ទទាំងអស់ ។

បពិត្រព្រះមហាវិរៈ ខ្ញុំម្ចាស់យសោធរា ជាទីពេញព្រះហឫទ័យ
ជាទីស្រឡាញ់ គួររមីលមើល បពិត្រព្រះមហាវិរៈ ស្រ្តីទាំង
ពួងជាព្រះជាយាក្នុងដំណាក់ របស់ព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះអង្គ
មានព្យាយាម បណ្តាពួកស្រីមួយសែន ៩៦ រូប ខ្ញុំម្ចាស់ជា
ប្រធាន ជាឥស្សរៈ លើស្រីទាំងពួង ក្នុងព្រះរាជដំណាក់របស់
ព្រះអង្គ ។ ពួកស្រីទាំងអស់ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយគុណ គឺរូប
និងអាចារៈ បិតនៅក្នុងបឋមវ័យ ពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់
តែងគោរពកោតក្រែងខ្ញុំម្ចាស់ ដូចពួកមនុស្សគោរពកោតក្រែង
ពួកទេវតា ។ ពួកស្រីទាំង ១៨ ពាន់ កើតក្នុងត្រកូលសាក្យៈ
ក្នុងកាលនោះ ស្រីមួយពាន់ ទ្រទ្រង់យស ជាប្រធាន ជាធំ ។

ទសមំ អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទានំ

កាមធាតុមតិក្កន្តា	សណ្ឌិតា រូបធាតុយា
រូបេន សទិសា នត្តិ	សហស្សានំ មហាមុនេ ។
សម្ពុទ្ធិំ អភិវាទេត្វា	ឥទ្ធិ ទេសេសុ សត្តនោ
នេកា ធានាវិធាការា	មហាឥទ្ធិបិ ទស្សយុំ ។
ចក្កវាឡសមំ កាយំ	សីសំ ឧត្តរតោ ក្បុរ
ឧកោ បក្ខា ទុវេ ទីទា	ជម្ពូទីបំ សរីរតោ ។
ទត្តិណញ្ច សរំ បិញ្ញំ ^(១)	នាណសាខា តុ បត្តកា ^(២)
ចន្ទញ្ច សុរិយញ្ចក្ខិ	មេរុបព្វតតោ សិទំ ។
ចក្កវាឡតិរី តុណ្ណំ	ជម្ពូក្ខំ សមូលកំ ^(៣)
វីជមាណា ឧទាតន្ត្វា	វន្តន្តេ ^(៤) លោកនាយកំ ។
ហត្ថិវណ្ណំ តថេវស្សំ	បព្វតំ ជលជន្តនា ^(៥)
ចន្ទញ្ច សុរិយំ មេរុ	សក្កវណ្ណញ្ច ទស្សយុំ ។
យសោធរា ^(៦) មយំ រីរ	ចានេ វន្តាម ចក្ខុម
តវ ចិរយ្យកាវេន ^(៧)	និប្ពន្តា នរនាយក ។

១ ឱ. បិញ្ញំ ។ ២ ម. សុបត្តកា ។ តុ-សទ្ធា នត្តិ ។ ៣ ម. សធិហកំ ។ ៤ ឱ. ម. វន្តន្តិ ។
 ៥ ឱ. ជលជំ តថា ។ ម. លជី តថា ។ ៦ ឱ. យសោវណ្ណា ។ ឱ. វិរយ្យកាវេន ។

អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទាន ទី ១០

បពិត្រព្រះមហាមុនី ស្រីទាំងឡាយកន្លងនូវកាមធាតុ បិត
 នៅក្នុងរូបធាតុ ប្រាកដស្មើដោយរូប នៃស្រីទាំងមួយពាន់
 គ្មានទេ ។ ថេរីទាំងឡាយ មានប្បទិច្ចើន លុះថ្វាយបង្គំព្រះ
 សម្តែងហើយ សម្តែងប្បទិថ្វាយព្រះសាស្តា សម្តែងនូវមហិទ្ធិ-
 ប្បទិមានអាការផ្សេង ៗ ដ៏ច្រើន ។ គឺ សម្តែងកាយស្មើនឹង
 ចក្កវាឡ ឧត្តរកុរុទ្ធិបជាក្បាល ទ្វីបទាំងពីរជាស្នាបទាំងពីរ
 ខាង ជម្ពូទ្វីបជាសរីរៈ ។ ស្រះខាងត្បូង ជាសំណុំកន្ទុយ
 ស្ទឹងផ្សេង ៗ ជាបំពង់ស្នាប ព្រះចន្ទ្រនិងព្រះអាទិត្យជាភ្នែក
 ភ្នំមេរុជាសិរ ។ ភ្នំចក្កវាឡនិងដើមព្រឺងព្រមទាំងឫស ជា
 ចំពុះ កាលបក់ហើយចូលមក ថ្វាយបង្គំព្រះលោកនាយក ។
 កាលនោះ បានសម្តែងភេទ នៃដំរី សេះ ភ្នំ ជលជាតិ ព្រះ
 ចន្ទ្រ ព្រះអាទិត្យ ភ្នំមេរុ និងភេទព្រះឥន្ទ ។ បពិត្រព្រះអង្គ
 មានព្យាយាម មានចក្ខុ យើងខ្ញុំនិងនាងយសោធរា សូមថ្វាយ
 បង្គំព្រះបាទា បពិត្រព្រះអង្គជានាយកនៃជន យើងខ្ញុំសម្រេច
 ហើយ ដោយអានុភាពរបស់ព្រះអង្គ អស់កាលដ៏យូរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោម	ទិញាយ សោតនាតុយា
ចេតោបរិយញ្ញាណស្ស	វសី ហោម មហាមុនេ ។
បុព្វេនិវាសំ ជាធាម	ទិព្វចក្កំ វិសោធិតំ
សញ្ញាសវបរិក្ខិណា	នត្តិទានិ បុនព្ពហោ ។
អត្តធម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
ញ្ញាណំ អម្ពំ មហារីរ	ឧប្បន្នំ តវ សន្តិកេ ។
ពុទ្ធានំ ^(១) លោកនាថានំ	សន្តមំ នោ និទស្សិតំ
អធិកាហោ ពហូ អម្ពេ	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ ។
យំ អម្ពំ បុរិមំ កម្ពំ	កុសលំ សិរសេ មុនេ
តុយ្ហត្តាយ មហារីរ	បុញ្ញានុបចិតានិ នោ ។

១ ឱ. ម. បុញ្ញានំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បពិត្រព្រះមហាមុនី យើងខ្ញុំជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ក្នុងប្បទូទាំង-
 ឡាយផង ក្នុងសោតធាតុជាទិព្វផង ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញក្នុង
 ចេតោបរិយញ្ញាណផង ។ យើងខ្ញុំដឹងបុព្វេនិវាសៈ ទិព្វចក្ក
 យើងខ្ញុំជម្រះស្អាតហើយ យើងខ្ញុំមានអាសវៈទាំងពួង អស់
 ហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីទៀតមិនមានឡើយ ។ បពិត្រព្រះ
 អង្គមានព្យាយាមធំ សេចក្តីដឹងក្នុងអត្ថប្បដិសម្ភិទា ធម្មប្បដិ-
 សម្ភិទា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទា និងបដិកាណាប្បដិសម្ភិទានៃយើង
 ខ្ញុំ កើតឡើងហើយក្នុងសម្មាកររបស់ព្រះអង្គ ។ ការគប់រក
 នូវព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ ដែលជាទីពឹងរបស់សត្វលោក យើង
 ខ្ញុំបានសម្តែងហើយ បពិត្រព្រះមហាមុនី ការកសាងជាច្រើន
 យើងខ្ញុំបានធ្វើហើយ ដើម្បីប្រយោជន៍ព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះ
 មុនី កុសលកម្មណា ដែលជាកម្មចាស់របស់ខ្ញុំ សូមព្រះអង្គ
 នឹកនូវកុសលកម្មនោះ បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ បុណ្យ
 ទាំងឡាយយើងខ្ញុំសន្សំហើយ ដើម្បីប្រយោជន៍ព្រះអង្គ ។

ទសមំ អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទានំ

អកព្វដ្ឋានេ វដ្ឋេត្វា	វាយិម្ហ អនាចរំ ^(១)
តុយ្ហត្តាយ មហារីរ	សញ្ញត្តំ ជីវិតម្បិ ^(២) នោ ។
នេកកោដិសហស្សានិ	ភរិយត្តាយទាសិ នោ
ន តត្ថ វិមនា ហោម	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ ។
នេកកោដិសហស្សានិ	ឧបកាវាយទាសិ នោ
ន តត្ថ វិមនា ហោម	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ ។
នេកកោដិសហស្សានិ	កោជនត្តាយទាសិ នោ
ន តត្ថ វិមនា ហោម	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ ។

១ ឱ. បាចយិម្ហ អនាវរំ ។ ២ ឱ. ម. ចត្តានិ ជីវិតានិ ។

អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទាន ទី ១០

បពិត្រព្រះអង្គ មានព្យាយាមធំ យើងខ្ញុំបានរៀនក្នុងទីមិនគួរ
 ហើយហាមឃាត់នូវអនាចារៈ សូម្បីជីវិត យើងខ្ញុំ ក៏បាន
 លះបង់ ដើម្បីប្រយោជន៍ព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ប្រទាន
 យើងខ្ញុំ ដើម្បីប្រយោជន៍ជាភរិយា នៃបុគ្គលដទៃវិញ អស់
 ជាតិមានពាន់នៃកោដិដ៏ច្រើន បពិត្រព្រះមហាមុនី យើងខ្ញុំ
 ឥតមានតូចចិត្តក្នុងរឿងនោះទេ ដើម្បីប្រយោជន៍ព្រះអង្គ ។
 ព្រះអង្គបានប្រទាន នូវយើងខ្ញុំ ដើម្បីទំនុកបម្រុង (ជន
 ដទៃ) អស់ជាតិមានពាន់នៃកោដិដ៏ច្រើន បពិត្រព្រះមហាមុនី
 យើងខ្ញុំឥតមានតូចចិត្ត ក្នុងរឿងនោះទេ ដើម្បីប្រយោជន៍
 ព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ព្រះរាជទាន នូវយើងខ្ញុំ ដើម្បី
 ប្រយោជន៍ដល់ការប្រើប្រាស់នៃជនដទៃ អស់ជាតិមានពាន់
 នៃកោដិដ៏ច្រើន បពិត្រព្រះមហាមុនី យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ឥត
 មានតូចចិត្ត ក្នុងរឿងនោះទេ ដើម្បីប្រយោជន៍ព្រះអង្គ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

នេកកោដិសហស្សានិ	ដីវិតានិ ចជិម្ហសេ ^(១)
ភយមោក្ខំ ករិស្សាម	ដីវិតានិ ចជិម្ហសេ ^(១) ។
អង្កតតេ អលង្ការេ	វត្ថេ ធានាវិជេ ពហូ
ឥត្ថិកល្ខោ ន កុយ្ហាម	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ ។
ធនធិញ្ញបរិច្ចាគំ	តាមានិ និកមានិ ច
ខេត្តំ បុត្តញ្ច ដីតញ្ច	បរិចត្តំ មហាមុនេ ។
ហត្ថិអស្សំ កវញ្ចាបិ	នាសិយោ បរិចារិកា
តុយ្ហត្តាយ មហារីរ	បរិចត្តំ ^(២) អសង្ខយំ ។
យំ អម្ពេ បជិមន្តេសិ	នានំ នស្សាម យាចកេ
វិមនំ នោ ន បស្សាម	ននតោ ធានមុត្តមំ ។
នាណាវិធំ ពហុំ ទុក្ខំ	សំសារេ ច ពហុត្វិជេ
តុយ្ហត្តាយ មហារីរ	អនុភុត្តំ ^(៣) អសង្ខយំ ។

១ ឱ. ម. ចជិម្ហ នោ ។ ២ ម. បរិវិត្តំ ។ ៣ ឱ. បរិចត្តំ ។ ម. បរិភុត្តំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

យើងខ្ញុំបានលះបង់ជីវិតទាំងឡាយ មានពាន់នៃកោដិដ៏ច្រើន
 គឺធ្វើឲ្យគេរួចចាកទុក្ខភ័យ ស៊ូលះបង់ជីវិតនៃខ្លួន ។ បពិត្រ
 ព្រះមហាមុនី យើងខ្ញុំមិនដែលលាក់ទុក នូវគ្រឿងប្រដាប់
 ដែលជាប់នឹងអង្គ ដូចយ៉ាងសំពត់ផ្សេង ។ ជាច្រើន ភណ្ណៈ
 របស់ស្រី ដើម្បីប្រយោជន៍ព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី
 យើងខ្ញុំបានបរិច្ចាគទ្រព្យនិងស្រូវ បានបរិច្ចាគស្រុក និងម
 ស្រែ កូនប្រុស កូនស្រី ។ បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ
 យើងខ្ញុំបានបរិច្ចាគដំរី សេះ គោ ខ្ញុំស្រី អ្នកបម្រើរាប់មិនអស់
 ដើម្បីប្រយោជន៍ព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គបានប្រឹក្សា នឹងយើងខ្ញុំ
 ដោយទានណា យើងខ្ញុំក៏បានឲ្យទាននោះ ដល់ស្នូមទាំង
 ឡាយ យើងខ្ញុំមិនបានឃើញ នូវសេចក្តីតូចចិត្តចំពោះព្រះ
 អង្គ កាលដែលឲ្យទានដ៏ឧត្តមនោះសោះឡើយ ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ យើងខ្ញុំទាំងឡាយ បានទទួលនូវ
 សេចក្តីទុក្ខ មានចំណែកច្រើនចំពូកណាស់ រាប់មិនអស់
 ក្នុងសំសារមានចំណែកច្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍ព្រះអង្គ ។

ទសមំ អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទានំ

សុខំ បត្តានុមោទាន	ន ច ទុក្ខេសុ ទុម្ពនា
សព្វត្ថ តុសីតា ^(១) ហោម	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ ។
អនុមក្កេន សម្ពុទ្ធា	យំ ធម្មំ អភិជីហរិ
អនុកោត្វា សុខទុក្ខំ	បត្តោ ពោធិ មហាមុនេ ។
ព្រហ្មទេវេត្វា សម្ពុទ្ធិ	កោតមំ លោកនាយកំ
អញ្ញេសំ លោកនាថានំ	សង្កមន្តេហិ នោ ពហុ ។
អធិការំ ពហុំ អម្ពំ	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ
កវេសតោ ពុទ្ធជម្ពំ	មយន្តេ បរិចារិកា ។
កប្បេ ច សតសហស្សេ	ចតុរោ ច អសង្កយេ
ទីបង្កំរោ មហារីរោ	ឧប្បជ្ជិ លោកនាយកោ ។
បច្ចុទ្ធតេសវិសយេ	និមន្តេត្វា តថាកតំ
តស្សុ អាកមនំ មក្កំ	សោទេន្តិ តុដ្ឋមានសា ។

១ ឱ. ម. តុលិតា ។

អដ្ឋារសថេរីសហស្សានុមបទាន ទី ១០

បពិត្រព្រះមហាមុនី យើងខ្ញុំបានរីករាយ តាមចំណែកបុណ្យ
 ដែលនាំមកនូវសេចក្តីសុខ ទាំងមិនតូចចិត្ត ចំពោះទុក្ខទាំងឡាយ
 ជាអ្នកត្រេកអរក្នុងទីទាំងពួង ដើម្បីប្រយោជន៍ព្រះអង្គ ។ បពិត្រ
 ព្រះមហាមុនី ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធច្រង់សោយនូវសុខទុក្ខ ហើយដល់នូវ
 ការត្រាស់ដឹង នាំមកនូវធម៌ដោយលំដាប់មគ្គ ។ ការគប់រកព្រះ
 សម្មាសម្ពុទ្ធព្រះនាមគោតម ជាលោកនាយក ដែលជាទេវតាប្រសើរ
 ផង ព្រះលោកនាមទាំងឡាយដទៃផង យើងខ្ញុំ (បានជួប
 ហើយ) ជាច្រើនដង ។ សេចក្តីកសាងដ៏ច្រើន នៃយើងខ្ញុំ
 រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ព្រះអង្គ បពិត្រព្រះមហាមុនី
 យើងខ្ញុំ ជាស្រីបម្រើរបស់ព្រះអង្គ កាលដែលទ្រង់ស្វែងរកនូវ
 ពុទ្ធជម៌ ។ ក្នុងកប្បទី ២ អសង្ខេបយុទ្ធិនិង ១ សែន ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះ
 នាមទីបង្គំ ជាមហារីបុរស ជាលោកនាយកទ្រង់កើតឡើង ។
 ជនទាំងឡាយនៅបច្ចុប្បន្នប្រទេស និងន្តព្រះតថាគត មានចិត្ត
 ត្រេកអរ នាំគ្នាជម្រះផ្លូវសម្រាប់យាងមក នៃព្រះតថាគតនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តេន កាលេន សោ អាសិ សុមេដោ នាម ព្រាហ្មណោ	
មគ្គញូ បដិយានេសិ	អាយតោ សព្វទស្សីនោ ។
តេន កាលេន អហុម្ហ	សព្វា ព្រាហ្មណាសម្ពា
ដលុកជាតិបុច្ឆានិ ^(១)	អាហារិម្ហ សមាគមំ ។
តស្មី សោ សមយេ ពុទ្ធា	ទីបង្គំរោ មហាយសោ
វិយាកាសិ មហារីរោ	ឥសិមុក្កតមានសំ ។
ចលតិ រតិ បឋី	សង្កម្មតិ សនេរកោ
តស្ស កម្មំ បកិត្តេន្តោ	ឥសិមុក្កតមានសំ ។
នេរកញ្ញា មនុស្សា ច	មយញ្ចាបិ សនេរកោ
នាធិបូជនីយំ ភស្មំ	បូជយិត្វាន បត្តយុំ ។
តេសំ ពុទ្ធា វិយាកាសិ	ជោតិទីបសនាមកោ ^(២)
អជ្ជ យេ បត្តិតា អត្តិ	តេ ភវិស្សន្តិ សម្មា ។

១ ម. ថលុទជានិ បុច្ឆានិ ។ ២ ឱ. ជោតិទីបីសនាមកោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ក្នុងកាលនោះ ព្រះអង្គជាព្រាហ្មណ៍ ឈ្មោះសុមេធាៈ បាន
 ចាត់ចែងរៀបចំផ្លូវ ដើម្បីព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធវិបស្សនា ទ្រង់ឃើញហេតុ
 ទាំងពួង ទ្រង់យាងមក ។ ក្នុងកាលនោះ យើងខ្ញុំទាំងអស់
 គ្នា កើតក្នុងត្រកូលព្រាហ្មណ៍ បានទៅនាំយកផ្កាផលុកជាតិ
 មកកាន់ទីប្រជុំ ។ ក្នុងសម័យនោះ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ព្រះនាម
 ទីបង្គំ មានយសធំ មានព្យាយាមធំនោះ ទ្រង់បានព្យាករ
 នូវសុមេធាតាបស ជាតសីមានចិត្តរីករាយ ។ កាលព្រះពុទ្ធ
 ទីបង្គំ ទ្រង់ប្រកាសកម្ម របស់សុមេធាតាបសនោះថា ជា
 តសីមានចិត្តរីករាយ ផែនដីក៏កក្រើក រំភើបញ្ជាប់ញ័រ ក្នុង
 មនុស្សលោក ព្រមទាំងទេវលោក ។ ពួកទេវកញ្ញា ពួក
 មនុស្ស ទាំងយើងខ្ញុំព្រមទាំងទេវតា សឹងនាំគ្នាបូជាគ្រឿង
 ប្រដាប់ដែលគួររូបជាផ្សេងៗ ហើយតាំងប្រាថ្នា ។ ព្រះពុទ្ធជា
 ម្ចាស់ មានព្រះនាមទីបង្គំ ទ្រង់បានព្យាករដល់ពួកជន
 ទាំងនោះថា ជនទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងថ្ងៃនេះ
 ជនទាំងនោះ ឈ្មោះថា មានក្នុងទីចំពោះមុខ (នៃព្រះពុទ្ធ) ។

ទសមំ អដ្ឋវសថេរីសហស្សានមបទានំ

អបរិមេយ្យេ ឥតោ កប្បេ យំ នោ ពុទ្ធា វិយាករិ

តំ វាចំ អនុមោទន្តិ ឯវំការី អហុម្ហ នោ ។

តស្ស កម្មស្ស សុកតស្ស តត្ថ ចិត្តំ បសាទយំ

ទេវមាណុសកំ យោជី អនុកោត្វា អសង្ខយំ ។

សុខទុក្ខេនុកោត្វាន ទេវេសុ មាណុសេសុ ច

បច្ឆិមេ កវសម្បត្តេ ជាតាម្ហ សាកិយេ កុលេ ។

រូបវតី កោតវតី យសសីលវតី តតោ

សព្វដ្ឋសម្បទា ហោម កុលេសុ អតិសក្កតា ។

លាកសិលោកសក្ការំ លោកធម្មសមាគមំ

ចិត្តញា ទុក្ខិតំ នត្តិ វសាម អកុតោភយា ។

អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទាន ទី ១០

ក្នុងកប្បប្រមាណមិនបាន អំពីកប្បនេះ ព្រះពុទ្ធព្យាករនូវ
 យើងខ្ញុំ ដោយព្រះពុទ្ធដីកាណា យើងខ្ញុំ រមែងរីករាយ
 តាមព្រះពុទ្ធដីកានោះ ជាអ្នកធ្វើតាមយ៉ាងនោះ ។ ជនទាំង-
 ឡាយ បានចាប់កំណើត ជារបស់ទេវតានិងមនុស្ស រាប់
 មិនអស់ ហើយញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធនោះ ដោយ
 អំណាចនៃកម្មនោះ ដែលខ្លួនធ្វើល្អហើយ ។ យើងខ្ញុំបាន
 សោយសុខទុក្ខក្នុងទេវតាផង មនុស្សផង ដល់មកក្នុងបច្ច័ម-
 ភពនេះ បានមកកើតក្នុងត្រៃកូលសក្យៈ ។ យើងខ្ញុំជាអ្នក
 មានរូបល្អ មានភោគសម្បត្តិច្រើន មានយស និងសីលដ៏ល្អ
 បរិបូណ៌ដោយអវយវៈសព្វគ្រប់ ជាអ្នកអង្គអាចលើសក្នុងត្រៃ-
 កូលទាំងឡាយ ។ ចិត្តនៃយើងខ្ញុំ ដែលប្រជុំចុះក្នុងលោក-
 ធម៌ មានលាភៈ សេចក្តីសរសើរនិងគ្រឿងសក្ការៈ ជាចិត្ត
 មិនដល់នូវសេចក្តីទុក្ខទេ តើយើងខ្ញុំនឹងមានភ័យអំពីណា ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

វត្ថំ ហេតំ ភកវតា	រញ្ញោ អន្តេបុរេ តទា
ខត្តិយានំ បុរេ តាសំ ^(១)	ឧបការញោ និទ្ធិសិ ។
ឧបការី ច យា ធារី	យា ច ធារី សុខេ ទុក្ខេ
អត្តក្ខាយី ច យា ធារី	យា ច ធារីនុកម្មិកា ។
ធម្មញ្ញេ សុចរិតំ	ន តំ ទុច្ចរិតំ ចរេ
ធម្មចារី សុខំ សេតិ	អស្មី លោកេ បរម្ហិ ច ។
អការំ បដហិត្វាន	បព្វជិម្ហានការិយំ
អឌ្ឍមាសេ អសម្មត្តេ	ចតុស្សច្ចំ ផុសិម្ហ ធា ។
ចីវរំ បិណ្ឌាចាតញ្ច	បច្ចយំ សយនាសនំ
ឧបនេត្តិ ពហូ អម្ពេ	សាករស្សេវ ឧម្មិយោ ។
កិលេសា ឈាបិតាម្ហាកំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារម អនាសវា ។

១ ឱ. ម. វីរ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

សមដូចជាព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នូវព្រះតម្រាស់នេះ
 ចំពោះស្តេចខាងក្នុងបុរី ក្នុងកាលនោះដូច្នោះថា មហារាជបាន
 សម្តែង នូវឧបការគុណរបស់នារី នៃពួកក្សត្រក្នុងបុរីនោះ
 គឺនារីអ្នកមានឧបការៈ នារីរួមសុខទុក្ខ នារីដែលប្រាប់នូវប្រ-
 យោជន៍ និងនារីជាអ្នកមានសេចក្តីអនុគ្រោះ ។ បុគ្គលគប្បី
 ប្រព្រឹត្តធម៌ឲ្យជាសុចរិត កុំគប្បីប្រព្រឹត្តធម៌នោះ ឲ្យជាទុច្ចរិត
 ឡើយ បុគ្គលអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ រមែងដេកជាសុខ ក្នុងលោក
 នេះផង ក្នុងលោកខាងមុខផង ។ យើងខ្ញុំបានលះបង់ផ្ទះ
 ហើយ ហើយចូលទៅកាន់ផ្ទះ មិនទាន់បានដល់កន្លះខែ
 ស្រាប់តែយើងខ្ញុំបាននូវសច្ចៈ ៤ ។ ពួកជនដ៏ច្រើន តែង
 បង្ហោនមកនូវចីវរប្បច្ច័យ បិណ្ឌបាតប្បច្ច័យ និងសេនាសន-
 ប្បច្ច័យ ចំពោះយើងខ្ញុំ បីដូចរលកនៃសាគរ ។ កិលេស
 ទាំងឡាយ យើងខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ យើង
 ខ្ញុំដកចោលចេញហើយ យើងខ្ញុំ ជាបុគ្គលមិនមានអាសវៈ
 ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរី កាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។

ទសមំ អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទានំ

ស្វាកតំ វត ឆោ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ឆន្ទកិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
ឯវំ ពហុវិធំ ទុក្ខំ	សម្មត្តិញ្ច ពហុព្វិធំ
វិសុទ្ធការំ សម្មត្តា	លកាម សព្វសម្មទា ។
យា ទទន្តិ សកត្តានំ	បុញ្ញត្តាយ មហោសិឆោ
សហាយសម្មទា ^(១) ហោន្តិ	និព្វានំ បទមសដ្ឋតំ ^(២) ។
បរិក្ខីលំ អតីតញ្ច	បច្ចុប្បន្នំ អនាគតំ
សព្វកម្មំបិ ឆោ វីលំ	ចានេ វជ្ជាម ចក្កុមា ។

១ ឱ. បកាយសម្មទា ។ ២ ឱ. និព្វានមតសង្ខតំ ។

អដ្ឋារសថេរីសហស្សានុមបទាន ទី ១០

ឱ ! យើងខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្នាក់នៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ
 វិជ្ជា ៣ យើងខ្ញុំបានសម្រេចហើយ សាសនា របស់
 ព្រះពុទ្ធ យើងខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ
 ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ យើងខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ
 ទាំងសាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ យើងខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។
 យើងខ្ញុំដល់នូវភាពបរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ដោយគុណទាំងពួង តែង
 បាននូវទុក្ខ មានប្រការច្រើន និងសម្បត្តិមានប្រការច្រើន
 យ៉ាងនេះឯង ។ ស្រីទាំងឡាយណា ឲ្យនូវខ្លួនជារបស់ខ្លួន
 ដល់បុគ្គលស្វែងរកនូវគុណដ៏ធំ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់បុណ្យ
 ស្រីទាំងឡាយនោះ ឈ្មោះថាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសម្មាញ្ញ
 តែងបាន នូវព្រះនិព្វាន មានចំណែកមិនមានបច្ច័យប្រជុំតាក់
 តែង ។ កម្មជាអតីត ជាបច្ចុប្បន្ន ជាអនាគតនៃយើងខ្ញុំ
 អស់ហើយ កម្មទាំងពួង របស់យើងខ្ញុំ អស់រលីងហើយ
 បពិត្រព្រះអង្គមានចក្ខុ យើងខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំនូវព្រះបាទា ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

និព្វានាយ វេទន្តីនំ កី វេ^(១) វក្ខាម ខត្តរី
 សន្តសង្ខតទោសោ^(២) យោ បប្បោថ^(៣) អមតំ បទន្តិ ។
 ឥត្តំ សុទំ យសោធរាបមុខានិ អដ្ឋារស ភិក្ខុនី-
 សហស្សានិ ភកវតោ សម្មុខា ឥមា គាថាយោ
 អភាសិត្តាតិ ។

អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទានំ សមត្តំ ។

ឧទ្ធានំ

កុណ្ណាលា កោតមី ថេវ ធម្មទិដ្ឋា ច សកុលា
 វេនដ្ឋា ច សោណា ច កាមិលានី យសោធរា ។
 ទសសហស្សភិក្ខុនី អដ្ឋារសសហស្សកា^(៤)
 សតានិ ថេវ ចត្តារិ អដ្ឋសត្តតិមេវ ច^(៥) ។

កុណ្ណាលកេសវគ្គោ តតិយោ ។

១ ឱ. កិញ ។ ២ ម. សន្តិសង្ខតទោសោ ។ ៣ ម. បប្បោតំ ។ ៤ ឱ. ទសដ្ឋារសសហស្ស
 គាថាយោ គណិតាវិហាតិ ទិស្សន្តិ ។ ៥ ម. គាថាសតានិ ។ ចត្តារិ ឆ ច សត្តតិមេវ ចាតិ
 ទិស្សន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បុគ្គលណា មានទោសគឺបច្ច័យប្រជុំតាក់តែងស្ងប់រម្ងាប់ហើយ
ដល់នូវចំណែកព្រះនិព្វាន ឈ្មោះអមតៈ យើងខ្ញុំនឹងក្រាប
ទូលដល់ព្រះអង្គ នូវបុគ្គលនោះ ឲ្យក្រែកលែងជាងពួកស្រី
ដែលពោលពីព្រះនិព្វាន ដូចម្តេចកើត ។

បានឮថា ព្រះភិក្ខុនី ១៨.០០០ រូប មានព្រះនាងយសោធរាភិក្ខុនី
ជាប្រមុខ បានសម្តែងនូវគាថាទាំងនេះ ចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះមានព្រះ
ភាគ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទាន ។

ឧទ្ទាន

កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទាន ១ កិសាគោតមីថេរិយាបទាន ១
ធម្មទិន្នាថេរិយាបទាន ១ សកុលាថេរិយាបទាន ១ នន្ទាថេរិ-
យាបទាន ១ សោណាថេរិយាបទាន ១ ភទ្ទកាបិលានីថេរិ-
យាបទាន ១ យសោធរាថេរិយាបទាន ១ ទសសហស្ស-
ថេរីនមបទាន ១ អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទាន ១ មាន
គាថាចំនួន ៤៧៨ ។

ចប់ កុណ្ណាលកេសវគ្គ ទី ៣ ។

ចតុត្ថោ ខត្តិយកញ្ញាវគ្គោ

បឋមំ អដ្ឋារសសហស្សខត្តិយកញ្ញាថេរីនមបទានំ

[៣១] ភវា សព្វេ បរិក្ខិណា ភវសន្និ^(១) វិមោចិតា
សព្វាសវា ច នោ នត្តិ អាហោចេម មហាមុនេ ។
បរិកម្មញ្ច កុសលំ យន្តិញ្ច សាធុ បត្តិតំ
បរិភោគំ មយា^(២) ទិដ្ឋំ តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ ។
ពុទ្ធបច្ចេកពុទ្ធានំ សាវកានញ្ច បត្តិតំ
បរិភោគំ មយា^(២) ទិដ្ឋំ តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ ។
ឧច្ចានីចំ មយា កម្មំ ភិក្ខុនំ សាធុ បត្តិតំ
ឧច្ចាកុលបរិកម្មំ កតម្មេហិ មហាមុនេ ។
តេនេវ សុក្កមូលេន ចោទិតា កម្មសម្បទា
មាណុសិកមតិក្កន្តា ជាយីសុ ខត្តិយេ កុលេ ។

១ ម. ភវាសន្តិ ។ ២ ឱ. បរិភោគំ អយំ ។ ម. បរិភោគមយំ ។ ៣ ឱ. ឧច្ចានីចមយំ ។

ខត្តិយកញ្ញាវគ្គ ទី ៤

អដ្ឋារសសហស្សខត្តិយកញ្ញាថេរីនមបទាន ទី ១

[៣១] បពិត្រព្រះមហាមុនី យើងខ្ញុំសូមក្រាបទូលថា ភពទាំងពួងនៃយើងខ្ញុំអស់ហើយ តំណនៃភព យើងខ្ញុំបាន ដោះចេញហើយ អាសវៈទាំងពួង របស់យើងខ្ញុំ មិនមាន ឡើយ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី កុសលណាមួយ ដែលយើង ខ្ញុំបរិកម្មហើយ ទាំងប្រាថ្នាដោយប្រពៃហើយ គ្រឿងប្រើ- ប្រាស់ យើងខ្ញុំបានឲ្យហើយ ដើម្បីប្រយោជន៍ព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី គ្រឿងប្រើប្រាស់ យើងខ្ញុំបានឲ្យហើយ ដល់ព្រះពុទ្ធ ព្រះបច្ចេកពុទ្ធ និងសាវ័កទាំងឡាយ បាន ប្រាថ្នាហើយដើម្បីប្រយោជន៍ នៃព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះម- ហាមុនី កម្មខ្ពស់និងទាប យើងខ្ញុំបានតម្កល់ទុក ដើម្បីពួក ភិក្ខុដោយប្រពៃ ការបរិកម្មក្នុងត្រកូលដ៏ខ្ពស់ យើងខ្ញុំបាន ធ្វើរួចហើយ ។ នាងខត្តិយកញ្ញាទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយកម្ម ត្រូវកុសលមូលនោះឯង មកជាសំភ្លើន ហើយ កន្លងនូវធម៌របស់មនុស្ស បានមកកើតក្នុងខត្តិយត្រកូល ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឧបចិត្តេ ^(១) កតេ កម្មេ	ជាតិយា ចាបិ ឯកតោ
បច្ឆិមេ ឯកតោ ជាតា	ខត្តិយា កុលសម្ពា ។
រូបវតី កោតវតី	លាភសក្ការបូជិតា
អន្តេបូរេ មហារីរេ	ទេវានំ វេ ទទ្ធនេ ។
និព្វិទ្ធិត្វា អការម្ហា	បព្វជិម្ហានការិយំ
កតិចាហំ ឧចាទាយ	សព្វា បត្តាម្ហ និព្វតី ។
ចីវរំ បិណ្ឌាចាតព្វា	បច្ចយំ សយនាសនំ
ឧបនេន្តិ ពហូ អម្មេ	សទា សក្កតបូជិតា ។
កិលេសា ឈាបិតាម្ហាកំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាភីវេ ពន្ធនំ ធម្មតា	វិហារម អនាសវា ។
ស្វាកតំ វត ឆោ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។

១ ម. កតមេតំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កម្មដែលយើងខ្ញុំបានសន្សំ បានធ្វើហើយ ក្នុងជាតិជាមួយគ្នា
 ក្នុងបច្ច័មជាតិ យើងខ្ញុំក៏កើតក្នុងខត្តិយត្រកូលជាមួយគ្នា ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ យើងខ្ញុំមានរូបល្អ ទាំងមានភោគសម្បត្តិ
 ច្រើន ទាំងមានលាភៈនិងគ្រឿងសក្ការៈ ត្រូវពួកជនបូជាហើយ
 នៅក្នុងព្រះរាជវាំង បីដូចជានៅក្នុងនន្ទនឧទ្យាននៃពួកទេវតា ។
 យើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នា នឿយណាយហើយចេញចាកផ្ទះ ចូលទៅ
 កាន់ផ្នួស នៅអាស្រ័យត្រឹមតែពីរបីថ្ងៃ ក៏បានដល់ព្រះនិព្វាន ។
 ជនទាំងឡាយដ៏ច្រើន តែងបង្កោន នូវចីវរប្បច្ច័យផង បិណ្ឌ-
 បាតប្បច្ច័យផង សេនាសនប្បច្ច័យផង ដើម្បីយើងខ្ញុំ បូជានូវ
 គ្រឿងសក្ការៈ ដល់យើងខ្ញុំ សព្វ ៗ កាល ។ កិលេសទាំង-
 ឡាយ យើងខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ យើងខ្ញុំដក
 ចោលហើយ យើងខ្ញុំជាបុគ្គលមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់
 ចំណង ដូចជាមេដំរី កាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! យើងខ្ញុំមកល្អ
 ហើយ ក្នុងសម្មាកនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ យើងខ្ញុំបាន
 ដល់ហើយ សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ យើងខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។

ទុតិយំ ចតុរាសីតិសហស្សប្រាហ្មណកញ្ញាថេរីនមបទានំ

កាចិ បព្វជិតា អត្ថិ	សព្វទស្សារិនោ ^(១) ពហូ
នេវា ច កិណ្ណា ជាតា	ពុជ្ឈិស្សន្តិ អនាគតេ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ធន្យកិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្ថំ សុទំ យសវតីបមុខានិ	ខត្តិយកញ្ញា ភិក្ខុនិ-
យោ អដ្ឋារសសហស្សានិ	ភកវតោ សមុខា ឥមា
តាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។	

អដ្ឋារសសហស្សខត្តិយកញ្ញាថេរីនមបទានំ សមគ្គំ ។

ទុតិយំ ចតុរាសីតិសហស្សប្រាហ្មណកញ្ញាថេរីនមបទានំ

[៣២] ចូឡាសីតិសហស្សានិ	ព្រាហ្មណកុលសម្ពវា ^(២)
សុខុមាលហត្ថទាទា	បុរេ តុយ្ហំ មហាមុនេ ។
វេស្សសុទ្ធកុលេ ជាតា	នេវា ជាតា ច កិណ្ណា
ចតុទ្ធិទា ពហូ កញ្ញា	បុរេ តុយ្ហំ មហាមុនេ ។

១ ឱ. សច្ចទស្សារិនោ ។ ២ ឱ. ព្រាហ្មណកុលសម្ពវា ។

ចតុរាសីតិសហស្សប្រាហ្មណកញ្ញាថេរីនមបទាន ទី ២

បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ យើងខ្ញុំបាន
ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ យើង
ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះខត្តិយកញ្ញាភិក្ខុនី ចំនួន ១៨. ០០០ រូប មានព្រះ
នាងយសោធរាភិក្ខុនីជាប្រធាន បានសម្តែងនូវគាថាទាំងនេះ ចំពោះព្រះ
ភក្ត្រព្រះមានព្រះភាគ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ អដ្ឋារសសហស្សខត្តិយកញ្ញាថេរីនមបទាន ។

ចតុរាសីតិសហស្សប្រាហ្មណកញ្ញាថេរីនមបទាន ទី ២

[៣២] បពិត្រព្រះមហាមុនី ភិក្ខុនី ៨៤.០០០ កើតក្នុង
ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ មានជើងដៃទន់ល្ងន់ ក្នុងបុរីនៃព្រះអង្គ ។
បពិត្រព្រះមហាមុនី ពួកស្រី កើតក្នុងវេស្សត្រកូល និងសុទ្រ-
ត្រកូល ពួកទេវតា ពួកនាគ ពួកកិន្ទរ ពួកនាងកញ្ញាដ៏ច្រើន
ទាំង ៤ ទ្វីប ក្នុងបុរីរបស់ព្រះអង្គ ។ ពួកស្រីខ្លះ ក៏បានបួស
ពួកទេវតាច្រើន ពួកកិន្ទរ និងពួកនាគដែលជាអ្នកឃើញធម៌
ទាំងពួងហើយ គង់នឹងបានត្រាស់ដឹង ក្នុងអនាគតកាល ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

អនុកោត្តា យសំ សព្វំ	បត្តាន សព្វសម្បទា
តុម្ហំ ^(១) បសាទំ បដិលទ្ធា	ពុជ្ឈិស្សន្តិ អនាគតេ ។
អម្ពេ ព្រហ្មណាដីតា តុ	ព្រហ្មញ្ញកុលសម្ពវា ^(២)
លក្ខណា ច ^(៣) មហារីរ	ចានេ វជ្ជាម ចក្កុមា ។
ឧបាហតា ^(៤) ភវា សព្វេ	មូលតណ្ហា សមូហតា
សមុច្ឆិដ្ឋា អនុសយា	បុញ្ញសង្ខារទាលិតា ។
សមាធិតោចរា សព្វា	សមាបត្តិវសី តថា ^(៥)
ឈានេន ធម្មតិយា	វិហារិស្សាម នោ សទា ។
ករណេត្តិ អវិជ្ជា ច	សង្ខារាបិ ច ខេបិតា
សុទុទ្ធសំ បទំ កត្តា	អនុជាតិម្ហ ឆាយក ។

១ ឱ. ត្វយិ ។ ២ ឱ. ព្រហ្មញ្ញកុលសម្ពវា ។ ៣ ឱ. ម. បេក្ខតោ នោ ។ ៤ ឱ. ម. ឱបា-
គតា ។ ៥ ម. កតា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ជនទាំងឡាយនោះ បានទទួលនូវយសទាំងពួង សម្រេច
សម្បត្តិទាំងពួង ហើយបាននូវសេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុងព្រះអង្គ មុខ
ជានឹងបានត្រាស់ដឹង ក្នុងអនាគតកាល ។ បពិត្រព្រះអង្គ
មានព្យាយាមធំ មានចក្ខុ យើងខ្ញុំជាធីតានៃព្រាហ្មណ៍ កើត
ក្នុងត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ប្រកបដោយលក្ខណៈ សូមក្រាបថ្វាយ
បង្គំព្រះបាទា (របស់ព្រះអង្គ) ។ ភពទាំងឡាយ យើងខ្ញុំ
លះបង់ចោលហើយ ឫសគល់នៃតណ្ហា យើងខ្ញុំបានដក
ចេញហើយ អនុស័យ យើងខ្ញុំបានផ្តាច់ផ្តិលហើយ បុញ្ញា-
ភិសង្ខារ យើងខ្ញុំបានទម្លាយចេញហើយ ។ យើងខ្ញុំទាំង
អស់មានសមាធិជាអារម្មណ៍ ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញក្នុងសមាបត្តិ
នឹងប្រព្រឹត្តនៅ ដោយការត្រេកអរក្នុងធម៌ ដោយឈាន
សព្វ ។ កាល ។ បពិត្រព្រះអង្គជានាយក តណ្ហាដែលនាំ
សត្វទៅកាន់ភព អវិជ្ជា និងសង្ខារទាំងឡាយ យើងខ្ញុំបាន
ធ្វើឲ្យអស់ហើយ យើងខ្ញុំយល់ច្បាស់នូវធម៌ ព្រោះដល់នូវ
បទគឺព្រះនិព្វាន ដែលបុគ្គលឃើញបានដោយកម្រ ។

ទុតិយំ ចតុរាសីតិសហស្សប្រាហ្មណកញ្ញាថេរីនមបទានំ

ឧបការា មមំ តុម្ភេ	ដីយរត្តំ កតទ្ធិនោ ^(១)
ចតុន្ទំ ^(២) សំសយំ ឆេត្វា	សព្វា កច្ចុថ និព្វតិ ។
វជ្ជិត្វា មុនិនោ ចានេ	កត្វា ឥទ្ធិវិកុព្វនំ
កាចិ ទស្សន្តិ អាណោកំ	អន្ធការំ តថាបរំ ^(៣) ។
ទស្សន្តិ ចន្ទសុរិយេ	សាករញ្ច សមច្ចកំ
សិទេរុំ បរិកណ្ណាញ្ច	ទស្សន្តិ ចារិធត្តកំ ។
តារត្តិសព្វា កវនំ	យាមំ ទស្សន្តិ ឥទ្ធិយា
តុសិតា និម្មិតា ទេវា	វសវត្តិ មហិស្សរា ។
ព្រហ្មានោ កាចិ ទស្សន្តិ	សង្កមញ្ច មហារហំ
ព្រហ្មវណ្ណញ្ច មាថេត្វា	ធម្មំ ទេសេន្តិ សុញ្ញតំ ។
នាណវិកុព្វនំ កត្វា	ឥទ្ធិ ទស្សិយ សត្តនោ
ទស្សយីសុ ពលី សព្វា	ចានេ វជ្ជិសុ សត្តនោ ។

១ ឱ. កតារិនោ ។ ២ ឱ. ពហុន្តំ ។ ៣ ម. អន្ធការមថាបរំ ។

ចតុរាសីតិសហស្សប្រាហ្មណកញ្ញាថេរីនមបទាន ទី ២

នាងទាំងឡាយ មានឧបការៈដល់តថាគត នាងទៅកាន់
ផ្លូវឆ្ងាយ អស់កាលមានរាត្រីវែង នាងទាំងអស់គ្នា ចូរ
កាត់នូវសេចក្តីសង្ស័យ នៃបរិស័ទទាំង ៤ ហើយទៅកាន់
ព្រះនិព្វានចុះ ។

ពួកភិក្ខុនីខ្លះ ថ្វាយបង្គំព្រះបាទានៃព្រះមុនីរួចហើយ ក៏ធ្វើ
នូវការផ្ទែងឫទ្ធិ សម្តែងនូវពន្លឺ ហើយសម្តែងនូវងងឹតដទៃទៀត
ពួកភិក្ខុនីខ្លះ សម្តែងព្រះចន្ទនិងព្រះអាទិត្យ ខ្លះសម្តែងសាគរ
ប្រកបដោយត្រី ខ្លះសម្តែងភ្នំសិរេនុនិងភ្នំបរិក័ណ្ណ ខ្លះសម្តែងដើម
បារិច្ចត្តព្រឹក្ស ។ ខ្លះសម្តែងភពតារត្តិវិញ ខ្លះសម្តែងភពឈ្មោះ
យាមៈដោយឫទ្ធិ ខ្លះនិម្មិតជាទេវតាមានឥស្សរៈធំ នៅក្នុងជាន់តុ-
សិតនិងវសវត្តី ។ ពួកខ្លះនិម្មិតជាព្រហ្ម សម្តែងទីចង្រ្កមមានតម្លៃ
ច្រើន ខ្លះនិម្មិតភេទជាព្រហ្ម សម្តែងនូវធម៌ដ៏សូន្យ ។ លុះពួកស្រី
ទាំងអស់ បានផ្ទែងឫទ្ធិប្លែក ៗ ហើយសម្តែងឫទ្ធិ សម្តែងកម្លាំង
ថ្វាយព្រះសាស្តារួចហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះបាទាព្រះសាស្តាទូលថា

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោម	ទិញាយ សោតនាតុយា
ចេតោបរិយញ្ញាណស្ស	វសី ហោម មហាមុនេ ។
បុព្វេនិវាសំ ជាធាម	ទិព្វចក្កំ វិសោធិតំ
សញ្ញាសវបរិក្ខិណា	នត្តិទានិ បុនព្ពហេ ។
អត្តធម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
ញ្ញាណំ អម្ពំ មហារីរ	ឧប្បន្នំ តវ សន្តិកេ ។
ពុទ្ធានំ លោកនាថានំ	សន្តមន្តេហិ ទស្សិតំ
អធិការា ពហូ អម្ពេ	តុយ្ហត្តាយ មហាមុនេ ។
យំ អម្ពំ បុរិមំ កម្មំ ^(១)	កុសលំ សវ តំ មុនិ
តុយ្ហត្តាយ មហារីរ	បុញ្ញានុបចិតានិ ឆោ ។

១ ម. យំ អម្ពេហិ កតំ កម្មន្តិ ទិស្សន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បពិត្រព្រះមហាមុនី យើងខ្ញុំជាអ្នកស្នាត់ជំនាញក្នុងឫទ្ធិទាំង-
 ឡាយផង ក្នុងសោតធាតុដ៏ជាទិព្វផង ជាអ្នកស្នាត់ជំនាញក្នុង
 ចេតោបរិយញ្ញាណផង ។ យើងខ្ញុំដឹងច្បាស់ នូវបុព្វេនិវា-
 សៈ ទិព្វចក្ក យើងខ្ញុំបានជម្រះស្អាតហើយ អាសវៈទាំងពួង
 របស់យើងខ្ញុំអស់ហើយ ភពថ្មីទៀត ក្នុងកាលឥឡូវនេះគ្មាន
 ឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ សេចក្តីដឹងក្នុងអត្ថប្ប-
 ដិសម្តិទាផង ក្នុងធម្មប្បដិសម្តិទាផង ក្នុងនិរុត្តិប្បដិសម្តិទាផង
 ក្នុងបដិភាណប្បដិសម្តិទាផង របស់យើងខ្ញុំ កើតឡើងហើយ
 ក្នុងសម្មាកំព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី ការគប់រកព្រះ
 ពុទ្ធទាំងឡាយ ដែលជាទីពឹងនៃសត្វលោក យើងខ្ញុំបានជួប
 ហើយ យើងខ្ញុំបានកសាងបុណ្យដ៏ច្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍
 នៃព្រះអង្គ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី កម្មណា ដែលយើងខ្ញុំ
 បានធ្វើហើយ ក្នុងកាលមុន សូមព្រះអង្គរព្យាបាល នូវកម្មជា
 កុសលនោះចុះ បពិត្រព្រះមហាវិរៈ បុណ្យទាំងឡាយ យើង
 ខ្ញុំបានសាងសន្សំហើយ ដើម្បីប្រយោជន៍នៃព្រះអង្គ ។

ទុតិយំ ចតុរាសីតិសហស្សប្រាហ្មណកញ្ញាថេរីនមបទានំ

សតសហស្សេ ឥតោ កេហ្មេ បទុមុត្តរោ មហាមុនិ	
បុរំ ហំសវតី នាម	សម្ពុទ្ធស្ស កុលាលយំ ^(១) ។
ទ្វារេន ហំសវតិយំ	កដ្ឋា សន្ទតិ សព្វទា
ឧញាទ្ឋា នទិយា ភិក្ខុ	កមនំ ន លកន្តិ តេ ។
ទិវសំ ទ្វេ តយោ ចេវ	សត្តាហំ មាសិកំ តតោ
ចាតុម្ហាសម្បិ សម្បុណ្ណំ	កមនំ ន លកន្តិ តេ ។
តទា អហុ សត្តសារោ	ជជ្ជិយោ នាម ^(២) រដ្ឋកោ
ឱរតីវេ ^(៣) ភិក្ខុវេ ទិស្វា	សេតុំ កដ្ឋាយ ការយិ ^(៤) ។
តទា សតសហស្សេហិ	សេតុំ កដ្ឋាយ ការយិ
សជ្ឈិស្ស ចារិមេ ^(៥) តីវេ	វិហារញ អការយិ ។
ឥត្តិយោ បុរិសា ចេវ	ឧច្ចាជីចកុលានិ ច
តស្ស សេតុំ វិហារំ ^(៦) ច	សមភាតំ អកំសុ តេ ។

១ ឱ. ម. កុលាសយំ ។ ២ ឱ. ម. ជជិលោ នាម ។ ៣ ឱ. ម. ឱរុទ្ធេ ។ ៤ ឱ. សេតុ-
នោ សត្ត ការយិ ។ ៥ ឱ. ម. ឱរិមេ ។ ៦ ឱ. ម. វិហារេ ។

ចតុរាសីតិសហស្សប្រាហ្មណាកញ្ញាថេរីនមបទាន ទី ២

ក្នុងកប្បទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ មានព្រះមហាមុនីមួយ
 ព្រះអង្គព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ឯបុរីឈ្មោះហង្សវរតី ជាលំនៅនៃ
 ត្រកូលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ ស្ទឹងគង្គាតែងហូរទៅ ក្នុងបុរីឈ្មោះ
 ហង្សវរតី តាមទ្វារសព្វ ។ កាល ពួកភិក្ខុទាំងនោះត្រូវទឹកស្ទឹង
 បៀតបៀន ក៏ទៅមកមិនបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ទៅ
 មិនបាន អស់ពីរថ្ងៃ អស់បីថ្ងៃ អស់ ៧ ថ្ងៃ អស់មួយខែ
 ដរាបទាល់ពេញបួនខែ ។ គ្រានោះ មានបុរសជាខ្ចីមសារ
 របស់សត្វ ឈ្មោះជជួរ ជាអ្នកនៅក្នុងដែន បានឃើញពួកភិក្ខុ
 នៅត្រើយខាងអាយ ក៏ឲ្យគេសាងស្ពាន ត្រង់ស្ទឹងគង្គា ។
 គ្រានោះ បុរសនោះ បានសាងស្ពាននាស្ទឹងគង្គា ដោយ
 តម្លៃមួយសែនកហាបណៈផង បានសាងវិហារក្នុងត្រើយខាង
 នាយនិងត្រើយខាងអាយ ដើម្បីភិក្ខុសង្ឃផង ។ ពួកស្រី
 ពួកបុរស ពួកត្រកូលខ្ពស់និងទាប ជនទាំងនោះ បានធ្វើ
 ស្ពានផង វិហារផង មានភាគស្មើគ្នា ដើម្បីភិក្ខុសង្ឃនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

អម្ពេ អញ្ញោ ច មនុជា	វិប្បសន្នេន ចេតសា
តស្ស ធម្មេសុ ទាយាទា	នករេ ជនបទេសុ ច ។
ឥត្ថី បុមា កុមារា ច	ពហូ ចេវ កុមារិកា
សេតុនោ ច វិហារស្ស	វាលុកា អាកិរីសុ តេ ។
វីចិសម្មជ្ជនំ កត្វា	កទលីបុណ្ណយដទ្ធជា ^(១)
ធ្វប់ ^(២) ចុណ្ណញ្ច មាលញ្ច	ការំ ^(៣) កត្វាន សត្តនោ ។
សេតុវិហារេ កត្វាន	និមន្តេត្វា វិនាយកំ
មហានានំ ទទិត្វាន	សម្ពោធិ អភិបត្តយី ។
បទុមុត្តរោ មហារីរោ	តរុកោ ^(៤) សព្វចាណំ
អនុមោទនិយំ កត្វា	ព្យាកាសិ ^(៥) មហាមុនិ ។
សតសហស្សេ អតិក្កន្តេ	កប្បោ ហេស្សតិ ភទ្ធកោ
ភវាភវេ សុខំ លទ្ធា ^(៦)	ចាបុណិស្សតិ ពោធិយំ ។
យេ កេចិ ហត្ថកម្មញ្ច ^(៧)	កតារី នរោរិយោ
អនាគតស្មី អទ្ធានេ	សព្វេ ហេស្សន្តិ សម្មុខា ។

១ ឱ. កទលីបុណ្ណកុដទ្ធជា ។ ២ ឱ. ម. ធ្វប់ ។ ៣ ឱ. សក្ការំ ។ ៤ ឱ. ម. តារកោ ។ ៥ ឱ. ម. កាសិ ជជិលស្ស ។ ៦ ឱ. ម. ភវាភវេនុភោត្វាន ។ ៧ ឱ. កេចិ ហត្ថបទំ កម្មំ ។ ម. កេចិ ហត្ថបរិកម្មំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ពួកយើងខ្ញុំផង ពួកមនុស្សដទៃផង ក្នុងនគរ ក្នុងជនបទ មាន
 ចិត្តជ្រះថ្លា ជាអ្នកទទួលមត់កក្នុងធម៌នៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ។ ពួក
 ស្រី ពួកប្រុស ពួកកុមារ ពួកកុមារិកាជាច្រើន ជនទាំងនោះ
 បាននាំគ្នារោយរាយដីខ្សាច់ ដល់ស្ពានផង ដល់វិហារផង ។
 ជនទាំងនោះ នាំគ្នាដាំដើមចេក តម្កល់ក្នុងពេញដោយទឹក
 លើកទង់ បោសសម្អាតផ្លូវថ្នល់ បូជាធ្លុប គ្រឿងលម្អិត
 កម្រងផ្កា ជាគ្រឿងសក្ការៈថ្វាយព្រះសាស្តា ។ លុះជនទាំង
 នោះ បានធ្វើស្ពាននិងវិហាររួចហើយ និមន្តព្រះសាស្តាជា
 នាយក ថ្វាយមហាទាន ហើយប្រាថ្នានូវសម្ពោធិញ្ញាណ ។
 ព្រះមហាមុនី ព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ជាមហាវីរៈ ជាទីគោរព
 របស់សព្វសត្វទាំងឡាយ ទ្រង់បានធ្វើអនុមោទនា ហើយ
 ព្យាករថា ក្នុងកប្បទីមួយសែនកន្លងទៅ មានភទ្ទកប្បកើត
 ឡើង បុរសនោះ បាននូវសេចក្តីសុខ ក្នុងភពតូចភពធំ
 ហើយនឹងដល់ពោធិញ្ញាណ ។ ពួកនរៈ នារីណាមួយ ដែល
 បានធ្វើនូវហត្ថកម្ម លុះដល់កាលជាអនាគត ជនទាំងអស់
 នោះ នឹងមានក្នុងទីចំពោះព្រះភក្ត្រ (នៃព្រះពុទ្ធនោះ) ។

ទុតិយំ ចតុរាសីតិសហស្សប្រាហ្មណកញ្ញាថេរីនមបទានំ

តេន កម្មវិចារកេន	ចេតនាបណិដីហិ ច
ឧប្បន្នា ទេវកវនេ	តុយ្ហន្តេ បរិចារិកា ។
ទិព្វសុខំ អសន្នេយ្យំ	មាណុសញ្ច អសន្និយំ
អនុកោន្តិ ចិរំ កាលំ ^(១)	សំសរិត្វា ^(២) ភវាភវេ ។
សតសហស្សេ ឥតោ កប្បេ	សុកតំ កម្មសម្បទំ
សុខុមាលីមនុស្សេសុ ^(៣)	អថោ ទេវបូរេ វរេ ។
រូបកោកយសញ្ជោរ	អថោ កិត្តិសុខំ បិយំ ^(៤)
លកាម សតតំ សព្វំ	សុកតំ កម្មសម្បទំ ។
បច្ឆិមេ កវសម្បត្តេ	ជាយាម ព្រាហ្មណោ កុលេ
សុខុមាលហត្ថចាទា	សក្យបុត្តនិវេសនេ ។
សព្វកាលម្បិ បបរី	ន បស្សាម នលន្តតំ
ចិត្តល្អំ ភូមី កមនំ	ន បស្សាម មហាមុនិ ។

១ ឱ. តុយ្ហំ វោ បរិចារេ ច ។ ម. តុម្ហន្តេ បរិចារេម ។ ២ ម. សំសរិម្ហ ។ ៣ ឱ. ម. សុ-
ខុមាលី មនុស្សានំ ។ ៤ ឱ. កិត្តិតសក្កតា ។ ម. កិត្តិ ច សក្កតា ។

ចតុរាសីតិសហស្សប្រាហ្មណកញ្ញាថេរីនមបទាន ទី ២

ពួកស្រីជាអ្នកបម្រើទាំងអស់នោះរបស់ព្រះអង្គ កើតហើយ
 ក្នុងភពនៃទេវតា ព្រោះផលនៃកុសលកម្មនោះផង ព្រោះការ
 តម្កល់ទុកនូវចេតនានោះផង ។ ជនទាំងនោះ សោយទិព្វ-
 សុខរាប់មិនអស់ផង សោយសុខរបស់មនុស្សរាប់មិនអស់ផង
 ត្រាច់រង្គាត់ក្នុងភពតូចភពធំ អស់កាលជាយូរអង្វែង ។ ក្នុងកប្ប
 ទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ កម្មសម្បត្តិ យើងខ្ញុំធ្វើល្អហើយ
 ក្នុងពួកមនុស្សជាអ្នកល្អិតល្អ ទាំងក្នុងទេវបុរីដ៏ប្រសើរ ។ យើង
 ខ្ញុំតែងបាន នូវរូបល្អ នូវកោតសម្បត្តិនិងយស នូវសេច-
 ក្តីសរសើរ សេចក្តីសុខនិងសេចក្តីស្រឡាញ់ ឯកម្មសម្បត្តិ
 ទាំងអស់ យើងខ្ញុំធ្វើល្អហើយ ដល់មកក្នុងបច្ច័មភព យើង
 ខ្ញុំបានមកកើតក្នុងត្រកូលព្រាហ្មណ៍ មានដៃជើងទន់ល្ងន់ ក្នុង
 ព្រះរាជនិវេសន៍នៃសក្យបុត្រ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី យើង
 ខ្ញុំមិនដែលឃើញផែនដី ដែលពួកជនមិនបានប្រដាប់រៀបចំ
 សព្វកាលផង មិនដែលឃើញដំណើរទៅកាន់ទីមានភក់ផង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

អតារាវសន្តេ អម្ពេ	សក្ការំ សព្វកាលិកំ
ឧបនេន្តិ សទា សព្វំ	បុព្វកម្មផលេន នោ ^(១) ។
អតារំ បដហិត្វាន	បព្វជិត្វានការិយំ
សំសារបទំ និតិណ្ណា	នត្តិទានិ បុនព្ពហេ ។
ចីរំ បិណ្ណាចាតព្វា	បច្ចុយំ សយនាសនំ
ឧបនេន្តិ សទា អម្ពេ	សហស្សានិ គតោ គតោ ។
កិលេសា ឈាបិតាម្ហាកំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ នេត្វា	វិហារម អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត នោ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ធន្យភិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។

១ ឱ. បុព្វកម្មផលំ គតោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កាលយើងខ្ញុំនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ពួកជនតែងនាំគ្រឿងសក្ការៈ
 ប្រកបដោយកាលទាំងពួង អស់កាលគ្រប់កាល ដោយផល
 នៃបុព្វកម្មរបស់យើងខ្ញុំ ។ យើងខ្ញុំបានលះបង់ផ្ទះ ហើយចូល
 ទៅកាន់ផ្នួស បានធ្វើផ្ទះគឺសំសារវដ្ត ឥឡូវនេះ ភពថ្មីទៀត
 មិនមានឡើយ ។ ជនទាំងឡាយ តែងនាំនូវបីវប្បថ្មីយផង
 បិណ្ឌបាតប្បថ្មីយផង សេនាសនប្បថ្មីយផង ឲ្យដល់យើងខ្ញុំ
 ចំនួនមួយពាន់កហាបណៈ អំពីទីនោះ ។ សព្វ ។ កាល ។
 កិលេសទាំងឡាយ យើងខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់
 យើងខ្ញុំ ដកចោលហើយ យើងខ្ញុំជាបុគ្គលមិនមានអាសវៈ
 ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរី កាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ !
 យើងខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាកំព្រះពុទ្ធ ជាបុគ្គលប្រសើរ
 វិជ្ជា ៣ យើងខ្ញុំបានដល់ហើយ សាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ
 យើងខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និង
 អភិញ្ញា ៦ នេះ យើងខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំង
 សាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ យើងខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

តតិយំ ឧប្បុលទាយិកាថេរិយាបទានំ

ឥត្តំ សុទំ ចតុរាសីតិ ព្រាហ្មណកញ្ញាភិក្ខុជីសហ-
ស្សានិ ភកវតោ សមុខា ឥមា កាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។

ចតុរាសីតិសហស្សព្រាហ្មណកញ្ញាថេរីនមបទានំ សមត្តំ ។

តតិយំ ឧប្បុលទាយិកាថេរិយាបទានំ

[៣៣] នគរេ អរុណាវតិយា	អរុណោ នាម ^(១) ខត្តិយោ
តស្ស រញ្ញោ អហំ ភរិយា	ឯកច្ចំ វាទយាមហំ ^(២) ។
រហោកតា និសីទិត្តា	ឯវំ ចិន្តេសហំ តទា
កុសលំ មេ កតំ នត្តិ	អាទាយ កមិយំ មម ។
មហាភិតាបំ កដុកំ	យោរូបំ សុទារុណំ
និរយំ នូន កច្ឆាមិ	ឯត្ត មេ នត្តិ សំសយោ ។
ឯវាហំ ចិន្តយិត្តាន	បហំសេត្តាន មាទសំ
វាជានំ ឧបកន្ធាន	ឥទំ រចនមព្រី ។

១ ម. អរុណាវា នាម ។ ២ ម. ចារយាមហំ ។

ឧប្បលទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៣

បានឮថា ព្រះព្រាហ្មណកញ្ញាកិក្ខុនី ៨៤.០០០ រូប បានសម្តែង
នូវគាថាទាំងនេះ ចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះមានព្រះភាគ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ ចតុរាសីតិសហស្សព្រាហ្មណកញ្ញាថេរិយាបទាន ។

ឧប្បលទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៣

[៣៣] ក្នុងនគរអរុណវតី មានក្សត្រមួយព្រះអង្គ ព្រះ
នាមអរុណៈ ខ្ញុំជាអគ្គមហេសីរបស់ស្តេចនោះ ខ្ញុំបានញ៉ាំងជន
ពួកខ្លះឲ្យបម្រើ ។ ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ហើយ
ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើអាត្មាអញមិនបានធ្វើកុសល ដែលគប្បី
កាន់យកទៅបានទេ អាត្មាអញនឹងទៅកាន់នរក មានសេចក្តី
ក្តៅក្រហាយធំ ខ្លោចផ្សា មានសភាពឃោរឃៅ អាត្រកក់ក្រៃ
លែង ដោយពិត សេចក្តីសង្ស័យរបស់អាត្មាអញ ក្នុងរឿង
នេះគ្មានទេ ។ លុះខ្ញុំគិតយ៉ាងនេះហើយ ក៏ញ៉ាំងចិត្តឲ្យរីករាយ
ចូលទៅគាល់ព្រះរាជា ហើយក្រាបបង្គំទូល នូវពាក្យនេះថា

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឥត្ថី ឆាម មយំ ទេវ បុរិសា ន ភវាម ទោ^(១)

ឯកំ មេ សមណំ ទេហិ កោជយិស្សាមិ ខត្ថិយ ។

អទាសិ មេ តទា រាជា សមណំ ការិតិទ្ធិយំ

តស្ស បត្តំ កហេត្វាន បរមន្តេន បូរិយី ។

បូរេត្វា បរមំ អន្ទំ សហា សុកន្ធលេបនំ

មហាចេលេន ឆាទេត្វា អទាសី តុដ្ឋមានសា ។

តេន កម្មេន សុកតេន ចេតនាបណិដិហិ ច

ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ តារត្ថីសំ អកញ្ចហំ ។

សហាស្សទេវរាជ្ជនំ មហោសិត្តមការយី

សហាស្សចក្កវត្ថីនំ មហោសិត្តមការយី ។

បទេសរដ្ឋំ វិបុលំ កណាណតោ អសដ្ឋយំ

នាណវិទំ ពហំ អញ្ញំ^(២) តស្ស កម្មដលំ តតោ ។

១ ឱ. បុរិសាសនំ ភវាមយំ ។ ម. បុរិសា និត្តរា អហុ ។ ២ ឱ. បុញ្ញំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បពិត្រព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធិទេព យើងខ្ញុំជាស្រី យើងខ្ញុំមិនមែនជាប្រុស
 បពិត្រព្រះមហាក្សត្រ សូមព្រះអង្គព្រះរាជទានសមណៈមួយរូប
 ដល់ខ្ញុំម្ចាស់ ។ នឹងញ៉ាំងសមណៈនោះឲ្យឆាន់ ។ គ្រានោះឯង
 ព្រះរាជាបានទ្រង់ប្រទានសមណៈ មានឥន្ទ្រិយអប់រំហើយ ដល់
 ខ្ញុំ ទាំងខ្ញុំបានកាន់យកបាត្រ របស់សមណៈនោះ ហើយញ៉ាំង
 បាត្រឲ្យពេញ ដោយបាយដ៏ឧត្តម ។ លុះដាក់បាយដ៏ឧត្តម
 ព្រមទាំងគ្រឿងអប់ និងគ្រឿងលាបហើយ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ
 បានយកសំពត់ផ្ទាំងជំគ្របបាត្រ ហើយនាំយកទៅប្រគេន ។
 ដោយកុសលកម្ម ដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង ដោយការតម្កល់នូវ
 ចេតនានោះផង លុះខ្ញុំលះបង់រាងកាយ ជារបស់មនុស្សហើយ
 ក៏បានទៅកើត ក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ។ ខ្ញុំបានធ្វើជាមហេសី នៃ
 ស្តេចទេវតាមួយពាន់ដង បានធ្វើជាមហេសី នៃស្តេចចក្រពត្តិ
 មួយពាន់ដង ។ ខ្ញុំបានធ្វើជាមហេសី នៃស្តេចប្រទេសរាជដ៏
 ធំទូលាយ រាប់ជាតិមិនអស់ ឯបុណ្យដទៃច្រើន មានប្រការ
 ផ្សេងៗ ផលនៃបុណ្យនោះ ច្រើនលើសនោះទៅទៀត ។

តតិយំ ឧប្បលទាយិកាថេរិយាបទានំ

ឧប្បលស្សេវ មេ វណ្ណោ	អភិរូទា សុទស្សនា
ឥត្តិ សព្វដ្ឋសម្មដ្ឋា	អភិជាតា ជុតិទ្ធជារ ។
បច្ឆិមេ ភវសម្មត្តេ	អជាយី សាកិយេ កុលេ
នារីសហស្សនាមោក្ខា	សុទ្ធាទទសុតស្សហំ ។
និព្វិទ្ធិត្វា អកាបេហំ	បព្វដី អនការិយំ
សត្តមីរត្តិមប្បត្តា ^(១)	ចតុសច្ចំ អចាបុណី ។
ចីវរំ បិណ្ណាចាតព្វា	បច្ចយំ សយនាសនំ
បរិមេតុំ ន សក្កោមិ	បិណ្ណាចាតស្សិទំ ផលំ ។
យំ មយ្ហំ បុរិមំ កម្មំ	កុសលំ សរសេ ^(២) មុនិ
តុយ្ហត្តាយ មហារីរ	បរិចត្តំ ពហុំ មយា ^(៣) ។
ឯកត្តិសេ ឥតោ កហ្មេ	យំ នានមទដី តទា
ទុក្ខតិ នាភិជាជានិ	បិណ្ណាចាតស្សិទំ ផលំ ។

១ ឱ. សត្តមីរត្តិ អប្បត្តា ។ ម. សត្តមីរត្តិសម្មត្តា ។ ២ ម. សរ មេ ។ ៣ ឱ. មម ។

ឧប្បលទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៣

សម្បុររបស់ខ្ញុំដូចផ្កាឧប្បល ខ្ញុំជាស្រីមានរូបល្អល្អ៖ គួររមិល
 មើល បរិបូណ៌ដោយអវយវៈទាំងអស់ កើតក្នុងត្រកូលខ្ពស់
 ទ្រទ្រង់សេចក្តីរុងរឿង ដល់មកក្នុងបច្ច័មភព ខ្ញុំបានមកកើត
 ក្នុងសក្យត្រកូល ជាប្រធាននៃស្រីមួយពាន់ នៃព្រះរាជបុត្រ
 របស់ព្រះបាទសុទ្ធោទនៈ ។ ខ្ញុំនឿយណាយក្នុងផ្ទះ ហើយ
 ចូលទៅកាន់ផ្ទះ លុះគ្រប់ ៧ រាត្រី ក៏បានយល់ច្បាស់នូវ
 សច្ចៈ ៤ ។ ខ្ញុំមិនអាចនឹងរាប់នូវចីវរប្បច្ច័យ បិណ្ឌបាតប្បច្ច័យ
 សេនាសនប្បច្ច័យបានទេ នេះឯងជាផលនៃបិណ្ឌបាត ។
 បពិត្រព្រះមុនីមានព្យាយាមធំ កុសលកម្មណា ដែលខ្ញុំបាន
 ធ្វើហើយ ក្នុងកាលមុន សូមព្រះអង្គរលឹកនូវកម្មជាកុសល
 នោះចុះ ឯអំពើល្អមានច្រើន ដែលខ្ញុំបានលះបង់ហើយ
 ដើម្បីប្រយោជន៍នៃព្រះអង្គ ។ ក្នុងកប្បទី ៣១ អំពីកប្បនេះ
 ព្រោះហេតុដែលខ្ញុំ បានឲ្យបិណ្ឌបាតទាន ក្នុងកាលនោះ
 ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុក្ខតិឡើយ នេះជាផលនៃបិណ្ឌបាត ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

នុវេ កតី បជាធាមិ	ទេវត្តំ អថ មាណុសំ
អញ្ញំ កតី ន ជាធាមិ	បិណ្ឌាចាតស្សីទំ ផលំ ។
ឧច្ចេ កុលេ បជាធាមិ	មហាសាលេ ^(១) មហាទ្ធលេ
អញ្ញេ កុលេ ន ជាធាមិ	បិណ្ឌាចាតស្សីទំ ផលំ ។
ភវាភវេ សំសវិត្វា	សុក្កម្មលេន ចោទិតោ
អមធាបំ ន បស្សាមិ	សោមនស្សស្សីទំ ^(២) ផលំ ។
ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោមិ	ទិញាយ សោតទាតុយា
ចេតោបរិយញ្ញាណស្ស	វសី ហោមិ មហាមុទិ ។
បុព្វេនិវាសំ ជាធាមិ	ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ
សព្វាសវបរិក្ខិណា	នត្តិទានិ បុណ្ណោ ។
អត្តជម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
ញ្ញាណំ មម មហារី	ឧប្បន្នំ តវ សន្តិកេ ។

១ ឱ. ម. តយោ សាលេ ។ ២ ឱ. ម. សោមនស្សកតំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំស្គាល់តែគតិពីរ គឺទេវតានិងមនុស្ស ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់គតិ
 ដទៃឡើយ នេះជាផលនៃបិណ្ឌបាត ។ ខ្ញុំស្គាល់តែត្រកូល
 ខ្ពស់ ជាមហាសាល មានទ្រព្យច្រើន មិនដែលស្គាល់
 ត្រកូលដទៃឡើយ នេះជាផលនៃបិណ្ឌបាត ។ ខ្ញុំត្រាច់រង្គាត់
 ទៅក្នុងភពតូចភពធំ ត្រូវកុសលមូលជាសំភ័យ មិនដែល
 បានជួបប្រទះ នឹងវត្ថុមិនពេញចិត្តឡើយ នេះជាផលនៃ
 សេចក្តីត្រេកអរ ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី ខ្ញុំជាអ្នកស្គាត់
 ក្នុងប្រទ្ធិទាំងឡាយផង ជាអ្នកស្គាត់ក្នុងសោតធាតុ ដ៏ជាទិព្វ
 ផង ជាអ្នកស្គាត់ក្នុងចេតោបរិយញ្ញាណផង ។ ខ្ញុំដឹងច្បាស់
 នូវបុព្វេនិវាស ទិព្វចក្ខុ ខ្ញុំបានជម្រះស្អាតហើយ អាសវៈ
 ទាំងពួងអស់ហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មី មិនមានទៀតឡើយ ។
 បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ សេចក្តីដឹងក្នុងអត្ថប្បដិសម្ភិទា
 ធម្មប្បដិសម្ភិទា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទា និងបដិកាណប្បដិស-
 ម្ភិទា នៃខ្ញុំព្រះអង្គ កើតឡើងក្នុងសម្មាកររបស់ព្រះអង្គ ។

ចតុត្ថំ សិក្ខាលមាតាថេរិយាបទានំ

កិលេសា ឈាមិតា មយ្ហំ ភវា សព្វេ សម្មហតា
 ឆាតីវ ពន្ធនំ នេត្វា វិហារមិ អនាសវា ។
 ស្វាកតំ វត មេ អាសិ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
 តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
 បដិសម្ពិទា ចតស្សោ វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
 ធន្យកិញ្ញា សច្ចិកតា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
 ឥត្ថំ សុទំ អាយស្មា ឧប្បលទាយិកា ភិក្ខុជី
 ភកវតោ សម្មុខា ឥមា កាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។

ឧប្បលទាយិកាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

ចតុត្ថំ សិក្ខាលមាតាថេរិយាបទានំ

[៣៤] បទុមុត្តហេ នាម ជិណោ សព្វធម្មាន ចារក្ខ
 ឥតោ សតសហស្សម្ភិ កេហ្ស ឧប្បន្និ នាយកោ ។

សិក្ខាលមាតាថេរិយាបទាន ទី ៤

កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំដក
 ចោលហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង
 ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុង
 សម្មាសម្ពុទ្ធិនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ
 សាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្មិទា ៤
 វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ
 ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។
 បានឮថា ព្រះឧប្បលទាយិកាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
 ទាំងនេះ ចំពោះព្រះភក្ត្រនៃព្រះមានព្រះភាគ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ ឧប្បលទាយិកាថេរិយាបទាន ។

សិក្ខាលមាតាថេរិយាបទាន ទី ៤

[៣២] ព្រះជិនស្រីព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ទ្រង់ដល់នូវគ្រឿងនៃធម៌ទាំង
 ពួង ជានាយក ទ្រង់កើតឡើង ក្នុងកប្បទីមួយសែនអំពីកទ្ធកប្បនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តទាហំ ហំសវតិយា	ជាតាមច្ចកុលេ អហុ
នាណវតនបដ្ឋោតេ	ឥន្ទេ ដីតេ មហាន្ទនេ ។
បិតុនា សហ កន្ទាន	មហាជនបុរក្ខតា
ធម្មំ ពុទ្ធស្ស សុត្វាន	បព្វជី អនការិយំ ។
បព្វជិត្វាន កាយេន	ចាបកម្មំ វិវដ្ឋយី
វចីនុច្ចរិតំ ហិត្វា	អាជីវំ បរិសោធយី ។
ពុទ្ធេ បសន្នា ធម្មេ ច	សង្ឃេ ច តិព្វការវា
សទ្ធម្មស្សវនេ យុត្តា	ពុទ្ធនស្សនសាលយា ^(១) ។
អក្កំ សន្នាធិមុត្តានំ ^(២)	អស្សោសី ភិក្ខុនី តទា
តំ ហានំ បត្តយិត្វាន	តិស្សោ សិក្ខា អប្បយី ។
តតោ មំ សុកតោ អាហា	ករុណានុកតាសយោ
យស្ស សន្នា តថាគតេ	អចលា សុបតិដ្ឋិតា ។
សីលញ្ច យស្ស កល្យាណំ	អរិយកន្តំ បសំសិតំ
សង្ឃេ បសាទោ យស្សតិ	ឧជុក្ខតញ្ច ទស្សនំ ។

១ ឱ. ម. ពុទ្ធនស្សនសាលសាតិ ទិស្សតិយេវ ។ ២ ឱ. ម. អង្គវិមុត្តានំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កាលនោះ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលអាមាត្យ ដែលរុងរឿង ដោយកែវ
ផ្សេង ។ ដ៏ស្តុកស្តម្ភទូលំទូលាយ មានទ្រព្យច្រើន នៅក្នុងនគរ
ហង្សវតី ។ ខ្ញុំបានទៅជាមួយនឹងបិតា មានមហាជនចោមរោម
បានស្តាប់ធម៌ របស់ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ហើយក៏ចូលទៅកាន់
ផ្នួស ។ លុះខ្ញុំបួសរួចហើយ បានរៀនបាបកម្មដោយកាយ
លះបង់វចីទុច្ចរិត ហើយជម្រះអាជីវៈ ។ ខ្ញុំជ្រះថ្លាចំពោះព្រះពុទ្ធ
ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ មានសេចក្តីគោរពដ៏ក្លៀវក្លា ប្រកបក្នុងការ
ស្តាប់នូវព្រះសទ្ធម្ម ទាំងប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យចង់ឃើញ
នូវព្រះពុទ្ធ ។ គ្រានោះ ខ្ញុំបានឮនូវភិក្ខុនីដ៏ប្រសើរលើសជាង
ពួកភិក្ខុនីដែលមានសទ្ធាសិបសួន ខ្ញុំប្រាថ្នានូវតំណែងនោះ បាន
បំពេញនូវត្រៃសិក្ខា ។ លំដាប់នោះ ព្រះសុគតមានអធ្យាស្រ័យ
ប្រព្រឹត្តទៅតាមសេចក្តីករុណា ទ្រង់ត្រាស់នឹងខ្ញុំថា បុគ្គលណា
មានសទ្ធាមិនញាប់ញ័រ តម្កល់មាំក្នុងតថាគត ។ បុគ្គលណាមាន
សីលល្អជាទីពេញចិត្តនៃព្រះអរិយៈ ដែលអ្នកប្រាជ្ញសរសើរហើយ
បុគ្គលណាមានសេចក្តីជ្រះថ្លាមានការឃើញត្រង់ក្នុងព្រះសង្ឃ ។

ចតុត្ថំ សិក្ខាលមាតាថេរិយាបទានំ

អនលិទ្ធាតិ តំ អហុ អមោយំ តស្ស ដីវិតំ
តស្មា សទ្ធព្វា សីលព្វា បសាទំ ធម្មទស្សនំ ។
អនុយុញ្ជេថ មេធាវី សវំ ពុទ្ធាន សាសនំ
តំ សុត្វាហំ បមុទិតា អបុច្ឆី បណ្ឌិតី មម ។
តទា អនោមោ អមិតោ ព្យាករិត្ត វិណាយកោ
ពុទ្ធស្ស បសន្នា កល្យាណី លច្ឆសេតំ សុបត្តិតំ ។
សតសហស្សេ ឥតោ កប្បេ ឱក្កាកកុលសម្ពរោ
កោតមោ នាម នាមេន សត្តា លោកេ ភវិស្សតិ ។
តស្ស ធម្មេសុ ទាយាទា ឱវសា ធម្មនិម្មិតា
សិក្ខាលកស្ស យា មាតា^(១) ហោស្សតិ សត្តសារិកា ។

១ ឱ. ម. ឯត្ថ មាតាតិ បទេ ឥតិសទ្ធោ អត្ថិ ។ យាសទ្ធោ នត្ថិ ។

សិដ្ឋានមាតាថេរិយាបទាន ទី ៤

តថាគតត្រាស់ហៅនូវបុគ្គលនោះ ថាជាអ្នកមិនទ័លក្រ ទាំង
 ជីវិតរបស់បុគ្គលនោះ ក៏មិនសោះសូន្យ ហេតុនោះ បុគ្គល
 មានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងកម្ចាត់បង់កិលេស កាលរព្វកឃើញព្រះ
 ពុទ្ធសាសនា គប្បីប្រកបរឿយ ។ នូវសទ្ធាផង សីលផង
 សេចក្តីជ្រះថ្លាផង ការឃើញធម៌ផង ។ លុះខ្ញុំបានស្តាប់ពុទ្ធ-
 ភាសិតនោះហើយ ក៏រីករាយ ហើយបានទូលសួរនូវសេចក្តី
 ប្រាជ្ញារបស់ខ្ញុំ ។

វេលានោះ ព្រះនាយកមិនថោកទាប មានគុណរាប់មិន
 អស់ ទ្រង់ព្យាករថា នាងមានលម្អ ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ នឹង
 បានតំណែងនុ៎ះ ដែលនាងប្រាជ្ញាល្អហើយ ។ ក្នុងកប្ប
 ទីមួយសែន អំពីកប្បនេះ ព្រះមហាបុរស សម្តេចក្នុង
 ត្រកូលនៃស្តេចឱក្កាកៈ នឹងបានជាសាស្តា ព្រះនាមគោតម
 ក្នុងលោក ។ នាងនឹងបានជាឱរស ដែលព្រះធម៌និម្មិតហើយ
 ជាអ្នកទទួលមត៌ក ក្នុងធម៌នៃព្រះសម្តេចនោះ ជាមាតានៃ
 សិដ្ឋានមាណាព នឹងបានជាសាវិកា របស់ព្រះសាស្តា ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តំ សុត្វា មុទិតា ហុត្វា	យារជីវំ តទា ជិនំ
មេត្តចិត្តា បរិចរី	បទិបត្តិហិ នាយកំ ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណិដិហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តិសំ អកញ្ចហំ ។
បច្ឆិមេ ច ភវនានិ	តិវិព្វជប្បុត្តមេ
ជាតា សេដ្ឋិកុលេ ដីតេ	មហារតនសញ្ញាយេ ។
បុត្តោ សិដ្ឋាលកោ នាម	មមាសិ ^(១) វិបថេ រតោ
ទិដ្ឋិកហាលាបក្ខុន្នោ	ទិសាបូជនតប្បរោ ។
នាណទិសា នមស្សតិ ^(២)	បិណ្ណាយ នករំ រជំ
តំ ទិស្វា អវទិ ^(៣) ពុទ្ធា	មក្កេ បត្វា វិនាយកោ ។
តស្ស ទេសយតោ ធម្មំ	បនាទោ វិម្ហយោ អហុ
ទ្វេកោជិនរជារីនំ	ធម្មាភិសមយោ អហុ ។

១ ឱ. មតាសី ។ ២ ឱ. ម. នមស្សន្តំ ។ ៣ ឱ. ម. ឱវទិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

គ្រានោះ ខ្ញុំបានស្តាប់ពុទ្ធភាសិតនោះហើយ ក៏រីករាយ មានចិត្ត
 មេត្តា ខំបម្រើព្រះជិនស្រី ជានាយក ដោយការប្រតិបត្តិ ដរាប
 ដល់អស់ជីវិត ។ ខ្ញុំលះបង់រាងកាយ ជារបស់មនុស្សហើយ
 ក៏បានទៅកើត ក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំ
 ធ្វើល្អនោះផង ដោយការតម្កល់នូវចេតនានោះផង ។ ដល់
 មកក្នុងបច្ឆិមភព ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានកើត ក្នុងគិរិពូជបូរីដ៏ឧត្តម
 ក្នុងត្រកូលសេដ្ឋី ស្តុកស្តម្ភទូលំទូលាយ ពាសពេញដោយកែវ
 ដ៏ច្រើន ។ កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ ឈ្មោះសិផ្គាល ជាអ្នកត្រេកអរ
 ក្នុងផ្លូវខុស ស្ទុះទៅកាន់ទីសាំញាំគឺទិដ្ឋិ មានចិត្តជាប់ចំពាក់
 ក្នុងការបូជាទិស តែងនមស្ការទិសផ្សេង ៗ ។ ព្រះពុទ្ធជានាយក
 ទ្រង់ស្តេចទៅបិណ្ឌបាត ក្នុងវជនគរ ទ្រង់ឃើញសិផ្គាល-
 មាណពនោះ ទ្រង់គង់នៅប្របផ្លូវហើយឲ្យឱវាទ ។ កាលព្រះ
 ពុទ្ធជាម្ចាស់នោះ ទ្រង់សម្តែងធម៌ ក៏កើតមានសំឡេងគឺកកង
 អស្ចារ្យ ពួកនារីពីរកោដិក្នុងទីក្រុង ក៏បានសម្រេចមគ្គផល ។

ចតុត្ថំ សិក្ខាលមាតាថេរិយាបទានំ

តទា តំ បរិសំ កន្ធា	សុត្វា សុកតកាសិតំ
សោតាបត្តិដលំ បត្វា	បព្វដី អនការិយំ ។
ន ចិរេនេវ កាលេន	ពុទ្ធនស្សនសាលយា
អនុស្សតី តំ ភាវេត្វា	អរហត្តំ អចាបុណី ។
នស្សនត្វាយ ពុទ្ធស្ស	សព្វទា ច វជាមហំ ^(១)
អតិត្តាយេវ បស្សាមិ	រូបំ នយននន្ទនំ ^(២) ។
សព្វចារមិសម្ពុតំ	លក្ខិនិលយនំ បរំ
រូបំ សព្វសុកាកិណ្ណំ	អតិត្តា វិហារមហំ ។
ដិណោ តស្មី កុណោ តុដ្ឋោ	ឯតនក្កេ បបេសិ មំ
សិដ្ឋាលកស្ស យា មាតា	អក្កា សទ្ធាធិមុត្តិកា ^(៣) ។
ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោមិ	ទិញាយ សោតទាតុយា
ចេតោបរិយញ្ញាលាស្ស	វសី ហោមិ មហាមុនេ ។

១ ឱ. សព្វទា ឯវ ជាមហំ ។ ២ ឱ. យេន វនន្ទនំ ។ ៣ ឱ. សង្ករិមុត្តិកា ។ ម. មមាធិ-
មុត្តិកា ។

សិក្ខាលមាតាថេរិយាបទាន ទី ៤

កាលនោះ ខ្ញុំបានទៅកាន់បរិស័ទនោះ ស្តាប់ភាសិតរបស់
 ព្រះសុគតហើយ បានសម្រេចសោតាបត្តិផល ក៏ចូលទៅ
 កាន់ផ្នួស ។ ខ្ញុំប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យ ក្នុងការឃើញនូវ
 ព្រះពុទ្ធ មិនយូរប៉ុន្មាន ក៏ចម្រើនអនុស្សតិនោះ ហើយបាន
 ដល់ព្រះអរហត្ត ។ ខ្ញុំទៅដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការចូលគាល់
 ព្រះពុទ្ធគ្រប់កាល ខ្ញុំមិនចេះឆ្កែតឆ្កន់ (ក្នុងការមើលរូប) តែង
 មើលរូបដែលជាទីត្រេកអរនៃភ្នែកនោះ ។ ខ្ញុំនៅតែមិនឆ្កែត
 ឆ្កន់នឹងរូបដទៃ ដែលកើតអំពីបារមីធម៌ទាំងអស់ ជាទីកើតនៃ
 បុណ្យ កុះករដោយធម៌ដ៏ល្អទាំងអស់ឡើយ ។ ព្រះជិនស្រី
 ទ្រង់ត្រេកអរក្នុងគុណនៃខ្ញុំនោះ ទ្រង់តាំងខ្ញុំក្នុងទីជាឯតទគ្គៈ
 ជាមាតានៃសិក្ខាលមាណាព ថាជាស្រីប្រសើរ មានសទ្ធា
 សិបសួន ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី ខ្ញុំជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ
 ក្នុងប្បទិទាំងឡាយផង ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ក្នុងសោតធាតុ
 ដ៏ជាទិព្វផង ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញក្នុងចេតោបរិញ្ញាណផង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

បុព្វេនិវាសំ ជាធាមិ	ទិព្វចក្កំ វិសោធិតំ
សព្វាសវេ បរិញ្ញាយ	នត្តិទានិ បុនព្ពហោ ។
អត្តធម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
ញាណំ មម មហារីរេ	ឧប្បន្នំ តវ សន្តិកេ ។
កិលេសា ឈាមិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាភតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាមិ ច អដ្ឋិមេ
ឆន្ទកិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា សិដ្ឋាលមាតា ភិក្ខុដី ឥមា	
កាថាយោ អកាសិត្តាតិ ។	

សិដ្ឋាលមាតាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំដឹងនូវបុព្វេនិវាស ទាំងទិព្វចក្ខុ ខ្ញុំបានជម្រះស្អាតល្អហើយ
 តឡូវនេះ ភពថ្មីទៀត មិនមានឡើយ ព្រោះកំណត់ដឹង
 នូវអាសវៈទាំងពួង ។ បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ សេច-
 ក្តីដឹងក្នុងអត្ថប្បដិសម្ពិទា ធម្មប្បដិសម្ពិទា និរុត្តិប្បដិសម្ពិទា
 និងបដិភាណប្បដិសម្ពិទា នៃខ្ញុំកើតឡើង ក្នុងសម្មាកំររបស់
 ព្រះអង្គ ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភព
 ទាំងពួង ខ្ញុំដកចោលចេញហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមានអាសវៈ
 ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរី កាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។
 ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយក្នុងសម្មាកំរនៃព្រះពុទ្ធ ដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣
 ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ សាសនានៃព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។
 បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
 ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
 ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះសិដ្ឋាលមាតាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវតាថា
 ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ សិដ្ឋាលមាតាថេរិយាបទាន ។

បញ្ចមំ សុក្កាថេរិយាបទានំ

[៣៥] ឯកនរុតេ ឥតោ កហ្មេ វិបស្សី ឆាម ឆាយកោ

ឧប្បជ្ជិ ចារុនយនោ^(១)

សព្វធម្មវិបស្សកោ ។

តទាហំ ពន្ទមតិយំ

ជាតា អញ្ញតវេ កុលេ

ធម្មំ សុត្វាន មុនិនោ

បព្វជី អនការិយំ ។

ពហុស្សុតា ធម្មជរា

បដិកាលារតី តថា

វិចិត្តកមិកា ចាមិ^(២)

ជិនសាសនការិកា ។

តទា ធម្មកមំ កត្វា

ហិតាយ ជនតំ សទា^(៣)

តតោ ចុតាហំ តុសិតំ

ឧបបន្នា យសស្សិជី ។

ឯកត្តិសេ ឥតោ កហ្មេ

សិទ្ធិ វិយ សិទ្ធិ ជិនោ

តបន្តោ យសសា លោកំ

ឧប្បជ្ជិ វនតំ វរោ ។

តទាមិ បព្វជិត្វាន

ពុទ្ធសាសនកោរិទា

ដោតេត្វា ជិនវាក្យានិ

តតោមិ តិទិវដ្តតា ។

១ ម. ចារុស្សនោ ។ ២ ឱ. ចាសី ។ ៣ ឱ. ជនសំសរី ។ ម. ជនតំ ពហុ ។

សុក្កាថេរិយាបទាន ទី ៥

[៣៥] ក្នុងកប្បទី ៩១ អំពីកប្បនេះ ព្រះនាយក ព្រះនាម
 វិបស្សី មានព្រះនេត្រដូចមាស ពិចារណាឃើញធម៌ទាំងអស់
 កើតឡើងហើយ ។ គ្រានោះ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលមួយក្នុងនគរ
 ពន្ធមតី បានស្តាប់ធម៌របស់ព្រះមុនី ហើយចូលទៅកាន់ផ្នួស ។
 ខ្ញុំជាអ្នកស្តាប់ច្រើន ចង់ចាំនូវធម៌ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា មួយ
 ទៀត ជាអ្នកពោលពាក្យវិចិត្រ ទាំងជាអ្នកធ្វើតាមសាសនា
 នៃព្រះជិនស្រី ។ កាលនោះ ខ្ញុំបានធ្វើនូវធម្មកថា ដើម្បីប្រ-
 យោជន៍ដល់ប្រជុំជនគ្រប់កាល លុះខ្ញុំច្បាតចាកអត្តភាពនោះ
 ក៏ចូលទៅកើតក្នុងឋានតុសិត ជាស្រីមានយស ។ ក្នុងកប្ប
 ទី ៣១ អំពីកប្បនេះ ព្រះជិនស្រី ព្រះនាមសិខី រុងរឿង
 ដោយយស ដូចជាភ្លើង ប្រសើរជាងអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ
 កើតឡើងក្នុងលោក ។ គ្រានោះ ខ្ញុំបានបួស ជាស្រីវាងវៃ
 ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ញ៉ាំងព្រះពុទ្ធដីកាព្រះជិនស្រីឲ្យរុងរឿង
 លុះច្បាតចាកអត្តភាពនោះ ក៏បានទៅកាន់ឋានតាវត្តិវ្យ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឯកត្តិសេ ឥតោ កក្សេ វេស្សក្ខ ឆាម ឆាយកោ

ឧប្បជ្ជិត្ត មហាយានី តទាបិច តថេវហំ ។

បព្វជិត្តា ធម្មជរា ជោតយី ជិនសាសនំ

កក្ខា មរុបុរំ រម្មំ អនុកោមិ មហាសុខំ ។

ឥមម្ហិ ភទ្ធកេ កក្សេ កកុសន្ទោ ជិនុត្តមោ

ឧប្បជ្ជិ នរសទ្ធុលោ^(១) តទាបិច តថេវហំ ។

បព្វជី ជិនសាសនំ ជោតយិត្តា យថាយុកំ^(២)

តតោ ចុតាហំ តិទសំ^(៣) អកំ សកវនំ យថា ។

ឥមស្មីយេវ កក្សម្ហិ កោណកមនឆាយកោ

ឧប្បជ្ជិ វទតំ វរោ^(៤) សព្វសត្តានមុត្តមោ^(៥) ។

១ ឱ. វរសទ្ធុលោ ។ ម. នរសរណោ ។ ២ ឱ. យថាសុខំ ។ ៣ ម. តិទិវំ ។ ៤ ឱ. ឧប្បជ្ជិ
ច ទីបវរោតិ ទិស្សតិ ។ ម. ឧប្បជ្ជិ លោកសរណោតិ ទិស្សតិ ។ ៥ ម. អរណោ អមត្ត-
តោតិ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ក្នុងកប្បទី ៣១ អំពីកប្បនេះ ព្រះនាយកព្រះនាមវេស្សភូ
 ទ្រង់កើតឡើង (ក្នុងលោក) ឯខ្ញុំក៏កើតឡើង តំណាលនឹងព្រះ
 នាយកនោះ ក្នុងកាលនោះដែរ ជាអ្នកមានឃានដ៏ធំ ។
 ខ្ញុំបួសហើយ ជាអ្នកចងចាំនូវធម៌ ញ៉ាំងសាសនាព្រះជិនស្រី
 ឲ្យរុងរឿង ហើយទៅកើតក្នុងបុរីរបស់ទេវតា ដែលជាទីរីក
 រាយ ទទួលសេចក្តីសុខដ៏ច្រើន ។ ក្នុងកទ្ធកប្បនេះ ព្រះ
 ជិនស្រីដ៏ឧត្តម ព្រះនាមកកុសន្ទៈ ជានរណ៍ខ្ពង់ខ្ពស់ កើត
 ឡើងក្នុងលោក កាលនោះ ខ្ញុំក៏បានកើតឡើងដែរ ។ ខ្ញុំ
 បានបួសរួចហើយ ញ៉ាំងសាសនានៃព្រះជិនស្រី ឲ្យរុងរឿង
 តាមសប្បាយ ខ្ញុំច្បុតចាកអត្តភាពនោះ ក៏បានទៅកើតក្នុង
 ឋានត្រៃត្រិស្ស ដូចជាកពរបស់ខ្លួនដដែល ។ ក្នុងកប្បនេះ
 ដដែល ព្រះនាយក ព្រះនាមកោនាគមនៈ ប្រសើរជាង
 អ្នកប្រាជ្ញ ឧត្តមជាងពួកសត្វទាំងពួង ទ្រង់កើតឡើង ។

បញ្ចមំ សុក្កាថេរិយាបទានំ

តទាមិ បព្វជិត្វាន	សាសនេ តស្ស តាទិដោ
ពហុស្សុតា ធម្មធរា	ដោតយី ជិនសាសនំ ។
ឥមស្មីយេវ កប្បម្ហិ	កស្សុចោ មុនិ សត្តមោ ^(១)
ឧប្បជ្ជិ លោកសរណោ	អរណោ មរណានុក្ខ ។
តស្សាមិ នរដីរស្ស	បព្វជិត្វាន សាសនេ
បរិយាបុដសទ្ធម្មា	បរិបុច្ឆារិសារទា ។
សុសីលា លទ្ធិនី ចេវ	តីសុ សិក្ខាសុ កោរិទា
ពហំ ធម្មកមំ កត្វា	យារដីរំ មហាមុនេ ។
តេន កម្មវិចារកេន	ចេតនាបណីដីហិ ច
ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ	តារត្តីសំ អកញ្ចហំ ។
បច្ឆិមេ ច ភវេទានិ	កិរិព្វជប្បុត្តមេ
ជាតា សេដ្ឋិកុលេ ដីតេ	មហារតនសព្វាយេ ។

១ ម. មុនិមុត្តមោ ។

សុត្តន្តបិដក ទី ៥

គ្រានោះ ខ្ញុំបានបួសក្នុងសាសនា នៃព្រះកោណគមនៈនោះ
 ព្រះអង្គប្រកបដោយតាទិគុណ ជាអ្នកបានស្តាប់ច្រើន ចង
 ចាំនូវធម៌ ញ៉ាំងសាសនា នៃព្រះជិនស្រី ឲ្យរុងរឿង ។
 ក្នុងកប្បនេះឯង ព្រះមុនីទី ៧ ព្រះនាមកស្សបៈ ជាទីពឹងនៃ
 សត្វលោក មិនមានកិលេស ដល់នូវព្រះនិព្វាន ជាទីបំផុត
 នៃមរណៈ កើតឡើង ។ ចំណែកខ្ញុំបានបួស ក្នុងសាសនា
 របស់ព្រះពុទ្ធ ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាងពួកជននោះ មានព្រះ
 សទ្ធម្មបៃកសព្វគ្រប់ ដ៏ក្លៀវក្លាខាងការសាកសួរ ។ បពិត្រ
 ព្រះមហាមុនី ខ្ញុំជាអ្នកមានសីលល្អ មានសេចក្តីអៀនខ្មាស
 វាងវៃក្នុងត្រៃសិក្ខា ហើយធ្វើនូវធម្មកថាមានប្រមាណច្រើន
 ដរាបដល់អស់ជីវិត ។ ដោយកម្មវិបាកនោះផង ដោយការ
 តម្កល់នូវចេតនានោះផង លុះខ្ញុំលះបង់នូវរាងកាយ ជារបស់
 មនុស្ស ក៏បានទៅកើត ក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ។ ដល់មកក្នុង
 បច្ច័មភព ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានកើតក្នុងត្រកូលនៃសេដ្ឋី ដ៏ធំទូ-
 លាយ ដេរដាសដោយរតនៈច្រើន ក្នុងគិរិព្វជបូរីដ៏ឧត្តម ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

យទា ភិក្ខុសហស្សេន បរេតោ លោកនាយកោ
ឧទាកមិ រាជគហំ សហស្សត្តេហិ វណ្ណិតោ ។

ទន្តោ ទន្តេហិ សហ បុរាណាជដិលេហិ

វិប្បមុត្តោ វិប្បមុត្តេហិ

សិទ្ធិនិក្ខុសវណ្ណា^(១)

រាជគហំ ចារិសិ ភកកា ។

ទិស្វា ពុទ្ធានុការនំ សុត្វា ច កុណាសញ្ចយំ

ពុទ្ធវេ ចិត្តំ បសាទេត្វា បូជយី តំ មហាពូលំ^(២) ។

អបរេន ច កាលេន ធម្មទិញ្ញាយ សន្តិកេ

អតារា និក្ខមិត្វាន បព្វជី អនការិយំ ។

កេសេសុ និដ្ឋមាទេសុ កិលេសេ ឈាបយី អហំ

ឧត្តហី សាសនំ សព្វំ បព្វទិត្វា ន^(៣) ចិរេនហំ ។

១ ម. សិទ្ធិនិក្ខុសសុវណ្ណា ។ ២ ឱ. ម. យថាពលំ ។ ៣ ឱ. ម. នសទ្វោ នត្តិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កាលព្រះលោកនាយក មានភិក្ខុចំនួនមួយពាន់រូបចោមរោម ទ្រង់
 ស្តេចទៅកាន់ក្រុងរាជគ្រឹះ ព្រះឥន្ទក៏បានពោលសរសើរថា
 ព្រះមានព្រះភាគ មានឥន្ទ្រិយទូន្មានហើយ មាន
 ព្រះហឫទ័យផុតចាកកិលេសហើយ ព្រមដោយ
 បុរាណជដិលទាំងឡាយ ដែលមានឥន្ទ្រិយទូន្មាន
 មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ ទ្រង់មានពណ៌បីដូច
 ជាពណ៌នៃមាសឆ្កោឃ្មោះសិង្គី ស្តេចយាងចូល
 ទៅកាន់ក្រុងរាជគ្រឹះ ។

ខ្ញុំបានឃើញអានុភាព នៃព្រះពុទ្ធនោះផង បានស្តាប់ការប្រជុំនូវ
 គុណនោះផង ហើយញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លាក្នុងគុណរបស់ព្រះពុទ្ធ បាន
 បូជាព្រះពុទ្ធនោះ សមគួរតាមកម្លាំង ។ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយមក
 ខ្ញុំចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួស ក្នុងសម្នាក់នៃនាងធម្មទិន្នាថេរី ។
 កាលសក់កំពុងដាច់ចុះ ខ្ញុំបានដុតបំផ្លាញពួកកិលេសហើយ ខ្ញុំបួស
 មិនយូរប៉ុន្មាន ក៏បានរៀននូវព្រះពុទ្ធសាសនា ចប់សព្វគ្រប់ ។

បញ្ចមំ សុក្កាថេរិយាបទានំ

តតោ ធម្មំ អនេសេសី មហាជនសមាគមេ
 ធម្មេ នេសិយមាណម្ហិ ធម្មាភិសមយោ អហុ ។
 នេកចាណាសហស្សានំ តំ វិទិត្វា វិទិម្ហិតោ
 អភិប្បសន្នោ មេ យក្ខោ កមិត្វាន កិរិព្វជំ ។
 កី មេ កតា រាជកហេ(មនុស្សា) មជំ បីតាវ អច្ចវេ
 យេ សុក្កំ ន បយិរុចាសន្តិ នេសេន្តី អមតំ បទំ ។
 តព្វា បន អប្បជិវាទិយំ អសេចនកមោជវំ
 បិវន្តិ មញ្ញោ សប្បញ្ញា វលាហាកមិវទ្ធកូ ។
 ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោមិ ទិញាយ សោតទាតុយា
 ចេតោបរិយញ្ញាណស្ស វសី ហោមិ មហាមុនេ ។

សុក្កាថេរិយាបទាន ទី ៥

លំដាប់តពីនោះមក ខ្ញុំបានសម្តែងធម៌ ក្នុងទីប្រជុំជនដ៏ច្រើន
 កាលដែលខ្ញុំកំពុងតែសម្តែងធម៌ ធម្មាភិសម័យ ក៏កើតមាន
 (ដល់ជនទាំងឡាយ) ។ បណ្តាពួកសត្វជាច្រើនពាន់ មាន
 យក្សមួយ ដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហើយសង្វេគ ជ្រះថ្លានឹង
 ខ្ញុំហើយបានទៅកាន់ក្រុងគិរិពូជៈ ដោយគិតថា មនុស្សណា
 មិនចូលទៅអង្គុយជិត នាងសុក្កាថេរី ដែលកំពុងសម្តែងនូវ
 អមតបទគឺនិព្វាន អាត្មាអញធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យមនុស្សទាំង
 នោះ ដែលនៅក្នុងក្រុងរាជគហៈ មូលគ្នា ដូចពួកសត្វរោមដឹក
 នូវទឹកផ្អែម ។ ចំណែកខាងពួកបុគ្គល អ្នកប្រកបដោយបញ្ញា
 ទំនងជាដឹកទឹកអម្រឹតនោះ ដែលកិលេស មិនគប្បីតស៊ូបាន
 មានឱជាមិនបាច់ស្រោចថែម ដូចជាបុគ្គលដើរផ្លូវឆ្ងាយ ដឹក
 ទឹកភ្លៀង ។

បពិត្រព្រះពុទ្ធ ជាមហាមុនី ខ្ញុំជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ក្នុង
 ប្រទ្វិទាំងឡាយផង ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ក្នុងសោតធាតុដ៏
 ជាទិព្វផង ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ក្នុងចេតោបរិញ្ញាណផង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

បុព្វេនិវាសំ ជាធាមិ	ទិព្វចក្កំ វិសោធិតំ
សញ្ញាសវបរិក្ខិណា	នត្តិទានិ បុនព្ពហោ ។
អត្តធម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
ញ្ញាលំ មម មហារី	ឧប្បន្នំ តវ សន្តិកេ ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ នេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាកតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
នធឿកិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្ថំ សុទំ អាយស្មា សុក្កា	ភិក្ខុនី ឥមា កាថា-
យោ អភាសិត្តាតិ ។	

សុក្កាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

បញ្ចមំ ភាណវំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវបុព្វេនិវាស ទិព្វចក្ខុ ខ្ញុំជម្រះស្អាតល្អហើយ
 អាសវៈទាំងពួងអស់ហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីទៀតមិនមាន
 ឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ សេចក្តីដឹង ក្នុង
 អត្ថប្បដិសម្ពិទា ធម្មប្បដិសម្ពិទា និរុត្តិប្បដិសម្ពិទា និងបដិ-
 ភាណប្បដិសម្ពិទា នៃខ្ញុំព្រះអង្គ កើតឡើង ក្នុងសម្មាក្តីនៃ
 ព្រះអង្គ ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំង
 ពួង ខ្ញុំដកចោលចេញហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមានអាសវៈ ព្រោះ
 បានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមក
 ល្អហើយ ក្នុងសម្មាក្តីនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបាន
 សម្រេចហើយ សាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។
 បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
 ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
 ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះសុក្កាភិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែង នូវគាថា
 ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ សុក្កាថេរិយាបទាន ។

ចប់ ភាណវារៈ ទី ៥ ។

ឆដ្ឋំ អភិរូបនន្ទាថេរិយាបទានំ

[៣៦] ឯកនុតេ ឥតោ កហ្មេ វិបស្សី ធាម ធាយកោ
 ឧប្បន្និ ចារុនយនោ សព្វធម្មេសុ ចក្កុមា ។
 តទាហំ ពន្ទមតិយា ឥន្ទេ ដីតេ មហាកុលេ
 ជាតា សុរុចា ទយិតា បូជនីយា^(១) ជនស្ស ច ។
 ឧបកន្ធា មហារីរំ វិបស្សី លោកនាយកំ
 ធម្មំ សុត្វាន សរណំ ឧបេសី នរនាយកំ ។
 សីលេសុ សំរុតា ហុត្វា និព្វតេ ច នរុត្តមេ
 ធាតុម្ហស្ស ឧបរិ សោណ្ណច្ឆត្តំ អបូជយី ។
 មុត្តចាកា សីលវតី យារដីរំ តតោ ចុតា
 ជហិត្វា មាណុសំ ទេហំ តារត្តីសំ អកញ្ញាហំ^(២) ។

១ ឱ. សុរុបទស្សិតា សជនស្សា ។ ២ ម. តារត្តីសុបតា អហំ ។

អភិរូបនន្ទាថេរិយាបទាន ទី ៦

[៣៦] ក្នុងកប្បទី ៩១ អំពីកប្បនេះ ព្រះនាយក ព្រះ
 នាមវិបស្សី មានព្រះនេត្រដូចជាមាស មានចក្ខុក្នុងធម៌ទាំង
 ពួង កើតឡើង ។ គ្រានោះ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលធំ ស្តុក
 ស្តម្ភ ទូលំទូលាយ ក្នុងពន្ធមតីនគរ ជាស្រ្តីមានរូបល្អ គួរ
 មហាជនបូជា ។ ខ្ញុំបានចូលទៅគាល់ព្រះលោកនាយក ព្រះ
 នាមវិបស្សី ទ្រង់មានព្យាយាមធំ បានស្តាប់ធម៌ហើយ ដល់
 នូវព្រះពុទ្ធជានាយកនៃពួកជនជាទីពឹង ។ ខ្ញុំជាអ្នកសង្រួមល្អ
 ក្នុងសីលទាំងឡាយ កាលដែលព្រះលោកនាយក ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
 ជាងពួកជន ទ្រង់បរិនិព្វានទៅហើយ ខ្ញុំបានបូជាត្រមាស
 តម្កល់ពីខាងលើ នៃព្រះស្នូបដែលបញ្ចុះព្រះធាតុ ។ ខ្ញុំបាន
 បរិច្ចាគទានរួចផុតហើយ ជាអ្នកមានសីលល្អ រស់នៅរហូត
 កំណត់អាយុ ក៏បានច្យុតចាកទីនោះ លុះខ្ញុំលះបង់រាងកាយ
 ជារបស់នៃមនុស្សហើយ ក៏បានទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិវ្យ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តទា ^(១) ទសហិ ហានេហិ	អភិកោត្វា អសេសតោ ^(២)
រូបសន្នេហិ កន្នេហិ	រសេហិ ធុស្សនេហិ ច ។
អាយុធាបិច វណ្ណន	សុខេន យសសាបិច
តថវាធិបតេយ្យន	អធិកយ្ហ វិរោចហំ ។
បច្ឆិមេ ច ភវេនានិ	ជាតាហំ កបិល្អ្ហយេ
ដីតា ខេមកសក្កស្ស	នន្ទា នាមេន វិស្សតា ។
អភិរូបសម្មទម្ងី ^(៣)	អាហុ មេកន្តិ សូចកំ
យទាហំ យោពូនំ បត្តា	រូបវណ្ណវិភូសិតា ^(៤) ។
ឥធមមត្តេ ^(៥) សក្យានំ	វិវាទោ សុមហា អហុ
បញ្ចជេសិ តតោ តាតោ	មា សក្យា វិនស្សំ ឥតិ ។
បព្វជិត្វាន តថាកតំ ^(៦)	រូបទេស្សី នរុត្តមំ
សុត្វាន លោបកច្ឆាមិ	មម រូបេន កត្តិតា ។

១ ម. សទា ។ ២ ឱ. ម. នសេសកេ ។ ៣ ឱ. អភិរូបំ ឧប្បាទំ ។ ម. អភិរូបំ ឧបបទំ ។
 ៤ ម. រូបលាវណ្ណភូសិតា ។ ៥ ឱ. ឥទំ មេ មត្តេ ។ ៦ ឱ. តថាចាហំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កាលនោះ ខ្ញុំគ្របសង្កត់ នូវពួកទេវតាដទៃ មិនសេសសល់
 ដោយហេតុ ១០ យ៉ាង គឺបានរុងរឿងគ្របសង្កត់ដោយរូប ១
 សំឡេង ១ ក្លិន ១ រស ១ សម្ផស្ស ១ អាយុ ១ ពណ៌ ១
 សេចក្តីសុខ ១ យស ១ ភាពនៃខ្លួនជាធំ ១ ។ ឥឡូវនេះ
 ដល់មកក្នុងបច្ចុប្បន្ន ខ្ញុំបានកើតជាជីតា នៃខេមកសាក្យៈ
 ប្រាកដនាមថានន្ទា ក្នុងក្រុងកបិលពស្តុ ។ កាលណាខ្ញុំដល់
 នូវសេចក្តីចម្រើន ស្ថិតស្ថានដោយរូបនិងពណ៌ កាលនោះ
 ពួកជនបានពោលថា ខ្ញុំជាស្រីស្រួចមួយ មានរូបសម្បត្តិល្អ ។
 សេចក្តីវិវាទដ៏ធំក្រៃលែង កើតមានដល់ពួកសក្យៈ ក្នុងនគរ
 នេះ ព្រោះតែស្រឡាញ់ខ្ញុំ លំដាប់នោះ បិតាបានឲ្យខ្ញុំបួស
 ដោយគិតថា កុំឲ្យពួកសក្យៈវិនាសឡើយ ។ លុះខ្ញុំបួសរួច
 ហើយ បានព្រះតថាគត ជាបុគ្គលប្រសើរជាងពួកជន ទ្រង់
 តិះដៀលរូប ខ្ញុំជាស្រីប្រកាន់រូប មិនចូលទៅជិតព្រះអង្គ ។

ឆដំ អភិរូបនន្ទាថេរិយាបទានំ

ឱវាទំបិ ន កច្ឆាមិ	ពុទ្ធនស្សនក្កីរុកា
តទា ជិណោ ឧចាយេន	ឧបនេត្វា សសន្តិកំ ។
តិស្សិត្តិយោ និទស្សេសិ	ឥទ្ធិយា មក្កកោវិទោ
អច្ចរាបសទិសំ	តរុណី ជរិកំ មតំ ។
តយោ ទិស្វា សុសំវិត្តា	វិវត្តាសេ កលេវេរ
អជ្ជាសី ករនិព្វិជ្ជា	តតោ មំ អាហា នាយកោ ។
អាតុរំ អសុចី បូតិ	បស្ស នន្ទេ សមុស្សយំ
ឧត្សរន្តំ បត្សរន្តំ	ពាលានំ អភិបត្តិតំ ^(១) ។
អសុកាយ ចិត្តំ កាវេហិ	ឯកក្កំ សុសមាហិតំ
យថា ឥទំ តថា ឯតំ	យថា ឯតំ តថា ឥទំ ។

១ ម. អភិនន្តិតំ ។

អភិរូបនន្ទាថេរិយាបទាន ទី ៦

ខ្ញុំជាអ្នកមានសេចក្តីខ្លាច ក្នុងការឃើញព្រះពុទ្ធ មិនហ៊ាន
 ចូលទៅស្តាប់ឱវាទសោះ គ្រានោះ ព្រះជិនស្រីទ្រង់ដឹកនាំខ្ញុំ
 ទៅកាន់សម្មាភ័យរបស់ព្រះអង្គ ដោយឧបាយ ។ ព្រះជិន-
 ស្រី ទ្រង់រាងវែងផ្លូវប្លូឡូ បាននិម្មិតនូវស្រ្តីភេទ ៣ នាក់ គឺ
 ស្រ្តីក្រមុំមានរូបល្អ ស្រដៀងនឹងស្រ្តីអប្សរ ១ ស្រ្តីចាស់ ១
 ស្រ្តីស្លាប់ ១ ។ លុះខ្ញុំបានឃើញនូវស្រ្តីទាំង ៣ នោះហើយ
 ក៏មានសេចក្តីសង្វេគធុញទ្រាន់ ក្នុងរាងកាយ មានសេចក្តី
 នឿយណាយក្នុងភព លំដាប់នោះ ព្រះលោកនាយក ទ្រង់
 ត្រាស់នឹងខ្ញុំថា

ម្ចាស់នាងនន្ទា នាងចូរមើលមើលនូវរូបនេះ ដែលក្តៅ
 ក្រហាយ មិនស្អាត ស្អុយ ហូរចេញហូរចូល ដែលជនពាល
 ទាំងឡាយប្រាថ្នាគ្រែពេក ។ នាងចូរចម្រើននូវចិត្ត ដែល
 មានអារម្មណ៍តែមួយ ជាចិត្តតម្កល់មាំ ដោយអសុភការវនាចុះ
 រូបនេះ យ៉ាងណា រូបនៃនាងនុ៎ះ ក៏យ៉ាងនុ៎ះដែរ រូប
 នៃនាងនុ៎ះ យ៉ាងណា រូបនេះ ក៏យ៉ាងនេះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ឯវមេតំ អវេក្ខន្តី	វត្តិន្ទិវមតន្តិតា
តតោ សកាយ បញ្ញាយ	អភិនិព្វិដ្ឋ វច្ឆសិ ^(១) ។
តស្សា មេ អប្បមត្តាយ	វិចិន្តីជ យោនិសោ
យថាក្ខតំ អយំ កាយោ	ទិដ្ឋោ សន្តរពាហិរោ ។
អថ និព្វិទ្ធិហំ កាយេ	អដ្ឋត្តព្វា វិវដ្ឋហំ
អប្បមត្តា វិសំយុត្តា	ឧបសន្តម្ហិ និព្វតា ។
ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោមិ	ទិញាយ សោតទាតុយា
ចេតោបរិយញ្ញាណស្ស	វសី ហោមិ មហាមុនេ ។
បុព្វេនិវាសំ ជាធាមិ	ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ
សព្វាសវបរិក្ខិណា	នត្តិទានិ បុនព្ពរោ ។
អត្តធម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
ញ្ញាណំ មម មហារី	ឧប្បន្នំ តវ សន្តិកេ ។

១ ម. វច្ឆសិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កាលខ្ញុំពិចារណារូបនុ៎ះ យ៉ាងនេះហើយ ក៏មិនមានខ្លួល
 ច្រអូសទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ លំដាប់នោះ ក៏នឿយណាយដោយ
 បញ្ញាជារបស់ខ្លួន ខ្ញុំនោះមិនមានសេចក្តីប្រមាទ ពិចារណា
 ក្នុងទីនេះដោយឧបាយ ក៏ឃើញកាយនេះ ទាំងខាងក្នុងទាំង
 ខាងក្រៅ តាមសភាពពិត ។ កាលនោះ ខ្ញុំនឿយណាយក្នុង
 កាយផង ប្រាសចាកការត្រេកអរនឹងកាយ ប្រព្រឹត្តទៅខាង
 ក្នុងផង ហើយជាអ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទ អស់កិលេស
 ជាគ្រឿងផ្សំ ស្ងប់រម្ងាប់កិលេស មានទុក្ខរលត់ហើយ ។
 បពិត្រព្រះមហាមុនី ខ្ញុំជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ក្នុងប្បទិទាំងឡាយ
 ផង ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ក្នុងសោតធាតុដ៏ជាទិព្វផង ជាអ្នក
 ស្ងាត់ជំនាញ ក្នុងចេតោបរិយញ្ញាណផង ។ ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវ
 បុព្វេនិវាស ទិព្វចក្ខុ ខ្ញុំជម្រះស្អាតល្អហើយ អាសវៈ
 ទាំងពួង អស់ហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីទៀតមិនមានឡើយ ។
 បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ សេចក្តីដឹង ក្នុងអត្ថប្បដិសម្ភិ-
 ទា ធម្មប្បដិសម្ភិទា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទា និងបដិកាណប្ប-
 ដិសម្ភិទា នៃខ្ញុំព្រះអង្គ កើតឡើងក្នុងសម្មាកនៃព្រះអង្គ ។

សត្តមំ អឌ្ឍកាសីថេរិយាបទានំ

កិលេសា ឈាមិតា មយ្ហំ ភវា សព្វេ សម្មហតា
 ឆាតីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា វិហារមិ អនាសវា ។
 ស្វាកតំ វត មេ អាសិ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
 តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
 បដិសម្ពិទា ចតស្សោ វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
 ឆន្ទកិញ្ញា សច្ចិកតា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
 ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា អភិរូបនន្ទា ឥមា កាថាយោ
 អភាសិត្តាតិ ។

អភិរូបនន្ទាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

សត្តមំ អឌ្ឍកាសីថេរិយាបទានំ

[៣៧] ឥមម្ពិ ភទ្ទកេ កហ្មេ ព្រហ្មពន្ធិ មហាយសោ
 កស្សោ ឆាម ឆាមេន ឧប្បជ្ជិ វេតំ វហេ ។

អង្គកាសីថេរិយាបទាន ទី ៧

កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំដក
 ចោលចេញហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់
 ចំណង ដូចជាមេដំរី កាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ
 ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិនៃព្រះពុទ្ធ ដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានដល់ហើយ
 សាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្មិទា ៤
 វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ
 ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះអភិរូបនន្ទាភិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែង នូវគាថា
 ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ អភិរូបនន្ទាថេរិយាបទាន ។

អង្គកាសីថេរិយាបទាន ទី ៧

[៣៧] ព្រះជិនស្រីព្រះនាមកស្សបៈ មានដៅពង្សប្រសើរ មានយសធំ
 ប្រសើរជាងអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ទ្រង់កើតឡើង ក្នុងភទ្ទកប្បនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

តទាហំ បព្វជិត្វាន	តស្ស ពុទ្ធស្ស សាសនេ
សំរុតា ចាតិមោក្ខម្ហិ	ឥន្ទ្រិយេសុ ច បញ្ចសុ ។
មត្តញ្ញំ នីចអាសនេ	យុត្តា ជាភរិយេបិ ច
វេសន្តិ យុត្តយោកាហំ	ភិក្ខុនី វិភតាសវំ ។
អក្កោសី ទុដ្ឋចិត្តាហំ	កណិកេតិ សកី តទា
តេនេវ ចាបកម្មេន	និរយម្ហិ អបច្ចិសំ ។
តេនេវ កម្មសេសេន	អជាយី កណិកាកុលេ
ពហុសោវបរាដីនា	បច្ចិមាយ ច ជាតិយា ។
កាសិសេដ្ឋិកុលេ ជាតា	ព្រហ្មចរិយដលេនហំ
អច្ចរា វិយ ទេវេសុ	អហោសី រូបសម្មទា ។
ទិស្វាន ទស្សនីយំ មំ	តិវិព្វជបុរុត្តមេ
កណិកត្តេ និវេសេសុំ	អក្កោសនដលេន មេ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កាលនោះ ខ្ញុំបានបួសក្នុងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធអង្គនោះ
បានសង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខផង ក្នុងតន្ត្រីយទាំង ៥ ផង ។ ខ្ញុំ
ជាអ្នកដឹងប្រមាណក្នុងអាសនៈដ៏ទាបផង ប្រកបក្នុងការភ្ញាក់
រឭកផង មានសេចក្តីព្យាយាមប្រកបហើយផង កាលនោះ
ខ្ញុំមានចិត្តប្រទូស្ត បានជេរកិក្ខុនី ដែលប្រាសចាកអាសវៈ
អស់វារៈម្តងថា នៃស្រ្តីផ្កាមាស ខ្ញុំក៏ទៅឆេះ ក្នុងនរក ព្រោះ
បាបកម្មនោះឯង ។ ដោយកម្មដ៏សេសនោះ ដល់មកក្នុង
បច្ច័មជាតិ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលនៃស្រ្តីផ្កាមាស ជាអ្នកអាស្រ័យ
ចិញ្ចឹមជីវិតដោយបុគ្គលដទៃទៀត ជាច្រើន ។ ខ្ញុំបានកើត
ក្នុងត្រកូលសេដ្ឋី នៅក្នុងដែនកាសី ដោយផលដែលបាន
ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយរូប បីដូចជា
ស្រីអប្សរ ក្នុងទេវលោក ។ ជនទាំងឡាយបានឃើញខ្ញុំ
ដែលគួររមិលមើល ក្នុងគិរិពូជបុរីដ៏ឧត្តម ក៏ញ៉ាំងខ្ញុំឲ្យនៅ
ក្នុងពួកនៃស្រ្តីផ្កាមាស ព្រោះផលនៃការជេររបស់ខ្ញុំនោះ ។

សត្តមំ អង្គកាសីថេរិយាបទានំ

សាហំ សុណិត្វាន សទ្ធម្មំ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស កាសិតំ^(១)

បុព្វវាសនសម្មជ្ជា បព្វជី អនការិយំ ។

តនុបសម្មទត្តាយ កច្ឆន្តិ ជិនសន្តិកំ

មក្កេ ធុត្តេ បិតេ ទិស្វា លភី ទូតោបសម្មទំ ។

សព្វកម្មំ បរិក្ខិណំ បុញ្ញចាប់ តថេវ ច

សព្វសំសារមុត្តិណ្ណា កណិកត្តញ្ច ខេបិតំ ។

ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោមិ ទិញាយ សោតទាតុយា

ចេតោបរិយញ្ញាណស្ស វសី ហោមិ មហាមុនេ ។

បុព្វេនិវាសំ ជាធាមិ ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ

សព្វាសវបរិក្ខិណា នត្តិទានិ បុនព្ពហេ ។

១ ឱ. ម. ពុទ្ធសេដ្ឋេន ទេសិតំ ។

អង្គកាសីថេរិយាបទាន ទី ៧

ខ្ញុំនោះបានស្តាប់នូវព្រះសទ្ធម្ម ដែលព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ ទ្រង់
សម្តែងហើយ ក៏បរិបូណ៌ដោយបុព្វវាសនា ហើយបានចូល
ទៅកាន់ផ្នួស ។ ខ្ញុំទៅកាន់សម្មាកំព្រះជិនស្រី ដើម្បីប្រ-
យោជន៍ដល់ឧបសម្បទានោះ បានឃើញពួកអ្នកលេងឈរ
នៅក្បែរផ្លូវ ក៏បានឧបសម្បទាអំពីទូត ។ ក៏ម្នាក់ទាំងពួងរបស់
ខ្ញុំអស់ហើយ បុណ្យនិងបាបអស់ហើយ សំសារវដ្តទាំងពួង
ខ្ញុំបានឆ្លងផុត ទាំងភាពជាស្រីផ្កាមាស ខ្ញុំធ្វើឲ្យអស់ហើយ ។
បពិត្រព្រះមហាមុនី ខ្ញុំជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ក្នុងប្បទូទាំងឡាយ
ផង ស្ងាត់ជំនាញក្នុងសោតធាតុដ៏ជាទិព្វផង ជាអ្នកស្ងាត់
ជំនាញក្នុងចេតោបរិយញ្ញាណផង ។ ខ្ញុំដឹងច្បាស់បុព្វេនិវាស
ទាំងទិព្វចក្ខុ ខ្ញុំបានជម្រះឲ្យស្អាតល្អហើយ អាសវៈទាំងពួង
របស់ខ្ញុំអស់ហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីទៀតមិនមានឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

អត្ថធម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
ញាលាំ មម មហារី	ឧប្បន្នំ តវ សន្តិកេ ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ ធម្មតា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាកតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ធន្យកិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា អឌ្ឍកាសិកា ភិក្ខុដី ឥមា	
តាថាយោ អកាសិត្តាតិ ។	

អឌ្ឍកាសីថេរិយាបទានំ សមត្តំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមធំ សេចក្តីដឹងក្នុងអត្ថប្បដិសម្ភិទា
 ធម្មប្បដិសម្ភិទា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទា និងបដិកាណប្បដិសម្ភិទា
 នៃខ្ញុំ កើតឡើង ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធនៃព្រះអង្គ ។ កិលេស
 ទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងពួង ខ្ញុំដកចោល
 អស់ហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង
 ដូចជាមេដំរីកាត់ផ្តាច់នូវទន្ធនឹង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុង
 សម្មាសម្ពុទ្ធនៃព្រះពុទ្ធ ដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានដល់ហើយ
 សាសនា នៃព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្ភិទា ៤
 វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ
 ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។
 បានឮថា ព្រះអង្គកាសិកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថាទាំង
 នេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ អង្គកាសិថេរិយាបទាន ។

អដ្ឋមំ បុណ្ណិកាថេរិយាបទានំ

[៣៨] វិបស្សិដោ ភកវតោ	សិទិដោ វេស្សកុស្ស ច
កកុសន្ទស្ស មុនិដោ	កោណកមនតាទិដោ ។
កស្សបស្ស ច ពុទ្ធស្ស	បព្វទិគ្វាន សាសនេ
ភិក្ខុនី សីលសម្មន្ទា	និបកា សំរុតិទ្ធិយា ។
ពហុស្សតា ធម្មជរា	ធម្មត្ថបរិបុច្ឆិតា ^(១)
ឧត្តហេត្វា ច ធម្មានំ	សោតា បយិរុចាសិកា ។
ទេសេន្តី ជនមជ្ឈេហំ	អហោសី ជិនសាសនំ
ពហុសច្ចេន តេនាហំ	បេសលា អតិមញ្ញិសំ ។
បច្ឆិមេ ច ភវេនានិ	សារត្តិយំ បុរុត្តមេ
អនាថបិណ្ណិដោ កេហោ	ជាតាហំ កុម្មទាសិយា ។

១ ឱ. អត្ថត្ថបរិបុច្ឆិតា ។ ម. អត្ថត្ថបដិបុច្ឆិតា ។

បុណ្ណិកាថេរិយាបទាន ទី ៨

[៣៨] ខ្ញុំបានបួសក្នុងសាសនា នៃព្រះមានព្រះភាគ
 ព្រះនាមវិបស្សីផង ព្រះនាមសិខីផង ព្រះនាមវេស្សក្ខផង
 ព្រះនាមកកុសន្ទៈផង ព្រះនាមកោនាគមនៈ ប្រកបដោយតាទិ-
 គុណផង ព្រះនាមកស្សបៈផង ខ្ញុំជាភិក្ខុនីបរិបូណ៌ដោយសីល
 មានប្រាជ្ញាចាស់ក្លា មានឥន្ទ្រិយសង្រួមល្អ ។ ជាពហុស្សុត
 ចង់ចាំនូវធម៌ ជាអ្នកសាកសួរនូវធម៌និងអត្ត ហើយរៀនធម៌
 ស្តាប់ធម៌ ទាំងជាអ្នកចូលទៅអង្គុយជិតព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ។ ខ្ញុំ
 បានសម្តែង នូវសាសនា របស់ព្រះជិនស្រី ក្នុងកណ្តាល
 នៃប្រជុំជន ខ្ញុំមានសីលជាទីស្រឡាញ់ បានមើលងាយគេ
 ដោយអាងខ្លួនជាពហុស្សុតនោះ ។ ឥឡូវនេះ ដល់មក
 ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ខ្ញុំបានកើតក្នុងផ្ទៃ នៃស្រីកុម្មុទាសី ក្នុងផ្ទះ
 នៃអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្នុងបុរីដ៏ឧត្តម ឈ្មោះសាវត្ថី ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

កតា ឧទកហារិយំ	សោតិយំ ទិជមទ្ធសំ
សីតង្គំ តោយមជ្ឈម្ហិ	តំ ទិស្វា ឥទមព្រី ។
ឧទកហារី ^(១) អហំ សីតេ	សទា ឧទកមោតរី
អយ្យានំ ទណ្ឌាកយភីតា	វាចាវេសភយដ្ឋិតា ^(២) ។
កស្ស ព្រាហ្មណ តំ ភីតោ	សទា ឧទកមោតរី
វេជមាទេហិ កត្តេហិ	សីតំ វេទយសេ ភុសំ ។
ជានង្គំ វត មំ កោតី	បុណ្ណាកេ បរិបុច្ឆសិ
ករោង្គំ កុសលំ កម្មំ	នុទង្គំ ^(៣) កម្មចាបកំ ។
យោ វុឡោ ទហារោ ចាបិ	ចាបកម្មំ បកុព្វតិ
ឧទកាកិសេចទា សោបិ	ចាបកម្មា បមុច្ឆតិ ។
ឧត្តរន្តស្ស អក្ខាសី	ធម្មត្ថសហិតំ បទំ
តព្វា សុត្វា សុសំវិត្តោ	បព្វទិត្វារហា អហុ ។

១ ឱ. ឧទភារី ។ ម. ឧទហារី ។ ២ ឱ. ម. វាចាទោសភយដ្ឋិតា ។ ៣ ឱ. និទ្ធុន្តំ ។ ម.

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំទៅកាន់កំពង់ទឹក បានឃើញសោតិយព្រាហ្មណ៍ ដែលជា
អ្នកត្រូវត្រជាក់គ្របសង្កត់ ក្នុងកណ្តាលទឹក លុះខ្ញុំឃើញ
ព្រាហ្មណ៍នោះហើយ បានពោលពាក្យនេះថា ខ្ញុំជាស្រីដង
ទឹក ចុះទឹកដ៏ត្រជាក់ សព្វ ។ កាល ព្រោះភ័យភិតនឹង
អាជ្ញានៃម្ចាស់ ព្រោះភ័យនឹងពាក្យកំហឹងគ្របសង្កត់ ។ នៃ
ព្រាហ្មណ៍ ចុះអ្នកខ្លាចនរណា បានជាមកចុះត្រាំទឹកសព្វ ។
កាល មានខ្លួនញាប់ញ័រ រងនូវត្រជាក់ដ៏ក្រៃលែង ។

ម្នាលនាងបុណ្ណិកាដ៏ចម្រើន យីអើ! នាងស្គាល់យើង
ច្បាស់ បានជាហ៊ានសាកសួរយើង ដែលកំពុងធ្វើកុសលកម្ម
បន្ទាបង់នូវកម្មដ៏លាមក ។ បុគ្គលណាទោះបីចាស់ក្តី ក្មេងក្តី
ធ្វើបាបកម្មហើយ បុគ្គលនោះឯង លុះតែដងទឹកមកស្រោច
ស្រពកាយ ទើបរួចចាកបាបកម្មបាន ។

កាលព្រាហ្មណ៍នោះ ឡើងមកពីទឹកវិញ ខ្ញុំក៏បានពោល
នូវបទប្រកបដោយធម៌និងអត្ថ ឯព្រាហ្មណ៍បានឮភាសិតនោះ
ហើយ ក៏តក់ស្លុតចេញទៅបួស បានសម្រេចជាព្រះអរហន្ត ។

អដ្ឋមំ បុណ្ណិកាថេរិយាបទានំ

បូរេន្តិ ឧនកសតំ ជាតា ទាសិកុលេ យតោ
 តតោ បុណ្ណាតិ ធាមំ មេ ភុទិស្សំ មំ អកំសុ តេ ។
 សេដ្ឋី តតោនុមោទិត្វា^(១) បព្វជី អនការិយំ
 ន ចិរេនេវ កាលេន អរហត្តំ អចាបុណី ។
 ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោមិ ទិញាយ សោតទាតុយា
 ចេតោបរិយញ្ញាណស្ស វសី ហោមិ មហាមុនេ ។
 បុព្វេនិវាសំ ជាធាមិ ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ
 សព្វាសវបរិក្ខិណា នត្តិទានិ បុនព្ពហេ ។
 អត្ថធម្មនិរុត្តិសុ បដិកាលោ តថេវ ច
 ញ្ញាណំ មេ វិមលំ^(២) សុទ្ធិំ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស វាហាសា ។

១ ឱ. តតោនុមោទិត្វា ។ ម. តតោនុជាទេត្វា ។ ២ ឱ. វិបុលំ ។

បុណ្ណិកាថេរិយាបទាន ទី ៨

ខ្ញុំតាំងពីកើតក្នុងទាសីត្រកូល បានបំពេញជាទាសីមួយរយខ្លះ
 មួយ ចាប់ដើមអំពីនោះមក នាមរបស់ខ្ញុំឈ្មោះថាបុណ្ណា ជន
 ទាំងនោះ បានធ្វើខ្ញុំឲ្យរួចជាអ្នកជា ។ លំដាប់នោះ ខ្ញុំបាន
 ញ៉ាំងសេដ្ឋីឲ្យរីករាយតាម ហើយចូលទៅកាន់ផ្ទះ អស់
 កាលមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏បានសម្រេចព្រះអរហត្ត ។ បពិត្រព្រះ
 មហាមុនី ខ្ញុំម្ចាស់ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ក្នុងប្រទេសទាំងឡាយផង
 ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ក្នុងសោតធាតុដ៏ជាទិព្វផង ជាអ្នកស្ងាត់
 ជំនាញ ក្នុងចេតោបរិយញ្ញាណផង ។ ខ្ញុំម្ចាស់ដឹងច្បាស់នូវ
 បុព្វេនិវាស ទាំងទិព្វចក្ខុ ខ្ញុំម្ចាស់បានជម្រះស្អាតល្អហើយ
 អាសវៈទាំងពួង អស់ហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីទៀតមិនមាន
 ឡើយ ។ ខ្ញុំម្ចាស់មានសេចក្តីដឹង ក្នុងអត្ថប្បដិសម្ភិទា ធម្ម-
 ប្បដិសម្ភិទា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទា និងបដិកាណប្បដិសម្ភិទា ជា
 ញ្ញាណស្អាត ឥតមានមន្ទិល ព្រោះហេតុនៃព្រះពុទ្ធប្រសើរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

ការនាយ មហាបញ្ញា	សុតេនេវ សុតារិដី
មាណេន ជីចកុលជា	ន ហិ កម្មំ បនស្សតិ ^(១) ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ ធាត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាគតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ធន្យកិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា	បុណ្ណិកា ភិក្ខុដី ឥមា
តាថាយោ អភាសិត្តាតិ ។	

បុណ្ណិកាថេរិយាបទានំ សមត្តំ ។

១ ម. វិនស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំមានប្រាជ្ញាច្រើន ព្រោះការអប់រំ ជាអ្នកចេះដឹង ព្រោះ
 ការស្តាប់ ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលទាប ព្រោះមានៈ ព្រោះថា
 កម្មរបស់ខ្ញុំ មិនបានវិនាសឡើយ ។ កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំ
 ដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងអស់ ខ្ញុំដកចោលចេញហើយ ខ្ញុំជា
 ស្រីមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង ដូចជាមេដំរីកាត់
 ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិព្រះពុទ្ធ
 ដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានសម្រេចហើយ សាសនារបស់
 ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្ពិទា ៤ វិមោក្ខ ៨
 និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំង
 សាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។
 បានឮថា ព្រះនាងបុណ្ណិកាកាកិក្ខនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវតាថា
 ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ បុណ្ណិកាថេរិយាបទាន ។

នវមំ អម្ពបាលីថេរិយាបទានំ

[៣៩] យោ វំសិរុចិសិតាវេន្នោ^(១) ដុស្សោ នាម មហាមុនិ
តស្សាហំ ភគិនី អាសី អជាយី ខត្តិយេ កុលេ ។
តស្ស ធម្មំ សុណិត្វាហំ វិប្បសន្នេន ចេតសា
មហាទានំ ទទិត្វាន បត្តយី រូបសម្បទំ ។
ឯកត្តិសេ ឥតោ កប្បេ សិទ្ធិ លោកក្កនាយកោ
ឧប្បន្នោ លោកបន្នោតោ តិលោកសរណោ ដិដោ ។
តទា អរុណាបុរេ រម្មេ ព្រហ្មញ្ញកុលសម្ពវា
វិមុត្តចិត្តំ កុបិតា ភិក្ខុនី អភិសាបយី ។
វេសិកា ច អនាចារា ដិនសាសនទូសិកា
ឯវំ អក្កោសយិត្វាន តេន ចាបេន កម្ពុនា ។

១ ឱ. ម. វំសិរុចិសិតាវេលោ ។

អម្ពបាលីថេរិយាបទាន ទី ៩

[៣៧] ព្រះមហាមុនី ព្រះនាមផុស្សៈណា មានជួរនៃ
 រស្មីដ៏រុងរឿង ខ្ញុំបានកើតក្នុងខត្តិយត្រកូល ជាប្អូនស្រីនៃព្រះ
 មហាមុនីនោះ ។ ខ្ញុំបានស្តាប់ព្រះធម៌ នៃព្រះមហាមុនីនោះ
 ហើយ មានចិត្តជ្រះថ្លា បានថ្វាយមហាទាន ហើយប្រាថ្នា
 នូវរូបសម្បត្តិ ។ ក្នុងកប្បទី ៣១ អំពីកទ្ធកប្បនេះ ព្រះ
 ជិនស្រីព្រះនាមសិខី ជានាយកដ៏ប្រសើរក្នុងលោក ជាពន្លឺ
 នៃលោក ជាទីពឹងនៃត្រៃភព កើតឡើង ។ កាលនោះ ខ្ញុំ
 កើតក្នុងត្រកូលនៃព្រាហ្មណ៍ ក្នុងអរុណបុរី ជាទីក្រុងរីករាយ
 បានខឹងជេរផ្តាសាកិក្ខុនី ដែលមានចិត្តរួចស្រឡះចាកកិលេស
 ហើយ ។ មួយទៀត ខ្ញុំបានកើតជាស្រីផ្តាមាស ឥតមាន
 អាចារៈ ជាអ្នកប្រទូស្តចំពោះសាសនា នៃព្រះជិនស្រីសម្ពុទ្ធ
 បានជេរកិក្ខុនី តាមទំនងដូចគ្នា ព្រោះតែបាបកម្មនោះឯង

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

នារុណំ និរយំ កន្ធា	មហាទុក្ខសមប្បិតា
តតោ ចុតា មនុស្សេសុ	ឧបបន្នា តបស្សីនី ។
ទសជាតិសហស្សានិ	កណ៌កត្តំ អការយី
តតោ ចាចា ន មុច្ឆិស្សំ ^(១)	ភុត្វា ទុដ្ឋវិសំ យថា ។
ព្រហ្មវេសមសេវិស្សំ ^(២)	កស្សបេ ជិនសាសនេ
តេន កម្មវិចារកេន	អជាយី តិទសេ បុរេ ។
បច្ឆិមេ កវសម្បត្តេ	អហោសី ឱបចាតិកា
អម្ពសាខន្តវេ ជាតា	អម្ពចាលីតិ តេនហំ ។
បរិវុតា ចាណាកោដីហិ	បព្វដី ជិនសាសនេ
បត្តាហំ អចលំ ហានំ	ដីតា ពុទ្ធស្ស ឱវសា ។
ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោមិ	ទិញាយ សោតទាតុយា
ចេតោបរិយញ្ញាណស្ស	វសី ហោមិ មហាមុនេ ។
បុព្វេនិវាសំ ជាធាមិ	ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ
សព្វាសវបរិក្ខិណា	នត្តិទានិ បុនព្ពរោ ។

១ ឱ. តំ បាបំ ន វិមុច្ឆិស្សំ ។ ម. តម្ភា បាបា ន មុច្ឆិស្សំ ។ ២ ឱ. ព្រហ្មចរមសេវិស្សំ ។
 ម. ព្រហ្មចារមសេវិស្សំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

ខ្ញុំបានទៅកើត ក្នុងនរកដ៏អាក្រក់ ឆ្កែតត្រល់ដោយសេចក្តីទុក្ខ
 យ៉ាងខ្លាំង លុះខ្ញុំរួចចាកនរកនោះ បានមកកើត ក្នុងមនុស្ស
 ជាស្រីមានតបៈ ។ ខ្ញុំកើតជាស្រីផ្កាមាស អស់ ១០ ពាន់ជាតិ
 ខ្ញុំមិនរួចចាកបាបនោះទេ ដូចបុគ្គលបរិភោគថ្នាំពិស ដ៏កាចអាក្រក់ ។
 ខ្ញុំបានសេពគប់នូវភេទដ៏ប្រសើរ កើតក្នុងសាសនានៃ
 ព្រះជិនស្រី ព្រះនាមកស្សប ដោយអំណាចនៃផលកម្មនោះ
 ខ្ញុំបានទៅកើត ក្នុងបុរីឋានត្រៃត្រិដ្ឋ ។ លុះមកដល់បច្ឆិមភព
 ខ្ញុំជាឱបបាតិកកំណើត បានកើតក្នុងចន្លោះ នៃមែកស្វាយ
 ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំឈ្មោះថាអម្ពបាលី ។ ខ្ញុំមានពួក
 សត្វមួយកោដិចោមរោមហើយ បួសក្នុងសាសនា ព្រះជិនស្រី
 បានជាធីតា ជាឱរសនៃព្រះពុទ្ធ ហើយបានដល់ឋានដ៏មិន
 កម្រើក ។ បពិត្រព្រះមហាមុនី ខ្ញុំជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញក្នុងបូទី
 ទាំងឡាយផង ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ក្នុងសោតធាតុដ៏ជាទិព្វផង
 ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញក្នុងចេតោបរិយញ្ញាណផង ។ ខ្ញុំដឹងច្បាស់
 នូវបុព្វេនិវាស ទិព្វចក្ខុខ្ញុំបានជម្រះស្អាតហើយ អាសវៈទាំងពួង
 របស់ខ្ញុំ អស់ហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីទៀតមិនមានឡើយ ។

នវមំ អម្ពបាលីថេរិយាបទានំ

អត្ថធម្មជិវុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
ញ្ញាលំ មេ វិមលំ សុទ្ធិំ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស វាហាសា ។
កិលេសា ឈាបិតា មយ្ហំ	ភវា សព្វេ សម្មហតា
នាគីវ ពន្ធនំ ឆេត្វា	វិហារមិ អនាសវា ។
ស្វាកតំ វត មេ អាសិ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ
តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។
បដិសម្ពិទា ចតស្សោ	វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ
ធន្យកិញ្ញា សច្ចិកតា	កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។
ឥត្តំ សុទ្ធិំ អាយស្មា អម្ពបាលី ភិក្ខុនី ឥមា កា-	
ថាយោ អកាសិត្តាតិ ។	

អម្ពបាលីថេរិយាបទានំ សមត្តំ ។

អម្ពបាលីថេរិយាបទាន ទី ៩

ខ្ញុំមានសេចក្តីដឹងច្បាស់ ក្នុងអត្ថប្បដិសម្ពិទា ធម្មប្បដិសម្ពិទា
និរុត្តិប្បដិសម្ពិទា និងបដិកាណប្បដិសម្ពិទា ជាញាណស្អាត
តតមានមន្ទិល ព្រោះហេតុនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ ។ កិលេស
ទាំងឡាយ ខ្ញុំបានដុតបំផ្លាញអស់ហើយ ភពទាំងពួង ខ្ញុំដក
ចេញហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់ចំណង
ដូចជាមេដំរី កាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អហើយ ក្នុង
សម្នាក់ នៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបានដល់ហើយ
សាសនា នៃព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។ បដិសម្ពិទា ៤
វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ
ទាំងសាសនារបស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។
បានឮថា ព្រះអម្ពបាលីភិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថាទាំង
នេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ អម្ពបាលីថេរិយាបទាន ។

ទសមំ សេលាថេរិយាបទានំ

[៤០] ឥមម្ហិ ភទ្ទកេ កប្បេ	ព្រហ្មពន្ធុ មហាយសោ
កស្សទោ ឆាម ឆាមេន	ឧប្បជ្ជិ វេទតំ វរោ ។
សាវត្ថិយំ បុរេវេ	ឧទាសកកុលេ អហំ
បសុតា នំ ជិនវំ	ទិស្វា សុត្វា ច ទេសនំ ។
តំ វិវំ សរណំ កត្វា	សិលានិ ច សមាទយី
កទាចិ សោ មហាវិរោ	មហាជនសមាគមេ ។
អត្តនោ អភិសម្ពោធិ	បកាសេសិ នរាសកោ
អននុស្សុតធម្មេសុ	បុព្វេ ទុក្ខាទិកេសុ ច ។
ចក្កុ ញ្ញាណញ្ច បញ្ញា ច	វិជ្ជាលោកំ ច អាសិ មេ
តំ សុត្វា ឧត្តហេត្វាន	បរិបុច្ឆាមិ ភិក្ខុវោ ។
តេន កម្មេន សុកតេន	ចេតនាបណិធិហិ ច
ជហិត្វា មាណសំ ទេហំ	តាវត្ថីសំ អកញ្ចហំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

សេណាថេរិយាបទាន ទី ១០

[៤០] ព្រះជិនស្រី ព្រះនាមកស្សប មានដៅពង្សប្រសើរ ទ្រង់មានយសធំ ប្រសើរជាងអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ទ្រង់កើតឡើង ក្នុងកទ្ធកប្បនេះ ។ ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូល នៃឧបាសក ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ជាបុរីដ៏ប្រសើរ ជាអ្នកខ្វល់ខ្វាយ បានឃើញ ព្រះជិនស្រីដ៏ប្រសើរនោះផង បានស្តាប់នូវទេសនាផង ។ ខ្ញុំដល់នូវព្រះពុទ្ធ ទ្រង់មានសេចក្តីព្យាយាមនោះ ជាទីពឹងផង សមាទាននូវសីលទាំងឡាយផង ជួនកាល ព្រះពុទ្ធមានព្យាយាមធំនោះ ប្រសើរជាងពួកជន ទ្រង់ប្រកាសនូវអភិសម្ពោធិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គ ក្នុងទីប្រជុំមហាជន ក្នុងសច្ចៈទាំងឡាយ មានទុក្ខសច្ចៈជាដើម ជាធម៌ដែលព្រះអង្គមិនធ្លាប់ឮ ក្នុងកាលមុន ។ ចក្ខុក្តី ញាណក្តី បញ្ញាក្តី វិជ្ជាក្តី ពន្លឺក្តី កើតមានដល់ខ្ញុំ បពិត្រភិក្ខុទាំងឡាយ ខ្ញុំបានស្តាប់ បានរៀននូវរឿងនោះ ហើយសាកសួរ ។ ដោយកុសលកម្មដែលខ្ញុំធ្វើល្អនោះផង ដោយការតម្កល់នូវចេតនានោះផង លុះខ្ញុំលះបង់រាងកាយជារបស់នៃមនុស្ស ក៏បានទៅកើតក្នុងឋានតាវត្តិវិញ ។

ទសមំ សេណាថេរិយាបទានំ

បច្ឆិមេ ច ភវនានិ	ជាតា សេដ្ឋិមហាកុសេ
ឧបេច្ច ពុទ្ធិំ សទ្ធិម្មំ	សុត្វា មច្ចុបសំហិតំ ^(១) ។
បព្វជិត្វា ន ^(២) ចិវេនេវ	សព្វត្តានិ ^(៣) វិចិន្តយំ
ខេបេត្វា អាសវេ សព្វេ	អរហត្តំ អចាបុណី ។
ឥទ្ធិសុ ច វសី ហោមិ	ទិញាយ សោតទាតុយា
ចេតោបរិយញ្ញាណស្ស	វសី ហោមិ មហាមុនេ ។
បុព្វេនិវាសំ ជាតាមិ	ទិព្វចក្កំ វិសោទិតំ
សព្វាសវបរិក្ខិណា	នត្តិទានិ បុនព្ពហេ ។
អត្តធម្មនិរុត្តិសុ	បដិកាលោ តថេវ ច
ញ្ញាណំ មេ វិមលំ សុទ្ធិំ	ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស វាហសា ។

១ ឱ. សច្ចុបសំហិតំ ។ ម. បច្ចុបសំហិតំ ។ ២ ឱ. ម. នសទ្វោ នត្តិ ។ ៣ ឱ.

សច្ចត្តានិ ។

សេណាថេរិយាបទាន ទី ១០

ឥឡូវនេះ ដល់មកក្នុងបច្ច័មភព ខ្ញុំកើតក្នុងត្រកូលមហាសេដ្ឋី
 បានចូលទៅជិតព្រះពុទ្ធ ហើយបានស្តាប់នូវព្រះសទ្ធម្មដែល
 ប្រកបព្រមដោយមច្ចុ ។ ខ្ញុំបួសហើយ មិនយូរប៉ុន្មាន ក៏
 បានត្រិះរិះ នូវប្រយោជន៍ទាំងពួង បានញ៉ាំងអាសវៈទាំង
 ពួងឲ្យអស់ ហើយបានសម្រេចព្រះអរហត្ត ។ បពិត្រព្រះ
 មហាមុនី ខ្ញុំជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញក្នុងប្រទ្វិទាំងឡាយផង ជាអ្នក
 ស្ងាត់ជំនាញក្នុងសោតធាតុ ដ៏ជាទិព្វផង ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ
 ក្នុងចេតោបរិយញ្ញាណផង ។ ខ្ញុំដឹងច្បាស់ នូវបុព្វេនិវាស
 ទិព្វចក្ខុ ខ្ញុំបានជម្រះស្អាតល្អហើយ អាសវៈទាំងពួង របស់
 ខ្ញុំ អស់ហើយ ឥឡូវនេះ ភពថ្មីទៀតមិនមានឡើយ ។
 ខ្ញុំមានសេចក្តីដឹង ក្នុងអត្ថប្បដិសម្ពិទា ធម្មប្បដិសម្ពិទា
 និរុត្តិប្បដិសម្ពិទា និងបដិភាណប្បដិសម្ពិទា ជាញ្ញាណ
 ស្អាត ឥតមានមន្ទិល ព្រោះហេតុនៃព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ

កិលេសា ឈាមិតា មយ្ហំ ភវា សព្វេ សម្មហតា

នាគីវ ពន្ធនំ ធនត្វា វិហារមិ អនាសវា ។

ស្វាកតំ វត មេ អាសិ ពុទ្ធសេដ្ឋស្ស សន្តិកេ

តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនំ ។

បដិសម្ពិទា ចតស្សោ វិមោក្ខាបិ ច អដ្ឋិមេ

ធន្យកិញ្ញា សច្ចិកតា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។

ឥត្តំ សុទំ អាយស្មា សេលា^(១) ភិក្ខុនី ឥមា កាថា-

យោ អភាសិត្តាតិ ។

សេលាថេរិយាបទានំ សមគ្គំ ។

១ ម. បេសលា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន

កិលេសទាំងឡាយ ខ្ញុំដុតបំផ្លាញហើយ ភពទាំងពួង ខ្ញុំដក
 ចោលចេញហើយ ខ្ញុំជាស្រីមិនមានអាសវៈ ព្រោះបានកាត់
 ចំណង ដូចជាមេដំរី កាត់ផ្តាច់នូវទន្ធិង ។ ឱ ! ខ្ញុំមកល្អ
 ហើយ ក្នុងសម្ភារៈនៃព្រះពុទ្ធ ដ៏ប្រសើរ វិជ្ជា ៣ ខ្ញុំបាន
 សម្រេចហើយ សាសនា នៃព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ។
 បដិសម្មិទា ៤ វិមោក្ខ ៨ និងអភិញ្ញា ៦ នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ
 ជាក់ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បាន
 ប្រតិបត្តិហើយ ។

បានឮថា ព្រះសេលាកិក្ខុនី មានអាយុ បានសម្តែងនូវគាថា
 ទាំងនេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ចប់ សេណាថេរិយាបទាន ។

ឧទ្ទានំ

ខត្តិយព្រាហ្មណ៍ ចេវ តថា ឧប្បលទាយិកា

សិទ្ធាលមាតា សុក្កា ច អភិរូបនដ្ឋា ចេវ^(១)

អឌ្ឍកាសិកា ចេវ បុណ្ណា ច អម្ពបាលី សេសា ភិក្ខុនីតិ^(២) ។

ខត្តិយកញ្ញាវគ្គោ ចតុគ្គោ ។

អបទានំ និដ្ឋិតំ ។

១ ឱ. ម. អភិរូបា អឌ្ឍកាសិកា ។ ២ ឱ. គណិកា ចេវ បុណ្ណា ច អម្ពបាលី ច ភិក្ខុនីតិ ទិស្សន្តិ ។ ម. បុណ្ណា ច អម្ពបាលី ច បេសលាតិ ច តា ទស គាថាយោ ទ្វិសតានេត្ត ទ្វិចត្តាឡើស ចុត្តរីតិ បាវា ទិស្សន្តិ ។

ឧទ្ទាន

អដ្ឋារសសហស្សខត្តិយកញ្ញាថេរីនមបទាន ១ ចតុរាសីតិ-
 សហស្សព្រាហ្មណកញ្ញាថេរីនមបទាន ១ ឧប្បលទាយិកា-
 ថេរិយាបទាន ១ សិដ្ឋាលមាតាថេរិយាបទាន ១ សុក្កាថេរិ-
 យាបទាន ១ អភិរូបនន្ទាថេរិយាបទាន ១ អឌ្ឍកាសីថេរិយា-
 បទាន ១ បុណ្ណិកាថេរិយាបទាន ១ អម្ពបាលីថេរិយាបទាន ១
 សេលាថេរិយាបទាន ១ ។

ចប់ ខត្តិយកញ្ញាវគ្គ ទី ៤ ។

ចប់ អបទាន ។

សុត្តន្តបិដកេ
ខុទ្ទកនិកាយស្ស អបទានំ
បញ្ចមោ ភាគោ
មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា

អង្កេ

បឋមោ សុមេធាវគ្គោ

សុមេធាវគ្គោ	បឋមំ សុមេធាថេរិយាបទានំ.....	១
	ទុតិយំ មេខលទាយិកាថេរិយាបទានំ	៥
	តតិយំ មណ្ឌបទាយិកាថេរិយាបទានំ.....	៦
	ចតុត្ថំ សង្កមនទាថេរិយាបទានំ	៧
	បញ្ចមំ នឡមាលិកាថេរិយាបទានំ.....	៨
	ឆដ្ឋំ ឯកបិណ្ឌបាតទាយិកាថេរិយាបទានំ	១០
	សត្តមំ កងច្ចុភិក្ខុទាយិកាថេរិយាបទានំ	១២
	អដ្ឋមំ សត្តខុប្បលមាលិកាថេរិយាបទានំ.....	១៤
	នវមំ បញ្ចទីបិកាថេរិយាបទានំ	១៧
	ទសមំ ខុទ្ទកទាយិកាថេរិយាបទានំ	២១

សុត្តន្តបិដក
ខុទ្ទកនិកាយ អបទាន
បញ្ចមភាគ

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា

ទំព័រ

សុមេធាវគ្គ ទី ១

សុមេធាវគ្គ	សុមេធាថេរិយាបទាន ទី ១	១
	មេខលទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ២	៥
	មណ្ឌបទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៣	៦
	សង្កមនទាថេរិយាបទាន ទី ៤	៧
	នឡមាលិកាថេរិយាបទាន ទី ៥	៨
	ឯកបិណ្ឌបុត្តទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៦	១០
	កដប្បុភិក្ខុទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៧	១២
	សត្តខប្បុលមាលិកាថេរិយាបទាន ទី ៨	១៤
	បញ្ចទីបិកាថេរិយាបទាន ទី ៩	១៧
	ខុទ្ទកទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ១០	២១

មាតិកាបញ្ជី

មាតិកា

អង្កេត

ទុតិយោ ឯកុបោសថវគ្គោ

ឯកុបោសថវគ្គោ បឋមំ ឯកុបោសថិកាថេរិយាបទានំ ២៥

ទុតិយំ សលឡបុប្ផិកាថេរិយាបទានំ ២៨

តតិយំ មោទកទាយិកាថេរិយាបទានំ ៣០

ចតុត្ថំ ឯកាសនទាយិកាថេរិយាបទានំ ៣១

បញ្ចមំ បញ្ចទីបទាយិកាថេរិយាបទានំ ៣៦

ឆដ្ឋំ នឡមាលិកាថេរិយាបទានំ..... ៤០

សត្តមំ មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទានំ ៤២

អដ្ឋមំ ខេមាថេរិយាបទានំ..... ៧៧

នវមំ ឧប្បលវណ្ណាថេរិយាបទានំ..... ៩៤

ទសមំ បដាចារាថេរិយាបទានំ..... ១១០

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា

ទំព័រ

ឯកុបោសថវគ្គ ទី ២

ឯកុបោសថវគ្គ	ឯកុបោសថវិកាថេរិយាបទាន ទី ១.....	២៥
	សលឡបុប្ផិកាថេរិយាបទាន ទី ២.....	២៨
	មោទកទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៣.....	៣០
	ឯកាសនទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៤.....	៣១
	បញ្ចទីបទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៥.....	៣៦
	នឡមាលិកាថេរិយាបទាន ទី ៦.....	៤០
	មហាបជាបតិគោតមីថេរិយាបទាន ទី ៧.....	៤២
	ខេមាថេរិយាបទាន ទី ៨.....	៧៧
	ឧប្បុលវណ្ណាថេរិយាបទាន ទី ៩.....	៩៤
	បដាចារាថេរិយាបទាន ទី ១០.....	១១០

មាតិកាបញ្ជី

មាតិកា

អង្កេត

តតិយោ កុណ្ណាលកេសវគ្គោ

កុណ្ណាលកេសវគ្គោ បឋមំ កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទានំ..... ១១៨

ទុតិយំ កិសាគោតមីថេរិយាបទានំ..... ១២៧

តតិយំ ធម្មទិន្នាថេរិយាបទានំ..... ១៣៤

ចតុត្ថំ សកុលាថេរិយាបទានំ ១៤១

បញ្ចមំ នន្ទាថេរិយាបទានំ..... ១៤៧

ឆដ្ឋំ សោណាថេរិយាបទានំ..... ១៥៧

សត្តមំ ភទ្ទកាបិលានីថេរិយាបទានំ..... ១៦១

អដ្ឋមំ យសោធរាថេរិយាបទានំ..... ១៧៣

នវមំ ទសសហស្សថេរិយាបទានំ..... ១៨៨

ទសមំ អដ្ឋារសថេរិសហស្សានមបទានំ ១៩១

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា

ទំព័រ

កុណ្ណាលកេសវគ្គ ទី ៣

កុណ្ណាលកេសវគ្គ	កុណ្ណាលកេសីថេរិយាបទាន ទី ១	១១៨
	កិសាគោតមីថេរិយាបទាន ទី ២	១២៧
	ធម្មទិន្នាថេរិយាបទាន ទី ៣	១៣៤
	សកុលាថេរិយាបទាន ទី ៤	១៤១
	នន្ទាថេរិយាបទាន ទី ៥	១៤៧
	សោណាថេរិយាបទាន ទី ៦	១៥៧
	ភទ្ទកាបិលានីថេរិយាបទាន ទី ៧	១៦១
	យសោធរាថេរិយាបទាន ទី ៨	១៧៣
	ទសសហស្សថេរីនមបទាន ទី ៩	១៨៨
	អដ្ឋារសថេរីសហស្សានមបទាន ទី ១០	១៩១

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា

អង្កេ

ចតុត្ថោ ខត្តិយកញ្ញាវគ្គោ

ខត្តិយកញ្ញាវគ្គោ	បឋមំ អដ្ឋារសសហស្សខត្តិយកញ្ញាថេរីនមបទានំ ២០៣
	ទុតិយំ ចតុរាសីតិសហស្សព្រាហ្មណកញ្ញាថេរីនម-
	បទានំ ២០៥
	តតិយំ ឧប្បលទាយិកាថេរិយាបទានំ..... ២១៣
	ចតុត្ថំ សិទ្ធិលមាតាថេរិយាបទានំ ២១៧
	បញ្ចមំ សុក្កាថេរិយាបទានំ..... ២២៣
	ឆដ្ឋំ អភិរូបនន្ទាថេរិយាបទានំ..... ២២៩
	សត្តមំ អឌ្ឍកាសីថេរិយាបទានំ ២៣៣
	អដ្ឋមំ បុណ្ណិកាថេរិយាបទានំ..... ២៣៧
	នវមំ អម្ពបាលីថេរិយាបទានំ..... ២៤១
	ទសមំ សេលាថេរិយាបទានំ..... ២៤៤

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា

ទំព័រ

ខត្តិយកញ្ញាវគ្គ ទី ៤

ខត្តិយកញ្ញាវគ្គ	អដ្ឋារសសហស្សខត្តិយកញ្ញាថេរីនមបទាន ទី១... ២០៣
	ចតុរាសីតិសហស្សព្រាហ្មណកញ្ញាថេរីនម-
	បទាន ទី ២ ២០៥
	ឧប្បលទាយិកាថេរិយាបទាន ទី ៣..... ២១៣
	សិដ្ឋាលមាតាថេរិយាបទាន ទី ៤..... ២១៧
	សុក្កាថេរិយាបទាន ទី ៥..... ២២៣
	អភិរូបនន្ទាថេរិយាបទាន ទី ៦ ២២៩
	អន្សកាសីថេរិយាបទាន ទី ៧..... ២៣៣
	បុណ្ណិកាថេរិយាបទាន ទី ៨ ២៣៧
	អម្ពបាលីថេរិយាបទាន ទី ៩ ២៤១
	សេលាថេរិយាបទាន ទី ១០..... ២៤៤

រៀបចំវាយអក្សរឡើងវិញនិងពិនិត្យតាមច្បាប់ដើមដោយ

កល្លៈកម្មការពុទ្ធិការប្បធម៌អង្គការមូលនិធិវត្តបញ្ញាដំ

ការវាយអក្សរ និងបោះពុម្ពសាឡើងវិញនូវសៀវភៅព្រះត្រៃបិដកបាលី និងសេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ ដែលជាស្នាដៃ របស់លោកអ្នកប្រាជ្ញជំនាន់មុន គឺអាស្រ័យដោយការមើលឃើញនូវកត្តាចាំបាច់ មួយចំនួនដូចខាងក្រោម ៖

- ឯកសារដើម ត្រូវបានថតចម្លងច្រើនសា ធ្វើឲ្យមានលក្ខណៈមិនច្បាស់ពិបាកក្នុងការអាន
- រក្សាស្នាដៃវប្បធម៌ព្រះពុទ្ធសាសនាឲ្យគង់វង្សស្ថិតស្ថេរ
- តម្រូវការរបស់សិក្ខាកាមអ្នកប្រាថ្នាចង់យល់ដឹងនូវខ្លឹមសារពុទ្ធសាសនា
- ផ្សាយនូវធម្មទាន ធ្វើឲ្យព្រះពុទ្ធសាសនាកាន់តែមានភាពរីកចម្រើនរុងរឿងក្នុងលោក

ដោយកុសលផលបុណ្យទាំងអម្បាលមាណ ដែលកើតអំពីធម្មទាននេះ

សូមឲ្យព្រះពុទ្ធសាសនាផ្សាយទៅគ្រប់ទិសទីទូទាំងសកលលោក

សូមឲ្យសព្វសត្វទាំងឡាយទាំងពួងបាននូវសេចក្តីសុខសួស្តី

សូមឲ្យមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍មានភាគរកាពនឹងគ្នា

សូមឲ្យពិភពលោកទាំងមូលមានសុខសន្តិភាព ។

ក្នុងករណីដែលលោកអ្នកអានបានពើបប្រទះនូវកំហុសឆ្គងណាមួយ ចង់ឲ្យយើងកែតម្រូវ ឬចង់បានសៀវភៅធម៌យកទៅអាន សូមទាក់ទងមកយើងខ្ញុំតាមអាសយដ្ឋានដូចខាងក្រោម៖

វត្តបញ្ញា សង្កាត់ក្រាំងធ្នង់ ខណ្ឌសែនសុខ រាជធានីភ្នំពេញ

លេខទូរស័ព្ទ៖ (៨៥៥) ១២ ៩៦១ ៤២៩, (៨៥៥) ៨៨៧ ៩៦១ ៤២៩

អ៊ីមែល៖ maha.panna@gmail.com

គេហទំព័រ៖ <http://www.mahapanna.org>

*“Wherever the Buddha’s teachings have flourished,
either in cities or countrysides,
people would gain inconceivable benefits.
The land and people would be enveloped in peace.
The sun and moon will shine clear and bright.
Wind and rain would appear accordingly,
and there will be no disasters.
Nations would be prosperous
and there would be no use for soldiers or weapons.
People would abide by morality and accord with laws.
They would be courteous and humble,
and everyone would be content without injustices.
There would be no thefts or violence.
The strong would not dominate the weak
and everyone would get their fair share.”*

~THE BUDDHA SPEAKS OF
THE INFINITE LIFE SUTRA OF
ADORNMENT, PURITY, EQUALITY
AND ENLIGHTENMENT OF
THE MAHAYANA SCHOOL~

With bad advisors forever left behind,
From paths of evil he departs for eternity,
Soon to see the Buddha of Limitless Light
And perfect Samantabhadra's Supreme Vows.

The supreme and endless blessings
of Samantabhadra's deeds,
I now universally transfer.
May every living being, drowning and adrift,
Soon return to the Pure Land of Limitless Light!

*** The Vows of Samantabhadra ***

I vow that when my life approaches its end,
All obstructions will be swept away;
I will see Amitabha Buddha,
And be born in His Western Pure Land of
Ultimate Bliss and Peace.

When reborn in the Western Pure Land,
I will perfect and completely fulfill
Without exception these Great Vows,
To delight and benefit all beings.

*** The Vows of Samantabhadra Avatamsaka Sutra ***

